

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADOWS AND CROWNS

THE SONG OF THE
MARKED

BOOK ONE

S. M. GAITHER

— SHADOWS AND CROWNS —

THE SONG O'NUN
MARKED

BOOK ONE

S M. GA THER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Telif Hakkı © 2020 S.M. Gaither

Kapak Resmi Amalia Chitulescu

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

THE HIERARCHY OF GODS

ICE

BONE

SERPENT

FIRE

STAR

MOON

SKY

STORM

OAK

MTN.

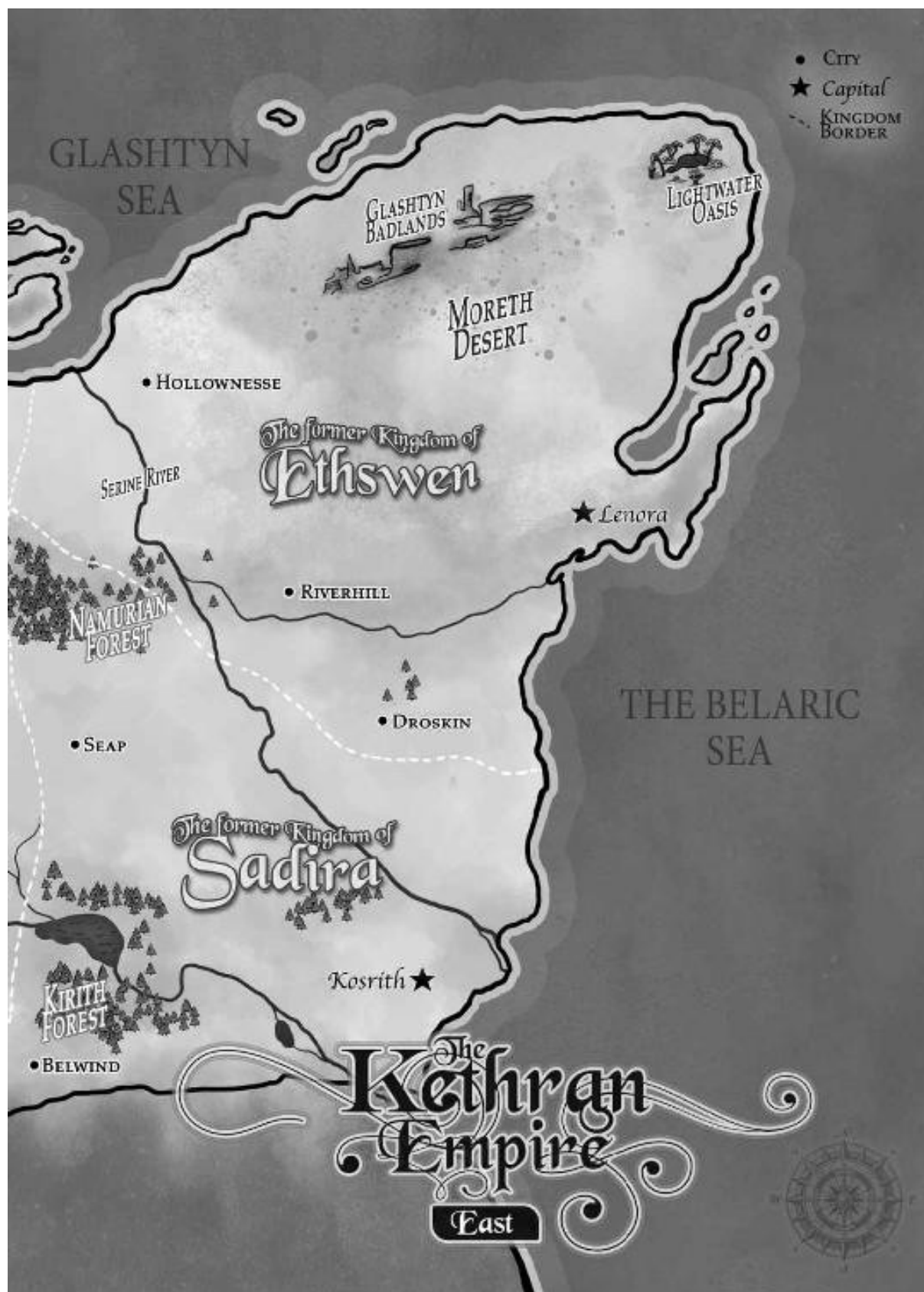

SAND

OCEAN

BİLEŞENLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31

*Bu Evie için
(büyüyene kadar okumasına izin verilmeyen)*

CK A P T E R 0 N E

CASIA GÖK GÜRÜLTÜLÜ FIRTINALARDAN NEFRET EDERDİ, ÇÜNKÜ ONA GECEYİ HATIRLATIRLARDI.

annesinin babasını öldürmesini izlemişti.

Şimdiki zamanda kemikleri titreten bir *GÜRÜLTÜ* ve Cas aniden istemeden geçmişe döndü, dokuz yaşındaydı ve pençe ayaklı sandalyenin arkasına çömelmiş, süet kumaştaki tozu kokluyor, çıplak ayaklarının altındaki pürüzlü zemini hissediyor, minik bedeni korku ve hastalık karışımından titriyordu.

Bir gök gürültüsü daha. Şimdiki zamana geri dönen Cas, dağ yolunu kaplayan kayalara yaklaştı. Yağmur ciddi bir şekilde yağmaya başlamıştı. Başını hafifçe salladı, içindeki anı kalıntılarını dökmeye çalıştı. O anıların içinde kalamazdı. *Bu gece olmazdı.*

Bu gecenin başarılı olması için çok fazla şey gerekiyordu.

Cas gözlerindeki nemli saç tellerini silkeleyerek çömeldi ve kendini olabildiğince küçülttükten sonra kaya çıkıntılarının ve bu kadar yüksekte hâlâ yetişen seyrek bitki örtüsünün oluşturduğu gölgelere doğru sürünerek ilerledi. Yapransız ve eğri bükü bir ağacın sert, budaklı dalını kavradı ve sonra alçak bir tıslama sesi duyunca altında dondu kaldı. Eli temkinli bir şekilde sırtındaki yaya uzandı.

Tıslama kısa süre içinde daha da yükseldi ve buna taş çarpan pulların fısıltısı eşlik etti.

"Kaya engereği," diye mırıldandı kendi kendine, bir oka uzanırken, gözleri genişti ve saklandığı yeri bulmak için kuytuları tarıyordu...

Şurada.

Bir çift sarı yarık göz onun yüzüne kilitlendi. Bir sonraki anda kendini çıkıntıdan aşağı fırlattı, ağzı açık, dişleriyle ona doğru saldırdı.

şimşekle birlikte yanıp sönüyor-

Oku daha hızlıydı. Yaratığı havada delip geçti ve düşerken şiddetli bir şekilde dönerek dans etmesine neden oldu. Engerek göbek üstü yere düştü ve ölümün durgunluğu onu ele geçirmeden *önce* birkaç saniye boyunca -güm, güm... güm.....güm- taşlı zeminde debelendi.

Cas kürek şeklindeki kafasına bir çizme geçirdi ve oku çekip çıkardı, siyahımsı kanı yakındaki bir ot kümesine sildi ve sonra yoluna devam etti.

Yakınlarda muhtemelen daha fazla yılan vardı, bu yüzden yayını çıkardı, her köşeyi döndüğünde ya da çakıllı patikanın dik bir yokuşunu tırmandığında bir ok yerleştirip hazırladı - taşıdıkları zehre rağmen engerekler endişelerinin en küçüğüydü.

Bu yollara musallat olan çok daha kötü yaratıklar vardı.

Vahşi köpekler, kötü niyetli *kui* ruhları ve dişlerden, pençelerden ve öfkeden yapılmış sayısız başka kötü şey... Ve bu şeylerin çoğu tek bir okla bile devrilmezdi.

Durduğu yerin hemen ilerisindeki geçitte beklediği iddia edilen askerler de vardı ve bu belki de en sinir bozucu şeydi.

İlerideki ince geçit Kemik Tanrısı Geçidi olarak biliniyordu; bu adı, kaya duvarlarından iskelet parmakları gibi uzanan beyaz, kristal yapılardan dolayı almıştı. Laurent'ın Cas'a verdiği haritaya göre, bu pençeli parmaklardan yarım mil daha uzanıyordu. Ondan sonra geçit yerini daha geniş bir yola bırakacaktı; metalden, kemerli taşlardan ve ancak *doğal olmayan* bir şekilde birbirine dolanan beyaz ağaçlardan yapılmış bir kapıya doğru kıvrılan bir yol.

Bu taş ve metal kapı, onun ve ekibinin ulaşmaya çalıştığı nihai noktaydı. Onun ötesinde, Oblivion olarak bilinen alan -en azından halk dilinde- devam edecek kadar cesur olan herkesi bekliyordu.

Bu, Cas'ın her şeyi ilk kez bizzat gördüğü an olacaktı. Oraya doğru attığı her adımda göğsü biraz daha sıkışıyordu. Kendini nadiren *cesur* olarak görürdü; sadece korkusuna rağmen bir şeyler yapmakta ustalaşmıştı.

Oblivion Geçidi'ni araştırın.

Bana kral-imparatorun neyin peşinde olduğuna dair kanıt getir.

Bunlar efendisinin talimatlarıydı. Tehlikeye ve korkuya rağmen ekibinin burada olmasının nedeni buydu.

Kral-İmparator Varen'in ordusundan özel askerler, sözde *Barış Muhafızları* da buradaydı. Patronu bu Barış Muhafızlarının *neden* burada olduğunu bilmek istiyordu. Kimse bu kasvetli yere amaçsızca uğramazdı. Aslında çoğu buradan uzak durmak için elinden *geleni* yapıyordu çünkü çoğu kişi Kantaşı Dağları'nın lanetli olduğuna inanıyordu.

Belki de öyleydiler.

Ya da en azından Oblivion'ın alanı öyleydi.

Kan Taşları'nın en kuzey sırtlarında yer alan bu bölge, insanları sık sık yutan ve bir daha asla geri püskürtmeyen gümüş-siyah bulutlarla kaplı bir yerd.

Bu bulutların altında yatanlara ilişkin açıklamalar çeşitlilik gösteriyordu.

Bazıları örtünün, altındaki garip flora ve faunanın çürümesiyle oluşan doğal bir bariyer olduğunu söyledi.

Bazıları ise Ölüm ve Yıkımın Orta Tanrısı olarak bilinen 'Kemik Tanrısı' Kerse'nin orada gizli bir ev yaptığını iddia ediyordu. Kendisinin ve diğer tanrıların uzun zaman önce yükseldiği çeşitli cennetlerden yorulduğunda hala orayı ziyaret ediyormuş.

Diğer hikâyeler ise gümüşü karanlığın kalbinin derinliklerinde bir canavarın saklandığını ve durup dinlenmeden bölgesinin sınırlarında dolaştığını, ne zaman sinirlense ya da huzursuzlansa imparatorluğa hastalık, kıtlık ve felaket yaydığını söylüyordu.

Gerçek şu ki, Oblivion'un gölgelerinde ne olduğunu kimse dürüstçe bilmiyordu. Ve bilmemek, çoğu kişiyi bunun kötü ve vahşi bir şey olması gerektiğine ikna etmek için yeterliydi - kral-imparatorun kendini karıştırmış olabileceği veya olmayabileceği kötü ve vahşi bir şey.

Cas bu yer hakkında neye inandığından emin değildi. Henüz değil. Ama engebeli patikalarda dolambaçlı yollardan ilerlemeye devam ederken hakkında duyduğu daha korkunç hikâyeleri düşünmemeye çalıştı.

Kemik Tanrısı Geçidi'ne yaklaştığında yayını sırtına astığı kılıfına geri koydu ve onun yerine ceketinin içine sıkıştırdığı küçük dart tabancasına uzandı. Bu gece taşıdığı dartların ucunda öldürücü ottan elde edilen bir toksin vardı. Bitkinin adına rağmen, bu özel toksin sadece yetişkin bir insanın çok uzun bir süre mışıl mışıl uyumasını sağlıyordu. Buraya öldürmeye gelmemiştir.

En azından bu sefer değil.

Son kral-imparatorun yönetimi ve son birkaç on yıldır Kethran İmparatorluğu'nu kasıp kavuran Solma Hastalığı arasında, dünyada yeterince ölüm olduğunu ve kendisinin buna gereksiz yere katkıda bulunmadığını düşünmeden edemiyordu.

Yol çatallaştı ve o soldaki rotayı seçti. Eğer üzerinde çalıştığı haritayı doğru hatırlıyorsa, Kemik Tanrısı Geçidi hemen ilerideki köşede idi. O köşenin kenarına ulaşana kadar sürünerek ilerledi. Kendini dengelemek için bir an durakladı, sırtını pürüzsüz bir kaya parçasına dayadı. Sonra bir eliyle yüzünü yağın yağmurdan korurken diğer eliyle dart tabancasını dengeli bir şekilde havaya kaldırdı, derin bir nefes aldı ve köşeyi döndü-

Ancak o geçidin girişinin korumasız olduğunu fark ettiler.

Garip.

Burada en azından birkaç muhafız olmasını bekliyordu, çünkü dar yol kendisi gibi potansiyel casusları ve davetsiz misafirleri engellemek ve Oblivion Kapısı'na fazla yaklaşımlarını önlemek için kolay bir yer olabilirdi.

Bunun iyi şans getirdiğini düşünebilirdi... *eğer* böyle şeylere gerçekten inansaydı. Ama Asra, onu yetiştiren kadın, ona uzun zaman önce Şans'ın sadece tembellerin ve aptalların dua ettiği daha düşük bir ruh olduğunu öğretmişti.

Cas tepeden aşağı inerken gardını düşürmedi. Burası daha da karanlıktı; neredeyse bir çukura iniyor gibiydi. Kemerine takılı küçük kesede bir Ateş-tür kristali vardı ama onu kullanmamayı tercih etti; bir kere bu tür kristaller ucuza gelmiyordu ve ayrıca daha fazla dikkat çekmekten de çekiniyordu.

Neredeyse karanlıkta dikkatlice ilerliyor, bir şimşek çakması yolu aydınlatmaya yardımcı olduğunda kısa mesafeler koşuyordu.

Geçide ulaştı, sadece bir an duraksayıp geçidin ağzında dişler gibi parlayan uzun beyaz taş kümesini inceledi ve sonra o dar ağza adım attı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve rüzgâr daha da kapalı olan bu alanda ürkütücü bir sesle uğulduyordu. Sadece birkaç adım atmıştı ki neredeyse *bir şeye takılıyordu... bir şeye.*

O tuhaf beyaz kaya oluşumlarından birinin düşmüş bir parçası ya da belki de cılız bir ağacın asi kökü olabileceğini düşündü; ta ki gözlerini kısmak ve karanlığa alışmalarını sağlamak için kısa bir duraklama, hayır, bunların hiçbirini olmadığını ortaya çıkarana kadar.

Bir koldu.

Cas tökezleyerek geri çekildi ve dart tabancasını daha sıkı kavradı. Neredeyse tamamen siyah giyinmiş iki adam önünde yerde yatıyordu. Gümüş broşlar pelerinlerini tutturuyordu ve üzerlerinde kralın-imparatorun evinin amblemi işlenmişti; arka ayakları üzerinde şaha kalkmış, çenelerini sonuna kadar açmış bir kaplan. Adamlar neredeyse uyuyor gibi görünüyordardı, öyle ki Cas cesaretini toplayıp daha yakından bakmak için yanlarına çömeldi

Muayene.

İkisinin de nabızı atmıyordu. Derileri yağmurdan kayganlaşmış ve soğuktu. Birinin gözleri hâlâ kısmen açıktı ve kapüşonlu bakışları karanlık gökyüzüne bakıyordu. Karanlıkta söylemek zordu ama irisleri gri görünüyordu... *doğal olmayan* bir şekilde gri, sanki tüm gerçek renkleri Solgunluk Hastalığı tarafından içlerinden süzölmüş gibi.

Cas'ın kendi gözlerine korkunç derecede benziyorlardı, ama çok daha *ölü* görünüyordardı.

Kalbi hızla çarparak broşlarından birini çıkardı ve kemerindeki keseye attı. Kısa bir süre bu adamları neyin öldürdüğünü merak etti - Solma Hastalığı mıydı bu? Olayları anlamlandırmak onun işi değildi. Kanıt toplamak için para alıyordu, hepsi bu ve burada kral-imparatorun adamlarından bazılarının en azından bu bölgede olduğuna dair kanıt vardı.

Bu bir başlangıçtı.

Umarım meslektaşları başka şeyler de bulmuşlardır. Bu şeyleri daha iyi araştırmak ve Oblivion Kapısı'na giden en az dirençli yolu bulmak için ayrılmışlardı. Şimdiye kadar Cas'ın hâlâ keşfettiğine inandığı bir yol; eğer bu yolda karşılaştığı tek şey iki ceset ve ara sıra karşısına çıkan kaya engereğiye...

Devam etti.

Kemik Tanrısı'nın geçidinde gittikçe daha derine indi. Taş duvarlar etrafını daha da sıkıyordu. Hava garip gelmeye başladı, soludukça ciğerlerini yakıyordu, sanki görünmez zehir iplikleriyle örölmüş gibiydi. O anda boğazında asılı duran, paltosunun boynunun altında gömölü bir maske olduğunu hatırladı. Sözde bu maske, bariyer büyüsü yapan Gök-türlerinden biri tarafından kutsanmıştı ve Laurent hepsinin takması için ısrar etmişti.

Cas, maskenin buranın kötü havasından korunmak için pek bir işe yarayacağına ya da kişisel olarak böyle bir korumaya *ihtiyacı* olduğuna inanmıyordu.

onun geçmişi. Ama Laurent'ın onu takmazken yakaladığında bir kez daha kendini beğenmiş bir nutuk çekmesini de beklemiyordu.

En azından maske, ileride bekleyen kral-imparatorun adamlarından kimliğini gizlemesine yardımcı olabilir. Bu yüzden maskeyi yukarı çekti, kulaklarının kıvrımları etrafındaki bantlarını sabitledi ve sonra bir kez daha adımlarını hızlandırdı.

Çizme sesleri ve zincir zırh şingirtıları onu duraklattı.

Etrafında döndü. Dart tabancasını dudaklarına götürdü. Maskesinin artık dudaklarını örttüğünü fark edince lanet okudu ve bir kez daha yayına uzandı. Okunu yerleştirdi ve arkasındaki karanlığa doğru nişan aldı.

O karanlığın içinden iki adam ıktı. Pelerinleri dışında neredeyse aynı şekilde giyinmişlerdi. Öndeki adamın artık bir pelerini yoktu, çünkü Cas bir zamanlar onu yerinde tutan broşu çalmıştı.

Bunlar bir dakika önce ölmüş olan adamlarla aynıydı.

l, boş bakışlarına rağmen, şimdi sanki canlıymış gibi hareket ediyorlardı. Canlı ve *hızlı*. Öndeki, kısa kılıcını kınından dünya dışı bir akıcılıkla çıkararak ona doğru koştu. Ağzından çıkan gıcırtı ve inilti sesleri de aynı derecede doğal değildi.

Hedeflerini ölçüp biçerken Cas'ın ağzından bir yığın dehşet dolu küfür döküldü.

Hedefleri zaten *lmşse*, bu karşılıksız öldürme sayılmazdı, değil mi? O mu?

Olmadığına hemen karar verdi ve bir ok fırlattı, sonra da Hemen ardından bir tane daha attı. Her iki ok da hedefine isabet etti ve henüz ölmemiş olan ilk adam birkaç adım geriye sendeledi, oklar sarsıldı ama şimdi çıkıntı yaptıkları soluk alnından düşmedi.

Adam dengesini yeniden sağladı. Kukuletalı gözleri, sanki oklar çok az farkında olduğu küçük bir baş belasıymış gibi kısa bir süreliğine yukarı doğru kaydı.

İkinci adam yaklaştı, Cas'ın tanımadığı bir dilde konuşulmasına rağmen kısa sürede açıkça kelimelere dönüşen sesler çıkararak inledi. Arkadaşının kafasında seken oklar konusunda da aynı derecede umursamaz görünüyordu - delinen yaradan kalın kan akıntıları sızmaya başladığında bile.

Kanayan adam ikinci adama neredeyse *eğlenmiş* gibi görünen bir ses tonuyla karşılık verdi.

Cas içini kemiren hastalıklı bir duyguyla, bu ikisini durdurmak için ne yapması gerektiğini anladı.

Ve bunun için bir kılıca ihtiyacı olacaktı.

Okla yaralanmış adam kılıcını kaldırdı ve ona doğru sapladı. Cas onun saldırısından kurtuldu. Onun ve arkasındaki adamın etrafından dolandı - dar alanda zor bir manevraydı bu - ve sonra ikinci adamın beline bir ayak indirdi. Adam diğerinin üzerine düştü. İkisi kısa süreliğine etkisiz hale gelip birbirine dolanırken, Cas kılıçlı adamın bileğine bir ok nişan aldı.

Vurdu ve delip geçti. Bağırmadı. Ölü bedeni herhangi bir acı hissetmiyor gibiydi. Ama vuruş, kılıcın elinden düşmesine neden olacak kadar sarsmıştı onu. Kayalık zemine çarptı ve patikada kısa bir yol kat etti.

Cas tereddüt etmedi. Yayını bir kenara fırlattı ve öne atılarak, kendini çözmeye çalışan ikinci adamın kürek kemikleri arasına bir çizme indirdi.

Bileğine vurdu.

Kaçtı, kendini başka bir sıçrayışa itti ve iki adamın diğer tarafına ustalıkla indi. Düşen kılıcı kaptı ve düşmanlarıyla yüzleşmek için geri döndü.

Çözuldüler ve yükseldiler, yükselirken de biraz sallandılar. Bir gölge kadar hızlıydı, oklarını fırlattığı gölge arkasından dolandı. O gelirken Cas'ın üzerine ölümcül bir soğuk çöktü ve aniden yağan yağmur ona buzdan iğneler batıyormuş gibi geldi.

Kılıcı iki eliyle kavradı ve sanki başının üzerinden ezici bir darbe indirmeyi planlıyormuş gibi kılıcı havaya kaldırarak etrafında döndü. Hedefi kollarını kavuşturdu ve saldırının yükünü almak için bilekliklerini kaldırarak orta bölümünü tamamen korumasız bıraktı. Cas kılıcını geri çekti ve karnına güçlü bir tekme indirdi. Adam iki büklüm olup boynunu ortaya çıkaracak şekilde içe doğru kıvrıldığında, çalıntı kılıcını başından beri planladığı kavisle savurdu.

Boynunun derinliklerine saplandı. Cas, kendisine öğretildiği gibi çekirdeğinden güç alarak gövdesini büktü ve bıçak işin geri kalanını halledecek kadar keskin olduğunu kanıtladı; adamın kafası boynundan tamamen ayrılırken gök gürültüsü ve rüzgârın uğultusu, hayal ettiği korkunç sesi bastırdı.

Ceset yere yığıldı ama sonra bir an için hareket etmeye devam etti, başı olmadan kıvranıyor, elleri yere vuruyor ve arıyordu.

Bu kadar korkunç olmasaydı, komik görünebilirdi.

Cas da hareket etmeye devam etti, hareket etmezse ya korkudan ya da ölümsüz adamların hâlâ yaydığı o garip soğuktan olduğu yerde donup kalacağından korkuyordu. Kesik kafayı gövdesinden önce buldu ve irkilerek geri çekildi ve olabildiğince sert bir tekme atarak onu zaten gitmiş olduğu yola doğru savurdu.

Başsız beden aramayı bıraktı ve hareketsiz kaldı.

İkinci ölümsüz adam olduğu yerde durmuş, onu izliyordu. Baş omuzlarında sallanıyordu, hâlâ bağlıydı ama aniden boynuna ağır gelmeye başlamıştı - sanki onu kontrol eden kukla ipleri aniden gevşemiş gibiydi. Kapüşonlu gri gözleri onun üzerinde gezindi, kısa bir süre yüzüne kilitlendi. Gözlerine. Sonra vücudu çöktü ve dizlerinin üzerine çöküp öne doğru yere yığıldı.

Cas ona bakarken nefes nefese kalmıştı.

Ona ne -ya da *kim*- hayat vermişti?

Peki onu ilk etapta ne öldürmüştü?

CKAP TERN o

CAS HAFİFÇE TITREYEREK YAYINI ALDI VE YERINE KOYDU.

ve sonra hareketsiz bedenlerden uzaklaştı. Birdenbire daha fazla soru sormak istemedi; sadece devam etmek, bu işi bitirmek ve bu garip dağlardan olabildiğince uzaklaşmak istedi.

Elindeki kılıcı hâlâ taşıırken koşmaya başladı. Ancak Kemik Tanrısı'nın geçidinin diğer tarafındaki açık patikayı gördüğünde yavaşladı. Durdu ve ceketinin cebinden elmas şeklinde bir kristal çıkardı.

Bu özel kristal Hava türü büyüyle gömülmüştü. Ateş kristallerinden daha ucuzdu ve elde edilmesi biraz daha kolaydı; ayrıca inanılmaz derecede kullanışlıydı.

Hava'nın küçük ruhu bir zamanlar üst ve orta tanrıların habercisiydi ve hizmetleri karşılığında ona hem kendisini hem de mesajlarını uzayda daha kolay hareket ettirmesini sağlayan bir büyü bahşedilmişti. Şimdi o ruhun sihrinin küçük bir izi Cas'ın avucunun içinde duran yarı saydam yeşil taşta bulunuyordu.

Kristalin karşısındaki *kapıya varmak üzereyim* diye fısıldadığında ve biraz da konsantre olduğunda büyü harekete geçti ve sözlerini, düşüncelerini, görüşünü içine çekti; Cas gördüğü ve görmekte olduğu her şeye dikkatle odaklandığından emin oldu, böylece diğerleri de görebilecekti. İstemese de o ölümsüz canavarları bir kez daha hayal etti, böylece arkadaşları neye doğru yürüdükleri konusunda yeterince uyarılmış olacıklardı - yine de onlara durduğu yere giden yolun az çok açık olduğunu göstermeye dikkat etti.

Ve öyleydi, değil mi?

O iki adam hâlâ onu gerçekten durdurmaya çalışan tek kişilerdi. Hâlâ doğru yolu, en az direnç göstereceği yolu seçmiş gibi hissediyordu ve bu da Zev'le girdiği bahsi kazandığı anlamına geliyordu. Yani ona bir içki borçluydu. Ve gönderdiği mesaja *bunu* da eklemeyi ihmal etmedi.

Bu iş bittikten sonra arkadaşlarıyla bir içki paylaşma düşüncesi rahatlatıcıydı. Hava-tür büyüsunü etkinleştirmeyi bitirdiğinde, onu iliklerine kadar ıslatan ve üşüten yağmura rağmen içini oldukça ısıtmıştı.

Hava kristali elinde ufalanarak toza dönüştü ve seladon renkli bir enerji kıvılcımı bir anlığına önünde titreşerek kayboldu ve mesajını diğerlerine iletti.

Sonra bekledi. Önündeki ve arkasındaki yolu izledi ve beş dakika geçti. On dakika. Yirmi dakika-

Neredeydiler?

Fırtına yeniden şiddetini artırmıştı. Dövüşünün yarattığı adrenal dalgası azalmıştı ve şimdi Cas'ın zihninde kötü düşünceler yeniden su yüzüne çıkmaya başlamıştı. On üç yıl önce, tıpkı bunun gibi fırtınalı bir gecede kaybettiği insanlar ve eşyalarla ilgili tüm o düşünceler...

Birdenbire huzursuzlanarak Kemik Tanrısı Geçidi'nin geri kalanında tek başına ilerlemeye devam etti, o tuhaf, çıkıntılı beyaz oluşumların arasından eğilip bükülerek geçti. Sadece şimşeklerin aydınlattığı karanlıkta, kristal oluşumların saçlarını, ceketini, silahlarını tutan iskelet eller olduğuna inanmak daha da kolaydı. Her ışık titreşimi ve gök gürültüsü, kalbinin göğsüne biraz daha sert çarpmasına neden oldu.

Sonunda daha açık bir yola geri dönmüş, iskelet parmaklardan ve o geçitte kaçtığı *gerçek* ölümsüz varlıklardan uzaklaşmıştı. Güvendeydi. O iyiydi. Arkadaşları yakında burada olacaktı ve o da güvende ve iyi olacaktı-

Neredeyse kendini buna ikna edecekti. Ama sonra gök gürültüsü, gök gürültüsü, daha fazla gök gürültüsü gökyüzünde zıpladı, her iki yanındaki yüksek kayalıkların etrafında sekti, titreşimli, kıvrımlı bir yolu karnına daldırdı...

Cas sırtını sağında yükselen kayalığa yasladı ve kayalığın yarısına kadar yığıldı. Endişenin içini kemirdiğini hissedebiliyordu. İçine işliyordu. Tam gelişmiş bir saldırıya dönüşme tehdidi.

Burada olmaz, diye düşündü. Şimdi olmaz.

Kendine ne kadar saçmaladığını anlatmaya çalıştı. Daha yeni iki ölümsüz canavarla savaşmıştı ve şimdi fırtınadan başka bir şeyin onu tetiklemesine izin mi veriyordu? Nefesini çalmasına izin mi veriyordu? Ağırlıklarını ellerine ve ayaklarına bağlamasına ve onu bu şekilde yerinde tutmasına izin mi veriyordu?

Ama ne yazık ki onun kaygısı da böyleydi; ona bile her zaman mantıklı gelmiyordu ama bu onu daha az gerçek yapmıyordu.

"Kendine gel, seni aptal," diye azarladı kendini. Ve en azından şimdilik, hem kendisi hem de etrafındaki fırtına sesinin hırıltılı tonuna itaat ediyor gibiydi. Rüzgâr kısa süreliğine sakinleşti. Yağmur yavaşça hafif bir buğuya dönüştü.

Cas parmaklarını arkasındaki taşa vurarak kendini daha da sabitlemeyi başardı. Bir, iki, üç... *on'a kadar ve sonra tekrar aşağı*. Nefes alış veriş duruldu. Paniği biraz azaldı ve dünya bir anlığına tuhaf bir sessizliğe büründü.

Sessizliği daha fazla ayak sesi bozdu.

Gürültüye doğru fırladı, yeni kılıcını kaldırdı ve göremediği bir hedefe doğrulttu.

Bacağına değen küçük ve hızlı bir şey onu ürküttü ama sonra aşağı baktı, siyah uçlu bir kuyruğun sekerek uzaklaştığını gördü ve az önce yanından geçip giden şeyin ne olduğunu anladı. Gözlerini beklentiyle arkasındaki patikaya doğru kaldırdı. Bir an sonra çakan şimşek, koyu buklelerle çerçevelenmiş ve Cas'ın taktığına benzer bir maskeyle yarı gizlenmiş karanlık bir yüzü aydınlattı.

Rhea.

Cas silahını indirirken rahat bir nefes aldı. Rhea'nın omzunun arkasından bakarak Laurent ve Zev'i aradı. "Sadece sen mi?"

"Adamlar geliyor," diye güvence verdi Rhea. "Önce bir şeyi araştırıyorlardı. Senin orada başını kurtardığın arkadaşın gibi birkaç arkadaş daha."

"Daha fazla ceset mi demek istiyorsun?" "Mm-hm."

"Onlar..."

"Canlı mı? Evet. Bir bakıma."

"Sence buralarda bir yerde ipleri elinde tutan bir Kemik-tür var mıdır?"

"İnanılmaz derecede güçlü bir tane belki. Ya da belki de sadece bu dağların tuhaf enerjisi ve her ne kadar garip bir büyü varsa onun kalıntısıdır."

Burada... Tek bildiğim buranın son derece temiz bir yer olduğu ve gerçekten çok eğlendiğim ama Cas?"

"Evet?"

"Bir dahaki sefere görevi ben seçiyorum."

Cas nefes nefese kaldı, Rhea'nın kuru ve zaman zaman hastalıklı espri anlayışına genelde attığı kahkahayı atamayacak kadar dalgındı.

"...Bu arada, iyi misin?"

Cas, Rhea dışında herkesi ikna edebilecek neşeli bir ses tonuyla, "Peki," diye cevap verdi.

Rhea neredeyse tamamen kördü -on yılı aşkın bir süredir öyleydi- ve her zaman görme yetisini kaybetmesinin kulaklarını saçmalıklara daha duyarlı hale getirdiğini söylerdi.

Bir başka gök gürültüsü ve şimşek sesi Cas'ın ürpermesine neden oldu. Rhea onu daha fazla sorgulamadan yürümeye başladı. İleride sığ bir mağara gördü -bir anlığına yağmurdan kurtulmak için bir fırsat- ve grubun geri kalanını orada beklemeye karar verdi.

Birkaç dakika sonra Rhea'nın ona yetiştiğini ve yıpranmış gri bir asayla patikada ilerlediğini duydu. Cas'ın taşıdığı kristaller gibi bu mütevazı asa da Marr büyüyle -ateş büyüyle- doluydu ve hem bir silah hem de yol gösterici bir sopa olarak kullanılabiliyordu.

"Bu gece korkunç bir fırtına var," dedi Rhea masumca.

"Bu imparatorluk daha kötülerini de gördü," dedi Cas, gözlerini kısarak mağaraya baktı ve içeri girmeden önce kısa bir süre inceledi.

Üvey anne babasının öldüğü gece eski Alnor Krallığı'nı kasıp kavuran fırtınalar o zamanlar rakipsizdi ve aradan geçen on üç yılda bile efsanelere konu olmaya devam etti. Yıkım felaket boyutlarındaydı; düzinelerce insan hayatını kaybetmiş, yüzlerce ev sular altında kalmış ya da başka şekillerde tahrip olmuştu.

Bir zamanlar Alnorian krallıklarının en büyüğünü yöneten güçlü hanenin son üyeleri olan Tessur Hanesi'nin Lordu ve Leydisi'nin ölümü, tıpkı evlatlık kızları Silenna'nın ortadan kaybolması gibi, sonrasında büyük ölçüde fark edilmemişti.

Silenna Tessur, herkesin bilmesi gerektiği kadarıyla ölmüştü.

O ölümden beri bir düzineden fazla başka insana dönüşmüştü ama artık Casia Greythorne'du ve diğer kimliklerini ait oldukları yerde, geçmişte bırakmak için çok çalışmıştı.

"Neyse, Gümüşayak bu fırtınada bazı ilginç şeyler fark etmiş," dedi Rhea mağaraya tırmanırken. Yavaştı ama şaşırtıcı derecede emin adımlarla yürüyordu ve Cas onun insanların kendisini beklemesinden nefret ettiğini biliyordu, o yüzden beklememişti.

"Ne tür ilginç şeyler?" Cas, Rhea'nın yoluna çıkan, haince gevşek görünen bir kaya parçasını kurnazca kenara iterken sordu.

Rhea bir an sessiz kalıp konsantre oldu. "Kemik Tanrısı'nın sembolüyle damgalanmış bir metal ve insanların bahsettiği o bükülmüş beyaz ağaçları görüyorum. Oblivion'un girişi... gerçekten de söyledikleri kadar büyük ve uğursuz. Ve ötesinde çok fazla bulut var. Gri dalgalar ve yıldız ışığından oluşan bir okyanusa benziyor; tuhaf bir parlıtısı var."

"Gümüşayak şimdiden kapıda mı demek istiyorsun?"

"Bana bu mağarayı gösterdikten sonra önden koştu," diye açıkladı. "Ve şu kapı yarım milden daha az ileride. Kral İmparator'un Barış Muhafızları'ndan küçük bir grubun kapının etrafında dolandığını görmüş." *Barış Muhafızları*'nı bir lanetmiş gibi söylemişti.

Bu gerçekten çok uzak değildi.

Cas kaşlarını çatarak, "Demek Varen burada bir şeylere karışıyor," dedi. "Öyle görünüyor."

"Ama ne?"

"Fark etmez, değil mi? Sadece bunun gerçekleştiğine dair kanıt ihtiyacımız var," diye hatırlattı Rhea ona. "Lord Merric ve siyasi müttefikleri isterlerse Varen'la bu konuda yüzleşsinler. Bu bizim bulaşmamız gereken bir şey değil." Burnunu kırıştırdı ve Cas'dan çok kendi kendine, "En azından zaten olduğumuzdan öteye gitmeyelim," diye ekledi.

Lord Merric, *imparatorluğun iyiliği için kral-imparatorun soruşturulması ve sorumlu tutulması gerektiğini* iddia etmişti.

Cas aptal değildi; Merric'in niyetleri tamamen fedakârca değildi. Onun yönettiği Stonefall Diyarı bu dağlara diğerlerinden daha yakındı ve bu da kral-imparatorun karışmasının uyandırabileceği her türlü dehşetin yükünü kendi halkının çekeceği anlamına geliyordu.

Merric o insanlardan vergi topladı. O insanlar ölmüş ya da başka bir şekilde iş göremez hale gelmişse bunu yapamazdı. İmparatorluklarını uzun süredir rahatsız eden Solma Hastalığı son zamanlarda kendi bölgesinde alevlenmeye başlamıştı ve Merric'in yakında halkını daha iyi koruyabilecek yeni bir Lord ya da Leydi lehine değiştirilebileceğine dair söylentiler duymuştu.

Kethran İmparatorluğu'nun bir zamanlar güçlü olan evlerinin neredeyse *tamamı* artık sağlam olmayan temeller üzerinde duruyor gibi görünüyordu.

Ama Lord Merric krallığındaki sıkıntıların en azından bir kısmını kral-imparatora yükleyebilirse, bu onu yandaşlarının gözünde biraz olsun kurtarabilir ve hanesinin yönetimini bir kez daha sağlamlaştırabilirdi.

Ancak bunu *kanıt* olmadan yapamazdı.

Cas çantasından çıkardığı broşu aldı ve elinde evirip çevirerek düşündü.

Rhea'nın haklı olduğunu biliyordu; bu işin büyük kısmına karışmalarına gerek yoktu. Ve doğrusu, kendisi ve bu dünyada önemseddiği çok az insan dışında hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle karışmak *istemiyordu*. Ama yine de...

"Gerçekten Barış Muhafızları olduklarından emin misin?" diye sordu ve Rhea başını sallayınca kaşlarını çattı ama Rhea'nın kaynağından pek de şüphe duymuyordu.

Bu kaynak ikisinden de daha keskin gözlüydü. Gümüşayak bir tilkiydi - daha önce Cas'a sürtünen küçük yaratık- ve Vahşi Aradaki Çarpık Orman'ın tuhaf türlerinden biriydi. Kendi imparatorluklarıyla güneydeki Sundolian İmparatorluğu arasındaki vahşi doğadan gelen çoğu şey gibi o da ilahi bir büyü'nün izlerini taşıyordu. Bu durumda hava türünden. Yaratığın gözleri Cas'ın daha önce kullandığı kristalle aynı garip gri-yeşil tonundaydı.

Ve büyü'sü de benzer bir şekilde işliyordu; Rhea onu terk edilmiş, aç ve yaralı bir yavru olarak bulduktan sonra ona bağlanmıştı. Rhea onu sağlığına kavuşturmuştu ve şimdi, belki de ona teşekkür etmenin bir yolu olarak, büyü'sünü kullanarak Rhea'nın zihnine mesajlar -çoğunlukla da gördüğü şeylerin görüntülerini- iletliyordu. Bugünlerde Rhea'nın bir şeyleri açıkça görmesinin tek yolu oydu.

Aynı zamanda gruplarının mağaraya gelen ilk üyesiydi; geçitteki keşif görevinden döndüğünde o kadar sessiz hareket ediyordu ki Cas, Rhea'nın omzundaki geleneksel tüneğine doğru süzülüp siyah uçlu kuyruğunu boynuna dolayana ve bir esnemeyle oraya yerleşene kadar onu fark etmemişti bile.

"Geçide giden yüksek bir yoldan gitti." Rhea bir an sessiz kaldı, Gümüşayak'ın zihnindeki imgeleri daha iyi canlandırmaya çalışırken sık sık yaptığı gibi başını konsantrasyonla eğdi. Tilkinin zeki gözleri büyü'sünün ışıltısıyla parlıyordu. "Üçünüz de aynı yolu kullanabilmelisiniz. Dar ve çok dik görünüyor ama sanki

sizi o kapıya bakan iyi bir noktaya götürecektir. Bu arada biz de burada kalıp etrafı kolaçan edeceğiz." Tilkinin çenesinin altına küçük bir çizik attı ve ekledi, "Ve *kuru* kalacağız, değil mi Silvie?"

"Son kısım için şanslısın," dedi Cas yine neşeli bir ses tonuyla, çünkü Rhea'nın aslında sadece bir izci rolüne indirgenmekten nefret ettiğini biliyordu.

Cas ve diğerleriyle birlikte yaşamaya başlamadan önce -ve hakkında konuşmaktan hoşlanmadığı bir kafa travması yüzünden görme yetisini kaybetmeden önce- Rhea güney imparatorluğunun ordularından birinde madalyalı bir askerdi. Kılıçla yaşamış ve kılıçla ölmüştü. Kılıcını bir yol gösterici asayla değiştirmeye zorlandığından nadiren şikâyet ederdi ama Cas artık onu, elinden gelse Oblivion Kapısı'na ilk koşacak kişinin o olacağını bilecek kadar iyi tanıyordu.

Bunun yerine Rhea sadece Gümüşayak'ın bulduğu patikayı ayrıntılı bir şekilde tarif etti ve sonra birkaç dakika daha uyanık bir sessizlik içinde oturup diğerlerinin yetişmesini beklediler.

Her ne kadar ayak sesleri beklese de, nihayet ayak sesleri geldiğinde Cas'ın tek düşünebildiği, geçmişte bıraktığı o ölümsüz canavarlardı - bir kez daha canlanmış olabilirler miydi?

Vücudundaki her sinir ucu karıncalanarak canlandı ve parmakları kucağındaki çalıntı kılıca daha sıkı sarıldı.

Gümüşayak Rhea'nın omzundan sıçradı ve mağaradan dışarı süzüldü. Bir süre sonra Rhea tilkinin gördüklerini aktardı: "Zev ve Laurent neredeyse geldiler."

Cas kendisi de sürünerek dışarı çıktı ve ayağa kalkıp dizlerinin üstündeki nemli kiri sildi.

Önce Zev göründü, her zamanki sırtışıyla. Rhea'nın küçük kardeşiydi ve öyle görünüyordu; ablası kadar saçma bir şekilde uzundu, teni aynı sıcak kahverengi tonundaydı, sık kırpılmış saçları aynı kuzguni siyahtı ve gözleri Cas'ın Rhea'ninkilerin körlük onları bulanıklaştırıp kenarlarını kırıştırmadan önceki halini hayal ettiği aynı büyük, güzel ela yeşiliydi.

Ama kız kardeşinin aksine, avucunda Marr'lardan birinin, özellikle de Ateş ve Dövme'nin orta tanrısının işaretiyle doğmuştu. Rhea'nın taşıdığı asayı kendisi yapmış, Ateş-türünün büyüyle güçlendirmek için bir ayinde kendi kanını feda etmişti. Ama onun dışında bu işareti saklamış ve avucundan akan ilahi büyüü nadiren kullanmıştı.

Damarlar. Yayını tercih ediyordu -bu imparatorlukta kesinlikle daha güvenli bir seçenektir- ve Cas'a serbest düşüşteki bir kaya engereğini mızraklayacak kadar iyi ateş etmeyi öğreten oydu.

"Orada çalışırken uyukluyor muydun?" Zev arkasındaki mağaraya bakarak sordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Ben sadece senin yavaş kıçının sonunda bana yetişmesini bekliyordum."

"Devam edelim mi?" Bu kısa öneri az önce ortaya çıkan Laurent'tan geldi. Cevaplarını beklemeden ikisinin de yanından geçti, kıvrak vücudu Gümüşayak'ınki kadar sessiz hareket ediyordu. Cas ve Zev, Rhea'ya veda ettikten sonra onun arkasına geçerek kaba suratlar takındılar

-Laurent'in muhtemelen u m u r s a m a y a c a ğ ı yüzler. onları görmek için arkasını dönmekten rahatsız oldu.

Cas, Gümüşayak'ın bulunduğu patikayı anlattı ve sonra önden giderek diğer ikisini Rhea'nın kendisi için tarif ettiği dik patikadan yukarı çıkardı.

Yorucu bir tırmanıştan sonra üçlü, aşağıda daha iyi düzenlenmiş patikaya doğru çıkıntı yapan bir taş bölüme geldi. Bu bölümün kenarı boyunca bir kalenin siperlerini andıran gevşek kayalar yığılmıştı; Cas bu doğal siperdeki açıklıklardan birine doğru ilerleyip öne doğru eğildi ve altlarındaki daha köklü patikanın yaklaşık yirmi metre ötede sona erdiğini gördü.

Rhea'nın tarif ettiği Oblivion Kapısı'nı gördü. Merkezinde hınzırca parlayan ölüm tanrısının amblemini gördü. O gece ikinci kez garip bir soğuk enerji dalgası onu ele geçirdi ama altındaki taşı daha sıkı kavradı ve kendini odaklayıp gözlemlemeye devam etti.

Siyahlar içinde üç asker saydı. Geniş kapının önünde bir ileri bir geri düzenli bir şekilde yürüyorlar, ara sıra diğer taraftaki sislere bakıyorlardı.

Beklentili görünüyorlardı, diye karar verdi.

Ama neden?

Bu sisler Rhea ve diğerlerinin tarif ettiği gibiydi; ara sıra gümüşü mavi bir ışıkla titreşen, dalgalı bir karanlık denizi gibiydi.

Cas aniden yağmurun durduğunu fark etti; rüzgâr fırtına bulutlarını neredeyse dolunay halindeki aydan hızla uzaklaştırıyordu ve ay ışığı o karanlık sislerin içine gittikçe daha fazla süzülüyordu. Ancak ışık ne kadar parlak olursa olsun, sis örtüsünün altındaki zemini hâlâ net olarak göremiyordu. Sanki Oblivion'un enerjisi, ay ışığını içiyor gibiydi.

O izlerken bile ay ışığını topluyor ve azaltıyordu. Ya da belki de onu dağıtıyordu; belki de gümüşü ışık darbeleri buradan geliyordu?

Cas huzursuzlanmaya başlamıştı ki, ayın içtiği denizin altında hareket eden bir şey fark etti; belli belirsiz insana benzeyen bir gölge.

Sonra bir tane daha gördü. Ve bir tane daha.

Şekiller ona savaştığı ölümsüzleri hatırlatacak şekilde sallanıyordu. Daha yakından bakmak için öne doğru eğildi ve eli taşa kaydı; Laurent ceketinin kapüşonunu tuttu ve çok uzağa yuvarlanmadan onu geri çekti. Görünüşe bakılırsa Laurent onu her zaman çok uzağa yuvarlanmadan önce geri çekiyordu -genellikle de Zev onu oraya gitmesi için kışkırttıktan sonra.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu, kız onun elinden kurtulurken yanına çömeldi.

Bir süre sonra Zev de onlara katıldı. Cas gördüklerinden yeterince emin olup fısıldayana kadar üçü birlikte baktılar: "Bu... bu bulutların altında... *insanlar* mı var?"

İnsan kelimesini söyler söylemez, uğursuz gölgenin altında kesinlikle insanlık dışı görünen bir şey hareket etti. Cas bir an ince bir burun ve iki keskin, kavisli boynuz gördüğünü sandı

-Yoksa kıvrık kulaklar mıydı? Bulanık bir hattan daha fazlasını seçmek zordu.

"İnsanlar ya da canavarlar," dedi Zev, kendi endişelerini dile getirerek.

"Bir ordu kadar insan ya da canavar," diye ekledi Laurent, genelde sakın olan sesinde ender rastlanan bir endişe vardı. "Şu uzaktaki sisin nasıl garip bir şekilde hareket ettiğine baksana, bahse girerim kapının ötesinde saklanan daha da fazla... bir tür *ceset* vardır."

Birkaç dakika daha şaşkın ve rahatsız bir sessizlik içinde her şeyi incelediler, ta ki Zev, "Şey... bana tuhaf bir şeyler olduğunun kanıtı gibi görünüyor," diyene kadar.

"Bu kanıtı yakalamak için Hava türünden bir kristal kullanabiliriz," diye önerdi Laurent, endişeli sesi yerini normal iş ses tonuna bırakarak.

Cas, "Ama içimizden biri orada neler olup bittiğini net bir şekilde görmedikçe net bir görüntü yakalayamayacağız," dedi.

Zev, "Lord Merric de *bulanık* olduğunu düşündüğü kanıtlara dayanarak ödeme yapmayı reddedecek birine benziyor, değil mi?" diye mırıldandı. "Yani her kimse

Bu kristali kullanacak olanların bir şeylere net bir şekilde bakması ve bu şeyleri çok hızlı bir şekilde kristale bastırması gerekiyor."

Bu Hava-tür kristallerinin sınırlamalarından biriydi; bir görüntü ya da anı ne kadar eskiyse, bir mesaja dönüştürüldüğünde o kadar az net olurdu. Bu sihrin doğuştan gelen bir kullanıcısı aynı sınırlamalarla karşılaşmayabilirdi, ancak kristaller bu daha düşük ruhun gerçek gücünün yalnızca izlerini içeriyordu.

Zev'in sözlerinden sonra bir anlaşma mırıltısı duyuldu, düşünmek için bir duraklama oldu ve sonra Laurent maskesini yeniden ayarladı ve paltosunun kapüşonunu saçlarının nemli kahverengi dalgalarının etrafına daha güvenli bir şekilde çekti. "Ben giderim," diye gönüllü oldu. "Yeter ki birinizde kullanabileceğimiz bir kristal olsun."

"Cas?" Zev tek kaşını beklentiyle kaldırarak ona baktı.

Kadın iç çekti.

Pahalı bir kristal daha toza dönüştü.

Onu Laurent'a teslim etmek kalbini biraz kırdı - en azından bu görevi başarıyla tamamlarlarsa ne kadar para kazanacaklarını kendine hatırlatana kadar. Stonefall Lordu'nun cebi gerçekten de çok derindi. Cömert bir adam değildi ama çaresiz biriydi ve Cas her iki tür insanın da kesesini gümüşle doldurma konusunda eşit derecede yetenekli olduğunu görmüştü.

Laurent, "Bu sefer beni korumak için iyi bir iş çıkarmaya çalışın," diye söylendi. "Geçen sefer koruma ateşi için ikinize güvendiğimde aldığım yaraların üzerine yeni bir bıçak yarasına ihtiyacım yok."

Zev gözlerini devirdi. "Tamam, öncelikle: O yaralar yüzünden ölmüş değilsin."

"İkincisi," diye araya girdi Cas, "Castle Grove'daki olay tek seferlik bir şeydi ve bunu sen de biliyorsun."

Laurent, "Öyle umalım," dedi ve arkasına bile bakmadan çekip gitti.

"Bana mı öyle geliyor yoksa hâlâ bizim fena halde beceriksiz olduğumuzu mu düşünüyor?" Zev fısıldadı.

Cas, Laurent'ın uzaklaşmasını izledi, aşağıdaki patıkaya tırmanmak için kullanabileceği bir bölüm bulmak için sessizce kayalar boyunca ilerledi ve sonra omuz silkerek, "Eh, dürüst olmak gerekirse birimiz fena halde beceriksiziz," dedi.

"Kendin hakkında böyle konuşma Greythorne."

Yayını çekerken ona yan gözle baktı. "İkimiz de beceriksiz olanın sen olduğunu biliyoruz."

"O zaman bu senin için kötü haber," diye kıkırdadı, onu yansıtarak kendi yayını çıkardı, "bildiğın her şeyi sana ğrettiğimi düşünürsek."

"Her şey mi?"

"En azından bana geri ödeyebileceğinden çok daha fazlasını." İkisi de kayaların arasında daha gizli bir pozisyona yerleşirken onun sırtıtışına karşılık verdi.

Cas bir ok hazırladı ama kullanmak zorunda kalmayacağını umuyordu.

Ve bunu yapmaması için iyi bir şans vardı; Laurent çoktan kapının atış mesafesine kadar gelmişti ve Laurent onun bunu yaptığını fark etmemişti bile. Üçü arasında gizlilik konusunda en usta olan oydu. Laurent ona ve geçici ailesine katılmadan önce yaşadığı hayat hakkında pek konuşmazdı, bu da Zev'in huysuz yarım elfin uzak bir diyardan gelen gözden düşmüş bir casus olduğuna dair çılgın hikâyeler uydurmasına yol açmıştı.

Bu hikâyeler ne kadar saçma olursa olsun, Laurent'ın hareket tarzında kesinlikle gizli bir zarafet vardı; Oblivion sislerine yaklaştıkça Cas onu gölgelerin arasında kaybetmeye devam ediyordu.

O kapının önünde yürüyenlerin onu fark etme umudu yok, dedi kendi kendine, içinde açığa çıkmaya çalışan endişeyi bastırmaya çalışarak. Bir an için başını göğsüne yasladı ve derin bir nefes aldı.

"Bak," diye fısıldadı Zev, işaret ederek.

Cas bakışlarını kaldırıp baktı ve ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey gördü: O sisler birdenbire kenarlarda daha şiddetli bir şekilde dalgalanmaya başlamış, kıyıdan uzaklaşan bir dalganın tekrar kapıya ve ondan uzanan taş duvarlara çarpması gibi yükselmişti.

Ve sonra dalganın bir kısmı o kapıdan ve duvarlardan taşı.

Askerler birbirlerine Melechian diline benzeyen bir dilde bağırmaya başladılar. Kral-imparatorun dili. Cas'ın bakışları bir an için gürültüye doğru kayd ve Laurent'ı en son gördüğü yere dönüp baktığında, o sis dallarından birinin onu yuttuğunu tam zamanında gördü. Sis bir kez daha çekildiğinde, Laurent görünürde yoktu.

Onu izleyip yeniden ortaya çıkmasını beklerken kalp atışları kulaklarını
tırmalıyordu.
O yapmadı.

CKAPTEKREE

"NEREDE O?" CAS NEFES ALDI. "NEREDE O?"

Zev yayını çekerken sessizdi ve duvarı inceliyordu. Sis parmakları bir kez daha duvarın üzerinden uzanıyor, sanki duvara çok yaklaşmış başka davetsiz misafirleri yokluyordu.

"Ben aşağı iniyorum," dedi Cas, arkasına çömeldiği kayalardan uzaklaşarak. Kişisel kaygıları Laurent için duyduğu endişenin önüne geçmişti. Bir şeyler *yapmak zorundaydı*. "Sen burada kal ve koruma ateşi sağlamak için hazır ol."

"Cas, bekle-"

"Benden daha hızlı nişan alıyorsun," dedi, "ben daha *birine* doğru dürüst nişan alamadan o askerlerin üçünün de işini *tek* başına bitirebilirdin."

Bu iltifat onu, tam da umduğu gibi, kaçmasına yetecek kadar sakinleştirdi.

Neredeyse karanlıkta koşabildiği kadar hızlı koştu, aşağıdaki patikaya doğru nispeten hafifçe eğimli bir bölüm bulana kadar yolunu hissetti. Hiç tereddüt etmeden aşağı inmeye başladı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki dibe doğru ayağı takıldı ve botunu gevşek bir kaya parçasına sürttü. Bu kayalardan birkaçı gürültüyle serbest kaldı. Ona en yakın olan asker başını sese doğru salladı. Cas kalan mesafeyi sıçrayarak aşağıdaki patikaya ulaştı. Hafifçe yere indi, elindeki çalıntı kılıcı yeniden dengeledi ve bakışlarını askere doğru kaldırdı.

Gözleri buluştu.

Asker *durması* için bağırarak emir verdi!

Karşılığında Zev'in izniyle boğazına bir ok yedi.

Diğer ikisi ölen silah arkadaşlarını kontrol etmek için harekete geçmiş, Cas'ı unutmuşlardı - tabii eğer bu ikisi onu görmüşlerse. Cas kapıdan uzanan taş duvarın alçak bir bölümünü fark etti ve askerler onu durdurmaya fırsat bulamadan duvara doğru koşup üzerinden atladı.

Derin, karanlık bir suya atlamak gibiydi. Ayakları nihayet pürüzsüz kayadan yapılmış zemine çarpmadan önce sonsuza kadar düşecekmiş gibi görünüyordu. Basınç her taraftan üzerine doğru emiliyordu ve başını kaldırdığında artık ayı, hatta onu tutan gökyüzünü bile göremediğini fark etti ve Oblivion'un sisi üzerine çökerken gözleri anında yaşardı. Sis in dalları etrafında dönüp duruyordu. Önündeki siyah uçuruma baktı, yukarıdan gördüğü gölgeleri yaratan insanlar ya da canavarlar her neyse onlarla karşılaşma düşüncesiyle kısa süreliğine felç oldu.

Ama hemen hiçbir şey gelmedi.

Bu yüzden bir kolunu maskeli ağzının üzerine kıvırdı, gözlerini yanmaya karşı kısarak ilerledi.

Laurent'ı elleri ve dizleri üzerinde bu miazmanın hemen içinde buldu, elleri paltosunu kavramış, yüzünün bir kısmını örten maskenin üzerine çekiyordu. Yanına varıp dizlerinin üzerine çöktüğünde Laurent başını sallayıp bir şey işaret etti. Kızın sulanan gözlerinin işaret ettiği şeye odaklanması bir an aldı: Hava kristali adamın elinden fırlamıştı. Onlardan yaklaşık on metre uzakta, yerdeki sığ bir çukurda duruyordu.

Önce ona yardım etmeye çalıştı ama adam onu itti ve bir kez daha kristale doğru el salladı.

Her zamanki gibi iş.

Dişlerini sıkarak döndü ve kristale doğru hamle yaptı. Kristali kaptı ve Laurent'ın yardımına koşturmayı çalıştı ama sonunda sert bir cisimle çarpıştı. Ona öyle bir kuvvetle çarptı ki, geriye doğru savrulmaya başladı.

Sağ omzu yere çarptı. Sırtından aşağıya doğru bir acı yayıldı ama dizlerinin üzerine yuvarlanıp diz çökme pozisyonuna gelmek için mücadele ederken aklını başına topladı ve ne kristali ne de kılıcını düşürmemeyi başardı.

Üzerinde bir adam belirdi.

Kapının diğer tarafındaki askerlerden biri değildi; o askerlerden farklı giyinmişti, geniş göğsünün üzerinde metal bantlarla güçlendirilmiş siyah deri zırh vardı. Siyah pelerini kuzgun tüyleri gibi dalgalanıyordu. Baş kalın bir atkıyla sarılıydı ve diğer her

Bir çift mavi göz ve bej rengi teni ortaya çıkaran bir şerit dışında vücudunun her santimi bir şekilde kaplıydı. Karanlığa rağmen bu gözler tuhaf bir şekilde parlaktı. Tutuklayıcı, gerçekten, insanlık dışı ve sert ama yine de... *güzeldi*. Eğer Oblivion bir kâbuslar okyanusuysa, burada sabahın hâlâ var olduğunu, hatta burada bile olduğunu ve her şeyin üzerinde hâlâ bir gökyüzü olduğunu hatırlatıyordu. Bakmaktan kendini alamadığı soğuk, çelik gibi mavi bir gökyüzü-

En azından ona saldırana kadar.

Adam kalçasındaki kınından geniş bir kılıç çıkararak ileri atıldı ve kadın sıçrayıp adamın ulaşamayacağı bir yere takılırken tek yapmak istediği *yumruğunu* o güzel mavi gözlerle değdirmektir.

Neredeyse başarıyordu da; vahşice hızlı bir adımla tekrar adamın önüne geçti, gözlerini ıskalayan ama dönerken çenesini yakalamayı başaran bir yumruk savurdu.

"*Sen-!*"

Adam ona küfretmeye çalışmakla meşgulken, kadın adamın böğrüne bir dirsek, ardından da karnına bir tekme indirdi. Adam sendeleyerek uzaklaştı. Silahının ulaşamayacağı bir yerde geri döndü ve daha düzgün bir kılıç dövüşü duruşuna geçti; ayaklarını yere basıp kılıcını kaldırırken bakışlarını ona dikti.

"*Kimsin sen?*" Sesi yüzündeki örtü yüzünden çok boğuk olduğundan aksanı anlaşılmıyordu ama bir zamanlar Alnor Krallığı'nı oluşturan en kuzeydeki diyarlardan biri olduğunu tahmin edebilirdi. "Ve sen burada ne halt ediyorsun?"

Cevap vermedi. Göz ucuyla Zev'in sislerin arasından fırlayıp Laurent'ın yanına koştuğunu fark etti. Laurent hareket ediyor gibi görünmüyordu. Anlaşılan buranın havası tahmin ettiklerinden daha zehirliydi, daha etkiliydi. Zev Laurent'ın cansız bedenini hızla kollarının arasına aldı ve Cas Laurent'a geri dönmeye çalışmayı unuttu; sadece önündeki adamın dikkatini dağıtması gerekiyordu ki arkadaşları kaçabilsin.

Hücum etti, gelirken kılıcı havada süzülüyordu.

Hedefi kendi kılıcını savurdu ve son anda onunkini savuşturarak onu uzaklaştırdı; ardından kılıcını anında çekip onun yan tarafına sapladı. Kız daha hızlıydı, zıpladı ve sonra savurmak için geri döndü-

Sadece tekrar savuşturmak için.

Tekrar tekrar dans ederek uzaklaştılar ve sonra tekrar bir araya geldiler ve çeliğin çeliğe çarpma sesi sisli havada garip bir şekilde yankılandı. Çok geçmeden Cas'ın alnından aşağı, zaten yanmakta olan gözlerine ter damladı,

onu daha da körleştirdi. Adam, birkaç kez neredeyse izini kaybedeceği bir gölge ve hız bulanıklığından biraz daha fazlası haline geldi.

Adamın kılıcının gümüş çizgisinin bulanıklığı yararak kendisine doğru savrulduğunu gördü. Kendi kılıcını tam zamanında koruma pozisyonuna aldı ama adamın darbesinin gücü dizlerini bükmele tehdit ediyordu. Silahları birbirine kilitlendikten sonra da durmadı; itip kakmaya devam etti, kadının duruşunu bozmaya ve onu yere itmeye çalıştı.

Tanrım, çok güçlüydü.

Onu yere yatırmayacaktı - buna izin vermeyecekti - ama onu zehirli sislerin daha da derinlerine doğru sürüklüyordu. Ve tahmin ettiği gibi arkadaşlarından daha dirençli olmasına rağmen, yine de etkilerini hissetmeye başlamıştı; kolları damarlarına giren derin, karanlık bir soğukla titriyordu. Bu soğuk vücudunda dolaşüyor ve onu yavaş ama emin adımlarla uyuşturuyordu, ta ki ayağı takılıp bir kar yığınının içine gömülmüş gibi hissedene kadar.

Bilekleri ağrıyordu. Kramp girme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Sürüldüğü zemin, ilk indiği pürüzsüz taş değildi; dengesini korumasını daha da zorlaştıran kaygan bir çamurdu. Botunu bu çamurun daha sağlam gibi görünen bir kısmına dayamaya çalıştı ama kısa süre sonra çamur yol verdi ve neredeyse kayıyordu; düşmanının kılıcı da biraz daha yaklaşmayı başardı. Kılıcın kabzasına net bir şekilde bakabildi ve tuhaf bir şey fark etti.

Marr'lardan birinin -Buz ve Kış'ın vahşi orta tanrıçasının- sembolü kabzaya kazınmıştı.

O halde bu kılıç kaçak bir silahtı ve görünüşe göre Buz-türünün büyüyle aşılanmıştı. Kendisini aniden, umutsuzca soğuk hissetmesine neden olan şey de buydu.

Kral-imparatorun hizmetindeyse.... taşınması için garip bir silah diye düşündü.

Sonunda onu aşağı itmeyi bıraktı. Bıçağı çekerek onunkinin üzerinden geçirdi ve yaltaklanmaya neden olan metalik bir çığlık attı. İçine dolan soğuk neredeyse anında buharlaştı.

"Sisin içinde hâlâ nasıl duruyorsun?" diye sordu. "Masken doğru düzgün mühürlenmemiş bile."

Onun dikkatini dağıtmak için bir fırsat daha yakaladığını düşünerek ceketinin kapüşonunu tutup aşağı çekti ve gri saçlarının dalgalarını serbest bıraktı. Bu saçlar bir zamanlar koyu bakırın parlak bir tonuydu, sonbahar gibi

yaprakları öğleden sonra güneşinde parlıyordu ama şimdi aynı derecede renksiz gözleriyle birlikte onu görmek, karşısındaki adamın şaşkınlıkla sendelemesine neden oldu.

"Fade-Marked," diye nefes aldı. "Sen... *olduğun yerde kal!*"

Bir kaşını kaldırdı. Sonra da maskesinin altından göremeyeceğini bildiği halde sırtı. "Üzgünüm ama korkarım gitmem gereken başka yerler var."

Saldırdı.

Saldırıyı savuşturdu ve ardından adamın ayak bileklerine bir tekme savurarak ayaklarını yerden kesti.

Kedi gibi bir zarafetle çömeldi. Ama o daha ayağa kalkamadan, kız onun dalgalanan pelerinini kendi kılıcıyla çamurlu zemine sapladı. Çalınan kılıç pek de iyi bir kılıç değildi; onu geride bırakmak umurunda değildi.

Ve onsuz daha hızlı koşabilirdi.

Kadına *durması* için bağıırken adamın ses tonundaki kuşkuyu duymak inanılmaz derecede tatmin ediciydi.

Ya da en azından inanılmaz derecede tatmin ediciydi, ta ki Oblivion Kapısı'nın silueti ilerideki sislerin içinde belirene ve o da fark edene kadar...

Ekibi görevlerinde başarısız olmuştu.

Savaş sırasında bir noktada Hava kristalini düşürmüştü. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve onu aramak için etrafta dolaşmıyordu. Ve Laurent... Ondan hiçbir yerde iz yoktu. O iyi miydi? Zev onu bu cehennemden çekip çıkarmayı ve duvarlarının üzerinden tek başına kaldırmayı başarmış mıydı?

Bir kez daha taş duvardaki alçak bir noktadan atlamaya hazırlandı. Ellerini taşa bastırıp vücudunu üzerinden atarken, adımlarına yaklaşan gölgeli figürler gördüğüne yemin edebilirdi. Onun gidişini izlediklerini, gerekirse onu kovalamaya hazırlandıklarını...

Diğer tarafa indiğinde arkasına bakmadı.

Lord Merric, kral-imparatorun işe karıştığına dair kanıt istemişti. Elindeki tek şey çantasındaki broş ve aylarca aklından çıkmayacak kadar zihinsel imgeydi; bu da onun için yeterli olmayabilirdi.

Ama bu *onun* için yeterliydi.

Bu dağlarda çok rahatsız edici bir şeyler olduğuna inanması için yeterliydi ve bir daha asla buralara ayak basmak istemiyordu.

CHAPTER FOUR

"NEŞELEN, CAS." ZEV ELİNDEKİ BIRA BARDAĞINI İŞTAHLA GERİ DEVİRDİ,

Aralarındaki kaba ahşap masaya geri koymadan önce tek ve uzun bir yudumda bitirdi. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Laurent neredeyse ölüyordu."

Rhea, "O bu değerlendirmeye katılmayacaktır," dedi.

Söz konusu yarım elf, yaralarını sarmak için saklandıkları yerde kalmıştı. Ve ayrıca gururunu da, Cas bundan şüpheleniyordu. Onu orada bırakmadan önce, bunların hiçbirini yapmaması gerektiği konusunda ısrar etmiş ve nefes alış verişlerindeki endişe verici tıkırtıların ve teninin solgunluğunun biraz dinlenmenin -ve belki de biraz büyüünün düzeltmeyeceği bir şey olmadığını iddia etmişti.

Cas'ın bu konuda şüpheleri vardı ama itiraz etmemişti.

"Elbette aynı fikirde olmayacaktır," dedi. "Ama gerçek bu. Ve bu *olmamalıydı*; en başta onun yerine o duvarı aşmalıydım. Neden yapmadığımı bilmiyorum."

"Belki de aklı başında hiç kimse karanlık ve ölümle dolu korkunç bir uçuruma koşmaya gönüllü olmadığı içindir?" Zev önerdi.

Cas başını salladı. "Solma Hastalığı bana çoktan dokundu ve ben onu atlattım. Ve o zamandan beri temas ettiğim her hastalıktan kurtuldum. Castle Grove'da üzerimizde kullandıkları zehirleri hatırlıyor musun? Ya Westlore'da yok ettiğimiz canavarları ve onların korkunç nefeslerini?"

Rhea abartılı bir ürpermeyle, "Bunların hiçbirini ayrıntılı olarak hatırlamamaya çalışıyorum," dedi.

"İkisi de başımı ağrıtmadı," diye hatırlattı Cas. "Hayır, ama hala senin ne kadar..." Zev aradı ve hafif sarhoş bir sırıtişla bir kelimedede karar kıldı: "*Tuhaftlık*."

"Ben hiç hastalanmam," diye ısrar etti. Ayrıca normal bir insan gibi nadiren acıkır ya da yorulurdu. Solma Hastalığı onu çocukken ele geçirdiğinden beri başka, daha garip şekillerde acı çekmişti ve her zaman tamamen uyandığı ve diğer pek çok kişiyi olduğu gibi onu da tükettiği günü bekliyordu.

Ama her ne sebeple olursa olsun, hala gerçekleşmemişti. Henüz olmamıştı.

"Soluk İşaretli olduğum için değilse, başka neden olabilir ki?" diye sordu.

Rhea Cas'ın elini okşadı ama aynı anda hem teselli hem de uyarıda bulunarak onu susturdu. Uyarı haklıydı; Cas'ın sesi çok yüksek çıkıyordu ve Madam Rosa'nın meyhanesi bu gece her zamankinden daha kalabalıktı. Konuşmalarını duyabilecek kadar yakın olan birkaç kişiden fazlası vardı.

Tabii ki bu insanların çoğu muhtemelen onun sözlerine anlam veremeyecek kadar sarhoştur ve gerçekte ne olduğundan şüphelenemeyecek kadar da kendinden geçmişlerdi - özellikle de Cas'ın kukuletası takılı olduğu ve buraya gelmeden önce Mimik türünde bir kristal aracılığıyla kendini gizlediği için. Normalde gri olan saçları şimdi kahverenginin koyu bir tonundaydı. Rahatsız edici derecede solgun gözleri, yumuşak yeşilin çok daha hoş bir tonuna dönüşmüştü. Pahalı bir kristal daha toz olup gitmişti - tanrılar, bugün gerçekten de onları tüketiyordu, değil mi?

Suratını asıp hayal kırıklıklarını içerek geçirirken aval aval bakılacak bir ruh halinde değildi.

Ve eğer bu meyhaneye kırılmış saçları ve gözleriyle girseydi başına gelecek olan da tam olarak buydu. Cas kendisinden ve onu yanına alıp büyüten Asra'dan başka bir Fade-Marked görmeyeli yıllar olmuştu ve ikisinden birinin nadiren görülmesi çoğu yerde en azından küçük bir kargaşaya neden olurdu.

İki nedenden ötürü nadir görülürlerdi. Birincisi, Cas'ı izleriyle baş başa bırakan Solgunluk Hastalığı, çocukken yakalandığından beri geçen yıllar içinde mutasyona uğramış gibiydi; onlarca yıl önce ilk başladığında çok az insan hayatta kalabilmişti, ama şimdi daha da güçlenmiş ve daha da garipleşmişti ve son formuna yakalanan *hiç kimse* hayatta kalamamıştı.

İkincisi, kendisi gibi hayatta kalmayı başaran birkaç kişi, şimdiki kral-imparatorun babası tarafından acımasızca avlanmıştı, çünkü iddiaya göre bu hastalığın nasıl tedavi edileceğine dair cevaplar verebileceklerini umuyordu. Teorinin kendisi sorunlu değildi. Asıl sorunlu *olan*

Toplamayı başardığı tüm Fade-Marked'ların kısa bir süre sonra basitçe... *ortadan kaybolduğu* gerçeği.

Ancak avlanması boşunaydı; üç yıl önce, zalim Kral-İmparator Anric de Solasen, tedavi etmeye çalıştığını iddia ettiği hastalıktan dolayı vahşi bir şekilde ölmüştü.

Karısı zaten on sekiz yıl önce ölmüştü, bu da onun vefatının, bir zamanlar dört ayrı, düzgün krallığın bir parçası olan Kethran İmparatorluğu'nun on iki kırık krallığı üzerinde tehlikeli bir şekilde hüküm süren yüksek bir tahtın bekçisi olarak tek ve tek çocuğunu bıraktığı anlamına geliyordu.

Cas'ın bildiği kadarıyla şimdiki kral-imparator babasının avcılık uygulamalarını sürdürmemiştir ama bunun tek nedeni Varen de Solasen'in artık Solgun-İşaretliler'in kalmadığına inanmasıydı. Cas da onun ve imparatorluğun çoğunun buna inanmaya *devam etmesini* sağlamak için yıllar boyunca hem büyülü hem de başka türlü çeşitli hileler ve kılık değiştirmeler kullanmıştı. Bir yandan kendisine kazançlı işler sağlayabilecek bir itibar inşa etmeye çalışırken, diğer yandan da gerçek görünüşü ve kimliği hakkındaki fısıltıları minimumda tutmak hassas bir dengeydi.

Ve Oblivion'daki o adama gerçek görünüşünü açıklamakla ne kadar *aptallık* etmişti?

Onu bu kadar net gördükten sonra yaşamasına izin vermek mi?

Bu görev kelimenin tam anlamıyla bir başarısızlıktı, diye düşündü sefilce, garsonlardan birine işaret edip üçüncü bir içki sipariş ederken. "İşaretli ya da değilsin, ölümsüz değilsin aşkım," dedi Rhea sesin ardından. sunucunun ayak sesleri kayboldu. "Ve yaptığımız tüm hazırlıklara *rağmen*, içine girdiğimiz ortamı tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Ve ayrıca, hayır, Zev'in de dediği gibi, *tuhaflığınız* hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmiyoruz. Hala seni yakalayabilir. Özellikle de üstlendiğimiz her görevin en pervasız kısmına gönüllü olarak katılarak kaderi kıskırtmaya devam edersen. Laurent da aynı şeyi söylerdi. Muhtemelen bu yüzden sen daha fırsat bulamadan harekete geçti."

Cas alt dudağını çiğneyerek düşündü.

Hala seni yakalayabilir.

Hiçbiri bu konuda bir şey söylemedi, ama bu sözler üzerine ortam fark edilir derecede ciddileşmişti - çünkü hepsi de bu sözlerin ardından gelmesi gereken söylenmemiş cümleyi biliyordu.

Hala seni yakalayabilir... tıpkı Asra'yı yakaladığı gibi.

Cas bir zamanlar yenilmez olarak gördüğü o kadının düşüncelerini aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Bu tavernaya gelmeden önce saklandıkları yere uğradıklarında Asra uyuyordu.

Son zamanlarda hep burada uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Ayrıca, biz bir takımız, değil mi?" Rhea sesini alçaltarak devam etti. "Eğer içimizden biri korkunç bir karanlık ve ölüm uçurumuna koşmaya gönüllü olarsa, o zaman *hepimizin* bunu yapacağını söylemeye gerek yok ve bu yüzden hangimizin önce gideceğinin bir önemi olmamalı."

Zev başını salladı ve bu duygunun şerefine içkisini kaldırdı.

Cas kadehini onunkiyle tokuştururken kendini biraz daha iyi hissetti. Bundan sonra düşünceli bir sessizlik içinde içti, çevrelerinin onu katlamasına izin verdi, ayak seslerinin ve kahkahaların titreşimlerini hissetti, kavrulmuş etin dumanını ve tuz kokusunu içine çekti ve bunun yerine ara sıra yakaladığı ter kokusuyla burnunu kırıştırdı...

Burası gerçekten de hiç görmediği kadar kalabalıktı. Sessiz, kapüşonlu hali sonraki bir saatin büyük bir kısmında fark edilmedi. Muhtemelen Mimik kristalini saklayabilirdi; bir kukuleta yeterli olurdu. Etrafındaki gürültülü şarkılar ve hararetli zar ve kâğıt oyunlarının bolluğuyla karşılaştırıldığında aval aval bakmaya değmezdi.

İşte bu yüzden, biri ona bakmaya başladığında, bunu hissediyordu.

Başını rahatça sola doğru eğdi ve adamı hemen fark etti: Tavernada yanan ateşlerin en büyüğünün önündeki masada tek başına oturan bir adam.

Bacakları küçük masanın altına kolayca sığmayacak kadar uzundu; biri yanında gelişigüzel uzanmış, diğeri masanın altında kıvrılmıştı ve ateş ışığına karşı oluşturduğu şekil, ona iddia ettiği ağaçta dinlenen, son derece soğukkanlı ama aynı zamanda saldırmaya hazır görünen bir gölge kediye düşündürdü. Onu ve etrafındaki her şeyi aynı tuhaf, güçlü görünen pasiflikle gözlemliyordu. Masasının etrafında dolaşan kaba saba ya da gürültücü müşterilerin hiçbiri onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Paltosu, bu meyhanenin müdavimlerinin giydiği kıyafetlerin çoğundan daha temiz ve ince işlenmiş görünüyordu; aynı derecede pahalı görünen bir bot takımı ve ona uygun gümüş bir kol bileziği vardı. Nispeten uzun ve yüzünden uzakta gevşekçe bağlanmış saçları, Cas'ın sihirle kendi saçına dönüştürdüğü zengin kahverengi tonuna benziyordu ama belki biraz daha koyuydu.

Gözleri aniden buluştu ve adam başka tarafa bakmadı.

O da yapmadı - gerçi kapüşonunu başının etrafına biraz daha sıkıca sardı ve öyle olacağını bildiği halde hâlâ kahverengi olduğundan emin olmak için saçının dalgalı tutamlarından birini hafifçe kaldırdı; en zayıf Mimik-tür kristali bile birkaç saat sürecektir bir yanılsama yaratırdı.

"Çok yakışıklı," diye yorumladı Zev, dirseğiyle onu dürttü ve sıçramasına neden oldu.

Bakışlarını tekrar elindeki yontulmuş kupaya çevirdi. "Bakma sorunu var."

"Bana doğru bakıyor olsaydı şikayet etmezdim," dedi Zev omuz silkerek.

"Koltukları değiştirmek ister misin?"

Zev güldü. Bir dirseğini masaya dayayıp çenesini sıktığı yumruğuna dayadı ve gözlerini sinsî bir sırıtışla Cas'a çevirmeden önce bir an için bakan adama daktı. "Bir ay boyunca yemek pişirme görevini üstlendiğine göre, taktığı o güzel bileziği o fark etmeden çıkaramazsın."

Düşünerek adama bir kez daha baktı.

Normalde küçük hırsızlıklardan hoşlanmazdı. Ama bir cesareti geri çevirecek biri değildi. Üstelik güzel bir bibloydu ve ateş ışığı vurduğunda maviye dönüşmesine bakılırsa Glashtyn gümüşüne benziyordu - bu da *çok* güzel bir fiyat getireceği anlamına geliyordu.

Lord Merric'ten aldıkları ödeme kadar para getirmeyecekti ama Stonefall Lordu'nun görevi umduğundan daha uzun sürecektir gibi görünüyordu - tabii tamamlamayı başarabilirlerse.

Bu süre zarfında onu oyalayacak bir şeyler yapması gerekiyordu. Asra için alması gereken bir ilaç vardı ve ona bu ilacı temin edebilecek tek adam hayırseverliğiyle tanınmıyordu.

Ayrıca yemek pişirme görevinden *nefret ederdi*.

Ama sonra, sanki bir sohbet konusu haline geldiğini hissetmiş gibi, ateşin yanındaki adam ayağa kalktı. Masanın üzerine birkaç bozuk para bıraktı, cömert bahşış karşısında telaşla eğilen hizmetkâra yakışıklı bir gülümsemeyle baktı ve sonra odanın arka tarafındaki merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

"Bu kadarı da fazla," diye dudak büktü Zev.

Cas yine Asra'yı düşündü. Bir önceki sabah yataktan nasıl kalkmadığını ve vücudunun nasıl tükenmeye başladığını

uzakta. Cas'ın ilk evlat edindiği anne babasıyla ilgili son anıları da benzerdi: halsizlik, çıkıntılı damarlar, saçlarının ve gözlerinin tüm vücutlarına yayılan kül rengi... Ama onlar için her şey çok daha hızlı ilerlemişti; Solma Hastalığı kurbanlarını neredeyse her zaman bir yıl içinde alırdı. Cas'ın temin etmeyi başardığı o yasadışı, pahalı ilaç Asra'yı bu kadar uzun süre yanında tutan tek şeydi.

Cas, sırf ilaca parası yetmediği için onu kaybetmeye hazır değildi.

Küçük hırsızlık, işte geliyorum.

"Sıra sende," dedi Zev'e, ayağa kalkarken.

"Gerçekten mi?" Sandalyesinde arkasına yaslandı, hem eğlenmiş hem de meraklı görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Bir planın var mı?"

"Tabii ki var."

"Anlat."

Sertçe yutkundu ve sonra bir tane uydurmaya başladı: "Bu tavernada belli türde... *oda servisi* var, değil mi? Bu kisve altında odasına girmek çok zor olmasa gerek, ve sonra..."

"Ve sonra?" Zev, kızın ensesi yanarken aptal aptal sırtarak sordu.

"Ben... şey, bilirsin."

"Öyle mi? Anladığımdan emin değilim. Lütfen ayrıntılı olarak açıkla." "Lütfen ısır beni, pislik."

"Bu cümleyi hedefiniz için saklayın; hoşuna gidebilir."

"Bundan daha iyi en az birkaç replik bulabileceğime eminim."

"Onları duymayı çok isterim."

"Aptal olma, Cas," dedi Rhea iç çekerek.

"Elinde değil," dedi Zev, "o böyle doğdu. Bu konuda kabalık etmeyelim."

Cas yüzüne buruşturulmuş bir peçete fırlattı ve Zev peçeteyi savuştururken kıkırdadı. "Yine de bu konuda sevgili kız kardeşime katılmak zorundayım," dedi. "Pek çok konuda yeteneklisin Cas. Baştan çıkarma ve flört etme bunlar arasında değil. Bu yüzden hırsızlık yeteneklerinden şüphe etmesem de, eğer kullanmayı deneyeceğin yöntem *gerçekten* buysa... şey... um..."

Cas, "Tamam, şimdi sana yanıldığını kanıtlamam *gerektiğini* biliyorsun," dedi.

Sırıtişının daha da genişlediğine bakılırsa biliyordu. "İyi şanslar."

Rhea tekrar iç çekti. "Bu neredeyse *tam da* daha önce sözünü ettiğim türden bir pervasızlık."

Cas, "O gümüş bileziğin kaç paraya satılabileceğini bir düşün," diye yalvardı.

"*Gerçek* gümüş bile olmayabilir." Rhea dudaklarını büzüp *çocuklarla* ilgili bir şeyler mırıldandı ama bir süre sonra başını sallayıp yumuşadı: "Peki. Bunu imzalayacağım çünkü Zev'in yemeklerini seninkilere tercih ediyorum ve umarım bu bahsi kazanırsın."

"Gümüşayak'ı al," dedi Zev Cas'a, "böylece Rhea bunun ne kadar korkunç bir şey olduğunu görebilsin ve sonra da bunu bana tüm görkemli ayrıntılarıyla anlatabilsin."

Tilki masanın altındaki yerinden gıcırtilı bir esneme sesi çıkararak bu plan hakkında hiç de hevesli görünmezken, Rhea da kör gözlerinin arasındaki boşluğa masaj yaparak nefesinin altında dua gibi bir şey fısıldadı.

Cas, Zev'e son bir kez daha bakarak, "Gereksiz," diye mırıldandı. "Çünkü birkaç dakika içinde elimde o bilezikle yeniden ortaya çıktığımda ne kadar *harika* gittiğini göreceksin."

"Umarım senin için birkaç dakikadan fazla dayanır, dostum."

Boynu daha da kızarak Rhea'ya döndü. "Aslında bir an için Silver'ın burnuna ihtiyacım olabilir."

Rhea başını salladı ve dilini şaklatır şaklatmaz tilki ayağa kalktı, gerindi ve kucağına sıçradı. "Cas'a yardım eder misin lütfen?" diye sordu ve kardeşine doğru başını sallayarak ekledi, "Bu aptal bu arada benim gözüm olabilir."

Tilki tekrar esnedi, iri kara gözlerindeki uykuyu kırıştırdı ve sonra itaatkâr bir şekilde zıplayarak Cas'ın ayaklarının dibinde beklemeye başladı.

"Dikkatli ol," dedi Rhea.

Cas bunu yapacağına söz verdi ve sonra dönüp hedefinin oturduğu masaya doğru kararlı adımlarla yürüdü, minik tilki de peşinden koşuyordu.

Zev arkalarından, "İşler kötü giderse çığlık atın," diye seslendi.

Ama ikisi de onun çığlık atmayacağını biliyordu. İşlerin kötü gitmesinden de endişe etmiyordu; kendi başının çaresine bakabilirdi. Madam Rosa bar müşterilerinin silahlarını kapıda bırakmaları konusunda ısrar etmişti, bu yüzden Cas'ın yayı artık yoktu - zaten hepsi büyük silahlarını saklandıkları yerde bırakmıştı - ama hâlâ bir

Fırlatma bıçağı kalçasında saklıydı, dart tabancası paltosunun iç cebindeydi ve Laurent ona o kadar uzun zamandır göğüs göğüse dövüş dersleri veriyordu ki, *kendisi* de hafife alınacak bir silah değildi.

Üstelik neredeyse dövüşmek için can atıyordu.

Bırak kötü gitsin, diye düşündü.

Bu ona endişelerini ve hayal kırıklıklarını gidermek için bir şans daha verecekti.

Masaya yaklaştı, bir an için arkasındaki ateşin yanında ısınıyormuş gibi yaptı ve sonra tilkinin ipeksi kürkünü okşamak için diz çöktü ve fısıldadı, "Az önce burada oturan adamın kokusunu alabiliyor musun?"

Yaratık sandalyeyi ve altındaki zemini koklayarak işe koyuldu, bunu yaparken de yere düşmüş birkaç yiyecek kırıntısından kendine yardım etti. Bir süre sonra başını kaldırdı, homurdandı ve merdivenlere doğru sıçradı.

Onu merdivenlerden yukarı, dar bir koridordan aşağı ve soldaki son odaya kadar takip etti. Gümüşayak orada durakladı, burnunu kapının altına soktu, bir an için derin bir nefes aldı ve sonra kendinden oldukça memnun görünerek kalçalarının üzerine geri yerleşti.

"Teşekkür ederim. Şimdi Rhea'nın yanına dön," dedi Cas kapıyı hafifçe vurarak. "Ben iyi olacağım."

Tilki başını eğdi ve kuyruğu döşeme tahtalarına belirsiz bir ritimle vurdu.

"Git-"

Kapı açıldı.

CKAPTERF)VE

GÜMÜŞAYAK KOŞARAK UZAKLAŞTI VE CAS DÖNÜP BAKTIĞINDA KENDİNİ ŞÖYLE BAKARKEN BULDU

bir çift soluk mavi göze baktı. Tilkinin burnu doğruydu; bu kesinlikle daha önce ona bakan adamdı. Yakından daha da heybetli görünüyordu. Cas pek de ufak tefek sayılmazdı ama ona baktıkça kendini daha da ufak tefek ve gölgede kalmış hissediyordu.

Yarı dev falan mıydı?

"Yardımcı olabilir miyim?" Odasına çekildikten sonra soyunmaya başlamıştı bile. O ince işçilikle yapılmış ceket gitmişti. Altına giydiği gömleğin düğmeleri çözülmüştü, ama yine de altındaki belirgin kasları ortaya çıkaracak kadar sıkı duruyordu. Gümüş bileziği ve ilahi büyüye sahip olanların sıklıkla kullandığı türden parmaksız eldivenleri de hâlâ takıyordu. Eldivenler bileğini gizliyordu - ve böylece oraya basılmış olabilecek her türlü tanrı ya da ruh sembolünü de saklıyordu. Bu semboller doğuştan vardı, bileklerinde ya da avuçlarında bir doğum lekesi gibi, güçlerine erişildiğinde parlardı ve çıkarılamazlardı.

Eldivenleri daha önce fark etmemişti ve bu görüntü onu biraz tedirgin etti. Ne tür bir büyüye sahip olabilirdi?

Böyle halka açık bir yerde onun üzerinde büyü kullanma riskine girmesi pek olası değildi - ne de olsa onun gibi insanların bu imparatorlukta o işaretleri saklamasının bir nedeni vardı - ama buna *sahip* olma olasılığı bile yine de sinir bozucuydu.

"Ee?" diye sordu.

Cas gözlerini, her ne idiyse, onun örtülü izinden ayırmaya zorladı. Ağzını hafif bir gülümsemeye dönüştürdü. "Bana... bu soğuk gecede biraz daha fazla sıcaklığa ihtiyacınız olabileceği söylendi. Bir arkadaş istemişsiniz?"

Bakışları daraldı. "Ben böyle bir şey talep etmedim."

Zev'in kendisine güldüğünü neredeyse duyabiliyordu, ta buradan bile, ama kendini çelikleştirdi.

Bu bahsi kaybetmiyordu.

Kirpiklerini çapkınca kırıştırdığını umduğu bir ifadeyle sesini alçalttı ve "Belki de burada olduğum sürece beni en azından biraz *sohbet* ederek onurlandırabilirsiniz" dedi.

Tek kaşı soğuk mavi gözlerinin üzerine kalktı. Dudakları düzgün bir çizgiye dönüştü ve koridorun loş ışığında onun varlığının ilgisini mi çektiğini, eğlendiğini mi yoksa sinirlendiğini mi söylemek zordu.

Muhtemelen üçünün bir kombinasyonu.

Kendini tam bir aptal gibi hissediyordu ama artık duramayacak kadar dalmıştı. "Aşağıda beni izlediğini biliyorum." Sesi aniden baştan çıkarıcı olmaktan çıkıp suçlayıcı bir hal almıştı.

Hay aksi.

Ancak bu durum onun lehine işliyor gibiydi çünkü boğazını temizledi ve "Doğru. İşte bu. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim. Sadece... merak ettim."

"Merak mı?"

Bir an için hâlâ kapıyı yüzüne kapatmayı düşünüyormuş gibi göründü. Ama sonra omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ve "Buralardan mısınız?" diye sordu.

Hem her yerden geliyordu, hem de hiçbir yerden - bu soruya genellikle kaçamak bir yanıt verirdi. Ama adamın *evet* cevabını beklediğini anlayabiliyordu, o yüzden başını salladı ve "Hayatım boyunca bu kasabada yaşadım" dedi.

Bir an için bunu düşündü. "Buralı biriyle birkaç şey konuşmak istedim ve alt kattaki diğerlerinin çoğu biraz fazla..."

"Sarhoş mu?"

"Kesinlikle."

Birden Zev'le birlikte bunun gibi sayısız küçük meyhanede geçirdikleri tüm geç geceler için şükretti; içkisini çoğundan daha iyi tutabiliyordu. "Oldukça ayıgım."

"Öyle görünüyor."

"Yine de bana yaklaşmadın."

"Tereddütlerim vardı."

"İşte sana ikinci şans."

Küçük bir nefes vermeden önce ona kuşkulu bir bakışla baktı
-Tam olarak bir kahkaha değil, tam olarak küçümseyici bir homurdanma da değil, ikisinin arasında bir şey. "Şanslıyım."

"Sana şanslı olacağına *dair söz vermiyorum*," diye karşılık verdi, "ama en azından yapmak istediğin o konuşmaya başlayabiliriz."

Ona baktı.

Tanrım, bunu neden söyledim ki? Deli olduğumu düşünüyor.

Yanakları ısındı ve kısa bir süre için yanaklarının onu eritip yok edecek kadar sıcak olmasını umdu ama sonra adamın ağzının bir köşesi neredeyse yukarı doğru eğildi.

Gülümsemesi tam olarak yerleşmeden arkasını döndü. "O zaman biraz içeri gel de *sohbet* edelim."

Adam fikrini değiştiremeden odaya adımını attı. Yanından geçerken koluyla onun koluna dokundu ve adamın kıyafetlerine ve saçlarına sinmiş olan şömine dumanının altındaki baharat ve toprak kokusunu yakaladı.

Kapı arkasından usulca kapandı. Bu ses omurgasından aşağıya doğru küçük bir endişe titreşimi gönderdi. Derin bir nefes aldı, kapüşonunu başına daha sıkı geçirdi ve sağındaki büyük pencereden çatının bir kısmının görüldüğüne dikkat ederek çıkışları aradı.

Boğazında yükselmeye çalışan yumruyu bastırana kadar kendi kendine, *gerekirse kaçabilirim*, diye tekrar tekrar söyledi.

Pencereden başka bir tarafa baktı ve hedefini odanın karşı tarafındaki şifonyerde, elleri üzerinde duran gümüş şişe ve bardak tepsisinin üzerinde çalışırken buldu. Ona döndüğünde elinde o bardaklardan iki tanesi vardı.

"Sanırım adamlarımdan biri bunu yapman için sana şaka olsun diye para verdi." Rahatça şifonyere yaslandı ve içkilerden bir yudum aldı. Sonra bir yudum daha. Sonra geri kalanını tek seferde bitirdi, kadının alkolün ısırığı olduğunu düşündüğü şeyden bir an için irkildi, sonra da alaycı bir ifadeyle ona baktı. "Bunun her yerinde Caden yazıyor," diye mırıldandı, başını tavana doğru eğdi ve biraz kaşlarını çatı.

Adamlarından biri mi?

Tam olarak kimdi o?

Peki yerel halkla ne hakkında konuşmak istiyordu?

Odayı incelerken onun rahat görünümünü yansıtmaya çalıştı. Çok düzenliydi. Tüm eşyaları arka duvara dayalı, eşit aralıklarla dizilmiş çantalara yerleştirilmişti; hiçbir şey

yere saçılmış, yatağın üzerinde bir o yana bir bu yana savrulmuş hiçbir şey yok

- Bu da gerçek kimliğine ihanet edecek hiçbir şey olmadığı anlamına geliyordu.

Keşfi aniden bir hareketle kesildi; adam telaşsız ama çok bilinçli adımlarla odayı geçip ona doğru geliyordu. "Bana sürekli gevşemem gerektiğini söylüyorlar," diye devam etti. "Hepsi, gerçekten; sadece Caden değil."

Sertçe yutkundu, adamın ani yakınlığına rağmen soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Rahatça bir adım geri attı ama fazla uzaklaşamazdı; duvar sandığından daha yakındı. Sağında, bir komodinin köşesi kalçasını dürttü. "O zaman belki de biraz gevşemen gerekiyordur," dedi. "Birden fazla kişi aynı şeyi söylüyorsa, genellikle en azından tavsiyeyi dikkate almaya değer."

"Haklısın. Gerçi benimle *sohbet* etmesi için bir metres göndermek beni gevşetmek için atılacak ilk adım olarak biraz abartılı görünüyor, sence de öyle değil mi?" Doldurduğu ikinci kadehi ona uzattı. Gözleri eğlenceyle parlıyordu; bu, renklerini çok daha az soğuk gösteriyordu. Kız bardağa uzanırken parmak uçları yanlılıkla onunkilere değdi ve adam sanki kızın dokunuşunu ezberlemek için zaman ayırıyormuş gibi bardağı gereğinden biraz daha uzun süre tuttu.

Sonunda bardağı çekmeyi başardı ama ondan içmedi. O *kadar* aptal değildi.

"Bir adın var mı?" diye sordu.

"*Hanımlarınıza* genellikle kişisel sorular sorar *mısınız*?"

"Genelde onları odama bile davet etmiyorum, bu yüzden... hayır mı diyeceğim? Ama bu sadece bir isim. O *kadar da* kişisel değil, değil mi?"

Kaşlarını çattı ama sonunda başını hafifçe sallayarak kabul etti. "Bu... Azalea."

"Çiçek gibi mi?"

"Hayır." İçkisinden bir yudum alır gibi yaptı. "Scatter Sun Ridge Savaşı'nda bir lejyon adamı tek başına katleden elf savaşçı kraliçesi gibi."

"Ah, tabii ki." Yine aynı şey oldu - dudaklarının tam bir gülümsemeye dönüşmeyen o kıvrımı. İnkâr edilemeyecek kadar çekiciydi, bu da en azından bu hileye sadık kalmayı kolaylaştırıyordu. "O efsaneyi unutmuştum," dedi.

"En sevdiklerimden biridir."

"Oldukça vahşi, değil mi?"

"Krallığını, onu devirmeye çalışan askerlere karşı savunuyordu."

"Hatırladığım kadarıyla, bir elfin sahip olması nadir ve beklenmedik olan ilahi bir büyü aracılığıyla insanları ateşe vererek."

Cas omzunu kaldırdı ve bıraktı. "Eğer ateşe verilmek istemiyorsanız, insanların evlerini işgal etmeyin."

"Sağlam bir tavsiye. Aklımda tutacağım." Kaşları kısa bir an için endişeyle birbirine kenetlendi ve sonra tekrar eğlenmiş görünmeye başladı. "Kapüşonunu genellikle çıkarır mısın *Azalea*?" diye sordu, "Yoksa onu üzerinde bırakmak sana özgü bir... *hizmetin* parçası mı?"

Hizmet etme şeklinden dolayı tüm vücudunu saran sıcaklığa engel olamadı.

Aralarında kalan boşluğu biraz daha kapattı. Bu hareket onu yakındaki pencereden süzülen ay ışığının içine soktu ve bu ışık hâlâ taktığı manşetin gümüş rengine vurdu. Hedefe ulaşmanın verdiği o tanıdık heyecan Cas'ı sardı. Oynadığı rolde biraz daha rahatladı ve bakışlarını tekrar onunkilere çevirip gülümsedi.

Belli ki giderek daha fazla eğleniyor ve onun oyununa katılmaya istekli oluyordu ve onun önünde bu yakışıklı adamla oynamak kesinlikle bugün olan *en kötü* şey olmayacaktı....

Evet, bununla çalışabilir.

Elini uzatıp kapüşonunu yüzünden çekti ve adam aşağıdaki meyhanede ona sabitlediği aynı güçlü ama rahat bakışlarla onu incelerken normal nefes almaya çalıştı.

Bir süre inceledikten sonra dudakları şaşkınlıkla yavaşça aralandı ve kadın doğal nefes alma savaşını kısa süreliğine kaybetti.

Onun büyüünü anlayabilir miydi?

Karşısında bir Fade-Marked'in durduğunu söyleyebilir miydi? Bu konuda olay çıkarır mıydı?

Kadın kendini hazırladı ama adamın tek söylediği "İlginç."

"Bu kasabadaki en ilginç şey ben değilim, sana söz veriyorum," demeyi başardı, nefes nefese de olsa biraz normal bir sesle.

"Öyle mi?"

Adam bir elini ileri uzatıp köprücük kemiğinin üzerine düşmüş bir tutam saçın izini sürerken donup kaldı. Görünüşe göre adamın *ilginç* bulunduğu saçlar. Adamın parmağı saçlarının dalgalarını kıvrıp açarken kalbi küt küt atıyordu ve kız dokunuşuna karşılık vermeyince adam diğer elini kızın yanına getirdi, belinin kıvrımından aşağıya inmesine ve kalçasına yaslanmasına izin verdi. Kavrayışı da bakışı kadar zahmetsizce güçlüydü; sadece bir

ve nedense ondan uzaklaşmanın inanılmaz derecede zor olacağını hissetti.

Ağzını onunkine yaklaştırdı ve zihni onu öpmenin nasıl bir his olduğunu düşünmekle ve hemen ardından ne kadar saçma davrandığını düşünmekle dolup taşıtı. İffetli biri değildi ama yeni tanıştığı yabancı erkekleri öpmek gibi bir alışkanlığı da yoktu. Dikkat dağıtmak ve hırsızlık yapmak içindi, evet, ama bir şey ona başka nedenlerle de bundan zevk alacağını söylüyordu, eğer o-

Hayır, önemli değildi.

Çünkü onu öpmemişti. Adam eğilip de ağzını onunkine bastırmak yerine kulağına doğru götürdüğünde hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sihirle kılık değiştirmişsin," diye fısıldadı.

Omuz silkmeyi başardı, ancak kalbi sanki boğazına doğru tırmanmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. "Ne olmuş yani?"

"Yani bu tür bir büyü yasadışı."

"Beni rapor edecek misin?"

"Belki." Dudakları bu kelimeyle birlikte kulak memesinin altındaki hassas deriye değdi ve kadın ürperdi. Geriye doğru eğildi ama çok da ileri gitmedi. Eli hâlâ kızın kalçasında duruyordu. Soruyu düşünürken parmakları yavaşça, düşünceli bir şekilde ona dokundu. "Belki de değil."

Yavaş, hafif titretek bir nefes verdi.

"Sihirle gizlenmiş..." diye mırıldandı, parmaklarını ona doğru bastırarak. "Ve dahası? Bu küçük kasabadan olduğuna hiç inanmıyorum."

"Doğru olması için bir şeye inanmak zorunda değilsin," diye karşı çıktı.

Güldü - sessiz ama dürüst ve derin bir kahkaha, vücudunu salladı ve elini ona doğru hareket ettirdi. Sadece ufak bir hareketti ama teninde bir ürperti daha yarattı.

Ve tanrılar, o hala çok yakındı.

"Aksanınız hiç de buralı gibi gelmiyor," diye bilgilendirdi onu. "Hayır mı?"

"Sesinizin neye benzediğinden ya da nereli olduğunuzdan tam olarak emin değilim ve genellikle bu tür şeyleri anlamakta çok iyiyimdir. Yani bu..."

"İlginç mi?" diye sorunca adam yine güldü ve bu ses onu daha cesur hissettirdi. Bu gerginlik molasını hemen onu kendine yaklaştırmak için kullandı. Elleri adamın kollarına gitti. Kolları boyunca yolunu hissetti.

Kaslarının yükselip alçalması, sadece ona dokunmaktan hoşlanıyormuş gibi davranması, oysa gerçekte taktığı bileziğe doğru ilerliyordu ve çözmesi gerekebilecek herhangi bir tokayı hissetmek niyetindeydi.

Parmakları metalin üzerine düştü ve aynı anda adam ağzını bir kez daha kızın kulağına doğru eğdi. Bu sefer hiçbir şey fısıldamadı. Sadece dudaklarını kulak memesinin altındaki aynı hassas deri parçasının üzerinde gezdirdi -bu sefer bilerek- ve sonra kadife yumuşaklığında bir öpücük izini boğazından aşağıya doğru süpürdü. Bu hissin etkisiyle gözleri neredeyse kapanacaktı.

Odaklan, diye emretti kendine. Ve başardı. İlk başta. En azından eli kalçasındaki tutuşundan kurtulup karnının alt kısmındaki düzlemler boyunca ilerleyene, parmakları tuniğinin altından geçene, sert uçları pürüzsüz teniyle fazlasıyla cennet gibi bir kontrast oluşturunca kadar.

Daha yukarı çıktı, göğsünün kıvrımını, onu saran ince iç çamaşırını buldu ve parmakları bandın altına kaydı-

Buna karşılık vermek istediğinden biraz daha keskin bir nefes aldı. Adam durakladı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Ben sadece..." Gözlerini kırıştırdı, kendini topraklayacak bir şey aradı ve bakışları yatakla komodinin arasında duran bir kılıfa takıldı. Bunu daha önce fark etmemişti - ki boyandığı özenle işlenmiş altın desenler düşünüldüğünde bu şaşırtıcıydı.

"Sen sadece...?"

"Şuradaki kılıcın çok güzel olduğunu fark ettim."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü ve sonra ağzının bir köşesi tekrar kalktı. "Sahip olduğum en iyisi değil."

Bunu öylesine söylemedi.

Ama yapmıştı ve ah, şimdi açıkça onunla *çok* eğleniyordu.

Ve birdenbire akıllıca bir yanıt düşünemeyecek kadar telaşlandı. Zev baskı altında flört edememesi konusunda haklıydı. Bu düşünce karşısında içini çekti; Zev'in bir konuda haklı olmasından *nefret ediyordu*.

Ama şimdi kendini dürüst, iflah olmaz bir aptal durumuna düşürmeden önce bu işi bitirmeliydi...

"Kapının kilidini kontrol etmelisin," diye mırıldandı.

Bir an için onu inceledi, hâlâ eğlenmiş görünüyordu ama bakışlarında bir miktar şüphe de vardı. Ama bu kuşkuya rağmen yavaşça ondan uzaklaştı. Odanın yarısını geçene kadar gözlerini ondan ayırmadı ve sonra arkasını döndü.

O döner dönmez ceketinin iç cebine uzandı ve dart tabancasını aramaya başladı. Onu çıkardı ve hızlı, usta parmaklarıyla bir ok yerleştirdi ve bunu yaparken kendini aynı anda fark ettiği kılıca yaklaşıırken buldu. Yaldızlı kılıf gerçekten de görülmesi gereken bir şeydi - belki de çalmayı planladığı bilezikten daha değerliydi - ve kabzasını görebildiği kılıç da...

Nefesi kesildi.

Hedefinin kapıyı kilitletiğini duydu. Giderek yaklaşan ayak seslerini duydu. Ama gözlerini o kılıktan ve kabzasındaki sembolden alamıyordu...

Buz ve Kış'ın orta tanrıçasının sembolü. Oblivion'da gördüğü kılıcın aynısıydı.

Kendini bu düşünceден hemen vazgeçirmeye çalıştı -*savaştığı adamla aynı adam olamazdı*- ama bu yasadışı, büyülü kılıçlardan kaç tane ortalıkta dolaşıyor olabilirdi ki?

Ve gözleri.

Yüzünü ona döndü ve o soğuk mavi gözlere baktı ve aniden kendini tokatlamak için bir dürtü duydu. Nasıl unutmuştu? Oblivion'da onlara baktığında hissettiklerini *nasıl* unutmuştu?

Ama bunun ötesini düşünmedi; dart tabancası bir saniye sonra dudaklarına dayanmıştı.

"Sen ne sikimsin-"

Ateş etti. Döndü ama yeterince hızlı değildi. Zehirli diken boğazının derinliklerine battı.

"Buna pişman olacaksın," diye homurdandı ve elindekini çıkarıp yere fırlattı.

"Hiç sanmıyorum," dedi ve ilkini ateşlediği kadar hızlı bir şekilde ikinci bir ok daha fırlattı.

O...onu yakaladı.

Bu etkileyiciydi.

Ve garip. Ve imkânsız. Ama bunun bir önemi yoktu, çünkü ilk darttan sonra adımları yavaşlamaya başlamıştı ve ona doğru hamle yaparken tökezledi. Kız onun sallanan vücudunun etrafında kolayca dans etti ve sonra sırtına iyi yerleştirilmiş bir dirsekle onu yere indirdi. Adam bacağını kaptı ama kadın adamın elinin üzerinden sıçrayıp çömeldi ve adam dengesini sağlamaya çalışırken kadın bir ok daha hazırlayıp ateş etti.

Bu seferki başarılı bir şekilde yanağından vurdu.

Cas onun ulaşamayacağı bir yere doğru tökezledi, o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir sandalyeye çarparak onu devirdi. Sandalyenin ağır arka kısmı ayak bileğinin üzerine düşerek onu garip bir açıyla sabitledi ve bir acı tıslaması duydu. Ama neyse ki hemen hareket etmek zorunda kalmadı; çünkü adam neredeyse duracak kadar yavaşlamıştı. Gözleri kapanıyordu. Yere düşüp yan tarafına yuvarlandı ve nefesinin altında hafifçe küfretti.

Sonra hareketsiz kaldı.

Sandalyeyi bacağından uzağa itti. Başını göğsüne yasladı ve ellerini bir anlığına yere dayayarak kendini toparladı. Kalp atışları sakinleşti; ancak gözlerini adamın artık huzur içinde uyuyan yüzüne kaldırdığında yeniden hızlandı. Fenerin ışığı adamın yüz hatlarının üzerinde titreyerek çenesinin keskin çizgisini ve birkaç dakika önce tenine değmiş olan dudaklarının hafif bir kısmını aydınlattı.

Gerçekten etkileyici.

Gerçekten de acı verici derecede yakışıklıydı. Görünüşe göre onunla yapmaya hazır olduğu o *sohbet* için yanında kalamaması çok yazıktı.

"İyi geceler güzelim," dedi ve sürünerek ayağa kalkmadan önce adamın bileğindeki bileziği çıkardı. Kısa bir süre Buz-türünün kılıcını da almayı düşündü. Böyle bir silah, dikkatli olmazsa dikkatleri üzerine çekme potansiyeline sahipti ama bu handan gizlice çıkarabilirse kılıcı nispeten hızlı bir şekilde satabilirdi...

Biri kapıyı çaldığında neredeyse risk almaya karar vermişti.

Bir lanetle kılıcı unuttu ve pencereye doğru fırlayıp onu açtı. Bir an bile düşünmeden hafif eğimli çatıya çıktı ve sessizce önce çatıyı geçti, sonra alt çatıya indi ve en sonunda aşağıdaki arnavut kaldırımına sokağa indi.

Dakikalar sonra kendi kendine ısıklık çalarak tavernanın ön kapısından içeri girdi, nabzının hâlâ atıyor olmasına rağmen rahatça hareket ediyordu. Bilezik kemerine takılı kesenin içinde saklıydı.

Masalarına yaklaşırken Zev'e, "Eğer sayıyorsan, bu gece iki bahis kaybettin," diye bilgi verdi.

Bir esnemeyle başını kaldırıp baktı. "Ah. Gördüğüm kadarıyla en azından hayatta kalmışsın."

"Etkileyici bir performans ve temiz bir kaçıştan sonra." Kalçasındaki deri keseyi okşayarak küçük bir selam verdi.

Belki de bir an için etkilenmiş görünüyordu. "Tamamen temiz değil," diye düşündü, başıyla arkasını işaret ederek.

Omzunun üzerinden bakınca soyduğu adamın elinde kılıçla merdivenlerin dibinde durduğunu gördü. Yalnız da değildi, odaya girdiğinde iki yanında kılıç sallayan iki adam daha vardı.

Mümkün değil.

"İçinden iki ok değerinde öldürücü toksin akıyor. Hâlâ ayakta olmasına imkân yok. O bir çeşit...*canavar*...ya da..."

Zev bir kez olsun tartışmadı; sakince ayağa kalktı ve sonra hem onu hem de Rhea'yı çıkışa doğru yönlendirdi.

"Neler oluyor?" Rhea sordu.

"Gitme vakti geldi, olan bu," diye neşeyle bilgilendirdi ağabeyi onu.

Gümüşayak masanın altından fırladı ve Rhea'nın boynundaki alışılmış yerini aldı. Dördü de sessizce ve sakince kapıya yönelmeye çalıştı ama hareketleri onları ele veriyordu.

Adamlar peşlerine düştü ve Cas ile arkadaşları koşmaya başladı.

"Madam Rosa!" Meyhanenin sahibinin yanından hızla geçerken Zev seslendi.

"Silahlar!"

Neşeli yaşlı kadın onun işaret ettiği yöne doğru döndü. O üç adamı ve kılıçlarını görünce hemen odanın çevresinde tuttuğu güvenlik görevlilerinin dikkatini çekti.

"*HUZURLU MEKÂNIMDA SİLAH YOK!*" diye kükredi, Kılıçlı adamların önünü kendisi keserek süpürgesini ilkinin kafasına acımasızca indirdi.

Bir an sonra uygun güvenlik görevlileri bir araya geldi ve ardından meyhanenin müdavimlerinden birkaçı da kavgaya katıldı ve kaos öyle bir hal aldı ki Cas ve suç ortakları dokunulmadan ön kapıdan çıkmayı başardılar.

"On beş tanrı o huysuz yaşlı kadını kutsasın," diye güldü Zev, soğuk gecenin içinde koşturup meyhanenin merdivenlerinden inerlerken.

"Ve aynı tanrılar ikinizi de *lanetlesin*," diye homurdandı Rhea. "Bütün bu aptalca bahisleriniz ve etrafta dolanmanız günün birinde bizi öldürtecek."

"Henüz ölmedik, değil mi?"

Handan şiddetli bir çarpışma sesi duyuldu.

"Ama muhtemelen koşmaya devam etmeliyiz," diye ekledi, kolunu kız kardeşinin koluna bağlayıp onu hızla atlarına doğru çekerken hâlâ gülüyordu. Kız kardeşinin iki attan en büyüğünün eyerine binmesine yardım etti ve ardından onun arkasından tırmandı.

Cas kendi atına bindi ve onlar yola çıkarken arkalarından kısa bir mesafe takip etti, berrak havayı derin ciğerlerine çekti ve kendini vahşî, canlı ve özgür hissetti, en azından atın toynaklarının tırıs gittiğı o ilk gerçeküstü, yarım millik yol boyunca. Ancak çok geçmeden kaygılar tekrar ortaya çıkmaya başladı.

Kasları gerilmeye başladı ve yavaşlayarak durdu. Zev ve Rhea yolun hemen ilerisindeki virajda durmuşlardı bile. Zev hâlâ ağabeyini azarlıyordu, ağabeyi de -tahmin edilebileceğı gibi- gülmeye devam ediyordu. Cas onları görünce alaycı bir ifadeyle gülümsedi ama arkasına bakınca tüm esprisi kayboldu.

Bu sefer orada kimse yoktu. Ama o adamın anıları, dokunuşu, kokusu ve garip, soğuk gözleri... tüm bu anılar canlı ve mevcuttu ve zihni sorularla dolup taşıyordu.

Tam olarak kimdi o?

O zehrin üstesinden nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Ve Oblivion'da ne halt ediyordu?

CHAPTERS)V

"DUYDUĞUM BENİM CASIA'M MI?" ASRA'NIN ÇELİMSİZ, SULUBOYA SESİ
Rüzgâr çanları ve ıslık çalan bir esinti eşliğinde güneşli koridorda ilerliyordu.

Sabahın geç saatleriydi ve Cas uyumamıştı. Bunun yerine gece boyunca saklandığı evin çatı katındaki yatağında dönüp durmuş, elmas şeklindeki penceresinden dışarı bakmış ve önceki günün ona bıraktığı tüm sorularla boğuşmuştu. Güneşin ilk ışıkları uzaktaki tepelerin üzerinden görüldüğünde uyumaktan vazgeçmiş ve bunun yerine Fallenbridge'deki pazarlara hızlı bir ziyarette bulunmuştu. Bir süre önce keşfettiği üzere, pazarlara yeterince erken giderse, tüccarların çoğu hâlâ akıllıca pazarlık edemeyecek kadar yorgundu; bu da yarı fiyatına iki kat daha fazla şey alabileceği anlamına geliyordu.

Şimdi kurnaz pazarlığının ganimetlerinden bazılarını -taze sangos meyvesi ve keçi sütü- evin arka tarafındaki küçük odaya taşıyordu. Asra orada yıpranmış bir şiltenin üzerinde, diğerlerinin kendisi için toplayabildiği bütün yedek yastık ve battaniyelere yarı gömülmüş bir halde dinleniyordu. Cas onunla dalga geçip günlerini güneşlenerek geçiren şişman bir kediye benzettikten sonra bile o eski şiltesinin odanın tek penceresinin altındaki yükseltilmiş platforma çekilmesinde ısrar etmişti.

"Selam anne," diye selamladı Cas onu ve dikkatle platformun köşesine yerleşti. Taze kesilmiş meyveleri ve sütü Asra'nın yanında duran tepsiye yerleştirdi ve sonra uzanıp yatağın arkasındaki perdeleri kenara çekerek odayı daha fazla ışıkla doldurdu. Pencere zaten aralıktı; bu da çan ve rüzgâr sesinin neden bu kadar yüksek olduğunu açıklıyordu.

"Nessa açık bırakmış," dedi Asra ürpererek. "Havaya ihtiyacım olduğu konusunda ısrar ediyor ama-ah. Bu mevsimsiz soğuk hava yüzünden donarak ölürsem kendimi daha iyi hissetmeyeceğim, değil mi?"

Cas gülümsedi, ama bu sözlerle birlikte kalbi biraz burkuldu. Hava hiç de soğuk değildi. Tam tersine, gerçekten de üşüme, o lanet olası Solma Hastalığı'nın bir başka belirtisiydi.

Kısmen bunu kendi başına yapmaya çalışarak kendine zarar vermesini istemediği için, kısmen de kendi tenindeki ısının bir kısmını Asra'nın titreyen bedenine aktarabileceğini umduğu için Asra'nın doğrulmasına yardım etmek üzere hareket etti. O beden Cas'ın kollarında kendini çok *hafif* hissediyordu; içi boş kemikler, kâğıt inceliğinde bir deri ve ne tarafa tutunacağını bilmeyen uzuvlardan oluşan yavru bir kuşu kucağına almak gibiydi.

"Pencereyi kapatmamı ister misin?" Cas, daha iyi destek için Asra'nın arkasındaki yastıkları düzenlerken sordu.

Asra kâğıttan kuş kollarını kendine sımsıkı sarmış, düşünüyordu ama sonra soruyu duymazdan gelen bir el salladı. Dışarıya bakmak için döndü. Renksiz gözleri uzun bir süre parlak güneşin altında kayboldu, sonra gözlerini kırıştırdı, başını Cas'a doğru eğdi ve "Boş ver. Belki de güneş dün geceki fırtınaları kovaladığına göre artık iyi olacağız, ha? Yakında hava ısınmaya başlar."

Cas başını salladı ve ikisi hoş bir sessizlik içinde oturdular, ekşi meyveleri atıştırdılar ve pencerenin dışında asılı duran renkli çanları karıştıran rüzgârı dinlediler.

O çanlar korkunç bir gürültü çıkarıyordu ve Laurent ile Rhea Asra'ya onlardan kurtulmayı düşünmesi için birden fazla kez ricada bulunmuşlardı. Saklandıkları yer Valshade Ormanı'nın derinliklerindeydi, en yakın evden en az beş mil uzaktaydı ve her hafta temin etmeyi başardıkları çeşitli kristallerle korunuyordu. Ama rüzgâr yeterince sert estiğinde, Rhea bu aletlerin çıkardığı gürültünün *hiçbir* büyü tarafından kontrol altına alınamayacağına ve Oblivion'un derinliklerindeki canavarları bile kendine çekebileceğine yemin etti.

Ama Asra onların şikâyetlerini dinlemedi. Çanlar ona çocukluğunu, Güneş'in Üst Tanrıçası Solatis'in tapınağında çaldıkları çanları hatırlatıyordu ve onları saklamak istiyordu. O tapınak artık neredeyse kesinlikle yıkılmıştı. Ama Asra bir zamanlar tapınağın yakınında yaşamıştı ve Güneş'in hizmetkârları olan Yıldız Türleri'ni izlediği güzel anıları vardı

Tanrıça, bu tür sihirlerin halka açık gösterileri yasaklanmadan önceki yıllarda kehanet sihirlerini gerçekleştirirdi.

Sona yaklaştıkça, demişti Cas'a bir keresinde, kendimi daha çok başa dönmek isterken buluyorum.

Cas, sanki çok kesin bir şeymiş gibi sondan bahsettiği için onu azarlamıştı. Ama ertesi sabah hemen markete gidip pencerenin dışına asmak için bir çan daha satın almıştı, sanki her biri Asra'nın hayatının ellerini biraz daha geriye, o başlangıç, çocukluk günlerine doğru çevirebilir ve böylece onu ölümsüz kılabilirmiş gibi.

Birkaç dakika birlikte oturduktan sonra Asra'nın gözleri kapandı. Zil sesiyle birlikte yumuşak, tanıdık bir şarkı mırıldanmaya başladı. Durduğunda vücudu biraz sallandı ve Cas onun tekrar otururken uyuyakalmış olmasından korktu. Cas onu yakalamak için harekete geçti ama o sırada Asra gözlerini açtı, ona uzun, araştıran bir bakışla baktı ve şöyle dedi: "Dün gece uyumadın, değil mi?"

"Ben... şey, hayır," dedi Cas, güneşin ısıttığı duvara yaslanarak.

"Fırtınalar mı?"

"Evet." Elbette bundan daha fazlası vardı ama Cas ona endişelenecek başka bir şey vermek istemiyordu.

"O zaman neden kendi yatağında değil de buradasın?"

"Yorgun değilim."

"Hmph."

Cas omuz silkerek, "Gerçek bu," dedi. "Beni bilirsin."

Asra sanki gerçek Casia'ya baktığından emin olmak istercesine bakışlarını kısarak baktı ve sonra yumuşak bir kahkaha atarak, "Evet, sanırım öyle, değil mi? Benim küçük huzursuz kalbim."

Cas bu sözlere biraz gülümsedi; bu sözler Asra'nın yıllar önce kullanmaya başladığı bir sevgi ifadesiydi.

Ne yapıyorsun, huzursuz kalbim?

Nereye gidiyorsun?

Burada güvendesin, huzursuz kalbim.

"Ama yine de bazen buna inanmakta güçlük çekiyorum," diye devam etti Asra, yüzü konsantrasyonla buruşarak. "Bunca yıldır birlikteyiz ve *hâlâ* o iğrenç hastalıktan kurtulup *da iyi* bir şey elde eden başka bir Fade-Marked duymadım."

Cas kuru bir sesle, "Sanırım şansım yaver *gitti*," dedi.

Şanslı doğru kelime değildi. Tam olarak değil. Çünkü bu hastalıktan kurtulmak Cas'ı bazı yönlerden daha güçlü yapmış gibi görünse de, aynı zamanda onu birkaç tatsız yan etkiyle baş başa *bırakmıştı* - uyumayı başardığında garip, kabus gibi görüntüler, zaman zaman felç eden endişesi için başka bir tetikleyici... ve tabii ki, büyü kullanmadan herhangi bir yere karışmasını imkansız kılan o görünümle.

Yine de daha kötüsü de olabilirdi. Asra için öyleydi.

Asra'nın Solgunluk Hastalığına yakalanmasının üzerinden on iki yıl geçmişti ve bu süre zarfında biraz şans ve bolca yasadışı ilaç sayesinde çoğu kişiden daha iyi durumda kalmıştı. Ama son zamanlarda, her geçen mevsim beraberinde daha fazla zayıflık getiriyordu. Daha fazla acı. Bu dünyadan tamamen uzaklaşmış gibi görüldüğü, ancak ayrıldığına dair hiçbir anısı olmadan geri döndüğü daha fazla örnek. Ve şimdi bu durum, yardım almadan yatağından zorlukla çıkabileceği bir noktaya kadar ilerlemişti.

Cas bu hasta yatağını her ziyaret ettiğinde, her şeyin aynı şekilde *kendisini* nasıl yakalayabileceğini bir kez daha hatırlıyordu.

En büyük korkusu, bu hastalığın onu bir anda yakalaması, bir işin ortasında onu vurması ve o işleri yapmaya devam edemeyip ilaç ve diğer her şeyi alacak parayı kazanamamasıydı.

O zaman Asra'nın devam etmesini kim sağlayacak?

Zev ve diğerlerinin, akıl hocasını hayatta ve iyi tutmak için kendisiyle aynı çabayı göstereceklerine ikna olmamıştı. Bunu asla yüksek sesle söylemiyorlardı ama Cas ne düşündüklerini anlayabiliyordu: Asra için yapabilecekleri hiçbir şeyin kalmamasının an meselesi olduğunu. Zihni diğer her şeyle birlikte solup gitmeden önce, onu bırakmanın yapılacak en nazik şey olacağını düşünüyorlardı.

Cas içten içe haklı olduklarını biliyordu.

Ama yine de akıl hocası o kaçınılmaz son nefesini verene kadar Asra için savaştan vazgeçmeyi düşünmüyordu.

"Her neyse, uyumamak yeni bir şey değil ama bu kahvaltı için neden bu kadar çok para harcıyorsunuz?" Asra sordu. "Olay nedir?"

"Özel bir durum yok. Sadece sangos meyvesinin en sevdiğiniz meyve olduğunu biliyorum ve yulaf lapası ve ekmekten sıkıldığınızı düşündüm."

"Bu son iki şeyde de yanlış bir şey yok."

"Sanırım onları ilk bin kez yediğinizde değil."

"Ben *seni* hiç şımartmadım, bu yüzden bunu yapma fikrini nereden bulduğunu bilmiyorum."

"İyi bir anlaşma yaptım." Cas sıcak duvara yaslandı ve Asra'nın sert yüz ifadesine sırtarak o keskin meyveden bir ısırık daha aldı. "Yani aslında seni hiç şımartmıyorum."

Asra bir kaşını kaldırdı. "Umarım yasadışı indirimler yoktur?" "Bu sefer değil."

"Güzel. Küçük hırsızlıkları aşmışsın."

Cas başını salladı ama bu söz üzerine sırtışı biraz daha genişledi. "Yine de tanışmamızın nedeni küçük hırsızlıklardı," diye belirtti.

Asra'nın bakışı bir kez daha sertleşti ama kısa süre sonra mutlu bir iç çekişle teslim oldu. "Hırsızlıktan elde edilebilecek tek iyi şey."

"Çok iyi bir şey," diye onayladı Cas.

O buluşma Cas'ın zihninde hem parlak hem de acı dolu bir anı olarak yer etmişti. Greyedge şehrinin sokaklarında dolaşan yeni yetim bir çocuğu, yarı sersem ve aptaldı, bir dükkânın dışında sahipsiz bırakılmış bir çantayı çalmayı denemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesine neden olan umursamaz bir açlık vardı.

O çantanın, Kral-İmparator Anric'e eşlik eden bir muhafıza ait olduğu ortaya çıkmıştı.

Fark edilmeden muhafızdan çalmayı başarmıştı ama kaçamadan ikinci bir muhafız onu yakalamıştı. İşlediği suç yüzünden onu o tozlu sokağın ortasında dövmüşler, ateş gibi ısırın metal uçlu silahlarla kırbaçlamışlar ve o kadar çok kan akıtmışlardı ki neredeyse bayılacaktı.

Sonra kral-imparatorun kendisi arabasından çıktı. Cas'ın görünüşüne, beceriksizce boyanmış saçlarının uçlarına ve henüz nasıl saklayacağını bilemediği gözlerine bir kez bakmış ve onun ne olduğunu anlamıştı.

Soluk İşaretli.

O gün, kral-imparator onun gözaltına alınması için emir verdikten sonra her şey onun için sona erebilirdi. Ama Asra -kendi solmuş saçları kılıcıyla birlikte güneşin altında utanmazca parlıyordu- onlar böyle bir şey yapamadan olaya müdahale etmişti. O ve iki yardımcısı kaosun tam ortasına dalmıştı. Asra, Cas'ı muhafızların elinden çekip almış, sonra da Cas'ın kanlar içindeki bedenini göğsüne bastırarak hızla uzaklaşmıştı.

Böylece kral-imparator o gün *iki* Solgun-İşaretli'nin kendisinden kaçışını izlemişti.

Barış Muhafızlarını onların izini sürmeleri için göndermişti - köpeklerinin onun kokusunu aldıktan sonra çıkardıkları ses Cas'ın peşini bugün bile bırakmıyordu- ama onları bulmayı asla başaramamıştı.

Onları arama çalışmaları sona erdikten sonra Asra Cas'ı eve götürmüştü. Tüm kesik ve çürükler için elinden geleni yapmıştı ama olay Cas'ın çenesinde hilal şeklinde korkunç bir yara izi bırakmıştı. Bunca yıl sonra bile o yara izi hâlâ iyileşmemişti.

O gün sadece Asra'yla ilk tanışması değil, aynı zamanda Cas'ın Kethra'nın şu anki hükümdarı Varen de Solasen'i şahsen ilk ve tek görüşüydü. O zamanlar genç bir prensti -tıpkı onun gibi bir çocuk- ve arabanın penceresinden dışarı bakmış, alnını cama hafifçe bastırmış, nefesleri cama karşı küçük bulutlar oluşturmuştu. Onun kanadığını görmüştü. Yerde acı içinde kıvrandığını görmüştü.

Ona yardım etmek için hareket etmemişti.

Aslında gördüklerinden hiç etkilenmiş ya da üzölmüş gibi görünmüyordu; arabanın kadife perdelerini sallayarak içeride kaybolmadan önce sadece bir an için zalim, mesafeli bir ilgiyle izlemişti.

O günün beraberinde getirdiğı tüm dehşet ve değişimler arasında Cas'ın en net hatırladığı şey bir şekilde buydu: nefes bulutları ve düşen perdeler ve acısına kolayca sırt çeviren zalim, uzak gözler.

Ve on sekiz yaşındaki Varen babasının ölümünden sonra yeni hükümdarları olarak taç giydiğinde, Cas da Zev'e katılarak taç giyme töreninin ardından ortaya çıkan sayısız yeraltı protestosunu ziyaret etmişti. Varen'in yanan kuklalarına sopalar fırlatmış, evinin sergilenen çeşitli amblemlerine tükürmüş ve dört krallığın küllerinden doğabileceğı ve bir kez daha dağılmış, savaşıan krallıklardan daha fazlası haline gelebileceğı gelecek bir gün hakkında şarkılar söyleyen yabancılarla birlikte içmişti.

Kral-İmparator Varen ve Solasen Hanesi'ni ve onun diyarları tek bir hükümdarlık yumruğı altında birleştirme arzusunu destekleyen herkes, bu parlak geleceğın önünde duruyordu.

Rhea'nın politikayla ilgilenmemeleri konusundaki ısrarına rağmen Cas'ın hâlâ Varen'in Oblivion'a neden asker gönderdiğini merak edip endişelenmekten kendini alamamasının bir nedeni de buydu.

O korkunç yerde daha fazla güç mü arıyordu?

Asra sanki Cas'ın aklından geçenleri okuyormuş gibi aniden sordu: "Dün geceki görev nasıl geçti?"

"Yeterince iyi. Lord Merric'e geri dönmek için ihtiyacımız olan kanıtların neredeyse tamamına sahibiz ve sonra ödeme mükemmel olmalı." Yarı yalan Cas'ın ağzında ekşi bir tat bıraktı ama buna rağmen Asra'ya güven verici bir gülümseme sunmayı başardı.

"Güzel. Nessa'nın bana söylediğine göre stoklarımız azalıyor." "

"Zev yüzünden. Her öğün son öğünü olacakmış gibi yiyor." Asra kıkırdadı.

"Ama sorun değil; yakında bol miktarda yiyecek ve ilacınız için yeterli paramız olacak."

"Bu son kısmı boş ver," dedi Asra ve bir kez daha pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Ben ilgilenirim, çok teşekkür ederim," diye cevap verdi Cas. "Her şeyi halletmek için bir planım var, merak etmeyin."

Asra sevgiyle, "Sen ve senin *planların*," diye söylendi.

"Buralarda birilerinde olmalı, değil mi?"

"Ben de Rhea'nın benim yokluğumda operasyonlarımızın tartışmasız beyni haline geldiğini sanıyordum."

Cas omuz silkerek, "Zekâsı var ama bazen harekete geçemiyor," dedi.

"Yani sende olan *dürtüsellik* onda yok. Ve *pervasızlık*, ve-"

"Tamam, tamam. Anladım. Durabilirsin." İkisi sessiz bir kahkaha attı. Asra az önceki şarkısını mırıldanmaya devam etti ve Cas birkaç dakika daha Asra'nın yanında kalarak tel tel gri saç tellerini taramasına yardım etti, sonra da bu telleri her zaman Asra'nın imzası haline gelmiş olan gevşek örgü şeklinde nazikçe büktü.

Cas çalışırken, düşünceleri son ani kararına kaydı. Çalınan bilezik şu anda odasında duruyordu. Asra'dan ayrıldıktan sonra o mücevheri satmak için son derece tehlikeli bir adamı ziyaret edecekti - akıl hocasının hiç şüphesiz *düşüncesizlik* olarak etiketleyeceği bir başka karar. Cas o bileziği bu sabah pazarda satabilirdi, evet. Altın paralar karşılığında basit bir gümüş mücevher takası. Sonra da bu paralarla gelecek ayın yiyecek ve içecek ihtiyacını karşılayabilirdi.

Erzak; Asra'nın yapmasını istediği şey buydu.

Ama Cas'ın onu satmayı planladığı adamda madeni paradan daha değerli bir şey vardı: Fallenbridge'deki yasal pazarlarda satılmayan o ilaca sahipti.

Parmakları Asra'nın saçlarında hareketsiz kaldı. Endişenin -o eski, tanıdık yoldaşının- midesine yayıldığını ve saldırmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordu. Düşünceleri uzaklaşmaya ve dağılmaya başladı. Ve bu saldırıları görmek Asra'yı her zaman üzmüştü, bu yüzden Cas hızla bir kaçış rotası oluşturmaya başladı.

"Keşke sabahın geri kalanını seninle geçirebilseydim ama ne yazık ki yapmam gereken birkaç iş var." Asra'nın aniden kendisine yönelttiği meraklı ifadeyi kovmak için bir yalan uydurmaya çalıştı. "Lord Merric'in göreviyle ilgili biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Foothills Köyü'nde bulup konuşmam gereken bir ipucu var." Pencere kenarındaki saksıdan düşen bir çiçeği koparıp Asra'nın örgüsüne taktı ve sonra ayağa kalktı. "Bu arada sen iyi misin? Nessa'yı seninle oturması için gönderebilirim; eminim buralarda bir yerlerde hayal kuruyordur."

"Benim için endişelenme." Asra onun kolunu okşamak için uzandı. "Seninle kahvaltı ettikten sonra kendimi hep daha iyi hissediyorum. Senin varlığıyla ilgili bir şey bana güçlendiğimi hissettiriyor."

"Bunu hep
söylüyorsun." "Çünkü
gerçek bu."

O zaman neden artık seni yataktan kalkacak kadar güçlü yapamıyorum? Cas sormak istedi. Ama onun yerine yine parlak bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: "O zaman sana öğle yemeği getirmek için döneceğim."

"Güzel." Asra kösele gibi bir elini Cas'ınkine doladı ve nazikçe sıktı. "Güzel," diye tekrarladı ve sonra -ya Cas'ın az önce söylediklerini çoktan unuttuğu için ya da herkesten ve her şeyden sorumlu olduğu günleri özlediği için- ekledi: "Şimdi başka bir yerdeki sabah işine devam et, ben de biraz dinleneyim."

"Elbette anne," diye onayladı Cas.

ASRA'dan ayrıldıktan sonra Cas hızla kendi odasına yöneldi ve gümüş bileziği, Ateş kristalini, dart tabancasını ve en sevdiği hançerini sakladığı kemer ve kılıfı aldı. Aynı hızla ön kapıya yöneldi -sanki Asra'nın odasında ona ulaşmaya başlayan endişeden kaçabilecekmiş gibi- ama birinci kata ulaştığında adımları

biraz dengesiz hissetmeye başlamıştı. Zihni neye doğru yürüdüğü konusunda paniğe kapılırken vücudu hareketlerinden kopuyordu. Durmak zorunda kaldı. Gözlerini kapatmak. Duvara yaslandı ve parmak eklemlerini hafifçe duvara vurarak saymaya başladı.

10'a kadar çık ve sonra tekrar in. İyisin.

İyisin.

İyi *değildi*. Ama inatçıydı ve sadece birkaç dakika içinde iyi olacaktı ve sonra devam edecekti.

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha ve bir başkasının başlangıcı-ama sonra, çoğunlukla aniden koluna dokunan bir el sayesinde, zihninin sakinleşmesi birkaç dakikadan az sürdü. Bu dokunuşun altından sıcak bir büyü sızısı geldi. Sıcaklık, Cas'ın içine doğru bir fincan çayın sıcaklığı gibi aktı ve ayak parmaklarının ve el parmaklarının uçlarına kadar yayıldı. Gözlerini açtı. Karşısında kendisine bakan genç bir kadın görünce şaşırmadı.

"Merhaba, Nessa."

"Merhaba." Nessa gülümsedi. Gözleri genişti, dar yüzünün derinliklerine yerleşmişti ve en yumuşak ışıklarda bile parıldıyormuş gibi görünmelerine neden olan daha açık altın parçacıklarıyla beneklenmiş parlak bir kahverengi tonundaydılar - ve bu nedenle sanki sürekli olarak birinin adına ağlamanın eşiğindeymiş gibi. Bu da bir bakıma uygundu çünkü Nessa tüy gibi biriydi.

Tüy-türleri büyülerini Marr'dan birine değil, daha düşük bir ruha borçluydu ve bu yüzden büyüleri çok güçlü değildi; Nessa gerçek bir şifacı değildi ama bir insanı geçici olarak iyileştigiğine *inandırabilecek* küçük, doğaüstü rahatlık dalgaları yaratabiliyordu.

Ayrıca bitkilerden ve diğer şeylerden ilaç yapma ve duyguları okuyup onlarla empati kurma konusunda da doğuştan yetenekliydi - ancak bunların avucundaki tüy şeklindeki işaretle ilgisi olabilir veya olmayabilir.

Nessa yalnız değildi; Gümüşayak da onunla birlikteydi. Genellikle tilkinin ikinci tercihiydi, bu da Rhea'nın muhtemelen hâlâ uyuyor olduğu anlamına geliyordu. Ve Zev... onun nerede olduğunu ya da ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Cas sabahtan beri ikisini de görmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi Cas Nessa'ya, duvardan uzaklaşıp omuzlarında ve sırtında oluşmaya başlayan gerginliği biraz silkeleyerek.

"Hoş geldiniz," dedi Nessa bal gibi tatlı sesiyle. Kollarını uzattı. Gümüşayak onlara atladı. Kendini o kollara bağladı

Nessa onları önünde katladı ve o da bu tünekten tembelce sarktı. Kuyruğu o kadar uzundu ki, ileri geri sallanırken neredeyse yere degecekti.

"Asra'yı mı ziyaret ediyordun?"

"Evet," diye yanıtladı Cas, tilkinin ısrarla kendisine doğru kaldırdığı başını okşamak için uzanırken.

"Görünüşe göre hep senin için uyanıyor." "*Sadece* benim için değil."

Nessa kısa bir süre kaşlarını çattı, sanki bir yanı bu konuyu açtığına pişman olmuştu. "Demek istediğim... Şey, sen yokken ben de oradaydım. Onu uyandıramadım. Dün gece de uyandırıp yemek yediremedim. O yüzden... En azından hâlâ sana tepki veriyor gibi görünmesine sevindim."

Cas da onun kaşlarını çattı. Düşünceleri yeniden ondan uzaklaşmaya başlamakla, Asra'nın acı veren görüntülerine fazla yaklaşmamak için dağılmakla tehdit ediyordu ama ağzının köşelerini biraz yukarı kaldırmayı başardı. "Ben de memnun oldum."

Kaşları tekrar çatılmadan önce arkasını döndü ve ön kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Nessa onu takip etti. Ama Cas buna alışmaya başlamıştı, bu genç kadının her zaman *birileriyle* birlikte olmak istemesine. Belki de birkaç yıllık yalnızlığını telafi ediyordu.

Gruplarıyla çok uzun süredir birlikte değildi - bir yıldan biraz daha az bir süredir. Ailesi bir süre önce Sundolian İmparatorluğu'na kaçmış, Kethra'da var olmayan bir büyü toleransı ararken, Nessa geride kalmıştı çünkü kendi deyimiyle *aptal bir çocuğa aptalca aşık* olmuştu. Ailesi gittikten birkaç hafta sonra onu terk eden bir çocuğa.

Daha sonra, güneydeki imparatorluğa gitmeye karar vermeden önce birkaç yıl kendi başına idare etmiş ve bu noktada Bywilder'in sınır diyarına kadar ulaşmış. Orada, yüzlerce Solgunluk Hastalığı vakasının istila ettiği bir köyde yolunu şaşırmıştı. Çoğu gezgin bu acıdan uzak dururdu; Nessa sadece kendi büyüünün sağladığı rahatlığa ihtiyaç duyan koca bir köy gördü.

Yerlilerin çoğu onun yardımları için minnettar olmuştu.

Ama onu ihbar etmek için sadece tek bir şüpheli, nankör kişi yetmişti. Bir sabah köyün hasta hanesinden çıktığında kendini

Kral-İmparator'un Barış Muhafızları tarafından kuşatıldı.

Laurent onu o sınır diyarının eteklerinde ayrı, ilgisiz bir görevin ortasında görmüştü. Ve normalde soğuk olan kişiliğine hiç yakışmayan bir hareketle ona yardım etmeye karar vermişti.

Nessa karşılaşmalarının tesadüf olmadığında ısrar etmişti. Laurent bu fikre gözlerini devirmişti. Ama Nessa'nın kendisiyle birlikte eve gelmesine de, Asra'nın onun ekiplerinin sürekli bir parçası olarak kalması konusundaki ısrarına da itiraz etmemişti.

Cas genç tüy-türünün de onlarla kalmaya karar vermesinden memnundu. Ama Nessa'nın güneyde daha güvende olacağına şüphe yoktu; güneydeki imparatorluk, Nessa ve Zev'in pervasızca taşıdıkları ilahi kaynaklı büyü türünü uyguluyordu, öyle ki Sundolia semalarında tuhaf bir pus olduğu söyleniyordu. O imparatorluğun halkı bunun farkında değildi ama bir yabancıнын sınıra yaklaşır yaklaşmaz havadaki farkı görebildiği ve hissedebildiği söylenirdi.

Bu sınır boyunca uzanan Vahşi Arada, bu sisin tehlikeli taşmasını durdurmak için kurulmuştu. Bu gücün. Büyülü kalıntılar nadiren Kethra'nın içine giriyordu ama Aradaki'nin bitki örtüsüne ve hayvanlarına, Nessa'nın şu anda elinde tuttuğu tilki gibi yaratıklara yerleşiyordu. Cas'ın zaman zaman kullandığı kristallerin çoğu da buradan toplanıyordu.

Eğer kral-imparatorun adamlarından herhangi biri Gümüşayak'ın ne olduğunu, neler yapabileceğini öğrenirse, yaratık büyük ihtimalle öldürülecekti. Aynı şekilde, Nessa, Zev ve bir işareti olan ya da hasat edilen kristalleri veya diğer sihirle aşılannmış şeyleri kullanan herkes bu imparatorlukta asla tam anlamıyla *güvende* değildi. İnsanlar, hayvanlar, nesneler... kral-imparator ve onun Barış Muhafızları için pek fark etmiyordu. Bu imparatorluğun hükümdarı, ilahi kaynaklı sihirden herhangi bir iz içeriyorsa, ya el konulmasını, ya yok edilmesini ya da köleleştirilmesini istiyordu.

Nessa ona yetişirken Cas, "Dün gece Asra'yla oturduğun için teşekkür ederim," dedi.

"Keşke ona daha fazla yardım edebilseydim." "Elinden geleni yaptın."

Nessa kollarını kendine sıkıca sarmış, ikna olmamıştı. "Dün gece onu uyandırmak için *her şeyi* denedim. Dahası, büyümün ona normalde olduğu kadar iyi ulaştığını da sanmıyorum. Ne yaparsam yapayım, tedirgin görünüyordu. Korkmuş. Sanki uyanamadığı ve benim de dikkatini dağıtamadığım bir kabus görüyor gibiydi."

"Ben Darkhand'a gidiyorum," dedi Cas ona. "Prizma türü ilaçtan daha fazla getireceğim ve bu yardımcı olacaktır."

"Bırak seninle geleyim."

Cas hemen cevap vermedi. Dışarı çıktıklarında Laurent'ın evin etrafını saran verandanın basamaklarında oturduğunu gördü. Onu son gördüğünde olduğundan çok daha sağlıklı görünüyordu; kanının elfçe kısmı iş başındaydı, diye düşündü. Ve Nessa da muhtemelen büyüsünü kullanarak onun sakinleşmesine ve kanından en iyi şekilde yararlanmasına yardımcı olmuştu.

Onlara doğru başını salladı ama elindeki parşömenden başını kaldırıp bakmadı. Birkaç gün önce incelemesi için ona verdiği Oblivion haritasının aynısını tutuyor gibiydi. Cas o yere geri dönmek zorunda kalacağı düşüncesiyle içten içe ürperdi. Neredeyse kesinlikle yapılması gerekecekti ama...

Bir seferde ancak bu kadar çok karanlık şeye odaklanabilirdi.

"Tüm bu görevlerde geride bırakılmaktan bıktım," diye ısrar etti Nessa, hâlâ onu takip ediyordu.

Cas ona doğru bakmadı; belindeki kemeri düzeltmekle ve en sevdiği hançerini sırtına dayamakla meşguldü. Ama Nessa'nın ısrarlı bakışlarını hissedebiliyordu.

Cas sonunda, "Burası senin için daha güvenli," dedi. "Değil mi Laurent?"

Laurent başını kaldırmadan gözlerini kaldırdı. Konuşmanın içine çekilmekten memnun görünmüyordu.

"Değil mi?" Cas bastırdı.

Burnundan derin bir nefes aldı.

"Ona burada kalmasının daha güvenli olduğunu söyle."

"Burada kalman daha güvenli," dedi Laurent, alaycı, inandırıcı olmayan ve hiç de yardımcı olmayan bir sesle.

"Peki ya Cas?" Nessa sordu. "*Onun* güvende olması umurunda değil mi?" "I..."

"Ve bu tehlikeli görevlerde size yardım etmeme izin vermezseniz kendimi güvende tutmayı öğrenmemi bekleyemezsiniz, değil mi?"

Cas öfkелendi, çünkü Nessa'nın Laurent'a surat asarak bakmasının onun sonunu getireceğini hissediyordu. Görünüşe göre onu *mahvedebilecek* birkaç şeyden biriydi bu.

Cas'a bakmadan önce bir an daha tereddüt etti, omuz silkti ve şöyle dedi: "Haklı olduğu bir nokta var."

Cas başını salladı, yüzünü sadece Laurent'ın görebileceği şekilde eğdi ve sessizce kelimeleri mırıldandı: *Çok zayıfsın.*

Haritayı katlayıp bir kenara koymadan önce kaşlarını kaldırdı ve ayaklarının dibindeki kılıca ve kınına uzandı. Yanında bir bez ve bir şişe yağ duruyordu; haritasını eline almadan önce kılıcını temizliyordu, görünüşe göre ders çalışıyordu. "Peki ne zaman gidiyoruz?"

"Bu senin de gideceğin anlamına mı geliyor?" Nessa bu sözlerle adeta zıpladı.

"Belli ki."

Cas son bir kez, "Yalnız gitmeyi tercih ederim," dedi.

"Burada kalıp biraz daha plan yapmayı, uyumayı ya da başka bir şey yapmayı tercih ederdim, gerçekten," dedi Laurent, "ama ikinizin başı belaya girerse, o zaman zaten peşinizden gelmek zorunda kalacağım. Kendimi bu potansiyel ekstra çabadan kurtarabilirim."

Cas dudağını ısırdı. Rhea'nın dün geceki sözlerini düşündü: *Eğer içimizden biri korkunç bir karanlık ve ölüm uçurumuna doğru koşmaya gönüllü olacaksa, bunu **hepimizin** yapacağını söylemeye gerek yoktu.*

"Peki," dedi onlara. "Ama ben şimdi gidiyorum. Asra öğle yemeği için zamanında döneceğimi söyledim."

"Önden buyurun," dedi Laurent ona, sonra şüpheli bir bakışla Nessa'ya döndü. Tüy-tür hâlâ onun yanında heyecanla zıplıyor, Kantaşı Diyarı'nın en azılı suçlularından birini ziyaret etmek için fazlasıyla hevesli görünüyordu.

Cas arkasına bakmadan ormana doğru ilerlemeye başladı. Laurent'ın Nessa'yı bu küçük macerayı daha ciddiye alması için ikna etmeye çalışan sert sesini dinlerken dudaklarında neredeyse bir gülümseme belirdi. Belki de gizli bir yanı yalnız gitmeyeceği için memnundu.

Ama dün geceden sonra, hâlâ bu maceranın ters gidebileceği tüm farklı yolları düşünmeden edemiyordu.

CKAPTERSEVEN

FALLENBRIDGE'IN GÜNEY PAZAR BÖLGESİ KALABALIK VE IŞIL IŞILDI ve Cas'ın sayamayacağı kadar çok insanla doluydu.

Burası Savian "Darkhand" gibi birinin dükkân açmasını bekleyebileceğiniz türden bir yerin tam tersiydi. Ve Cas, Darkhand'in bu kadarını yapmasının *nedeninin* de bu olduğundan şüpheleniyordu - sadece yapabileceğini kanıtlamak için. Dokunulmaz olduğunu, kral-imparatorun Barış Muhafızlarından ya da onu habersizce ziyaret etmek isteyebilecek herhangi birinden korkmadığını.

Asıl konutu Pazar Yolu'nun diğer tarafında, Lotheran Nehri'nin kıyısındaydı. Bu nehir sık sık ve şiddetli bir şekilde taşardı.

- Ama Darkhand bunu da umursamıyor gibiydi. Ne de olsa kendini korumak için elinde yeterince yasadışı büyü vardı.

Cas ve Laurent yan yana yürüyorlardı. Nessa kısa bir mesafe arkalarından geliyor, evlerinde sergilediği aynı sınırsız coşkuyla pazar yerinin manzarasını seyrediyordu. Daha dost canlısı tüccarlarla konuşmak için sık sık durdu ve aslında hiçbir şey için *para ödemiş* olsa da, pazarın yarısına geldiklerinde, Cas ve Laurent'ı almaya ikna etmeye çalıştığı birkaç güzel çiçek ve bir kucak dolusu meyve örneği toplamıştı.

Üçüncü denemesinden sonra Laurent sonunda pes etti ve bir avuç cova meyvesi ile uzun saplı, pembe yaprakları kıvrımlı tek bir çiçekten oluşan ikramı kabul etti. Nessa bir süre sonra tekrar uzaklaştı, nehre daha yakın yürümek ve karşı kıyıda ara sıra duran insanlara el sallamak için aşağı indi.

Laurent Cas'a baktı ve hafifçe kızgın bir ses tonuyla, "Neden sanki onu son bir yıldır evimizde kilitli tutuyormuşuz gibi davranıyor? Daha önce de bir pazar yerine gitmişti."

"Bence gerçekten sadece eğleniyor. Güzel bir gün, güzel bir yürüyüş ve bazı insanlar doğal olarak... mutludur."

"Ne tuhaf," diye mırıldandı, Nessa bakmazken cova meyvelerini bir çalının içine saçtı.

"Öyle mi?"

"Çok."

"Oh, gevşe biraz," diye güldü Cas. Sırıttı ve sonra çiçeği ceketinin göğüs cebine sokarak pembe yapraklarının dışarıda kalmasına izin verdi - tabii bu arada tam anlamıyla huysuz görünüyordu.

Cas gözlerini devirdi, hâlâ kendi kendine hafifçe gülüyordu. Ama kendi sözleri bir çığ gibi büyüyen endişeli düşünceleri tetiklemişti.

Gevşe biraz.

Dün gece soyduğu adam, arkadaşlarının ona sık sık aynı şeyi yapmasını söylediğini iddia etmişti, değil mi?

O adam... Asra'yla yaptığı kahvaltıdan beri onu düşünmemeyi başarmıştı ama şimdi görüntüler birbiri ardına zihninden geçiyordu: *Oblivion'ın sisi. Gözlerindeki buz. Taşıdığı tuhaf kılıç. Okları, açıkça derisini deliyordu. Bilinci yerinde olmayan bedeni, ta ki aniden öyle olmayana dek...* Anılar ve onları çevreleyen sorular uzayıp gidiyordu.

Elini kemerindeki keseye götürdü. İçindeki bileziğin katı hatlarını izlemek onu biraz rahatlattı, ama bu birkaç izlemeden sonra Laurent başını bir kez daha ona doğru eğdi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Mükemmel." Onu Oblivion'da bulduğunda ne kadar solgun ve cansız görüldüğünü düşündü. Elf kanı olsun ya da olmasın, oranın havasının kalıcı etkiler bırakıp bırakmayacağını merak etmekten kendini alamadı. "Öyle misin?" diye sordu.

Gözlerini bir kez daha karşıya çevirdi. "Her zaman."

"Güzel. Her şey halloldu o zaman."

Adamın yüzünde kısa bir süre alaycı bir gülümseme belirdi, ama o öylece bıraktı. Cas ilişkilerinin bu yönünü seviyordu; bu kadar basit olmasını. Mesafesini koruyordu. Asla burnunu sokmazdı. Karanlıkta onu takip eder, uçurumun kenarından çekerdı ama Rhea'nın, hatta Asra'nın yaptığı gibi derin, uzun konuşmalar yapmak için ısrar etmezdi. Ve Zev'in çoğu gün yaptığı gibi ona bu konuda acımasızca sataşmazdı.

Tüm arkadaşlarını farklı nedenlerle seviyordu ama şu anda yanında olan ikisinin bugün en çok *ihtiyaç duyduğu* ikisi olduğunu düşündü. Ve sonunda kendine onların gelmesinden memnun olduğunu itiraf edebildi. Solundaki onu sabit tutuyordu. Arkalarında kalan ise bulaşıcı bir iyimserliğe sahipti, sahip olduğu sakinleştirici büyüden bahsetmeye bile gerek yok-

Bir an sonra gözleri, pencerelerine siyah bezler örtülmüş bir eve takıldığında Cas'ın daha da çok ihtiyaç duyduğu bir sihirdi bu.

"Bir ölü daha," diye mırıldandı Laurent.

Üçü birden yavaşlayarak durdular ve bir süre etrafı izlediler. İki kraliyet askeri az önce evin bahçesine gelmişti. Atlarından inip ön kapıya doğru ilerlerken, evin yan tarafında genç bir çocuk küçük taşlara benzeyen şeyleri topluyor ve çok uzun gömleğinin ters çevrilmiş altına yığıyordu. Bu taşlar muhtemelen Kemik Tanrısı'na sunulan boyanmış, aceleyle saçılmış adaklardı; Ölüm ve Yıkımın Orta Tanrısı'nı evde kalanları bağışlaması için ikna etmeye yönelik umutsuz girişimlerdi. Bu tür kutsal emanetler kapıdaki askerler tarafından pek hoş karşılanmazdı.

Çocuk eve yaklaşıp saklanırken yüksek sesli bir hırıltı duyuldu. Askerlerden biri başını sese doğru çevirdi.

Cas nefesini tuttu.

Ancak bir an sonra ön kapı açıldı ve çocuk ve çıkardığı sesler çabucak unutuldu.

Cas onun kimi kaybettiğini merak etti -ebeveynini mi, kardeşini mi- ve kalbi onun için acıdı. Anne babası öldüğünde ondan daha yaşlı görünmüyordu. Nessa birden hareketlendi, adımları kararlıydı ve dudakları sessiz bir büyüyle kıpırdarken ellerini sıkıp açıyordu. Hava doğal olmayan bir şekilde ısınmıştı, tıpkı Cas'ın konuşmasını böldüğü **z a m a n k i** gibi. Daha önce panik düşünceler.

Ama Laurent hızla kolunu yakaladı ve onu yerinde tuttu. "Burada sihrini kullanamazsın," dedi, gözleri hâlâ evin içinde kaybolan askerleri izliyordu. "Kral İmparator'un adamları bu kadar yakınken olmaz. Bu sadece bela aramak olur."

"O küçük çocuk-"

"İyi olacak."

Nessa izini kapatmak için giydiği eldiveni eline aldı. Yüzünde ender rastlanan bir kızgınlık ifadesi belirdi ama Laurent'la aynı fikirde değildi ve sonunda onu bıraktığında yanından ayrılmadı.

Çocuk aniden onların bakışlarını hissetti; yakalanma korkusuyla gözlerini kocaman açarak donakaldı. Sonra koşarak gözden kayboldu, giderken taşları döküyor ve neredeyse onlara takılıyordu.

"Acaba kim öldü? Ve bu hafta kaç kişi öldü?" Nessa'nın sesi yumuşaktı ama yine de o kızgın ateşle güçlüydü. "Rhea dün gece Madam Rosa'nın evinde bazı gezginlerin konuşmalarına kulak misafiri olduğundan bahsetti ve Stonefall'da Solgunluk'un yayılmasıyla kaybedilenlerin sayısının sadece bu hafta için yüze yaklaştığını söylediler... Bu da Bayram Günü'nden bu yana toplamda neredeyse bin ölü olduğu anlamına geliyor."

Laurent başını salladı; gerçek sayıyı bilmiyordu.

Kral-imparatorun her şeye burnunu sokması ve krallıkların birbirlerine karşı artan düşmanlıkları -ve imparatorluğun sorunlarını çözmek için birlikte çalışma arzusunun azalması- arasında, belki de bu gerçek sayıyı söylemenin bir yolu yoktu.

Cas bu sayıyı düşünmek bile istemiyordu. Tek düşünebildiği Asra'nın bu sayıya bir yenisini daha eklediği idi. "Devam edelim," dedi gözlerini evden ve siyah pencerelerinden ayırarak.

KISA BİR SÜRE SONRA, Lotheran Nehri'nin kıvrılarak şehirden uzaklaşmaya başladığı noktaya inen dik ve kıvrımlı bir patikanın tepesine ulaştılar.

Yağmurla taşan nehrin kıyısında, ön kapısına kıvrılan bir alev oyulmuş küçük, mütevazı bir ev duruyordu. Zev gibi Darkhand da Ateş Türleri'nden biriydi. Kapıdaki sembol, her ikisinin de avuçlarında taşıdığı sembolle aynıydı ve bu da kral-imparatora ve onun yasalarına karşı bir başka bariz saygısızlıktı.

Bir adam -bir bekçi- evin bahçesinde gelişigüzel dolaşıyordu. Cas ve arkadaşları adamın görüş alanından çıkana kadar yürümeye devam ettiler ve tepelerinde kırmızı çiçek tutamları olan bir sıra uzun ağacın arkasında durdular.

Laurent Nessa'ya, "Burada bekle," dedi. Ağaçlar onu gizleyecek kadar sıkı ama yine de evi görmesine izin veriyordu. Gerçekten de mükemmel bir saklanma yeri idi. Ama Nessa'nın dudaklarını büzüşünden *saklanma* fikrine katılmadığı anlaşılıyordu.

"Koruma ateşi için," diye ekledi Cas cesaretlendirici bir gülümsemeyle, dudaklarından yükselen protestoyu keserek. Ceketinden bir kutu dartla birlikte dart tabancasını çıkardı ve Nessa'ya uzattı. "Sen bir süredir

Zev'le antrenman yapıyordun, değil mi? Bana senin ondan daha iyi bir nişancı olmaya başladığını söylemişti."

"Abarttığını biliyorsun," diye cevap verdi Nessa, ama iltifattan duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalıştığı belliydi. Pipoyu aldı ve tüy uçlu dartlardan birini doldurdu, her zamanki sakın ifadesi geri dönmeden önce sadece kısa bir süreliğine ve hafifçe hoşnutsuz görünüyordu.

Yollarını ayırdılar.

Nessa ağaçların arasına iyice sokuldu, sessizce ilerleyerek hem görebileceği hem de gerektiğinde ateş edebileceği bir noktaya geldi.

Cas ve Laurent dik patikadan aşağı inerken, onu ele vermekten korktukları için arkalarına bakmadılar. Avludaki adama yaklaştıklarında, güneşin çeliğe vuran parıltısı adamın elinde küçük bir bıçak olduğunu gösterdi. Onlar ona yaklaşıırken bıçağı gelişigüzel bir ileri bir geri savurdu.

Cas ona, "Darkhand'la bir randevum var," diye bilgi verdi.

Elbette böyle bir şeyi yoktu. Ancak işinde hayatta kalmanın ve başarılı olmanın büyük bir kısmı, kesinlikle ait *olmadığı* yerlere aitmiş gibi davranmaktı.

Adam, elindeki bıçağı savurarak uzun bir süre onu aşağı yukarı süzdükten sonra sonunda şöyle dedi: "Pekâlâ o zaman."

Dikkatle ilerlemeye başladılar ama adam bıçağı atışın ortasında kapıp Laurent'a doğru kaldırınca durdular.

"Ama korkarım her seferinde sadece bir müşteri. Önce hanımefendi gidebilir, çünkü onun... *randevusu* var." Onu bir kez daha aşağı yukarı süzüyordu, ancak bu kez çok daha az ihtiyatlıydı. Ağzını araladı, dili dışarı kaydı ve alt dudağında gezindi.

İğrenç.

Adamın bacaklarının arasında taşıdığı zavallı görünümlü parçalara botunu vurma dürtüsüne karşı koymak için çok uğraşması gerekti.

"Biz bir paket anlaşıyoruz," dedi Laurent adama, Cas'la onun arasına girip ahmağın onu görmesini engellerken.

Adam cevap vermek için ağzını açtı.

Laurent kalçasındaki kılıcı çözdü ve muhafızın boğazına dayadı.

"Kuralları ben koymuyorum." Adam o rahat ses tonunu koruyordu ama gözleri artık Cas'ın yakınından bile geçmiyordu ve boğazındaki kılıca doğru her inişinde biraz daha genişliyordu. "Onları Usta Darkhand koyar."

Yan bahçeden iki adam daha çıktı, onları iki kadın izledi. Hepsinin silahları vardı - çeşitli kılıçlar ve yaylar. Bütün bu silahlar havaya kaldırılmış, nişan alınmış ve vurmaya hazırды. Hiçbiri Laurent'ın ürkmesine ya da kendi kılıcını adamın boynundan indirmesine neden olmadı.

Cas onun koluna uzandı ve kendisi indirdi. "Sorun yok," dedi ona. "İyi olacak," diye onayladı adam, sözleri artık alay etmeye doğru gidiyordu. Rakamlar onun lehineydi. "Usta Darkhand güzel hanımlara nasıl davranacağını bilir."

Laurent'ın çenesinde bir kas çalıştı. Ama kılıcını adamdan santim santim uzaklaştırdı ve kınına soktu.

Ve sonra yumruğunu adamın karnına indirdi.

Adam iki büklüm oldu ve nefes almak için hırıldayarak dizlerini yere vurdu. İki kadın ve onlarla birlikte ortaya çıkan adamlardan biri güldüler. Yeni gelen adamlardan ikincisi misilleme yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu ama Laurent'a, sivri kulaklarına, açık tenine ve garip bir şekilde parlayan gümüş yeşili gözlerine yakından bakınca adam tereddüt etti.

Cas, Laurent'ın annesinin insan olduğunu biliyordu. Ama insandan çok elf gibi görünüyordu ve Moreth Diyarı'nın elflerinden birine benziyordu. Ve tereddüt eden adamın yüz ifadesine bakılırsa, o diyarın sert, çöl bölgelerinden gelen elf savaşçılarından hikâyelerini çok duymuştu.

Laurent yürüdü ve yakındaki bir ağaca yaslandı.

Kimse onu takip etmedi.

"Acele et," dedi Cas'a.

Cas derin bir nefes aldı ve göğsünün derinliklerinden cesaret gibi bir şey çıkarmaya çalıştı. Arkadaşlarının kendisiyle birlikte gelmesi fikrine alışmıştı ve şimdi Darkhand'la yalnız buluşmayı dört gözle beklemiyordu - özellikle de son özel buluşmaları oldukça... iyi, *şiddetli bir* şekilde sona erdiğinden beri.

Bir bakıma şiddetten doğmuştu; lakabı, ilahi Ateş büyüsüyle şekli bozulmuş ve kalıcı olarak kömürleşmiş olan sağ eline atıfta bulunuyordu. Bu yanıkların nereden kaynaklandığına dair etrafta dolaşan birkaç efsane vardı, ancak en yaygın olanı korkunç bir kazayla başlamıştı - yeni inşa edilen bir köprü kanyona çökmüş ve düzinelerce insanı da beraberinde sürüklemişti. Erkek kardeşi ve kız kardeşi o kazada ölmüştü. Günler sonra, anne ve babası kendi sihirlerinin yarattığı bir yangında hayatlarına son vermişlerdi. Alevler

Onları ve evlerini yutan şey, kalan tek çocuklarını da yutmalıydı.

Ama yapmadılar.

Çünkü pek çok hikâyeye göre Darkhand'ın kendi sihirli yetenekleri daha önce hiç olmadığı kadar ortaya çıkmak için o anı seçmişti; üzerine doğru yaklaşan ateşleri sadece bir bilek hareketiyle ayırmış ve sonra arkasına bakmadan yanan evden çıkmıştı.

Bu şekilde, geçmişi Cas'inkine onun hoşuna gitmeyecek kadar yakınlaşmıştı.

- Hastalık ve kederden çılgına dönmüş ebeveynler, acılarına zamanından önce son vermek için şiddete başvuruyordu. O da Darkhand gibi evinin uçucu sonundan kurtulmuştu ama bu süreçte birkaç yara almadan değil. Bu yüzden böyle şeylerin ağırlığını taşımanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyordu.

Ancak trajik geçmişi yine de onun tam ve mutlak bir piç olduğu gerçeğini tamamen mazur göstermiyordu.

Eve adımını attığı anda tüyleri diken diken olmaya başladı. Kendini buraya karşı ne kadar çelikleştirmeye çalışırsa çalışsın, bu hep böyleydi.

Darkhand ön odanın bir köşesindeki masanın üzerine eğilmiş, gergin gözlü, telli saçlı bir kadınla sohbet ediyordu. Kapısından içeri giren kişiyi görür görmez, gergin kadını susturmak için bir parmağını kaldırdı.

"Casia." Loş odanın diğer tarafından bile adamın çarpık gülümsemesinin parıltısını görebiliyordu. "Bu zevki neye borçluyum?"

Şöminenin ışığının daha parlak bir kısmına doğru ilerleyerek yaklaştı. Bir zamanlar elini saran ve kararmasına neden olan aynı ilahi alevler yüzünü de öpmüş, sağ tarafında daha az korkunç ama yine de belirgin bir tahribat yolu bırakmıştı. Cildi tamamen mahvetmemişti; sadece ışık tam olarak vurduğunda bazı kısımlarının garip bir şekilde parlamasına neden olmuştu.

Cas hoşbeşle vakit kaybetmedi. Kemerindeki keseden bir bilezik çıkardı ve ona uzattı. "Sana hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bir şey getirdim."

Adam, parlak bir şeyi yeni fark etmiş bir kale kuşunu düşündüren bir şekilde, hızlı ama temkinli bir şekilde onu avucundan aldı. Bir süre ona ilgiyle baktı ve sonra parlak şeyi daha iyi incelemek için şömineye yaklaştırdı. Şöminedeki alevler, elini öylesine sallamasıyla daha da büyüdü ve parlaklaştı.

Cas onu izledi. Her hareket sezdiğinde biraz daha geriliyordu, çünkü daha parlak yanan ateşe rağmen burası hâlâ çok karanlıktı; yanlarında en az üç kişi daha saydı, ama odanın köşelerinde daha fazlasını gördüğünü düşünmeye devam etti. Demek ki bu *özel* bir toplantı değildi.

Daha kötüydü.

Belli ki etrafı sarılmıştı.

"Güzel bir parça," diye bitirdi Darkhand sonunda, gölgelerin arasından diğer figürlerden birini çağırıp bileziği onun ellerine tutuşturarak. Cas neredeyse rahat bir nefes alacaktı ki Darkhand ekledi: "Ama geçen aydan kalan borcun hâlâ duruyor, unutma. Yani bu bizi pek de eşit yapmıyor, değil mi?"

"Her şeyi kapsamadığını biliyorum ama-"

"Ama sen daha fazlasını istemek için buradasın." Şöminenin önündeki sandalyelerden birine yerleşti, bir bileğini dizinin üzerinde dengeledi, arkasına yaslandı ve çenesini elinin üzerine koydu. Kadına karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti.

Öyle yaptı. Sertçe, sandalyenin minderinin en ucunda, sırtındaki hançerin ve cebindeki Ateş kristalinin tam yerini bildiğinden emin olarak ve etrafındaki her küçük harekete dikkatle bakmaya çalışarak...

"Çünkü bu yüzden buradasınız, değil mi?" Darkhand sordu. "Sanırım yakışıklı yüzümü özlediğin için değil."

"I..."

"Devam et o zaman. Acıklı hikayeni dinleyelim."

Boğazını temizledi. "Hikâyeyi zaten biliyorsun Savian. Asra'nın sadece Arada'nın derinliklerinde bulunan Prizma türü çiçeklerden daha fazlasına ihtiyacı var ve biliyorsun ki oraya gidip onları tek başıma toplayacak imkânım yok. Benim gibi birinin -hatta *senin bile*- o topraklara cesaretle gitmeye çalışması intihar olur."

Sihirle aşılarmış bitkileri, kristalleri ya da Arada Kalan'dan başka herhangi bir şeyi toplamak için gereken uzun süreyi harcayabilecek tek kişi, bu tür işleri meslek haline getirmiş olanlardı. Uygun ve pahalı ekipmanlara sahip olan ve o bölgenin çeşitli dengesiz enerjileriyle başa çıkmak için yıllarca eğitim alan insanlar.

"Ama sana oradan sık sık ganimet getiren bağlantıların var," diye devam etti Cas. "Olduğunu biliyorum."

"Evet ama pahalı tedarikçilerime de ödeme yapmak zorunda olduğumu düşünürsek, bu ganimetlerden herhangi birini size neredeyse bedavaya *vermeye* devam etmek benim için kötü bir iş olur."

"Daha fazla ödeme alacağım, çok daha fazla, ben-"

"Geçen ay da böyle demiştin." İçini çekti. Daha önce konuştuğu kadından dumanı tüten bir kupa aldı ve dikkatini tekrar Cas'a vermeden önce uzun bir yudum aldı. "Son zamanlarda pek kazançlı işler bulamadığını tahmin ediyorum. Meşhur *Greythorne*'un yeteneğini kaybettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Hayır, değilim," diye tersledi.

"Ama dokunmaktan bahsetmişken..." fincanı yanındaki masaya bıraktı ve biraz öne eğilerek botlarının her ikisini de yere koydu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Gözleri onun üzerinde gezinirken gölgesi arka duvara doğru uzun u z u n uzanıyordu. "...Elbette *alternatif* ödeme yöntemlerine her zaman açığım."

Kaşlarını çattı. "Bu borcumu fazla ödemek olur ve korkarım bunu yapmıyorum. *Kötü bir iş*, biliyorsunuz."

"Gerçekten bana borçlu olduğun muazzam meblağdan daha değerli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ve sizi temin ederim ki benim gerçek *değerimi* karşılayamazsınız." "Belki de değil." Karanlık bir şekilde kıkırdadı ve bir kez daha sandalyeye yerleşti.

"Ama gerçekten denersek bir tür anlaşma yapabileceğimize eminim."

"Ya da belki tüm bu ön sevişmeyi atlayabiliriz ve ben doğrudan boğazını kesmeye giderim," dedi sakarin bir gülümsemeyle. "İkimiz de eninde sonunda aramızdaki ilişkinin böyle biteceğini biliyoruz, değil mi?"

Güldü. "Pek mümkün değil aşkım. En azından karşılığında sen de birkaç kesik almadan olmaz."

Gözlerini Darkhand'den ayırmadı ama görüş alanının köşelerinde yine bir hareket görebiliyordu. Çok fazla hareket. *Çok fazla insan*.

Buraya yalnız gelmeyi kabul etmekle aptallık etmişti.

"Ve adamlarım derinden kesmeleriyle tanınırlar. Kısıtlama olmadan." Darkhand artık gülmüyordu. Dudakları sımsıkı bir çizgi halinde gerilmişti; bu da dudaklarının kenarındaki mumsu, çirkinleşmiş derinin ateş ışığında daha da belirginleşmesine neden oluyordu.

"Bana bir hafta daha verin." Sesini bir yalvarıştan çok bir emir gibi çıkarmaya çalıştı. Adamın ağzının yaralı köşesini bükten sırtısa bakılırsa bunu pek başaramamıştı.

Ayağa kalktı.

Eli sırtındaki hançere kaydı.

"Yerinde olsam o hançere dokunmazdım."

Dondu kaldı.

Kendi silahını, kabzasını daha sıkı kavradığında ateş kırmızısına dönüşen kısa kılıcını çekti ve tehditkâr bir bakışla onu süzdü. "Peki," diye düşündü, "seninle ne yapacağım Greythorne?"

Eli tekrar bıçağına doğru ilerledi.

Bıçağı daha hızlı hareket etti. Ucu göğsüne, kalbinin hemen üstüne saplandı. "Uslu dur," diye emretti. "Buraya son gelişinin tekrarını yaşamayalım."

Son seferinde yüzünün sol tarafına, diğer taraftaki yara izlerine uyacak şekilde yeni bir yara açmıştı. Şimdiden büyük ölçüde iyileşmiş görünüyordu. O kadar derin değildi ama yine de bunun bedelini çok ağır ödemişti çünkü adam onunla ilişkisini tamamen kesmiş, bırakın iş yapmayı, aylarca onu *görmeyi* bile reddetmişti.

Kısa bir süre önce ateşkes için bir şans sunmuştu; geçen hafta uyurken onun bir kartviziti odasına girmişti. İlk başta bu durumdan rahatsız olmuştu -kendisi fark etmeden nasıl teslim edilmişti- ama kartvizitin üzerindeki Ateş büyüğü kartın elinde yanmasına neden olduğunda, bu piçi bir kez daha ziyaret etmeye karar vermişti bile.

Çünkü o son kavgaları arasında geçen aylar Asra için çok acımasız geçmişti; hastalığını hafifletecek ilaçlar olmadan, her zamankinden daha dik ve hızlı bir şekilde gerilemişti. Cas bunun için kendini sorumlu hissediyordu. Eğer Darkhand'la son kez karşılaştığında kendini kaybetmeseydi, eğer sadece-

Hayır.

Şimdi bunu düşünmezdi.

Bu ziyaretin verimli geçmesine çok ihtiyacı vardı.

Bu yüzden bir an için kıpırdamadan durdu. Seçeneklerini tarttı. Darkhand'ın bıçağı göğsüne vurup hareket etti, tünığının kumaşını tembelce yakalayıp çekti ama tam olarak yırtmadı. Ter boncuk boncuk

Derisi. Bu terli kızarıklığa neden olan şeyin bıçağın Ateş büyüü mü yoksa kendi endişesi mi olduğundan emin değildi.

Sonunda bıçağı bıraktı ve gözlerini onun arkasında duran birine dikti. Cas kim olduğunu görmek için başını çevirmeye cesaret edemedi. Sadece adamın o kişiye başını sallayışını izledi.

Sonra uzaklaşan botların sesi geldi ve bir dakika sonra bir adam elinde küçük deri bir çantayla Darkhand'ın yanına geldi. Cas, Darkhand çantayı alıp onu bağlayan ipi çözdüğü anda ne olduğunu anladı; Prizma çiçeklerinin acı ve tiksindirici kokusunu bir mil öteden alabiliyordu.

"Sende biraz var," dedi nefes nefese.

"Tabii ki biraz var. Çünkü işimde iyiyim - görünüşe göre senin aksine."

Cas kaşlarını çattı ama dilini tuttu.

"Her neyse, getirdiğin küçük bilezik çok güzeldi. Bugün kendimi oldukça cömert hissediyorum, bu yüzden bu çantanın tamamını sana vermeye hazırım..."

Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Tek yapman gereken biraz yalvarmak."

"Sana hiçbir şey için yalvarmıyorum."

Omuz silktilti. "Nasıl istersen öyle olsun o zaman. Aslında bu çiçeklere *ihtiyacım* yok. Diğer müşterilerim arasında da pek popüler değiller, o yüzden belki bir kereliğine zarar edebilirim..." Elini kaldırdı ve parmaklarını büktü. Dudaklarından Ateş Türleri dilinde bir fısıltı geçti ve ocaktaki alevler onun emriyle daha da yükseldi. O kadar parlak yanıyorlardı ki Cas'ın gözleri yaşardı.

Darkhand alevlere doğru birkaç adım attı ve o değerli çiçeklerin bulunduğu torbayı bir aşağı bir yukarı savurdu.

"Bekle." Cas aniden ayağa kalktı ve bir anda odanın diğer ucuna geçti. "Yapma... onları yok etme. Lütfen."

"Ah, sonunda *lütfe*n dedin." Ona geri döndü. Başını yana eğdi ve sert ahşap zemini işaret etti. "Ama şimdi dizlerinin üzerindeyken bu davranışları uygulamamı istiyorum."

Öfkelendi. *Kendisi* için asla yalvarmazdı. Kendi hayatı ya da uzuvları için bile.

Ama endişelendiği şey kendi hayatı değildi.

Karşısında duran adam da bunu biliyordu.

Ben de bu işi bitireyim bari.

Kollarını alaycı bir şekilde sallayarak küçük bir eğilme hareketi yaptı ve sonra tek dizinin üzerine çöktü. Sonra da iki dizinin üzerine. Elleri yumruk şeklindeydi ve Darkhand'in karnına bir yumruk indirmemek için çabalamaktan titriyordu ama onları yere dayamayı başardı.

"Bu açıdan çok güzel görünüyorsun." Diz çöktü ve saçlarından bir tutam tutup yüzünü kendisine bakması için yukarı çekmeden önce bir an için yanağını avuçladı.

"Ve benim açımdan hâlâ bir piç gibi görünüyorsun." Gülümsemesi daha çok dişlerini gösteriyordu.

Onu bıraktı ve bir kez daha tam boyuna doğru doğruldu. Oda çok kısa bir süre için hareketsiz kaldı.

Sonra bir hareket oldu ve bıçağı kadının alt dudağına dayandı. Bıçak daha da yukarı çıktı, ucu dişlerinin arasına girdi ve kızın ona karşı takındığı hain gülümsemeyi böldü. Kenarlarının sıyrılması ve dilinin üzerindeki soğuk, metalik tadı ürpermesine neden oldu.

"O ağzın bugün sabrımı fena halde sınıyor," diye mırıldandı. "Görünüşe göre onu *meşgul* edecek bir şeye ihtiyacı var."

Odanın dört bir yanından karanlık bir kıs kıs gülme ve fısıltı korusu duyuldu.

Adam kılıcı ağzının derinliklerine doğru bastırırken kadın doğru düzgün karşılık veremedi. Kılıcın yanması ve boğazında bir yol açması için hiçbir şey gerekmezdi. Ama o bunu yapmayacaktı.

Yapar mıydı?

Geçmişleri dağınıktı ama uzundu ve birkaç fiziksel kavgaları hiçbir zaman küçük yanıklar ve sıyrıklardan başka bir şeyle sonuçlanmamıştı. Ama yine de-

Arka kapının gıcırdayarak açılma sesi Darkhand'in kılıcını gürültüye doğru savurmasına neden oldu; kılıç Cas'ın ağzından çıkıp yanağında bir yol açtı. Kılıç kıpkırmızı parladı ve çok geçmeden bıçağın geride bıraktığı kesikleri yakıcı bir acı kapladı. Bir çığlığı bastırdı ve kendi yanık etinin kokusu havayı doldururken yükselen safrayı yuttu.

Darkhand kılıcını Cas'ın yüzüne doğru tutarken bir yandan da kapıya ve az önce kapıdan giren kadına doğru bakıyordu. Kadın kulağa Ateş Türleri diline benzeyen bir şeyler söyledi. Darkhand aynı dilde kısa, kesik bir cümleyle karşılık verdi ve kadın aceleyle kapıyı kapatıp kilitledi ve sağdaki koridorda gözden kayboldu.

Darkhand daha sonra kendisine Prizma çiçeklerini getiren adama döndü. Cas bu adamın bileğinde bir işaret olduğunu fark etti.

Aceleyle fısıldanan bir büyüden sonra işaret parlamaya başladı ve şekli daha belirgin hale geldi: *Hava*. Hava ruhuyla işaretlenmiş olanların en güçlüleri uzayda görüntü ve mesajdan daha fazlasını taşıyabilirdi; tüm nesneleri ve hatta *insanları* fiziksel olarak uzak yerlere taşıyabilecek portallar yaratabilirlerdi.

Ve görünüşe göre bu adam en güçlüler arasındaydı, çünkü birkaç dakika içinde o ve büyüleri bu portallardan birini yaratmıştı; soluk yeşil buhar ve dumandan oluşan bir gayzer gibi yıpranmış ahşap zeminlerden yükseldi ve sonunda parlayan, belli belirsiz kapı şeklinde bir geçide yerleşti.

Cas'ın ağzından ve yanağı boyunca kesilmiş olan eğri büğrü, yanık yoldan kan damlıyordu. Çenesindeki gerginliği gidermek için ağzını daha geniş açmaya çalıştığında duyduğu acılı, ürpertici iniltiyi engelleyemedi.

Darkhand ses üzerine ona doğru baktı. Dalgın ifadesi kısa süreliğine kendini beğenmişliğe dönüştü. "En azından geçen sefer bana bıraktığın o kötü kesikten sonra ödeşlik sayılır, değil mi?"

Ayaklarının üzerinde geriye doğru itildi. Gözleri hâlâ elinde sıkılı duran küçük çantaya takıldı. Sonra yavaşça yüzüne, odanın içinde gezinmeye başlamış olan gözlerine ve daha önce nadiren gördüğü bir endişeyle kırıkmış olan alnına kayd.

Adamın dikkati
dağılmıştı. Sayıca
azdı.

Ama Darkhand'ın *dikkati dağılmıştı* ve elinde değerli çiçeklerle dolu bir çantayla o portaldan geçip gitmesine izin vermeyecekti.

Adam daha fazla emir vermek için ondan uzaklaşır uzaklaşmaz Cas hançerine uzandı ve ayağa fırladı. Hareketi akıcı ve şimşek hızındaydı. Güvenilir bıçağını adamın boğazına dayamasına ramak kalmıştı-

Ama Darkhand son anda bıçağın yolundan döndü ve karnına doğru bir diz savurdu. Cas dönerek uzaklaştı ve bıçak onun yerine kalçasının kemiğine çarptı ve onu yavaşlatan sarsıcı bir acıya neden oldu. Bu onu durdurmadı. Ama Darkhand'ın yardımına koşan diğerlerinin alçaldığını hissedebiliyordu; onlar kendisine ulaşmadan önce onu vurmak için muhtemelen sadece bir şansı daha olduğunu biliyordu.

Kendini bir kez daha adamın boğazına doğru savurdu. Saldırının pervasızlığı onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Ön koluna indirdiği iyi zamanlanmış bir yumrukla kadının savurduğu saldırıyı savuşturdu ama bu, kadının savurduğu diğer yumruğa karşı koyamamasına neden oldu; kadın yumruğu göğüs kafesinin hemen altına indirdi. Adam iki büküm oldu ve kadın ağırlığını ona doğru vererek geriye doğru devrilmesine neden oldu. Duvara çarptılar. Botunu duvara bastırdı ve kendini desteklemek için kullandı, bu da ona onu altına sıkıştırmak için ihtiyaç duyduğu gücü verdi.

Hâlâ o kıymetli çiçeklerle dolu çantayı sıkıca tutuyordu ama kolu uzanmıştı ve yanı başında savunmasızdı.

Fırsatını gördü ve tereddüt etmedi; hançeri sert ve hızlı bir şekilde inerek adamın bileğine saplandı.

Bileğini kadından uzaklaştırırken kolu acıyla kasıldı ve ikisine de kan sıçradı.

Çanta düştü.

Çantayı kaptı ve ondan uzaklaştı. Çantayı kemerine bağlı daha büyük bir keseye soktu ve Darkhand'ın iki kölesi ellerini üzerine koyup kollarını acı içinde arkasından bükmeden hemen önce onu oraya sabitlemeyi başardı.

Darkhand kanayan bileğini tutarak ayağa kalktı.

Odanın geri kalanının çılginca hızına rağmen yavaşça ona doğru adım attı. İki kişi hava türünden geçitte çoktan kaybolmuştu ve diğerleri de geçitten geçmek için kendilerini hazırlıyordu. Darkhand o geçidin varlığını bile unutmuş gibiydi. Gözleri sadece Cas'ı görüyordu. Tam onun önünde durdu ve bir kez daha çenesini kavrayıp bakışlarını kendi gözlerine kaldırdı. Adamın bileğinden akan kanla kendi kesiklerinden akan kan mide bulandırıcı, kaygan bir sesle birbirine karıştı.

"Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin," dedi sesi kısık bir şekilde.

Adam onu daha sıkı kavrarken gözlerini kapatma isteğiyle savaştı, zar zor kontrol altına aldığı saldırganlığı parmaklarının teninde titremesine neden oldu.

Avludan bir ses korusu yükseldi.

Eli tekrar yanına doğru kaydı. "Şimdilik bırak gitsin." Konuşurken öldürücü bakışlarını ondan ayırmadı. "Cezasını aceleyle getirmek istemiyorum. Bunun tadını çıkarmak için zaman ayırabileceğimden emin olmak istiyorum."

Kollarını tutanlar itaat etti ve sonra hızla kaçan diğerlerine katıldılar. Birbiri ardına o portalda kayboldular, ta ki kısa, dehşet verici bir an için Darkhand ile yalnız kalana kadar. Darkhand'ın

Arkasındaki şömine bir kez daha parladı ve Cas çocukluğunun geçtiği evin alevler içinde kaldığı hikâyeleri hatırlayınca kısa süreli bir panik hissetti.

Birkaç parmağını kaldırdı. Uçlarını birbirine bastırdı. Bir şeyler fısıldadı.

Ve ateş söndü.

Gölgelekler pencereleri karartmıştı ve bu yüzden odadaki tek ışık artık onu bekleyen portaldan geliyordu.

"Bir dahaki sefere kadar," dedi ona.

Adam bir anda ortadan kayboldu ve portalın kendisi de saniyeler sonra çökerek onu neredeyse karanlıkta bıraktı.

Cas dudaklarındaki kanı sildi. Birkaç denemeden sonra derin, biraz normal bir nefes almayı başardı. Neredeyse gülümsüyordu. Bunun daha sonra acı verici sonuçları olacaktı. Ama şimdilik hâlâ hayattaydı ve sihirli çiçeklerle dolu o çanta hâlâ elindeydi.

Yine de, buluşmalarının tuhaflığı üzerine çökünce zafer duygusu kısa sürdü.

Neden kaçmıştı?

Kaçmak ona göre değildi. Hem de hiç. Hâlâ onun hareketlerini anlamlandırmaya çalışıyor, bir yandan da acı kokulu çiçeklerle dolu çantayı açıp çiçekleri sayıyordu ki, aniden biri ön kapıya vurmaya başladı. Bu vuruşa eşlik eden gürültülü ses tanıdık gelmedi. Korku Cas'ın sırtında buz gibi bir el gezdirdi ve ciğerlerindeki havayı dondurdu.

Çünkü sonuçta Darkhand gibi canavarların kaçmasını sağlayabilecek tek bir şey düşünebiliyordu.

Daha büyük canavarlar.

CKAPTERE)GKT

CAS, TAM ÖN KAPI AÇILDIĞINDA ODANIN EN KARANLIK KISMINA SÜZÜLDÜ.
ve kral-imparatorun dilini konuşan iki adam içeri girdi. *Bariş Muhafızları*.

Sonra üçüncü bir adam
geldi. *Tanıdığı* biri.

Dün gece soyduğu adam kapının girişinde duruyordu, güneş ışığında siluet halindeydi ve bir önceki akşamki kadar iri ve korkutucu görünüyordu.

Neredeyse Darkhand'le uğraşmayı tercih ederdi - en azından *tanıdığı* ve bir anlam çıkarabileceği bir düşmandı.

İçinden küfrederek sessizce odanın kenarlarına doğru ilerledi ve parmakları metal bir kapı koluna gelene kadar karanlığın içinde yolunu hissetti. Kapıyı açtığında çok yüksek bir sesle gıcırdadı ama dışarı süzüldü ve kimsenin onu duyup duymadığını görmek için arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Ön bahçede onu karşılayan manzara her nasılsa kaçtığından daha kötüydü; bir düzine asker bahçeyi ele geçirmişti. İkisi Nessa'yı tutsak almış, diğerleri ise Nessa ile öfkeli görünen Laurent'ın arasında duruyordu. Daha fazla asker tepeden aşağı iniyordu. Çok daha fazlası. Ne kadar öfkeli ya da güçlü olursa olsun, bu çatışma Laurent'ın lehine sonuçlanmayacaktı.

Cas tereddüt etti, hâlâ o askerlerin çoğunun görüş alanının dışındaydı.

Arkasında ayak sesleri duydu, sonra da handaki o adamın sesi, hoşuna gitmeyecek kadar kendini övüyordu: "Bayan Açelya'ydı, değil mi? Ve sanırım bunlar da suç ortaklarınızdan bazıları?"

Etrafında döndü ve bunu yaparken yüzünü ifadesiz bir maskeye dönüştürdü. "Aslında bu insanları hiç tanımıyorum."

"Hayır mı? Yani onları biraz sorgulamak için yanımızda getirmemizi umursamayacak mısınız?"

"Hiç de değil."

"Yeterince adil." Onun yanına doğru yürüdü, hareketleri telaşsızdı. "Ama... haberiniz olsun, tutuklanmanızda barışçıl bir şekilde işbirliği yapmanız karşılığında onların serbest bırakılmasını memnuniyetle emredebilirim."

Kalbi çarpındı, birkaç atım atladı ve sonra sadece birkaç saniye içinde sabit ama hızlı bir ritme geri döndü. "Peki ben tam olarak ne için tutuklanıyorum?"

"Kraliyete karşı hırsızlıktan tabii ki."

"Kraliyete karşı... hırsızlık mı?"

Gözlerini kısa bir süreliğine ona doğru çevirdi, ama onun dışında değerlendirmeye bakışlarını önlerindeki sahnede tuttu. Başka bir şey söylemeden ya da ona bakmadan bileğini örten eldiveni rahatça çıkardı ve dün gece göremediği izi ortaya çıkardı. Koyu, taze bir çürük rengindeydi ve içinden gölgeler geçen bir kafatasını andırıyordu.

Nefesini tutmak zorunda kaldı. Yerinde sallanmamak için duruşunu düzeltmek ve ayaklarını çimenlere daha sağlam basmak zorundaydı. Çünkü şimdi onun kim olduğunu anlamıştı ve Madam Rosa'nın meyhanesinde flört ettiği rastgele bir asker değildi.

O *Ölüm Konuşmacısıydı*. Kral-İmparator'un sağ koluydu. Aynı zamanda bir efsaneydi, eski kral-imparatorun katletmediği birkaç Marr-türünden biriydi, ama bunun tek sebebi komuta ettiği büyü'nün çok güçlü olmasıydı. Bu, Ölüm ve Yıkımın Orta Tanrısı Kerse tarafından seçilmiş birkaç kişiye bahsedilen Kemik-tür büyüydü.

"Kahretsin," diye nefes aldı, arkadaşlarının maruz kalacağı *sorgulamanın* büyük olasılıkla kral-imparatorun kendisiyle olacağını fark etmek de dahil olmak üzere daha fazla farkındalık onu yıkadı.

Nessa'nın elindeki tüy şeklindeki izi düşündü.

Nessa'nın büyüü zayıftı; kral-imparatorun onun hayatını bağışlamaya değer görmesi pek olası değildi. Doğuştan gelen ve *kötü* olduğu varsayılan büyüü, imparatorluğa ve hükümdarına getirebileceği her türlü iyiliğe ağır bastığı için, silinmesi gereken başka bir leke olarak görülecekti.

"Benim adım Elander Revenmar," dedi Cas'ın aptalca ve üzücü bir şekilde soyduğu adam. "Kral-İmparator Varen de Solasen'in Birinci Sözcüsü ve

Büyük Ordusunun Barışı Koruma Alayının Yüzbaşı." "

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Onun alaycı tonunu hiçbir şekilde kabul etmedi. "Ve şimdi düzgün bir şekilde tanıştığımıza göre," diye devam etti, "yeniden başlayalım, olur mu? İstersen bu konuda medeni bile olabiliriz. Biz buraya sadece sizi aramaya geldik; dediğim gibi, arkadaşlarınız, siz razı olduğunuz sürece gidebilirler."

Artık o arkadaşları tanıımıyormuş gibi davranmakla uğraşmıyordu. Hatta bir an için onun teklifini düşünüyormuş gibi davrandı. Sonra gözleri Laurent'inkileri buldu ve Laurent hafifçe başını salladı.

Onun yüzündeki ifadeyi çok iyi anlıyordu.

Ne olursa olsun savaşacağız. "Ee?" Elander bastırdı.

"Bu konu üzerinde çok düşündüm," diye cevap verdi.

"Ve?"

"Ve ben de bu cömert teklifinizi kabul etmemeyi tercih ettim."

O yakışıklı, kendini beğenmiş gülümsemesinin köşeleri biraz soldu. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getireceğini hissediyordum."

"Bu kadar kısa bir süreden sonra beni çok iyi tanıyorsunuz. Bundan garip bir şekilde gurur duyuyorum."

"Olma." İçini çekti, diğer elindeki eldiveni çıkardı ve her iki eldiveni de paltosunun cebine soktu. "Hepsini tutuklayın," diye emretti.

İki yanındaki adamlar ona doğru koşmaya başladı. Cas uzanan kollarının altından atladı ve Nessa'ya doğru koştu, onu yakalamaya çalışan üçüncü bir adamdan kaçınmak için döndü. Hançerini çekti ve Nessa'yı tutan iki adamdan en iri olanına yöneldi. Bıçağı hedefini ıskaladı, ama yine de adamın dönüp kaçmak zorunda kalacağı kadar yaklaştı ve Nessa'nın bir kolunu kurtarabileceği kadar gevşedi.

Nessa serbest kalan koluyla dirseğini daha büyük olan tutsağın suratına çarptı. Onu tutan ikinci adam kaybını telafi etmek için tutuşunu yeniden ayarlamaya çalıştı ama Nessa daha hızlıydı; döndü ve kalkık avucunu adamın burnuna çarptı.

Adam kanayan burnunu tutarak geriye doğru tökezledi. Cas hızla adamın karnına bir çizme indirdi ve dengesini daha da bozdu. Sırtını yere çarptığında, hâlâ adamın kalçasında kınında duran kılıcı kaptı ve çekip kurtardı, sonra da kılıcı Nessa'ya uzattı.

Nessa fiziksel ya da başka türlü her türlü savaştan nefret ederdi ama kılıç kullanmakta da doğuştan iyiydi. *Korkunç derecede* iyi. Bu kadar küçük, narin görünümlü bir şey tarafından alt edildiklerini fark eden insanların yüzlerindeki şaşkınlık Cas için her zaman eğlenceliydi ve bu sefer de farklı değildi; Nessa'nın ilk saldırdığı iki adamın şok olmuş küfürlerini dinleyip gülecek kadar durakladı.

Ve sonra Cas tekrar dönerek uzaklaşıyor, kendi küçük bıçağı için yeni bir hedef arıyordu. Eğilmeye ve üzerlerine gelen kalabalığı yarararak ilerlemeye devam etti. Hançeri durmaksızın saplanıyor ve saplanıyordu ve çok geçmeden her şey öğleden sonra güneşinin artan sıcaklığı arasında bir ceset ve kan bulanıklığına dönüştü.

Laurent aniden bir uyarı sesi duydu ve Cas döndüğünde yamaca dayanmış, bir ok çizip ona doğrultan bir kadın gördü.

Fırlatılan okun sesi kaostan arasında şaşırtıcı derecede yüksek çıktı. Cas, ok tam yanından geçerken yere çarptı. Bir asker onun toprağa garip inişinden faydalanmak için hamle yaptı ama Cas yuvarlanıp çömeldi ve asker onu geri tekmelemeye çalışırken bıçağını baldırına sapladı. Adamın acı çığlıkları kulakları sağır ediyordu. Cas hançeri hızla çekip çıkardı ve yarı tökezleyerek, yarı sürünerek korkunç gürültüden uzaklaştı.

Kendini toparlayıp dengesini yeniden sağladığında Laurent'ı tekrar gördü. Ayaklarının dibinde iki ceset hareketsiz yatıyordu. Elinde iki kılıç tutuyordu. Biri kendisine aitti. İkincisi çalınmıştı. Gözleri kısa bir süre için buluştu ve çalıntı olanı Cas'a uzattı. Cas onun yanına koşup kılıcı alırken, Nessa da yere serdiği son askerden dans ederek uzaklaştı ve onlara katıldı.

Kalan Barış Muhafızları etraflarını sararken üçü sırt sırta durdu.

Ancak yaklaşan askerlerden hiçbiri saldırmadı, çünkü bir sonraki anda Ölüm Konuşmacısı öne çıkarak asker sürüsünü ayırdı.

Boşalırken gözleri Cas'a dikilmişti.

"Bu kadar yeter." Ses tonu artık ondan beklemeye başladığı o rahat, karanlık bir şekilde eğlenen ses tonu değildi.

Bakışları hâlâ onun arkasında ve iki yanında duran, vücutları gergin ve en ufak bir emirde birleşmeye hazır askerlerin üzerinde hızla gezindi. Sanki üç kişi daha çoğalmışlardı.

O ve arkadaşlarının etkisiz hale getirip yere serdiği her bir kişi için bir başkası geliyordu.

Cas kendini gerçekten de Konuşmacı'nın daha önceki teklifini düşünürken buldu.

Sanki bunu hissetmiş gibi Nessa, Cas daha bir şey söyleyemeden onun önüne atladı. Kılıcını hafifçe sallayarak kralın sözcüsüne doğru kaldırdı. Güneş ışığı kılıçtan yansıyarak metalin üzerinde biriken kan damlalarını aydınlattı.

Konuşmacı sakince elini Nessa'ya doğru uzattı.

Vücudu anında kaskatı kesildi. Hava titredi. Gökyüzü kararmış gibiydi ve Nessa başını tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Korkunç, gırtlaktan gelen bir ses dudaklarından zorla döküldü.

"Ona ne yapıyorsunuz?" Cas, Laurent'la birlikte Nessa'nın yanına koşarken, "Ona ne yapıyorsun?" diye sordu. Laurent, Nessa'nın gevşek bedenini kaldırıp sarkık başını göğsüne yaslarken Cas'ın öfkeli bakışları Hoparlör'e yöneldi.

Gözleri tuhaf görünüyordu; gökyüzüyle birlikte maviden koyu griye dönmüş gibiydiler. Kadın sorusunu tekrar -bu sefer daha yüksek sesle- haykırdı ve adam gözlerini kırptırıp o tuhaf bakışlarını bir kez daha ona doğru kaydırıldı.

Ona cevap vermedi.

Cas ayağa fırladı ve bıçağını çekmiş halde ona saldırdı. Kız ileri doğru savrulurken Cas geri sıçradı ve uzaklaştı. Neredeyse havada süzülüyordu, gerçekten de insani olmayan bir zarafetle. Bakışlarını ona kilitledi. Hâlâ sorusuna cevap vermemişti ama bir an sonra büyü Nessa'nın yerine onun üzerine hücum etti. Büyünün gücü Cas'ın içini paramparça etti ve sanki içten dışa doğru donarak ölüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

O acımasız soğuk kısa sürede tüm vücudunu sardı. Adamın geçen gece kendisine karşı kullandığı buzdan kılıcı aradı. Ama kalçasında bir kılıç olmasına rağmen, aynı kılıç gibi görünmüyordu.

Üzerini kaplayan bu büyü'nün farklı bir güç olduğunu fark etti. Bu ölüm büyüydü.

Onun *doğuştan* gelen büyüü.

Ve kısa süre sonra hissettiği sadece *soğuk* değildi. Bu... bu şimdiye kadar bildiği tüm sıcaklığın yokluğuydu. O ölümcül soğukta saniyeler geçti ve aynı hızla bir daha asla sıcaklık hissetmeyeceğine ikna oldu. Gökyüzü eskisinden daha da koyu bir renge bürünürken ciğerleri önce buzla, sonra da ateş ve külle doluyordu.

Nefes alamıyordu.

Ama hala hareket edebiliyordu.

Bu yüzden inatla onun için tekrar ücret talep etti.

Elini onun yüzü olduğunu düşündüğü şeye, o tuhaf, büyüyle kararmış gözlere doğru kaydırıldı. Onları tırnaklarıyla sökmek istedi. Adamın konsantrasyonunu dağıtmak ve büyüsünü bozmak için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu.

Parmak uçları deriyi buldu ve onları içine çekti. Saniyeler sonra, garip bir ses -yay kirişinin şaklaması gibi- içinde titreşti ve sonra aralarında bir enerji ve ışık akımı patladı.

Tökezleyerek geri çekildi, hâlâ hırıltıyla nefes alıyordu. Onu kavrayan soğuk çözülmeye başladı. Gökyüzü aydınlandı. Güneş geri döndü; eskisinden daha parlak görünüyordu.

Ölüm Konuşmacısı ise sanki kendisi bir güneşmiş de o ana kadar onu hiç görmemiş gibi şok olmuş bir halde Cas'a bakıyordu. "Bunu nasıl yaptın?" Sesi sadece ikisinin duyabileceği bir fısıltı gibiydi.

"O da *neydi*?" Nessa'nın titreyen sesi çok daha yüksekti, ama uzaklardan geliyordu.

Cas ikisine de cevap vermedi, çünkü iki sorunun da cevabını bilmiyordu.

Konuşmacı hâlâ ona bakıyordu ve hâlâ onun hissettiği kadar şok olmuş görünüyordu. Elindeki işaret hâlâ parlıyordu.

Sonunda elini geri çekti ve boğazını temizledi. Kelimeleri, kadının dokunuşunun kendisinden çaldığı soğukkanlılığı ve buyurgan sesi arıyor gibiydi. Sonunda ona ters ters baktı.

Sanki hâlâ büyüsünün parmaklarının üzerinde gezindiğini hissediyordu, tıpkı ilkbaharın sonlarında hafif ama potansiyel olarak ölümcül bir ayaz gibi. Bu gücün onu tekrar tamamen ele geçirmesinden korkuyordu. Kaçmak istedi. Ama kaçmadı. Kendini onunla Nessa arasında tuttu ve ona ters ters baktı.

"Bırak gitsinler," dedi Cas sessizce, "ben de seninle geleceğim. Anlaşma buydu, değil mi?"

"Adamlarıma saldırdılar. Korkarım bu anlaşma geçersiz."

"Kendimizi *savunduk*!" diye tersledi Nessa, sesi hâlâ dehşetten biraz titriyordu.

"Ve o adamlardan hiçbirini *öldürmedik*," diye ekledi Laurent, yerdeki cesetlerden birine acı dolu bir inilti çıkaran hızlı bir tekme atarak.

"Onlar haklı," diye ısrar etti Cas. "Bunu sizin askerleriniz başlattı, biz değil."

Dalgınca bir elini çenesinin güçlü çizgisinde gezdirdi, parmakları kızın elinin tenine dokunduğu yerde gezindi. Gözlerinde karanlık bir merak yanyor, kararlılık olabilecek şeylerin başlangıcıyla karışıyordu.

"Onlarla konuşmam için bana son bir dakika ver," diye yalvardı Cas, "sonra seninle geleceğim. Artık kavga yok. Artık hile yok, yemin ederim." İyi niyetinin bir göstergesi olarak çalıntı kılıcını ayaklarının dibine, yere fırlattı.

Ona baktı, o güçlü çenesinde bir kas çalışıyordu. "Bir dakika," dedi sonunda. "Eğer aptalca bir şey yapmaya kalkarsan, on beş tanrı ve tanrıçaya yemin ederim ki sonu senin için iyi olmayacak."

Cas hızla döndü, Nessa'nın kolunu yakaladı ve onu düşmanlarından olabildiğince uzağa çekti.

"Sensiz gitmiyoruz," dedi Nessa hemen. "Evet, gidiyorsunuz," diye tısladı Cas.

"Casia-" diye söze başladı Laurent ama Casia bir bakışıyla onu durdurdu. Ona sayıca çok üstün olduklarını ve kralın sağ kolunun başka ne tür korkunç sihirlerle sahip olabileceğini bilmediğini hatırlatan bir bakış. Artık her şey açıktı: Bu kazanabilecekleri bir savaş değildi. Eğer üç kişiden ikisi kaçabilirse -ve giderken Asra için o ilacı da alırlarsa- o zaman bu, çoğu hesaba göre bir *zafer* olurdu.

"Bu piçler fikirlerini değiştirmeden önce gitmelisin," dedi Laurent'a ve sonra derin bir nefes alıp gülümseyerek Nessa'nın dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldayan gözleriyle buluşmak için döndü. "Benim için endişelenme," diye ısrar etti. "Ama bu gece de beni bekleme. Sadece *bunu* evimize geri götürmeye odaklan." Çantasından çiçek yapraklarıyla dolu keseyi ustalıkla çıkardı ve Nessa'nın avuçlarının içine itti. "Ve bu malzemelerle sihrini konuşur, tamam mı? Asra'nın sana şu anda benden daha çok ihtiyacı var."

Arkasında bir hareket hissetti. Cas hızla bir dizinin üzerine çöktü ve botunun kılıfını düzeltiyormuş gibi yaptı, aslında çantasından çıkardığı ikinci nesneyi -ateş kristalini- botunun içinde yeni bir yere saklıyordu.

Ayağa kalkıp arkadaşlarından bir adım geri çekilirken, "*Kaçacağım*," diye mırıldandı.

Laurent'ın cevabı da aynı şekilde sessizdi: *Eğer yapmazsan peşinden geleceğiz*. Bununla birlikte Nessa'nın koluna girdi ve onu güvenli bir yere doğru çekti.

Cas onların uzaklarda kayboluşunu izledi ve nihayet tehlikeden uzaklaştıklarını hissettiğinde yavaş bir nefes verdi. Bir an sonra, bir el

ceketinin koluna yapıştı ve onu etrafında döndürdü. Kendini iri yarı bir adamın pençesinde buldu; adamın çenesinde derin ve kanayan bir kesik vardı. Bu kan kendi bıçağının eseri miydi? Kime vurduğunun izini kaybetmişti; ama bu adam kesinlikle sanki ona karşı kişisel bir kan davası varmış gibi kolunu sıkıyordu.

"Kelepçeleri getirelim mi Yüzbaşı?" diye sordu sağındaki ikinci asker.
-Cas'ın kendisinden çok daha yaşlı olmayan kızıl saçlı güzel bir kadın.

Kaptan Elander bir an için bunu düşündü ve başını Cas'a doğru eğdi. "Seni daha fazla dizginlememe gerek var mı, yoksa artık bizimle gelecek misin?"

"Sana barışçıl bir şekilde gideceğimi söylemiştim, değil mi?" Kanayan askerin pençesinden istediğinden daha büyük bir güçle silkindi ve ardından otomatik olarak yüzbaşının misillemesine karşı kendini hazırladı.

Ama onun bu şiddetli hareketi karşısında sadece kaşlarını kaldırdı. Sonra derin ve kararlı bir nefes aldı ve onu biraz itti. "Yürü," diye emretti.

Yürüdü. İsteksizce ama durmadan. Zihni sorularla dolup taşarken, bu kaptanla ve kral-imparatorun sözcüsüyle yan yana yürüdü.

Pazar Yolu'na bakan tepeye vardıklarında, o sorulardan birini ağzından kaçırmadan edemedi: "*Kraliyete karşı yapılan hırsızlığın cezası tam olarak nedir?*"

"Yakında öğreneceksin, değil mi?"

Bu cevapsızlığa ve bunun yarattığı varsayıma gözlerini devirdi.

Gerçekten de benim kaçmamı engelleyecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor. Belki de öyleydi.

Kendine engel olamadan bakışları onun eline kaydı. Eldivenler bir kez daha izini örttü. Görünüşe göre onun bakışlarını fark etmişti, çünkü dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Kaşlarını çattı ve gözlerini dosdoğru önüne dikti.

Bağırış sesleri onlara ulaştığında yarım milden daha az yürümüşlerdi. Bir grup kasaba sakini arkalarından yaklaşıyor, protestolarını haykırıyor ve ellerinde kürekten sopaya kadar çeşitli nesneleri derme çatma silahlar olarak kullanıyorlardı. İçlerinden birkaçının *gerçek* silahları da vardı.

Cas, Darkhand'ın evine giderken gördükleri ağlayan çocuğu düşündü. Bu grup onlarla akraba mıydı?

Barış Muhafızları o aileye ve merhuma nasıl davranmıştı?

"Onlarla ilgilenin," diye emretti kaptan.

Kasaba halkı için duyduğu korku soğuk komutla Cas'ın içinden geçse de, etrafını saran askerlerin çoğunun bu komutu yerine getirdiğini fark ettiğinde buna uzun süre odaklanamadı.

Kaçma ihtimali birdenbire çok artmıştı ve karşı konulamayacak kadar cazipti.

Kaptan ona, "Yürümeye devam et," diye homurdandı.

O yaptı. En azından şimdilik. Askerlerin çoğu kasaba halkıyla olan kavgalarına iyice karışana kadar bekledi ve bu sırada gizlice kullanabileceği bir şey aradı. Tam olarak doğru yükseklikte asılı duran kalın, esnek görünümlü bir dalı olan bir ağaç gördü...

Onlar geçerken, keskin bir şekilde ona doğru yöneldi.

Kaptan Elander hemen onun peşinden gitti.

Mükemmel.

Koşarken ellerini ağaç dalına çarptı ve sonra bıraktı ve aynı hızla eğilerek yoldan çekildi. Dal şiddetli bir güçle geri kırıldı. Omzunun üzerinden aceleci bir bakışla, kaptanın darbeden kaçtığını gördü - ama bunu yapmaya çalışırken tökezledi, bu da ona yeterince avantaj sağladı.

Tek ihtiyacı olan da buydu.

Nehre doğru koştu. Güçlü bir yüzücüydü ve hâlâ yakınlarda olan askerlerin çoğu ondan çok daha fazla zırh giyiyordu. Lotheran'ın çamurlu, hızlı akan sularında kaya gibi batarlardı. Yüzbaşı da en az kendisi kadar hafif giyinmişti ama hâlâ onun arkasında tereddüt ediyordu, hâlâ biraz dengesiz görünüyordu ve onu kovalamakla kasaba halkının tırmanıyormuş gibi görünen durumuyla ilgilenmek arasında gidip geliyordu.

Gerçekten kaçacaktı.

Tam bu düşünce aklından geçerken, adamın koşmaya başladığını gördü.

Görünüşe göre arkasındaki sivil kargaşadan daha büyük bir tehdit olarak gördüğü *kadına* doğru bir koşu. Ve saniyeler içinde bir şekilde ona yaklaştı, *yaklaştı*, *yaklaştı* ve sonra daldı. Kolu onu belinden yakaladı ve ayaklarından yere düşürdü. Birlikte düşüp kısa ama dik bir tepeden aşağı yuvarlandılar ve durana kadar yuvarlanırken adam kollarını tutup arkasına doğru bükmeyi başardı ve ağırlığını kullanarak onu karnının üzerine sabitledi.

Büyü kullanmıyordu.

Silah çekmiyordu. Sadece
üzerine oturuyordu.

Bu utanç verici.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, ağzındaki bir avuç toz ve otu tükürdükten sonra, "bu pozisyon kral-imparatorun ordusunun sözde *kaptanına* yakışıyor mu?"

Kadının sorusunu duymazdan gelerek adamlarından birinin koşarak kendisine uzattığı prangalara uzandı. "Bunları özellikle kullanmak istemedim, bilginiz olsun."

Elinin hızlı bir hareketiyle kelepçelerden biri kızın bileklerinden birinin etrafına dolandı ve ardından diğer bileği de ikinci kelepçenin aynı zahmetsizlikle takılmasına izin verecek kadar yaklaştırdı. İnanılmaz derecede hızlı ve güvenli tutuşlarına karşı mücadele etti ama bu sadece kelepçelerin ona daha sıkı yapışmasını sağladı. Belli ki bir tür sihirle güçlendirilmişlerdi.

"Çünkü çok can yakıyorlar, değil mi?" diye devam etti. "Onlar Dağ türü tarafından kutsanmıştır ve Dağ türünün o ilahi gücü eşsizdir. Kurtulmaya çalışmak anlamsızdır."

Cevap vermedi, kelepçeler tekrar sıkılırken acı içinde haykırışını duyma tatminini ona yaşatmamaya odaklanmıştı.

"Yani evet, *üzgünüm*," diye devam etti, sesi hiç de üzgün gelmiyordu, "ama korkarım kimse benden ikinci kez kaçamaz. Çoğu ilk seferde kaçamaz, bu yüzden dün gece yaptığın numara için kendine biraz kredi ver."

Senden şimdiden iki kez kurtuldum, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde. Ama görünüşe göre Oblivion'da karşılaştığı kadınla aynı kadın olduğunu fark etmemişti -Solma İşaretli niteliklerini hâlâ gizleyen Mimik kristalinin büyüğü sayesinde- ve ilk kaçışını yüzüne vurmak istese de gerçek kimliğini ona ikinci kez açıklayacak kadar aptal değildi.

"Kendime bundan çok daha fazlası için kredi veriyorum." Başını ona doğru çevirebildiği kadar çevirdi ve ona kötü bir gülümseme verdi.

Kelepçelerden birine dokunarak karşılık verdi, kelepçeyi sıkılaştırdı ve ön koluna bir acı daha gönderdi. Bu acı kolunun kasılmasına neden oldu ve hareket *daha fazla* acıya yol açarak kelepçelerin tekrar sıkılaşmasına neden oldu. Gerçekten de kısır bir döngü.

"Kıyırdamadan durursan daha az acır," diye bilgilendirdi onu. Kadın çoğunlukla anlaşılamayan bir dizi küfür tısladı. Adam güldü.

"Çıkar şunları, yoksa yemin ederim-"

"Ne yapacaksın?" Ayağa kalkarken o parlak mavi gözler bir kez daha karanlık bir eğlenceyle dans etti. "Beni tekrar baştan çıkarmayı mı deneyeceksin? Lütfen yapma; ilk seferinde yeterince acı vermişti."

"Dün gece beni öperken acı çekiyor gibi görünmüyordun. Aslında zevk aldığından oldukça eminim."

"Eh, biraz sarhoştum ve cömert davranıyordum, değil mi?" "Seni bıçaklayacağım," diye homurdandı.

"Ve şimdi tutuklama belgelerinize '*kraliyete karşı tehdit*' ibaresini ekleyeceğim."

"Madem bir şeyler ekliyorsun, devam et ve *taca saldırıyı* da ekle." Garip bir oturma pozisyonuna geçti ve adamın kaval kemiğine hızlı bir tekme attı.

"Saldırı *girişimi*," diye karşılık verdi, tekmenin üzerinden atladı ve sonra sakince uzanıp kolundan tutarak onu yukarı çekti.

Ayağa kalkıp dengesini bulduktan sonra uzun bir süre birbirlerine baktılar. Bu sırada kelepçeler aldığı her nefeste ona yeni bir acı dalgası gönderiyordu.

Sonunda Cas uzun, dikkatli ve yavaş bir nefes verdi ve gözlerini yere doğru çevirerek konuştu: "Sadece... onları biraz gevşetebilir misin? Sıkma şeyini yapmayı bırakmalarını sağlayabilir misin? Biraz acıtıyor."

Hâlâ onu dikkatle izliyordu, yüz ifadesi şimdi şüphe ile az önceki eğlence arasında bir yerdeydi. Dün gece de ona aynı şekilde bakmıştı - onu vurmadan hemen önce.

Ve görünüşe göre dün geceki dersini almamıştı. "İşimi zorlaştırmayı bıraktın mı?" diye sordu.

Bir başka acı parıltısı kollarını yaktı. Yüzünü buruşturup dişlerini sıkarak gülümsedi. "Şimdilik."

"Ve sen de işbirliği yapacaksın?"

"Tamamen seninim. Sen kazandın. Sadece yolu göster."

Dikkatli bir şekilde arkasına geçti ve kelepçelere uzandı. Adamın ne yaptığını göremiyordu ama işini bitirdiğini anlayabiliyordu; kelepçeler hâlâ bileklerine sıkıca sarılıydı ama içlerindeki büyü bir şekilde devre dışı bırakılmış gibiydi. Artık onun hareketleriyle çok daha az sıkılıyorlardı.

"Yolun hemen yukarısında bizi bekleyen bir karavan var," dedi ona. "Gel hadi."

Yürümeye başladı. Kızın onu takip edip etmediğini görmek için arkasına bakmadı ama şimdi askerlerinden birkaçı yaklaşmış, ikisinin yaptığı gösteriden etkilenmişlerdi ve hepsinin yüzünde benzer bir ifade vardı. *Sakin komik bir şey yapmaya kalkmayın* diyen bir ifade.

Cas kararlı bir iç çekişle tepeye doğru ilerledi.

Elander en azından onları bekleyen grup hakkında doğru söylüyordu; yolun keskin bir şekilde kuzeye doğru kıvrıldığı kasabanın kenarına varmadan önce sadece birkaç dakika daha yürümeleri gerekiyordu. Ve bu kıvrımın hemen ötesinde düzinelerce asker bekliyordu. Bu askerlerin arasında, göz kamaştırıcı beyazlıkta iki atın çektiği bir araba duruyordu. Arabanın yan tarafları öğleden sonra güneşinde parıldayan altın desenlerle boyanmıştı ve kıvrımlı perdeleri, içindeki pelüş bankları ortaya çıkarmak için geri çekilmişti. Elander arabaya doğru yürüdü ve ona binmesini işaret etti.

Cas'ın kaşları kalktı. "Bu şeyin içine binmeme izin mi veriyorsun?"

"Seni yürütmemi mi tercih edersin? Ya da belki de ısrar edeceksin
Seni arkasına bağlayıp gerçek bir suçlu gibi sürüklememize ne dersin?"

"Eğer benim gerçek bir suçlu olduğuma inanmıyorsanız, o zaman neden beni tutukluyorsunuz?"

Gözleri kısıldı.

Omuz silktili. "Kabul etmelisin ki bu iyi bir soru."

"Çünkü belki de bana borçlu olduğun o *sohbeti* hâlâ yapmak istiyorum ve şahsen o *sohbeti* yaparken yürüyecek havada değilim."

Sertçe yutkundu. Etraflarını saran askerleri hızlıca saydığında tekrar kaçmaya çalışmanın intihar olacağını anladı; bundan daha iyi bir kaçış planı bulması gerekiyordu.

Bu arada, korku ya da tereddüt göstermemeye kararlıydı.

Ellerini kullanamasa da arabaya tırmandı ve banklardan birine oturdu. Elander diğer askerlerden biriyle kısa bir konuşma yaptıktan sonra onu takip etti. Kendini onun karşısındaki banka yerleştirdi. Uzun bacakları aralarındaki koridora kadar uzanıyor, vagon sarsılarak hareket ettikten sonra birkaç kez kendi bacağına sürtünüyordu. Bilerek yapmadığına inanmıyordu; gidebilecekleri başka bir yer yoktu.

Yuvarlanarak ve çarpışarak ilerledikleri ilk birkaç dakika boyunca sessizdi; bakışları beyaz ve sarı renklerle bezeli tarlalara dikilmişti.

çiçekler. Sonunda bakışları ona kaydı. Dün gece ona sabitlediği aynı güçlü ve meraklı bakışlarla onu inceledi.

"Şimdi neye bakıyorsun?" diye sordu. "Hâlâ buralı olup olmadığımı anlamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır. Dün gece sana bu konuda yalan söylediğini bildiğimi söyledim."

Ona bu yalanı söylediğinde ne kadar yaklaşmış olduğunu hatırlayınca yeniden ürperdi. Bunu bastırmaya çalıştı. Parmaklarını altındaki kadifemsi yastığa gömdü. Sıktı. Kendini onun kulağına bu kadar yakın olan sesinden, boynuna değen dudaklarından daha önemli şeyler düşünmeye zorladı... O anda düşünebileceği *binlerce* daha önemli şey vardı. En azından.

Öyleyse neden zihni sürekli onun fısıltısının teninde bıraktığı hisse geri dönüyordu?

Sanki bu istenmeyen düşünceleri bir şekilde bilerek, sihirli bir şekilde aklına sokuyormuş gibi ona ters ters bakmaya devam etti.

Konuşmak için birkaç kez dudaklarını araladı. Ama her seferinde usulca başını salladı ve söylemek üzere olduğu şeyi daha iyi düşündü.

Sonunda, "Daha önce büyümü nasıl durdurdun?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Ben bir şey *yapmadım*," dedi ve bu ilk kez doğruydı. Sadece onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Onu rotasından çıkarmak için. Aralarındaki o enerji patlamasını beklemiyordu. Onun güçlü büyüünün öylece *dağılacağını* tahmin etmemişti. Ve kesinlikle bunların hiçbirini bilerek yapmamıştı.

Pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ama bir süre sonra, hazırlıksız bir yorumda bulundu: "Yakalanman karşılığında arkadaşlarının gitmesine izin vermen çok cesurca."

"Evet, cesaret ve çaresizlik bazen birbirine çok benziyor, değil mi?"

"Sanırım öyle." Bakışları tekrar ona kaydı, bir kez daha utanmazca meraklanmıştı. "Bu arada yüzün kanıyor."

"Farkındayım."

"Ve görünüşe göre o da yanmış."

"Bunun nedeni yakılmış olması, Kaptan Gözlem."

"Bu desenler çok belirgin. Onları daha önce de görmüştüm; ilahi büyü tarafından çağrılan alevlerden geliyorlar. Ama askerlerimin hiçbiri Ateş büyüü kullanmıyor.

Bunu yapmadılar."

"Sadece son birkaç dakikadaki olayları mı özetliyoruz? Yaptığımız şey bu mu?"

Adam dudaklarını birbirine bastırdı ve bir an için adamın konuşmaktan vazgeçip dış dünyaya bakmaya geri döneceğini düşündü. Ama sonra sordu: "Neden nehir kenarındaki o evdeydiniz? İstersen bana o ziyarette yaşananları özetleyebilirsin."

Darkhand'ın bıçağının tenine, dişlerine, dudaklarına değdiğini ve büyüsünün etini kemirdiğini hatırlayınca hafifçe irkildi. "Bu benim resmi duruşmamın bir parçası mı? Eğer öyleyse, birkaç tanık daha istiyorum." Gözleri onları çevreleyen çekilmiş perdelerin arasından, arabanın yanında yürüyen kadın ve erkeklerden görebildiklerine kaydı. "Ve onların şu anda etrafımızı saran gruptan daha az... asık *suratlı* görünmelerini istiyorum."

Adamlardan biri homurdandı -her ne kadar ona doğru bakmasa da muhtemelen onun yorumuna.

Elander daha az eğlenmiş görünüyordu. "O evden kaçan adam bir dizi... *çirkin* şey için aranıyor..." Belki de onu bu tatsız şeyler hakkında bildiklerini anlatmaya davet ediyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Onun ne tür suçlar işlediğini biliyordu. Ardında bıraktığı yanmış ve başka türlü kirletilmiş bedenlerin ve hayatların izini sürüyordu. Ve bu *Kaptan Elander*'i, Darkhand gibi bir adamla nasıl bir araya geldiğini merak ettiği için suçlayamazdı. Ama ona kendisi ve ilişkileri hakkında vermesi gerekenden daha fazla bilgi vermeden önce dünyalarının üç karanlık cehenneminde de parlak bir gün olacaktı.

"Eee?"

"Daha iyi bir sorum var," diye karşılık verdi. "Eğer onun suçlarını biliyorsanız, o zaman neden siz ve kral-imparatorun sözde *Barış Muhafızları* onun hakkında bir şey yapmadınız? İmparatorluktaki tüm küçük hırsızları yakalamakla çok mu meşgulsünüz?"

Bu onu oldukça çabuk susturdu. Ona baktı, kaşları onu düpedüz tehlikeli gösterecek şekilde çatılmıştı. Hava aniden daha soğuk hissettirdi. Kendini bunun onun büyüğü değil, hayal gücü olduğuna ikna etti. Bunun sadece dışarıda şiddetini artıran ve perdelerdeki dar açıklıktan içeri giren ani rüzgâr olduğuna...

Ama belki de onun da çenesini kapatması gerekiyordu - sırf o büyüünün bir kez daha ortaya çıkma ihtimaline karşı.

Birkaç dakika boyunca dikenli bir sessizlik içinde oturdular.

"Bu *önemsiz* bir hırsızlık değildi," diye cevap verdi sonunda. "Çaldığın o bileziğin çok özel, kraliyete ait bir amacı vardı. Ona sahip olan kişi sarayın dışındayken kral-imparatorun tam yetkisine sahip olur. Ve bu otoriteye karşı çıkabilecek herkesi başka türlü davranmaya ikna etmeye yardımcı olabilecek Yılan türü bir büyü ile gömülüdür."

Yüzünü buruşturdu. "Ne iğrenç bir alet. İğrenç bir hükümdara ve onun kraliyet askerlerine çok yakışıyor - ki her geçen an onlara olan saygım azalıyor."

"Bu benim kolaylıkla kullandığım bir güç değil," dedi kesin bir ifadeyle ama küfürlü ifadeyi görmezden geldi. "Bu son derece *tehlikeli* bir nesne ve şu anda imparatorluğun en azılı suçlularından birinin elinde. Bu yüzden bunun kötü sonuçlanabileceği tüm yollar hakkında hayal gücünüzü kullanmanıza izin vereceğim."

Henüz bunu düşünmüyordu. Belki daha sonra. Ama şu anda tek düşünebildiği *Darkhand'ın o bileziğin ne kadar değerli olduğunu bilip bilmediği*ydi.

Büyük ihtimalle. Bu *da* ona olan borcunun önemli bir kısmını ödemeye yetecek kadar değerli olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Ve o küçük Prizma çiçekleri çantası... Belli ki ona eksik ödeme yapmıştı. Üstelik bunun için onu yalvartmıştı.

Orospu çocuğu.

Elander botunu kaldırdı ve dizine bir tekme attı. Sadece hafif bir tekmeydi ama bu onu ürküttü; ellerinin bağlı olduğunu unuttu ve neredeyse dengesini kaybedip koltuktan düşecekti. "Buna gerek var mıydı?" diye tısladı, tekrar dik durmaya çalıştı ve onu sürücü mahallinden ayıran kaba desteklere yaslandı.

"Bir şeyler planlıyor gibi görünüyordun."

"Genelde öyleyimdir."

Bunun üzerine neredeyse kakhaha atacakmış gibi bir ses çıkardı ve yaklaşık bir saat sonra kraliyet şehri Ciridan'a varana kadar konuşmaları bu şekilde sona erdi. Araba şehir kapılarının dışında kısa bir süre durdu ve askerleri muhafızlarla konuşurken, Elander gerindi ve şöyle dedi: "Hırsızlığın cezasının ne olacağına yargıç karar verecek. Ama her halükarda, daha önce *benim büyüme* karşı ne tür bir büyü kullandığını tam olarak anlayana kadar seni ambarda tutmayı planlıyorum."

"Araştırmam için elini çabuk tutsan iyi olur. Yarın gün doğmadan gitmiş olacağım."

"Göreceğiz."

Sırıttı ama içi çoktan burkulmaya ve her nefesi bir öncekinden daha acı verici hale getiren cam parçalarına dönüşmeye başlamıştı. Çünkü Asra *bugün* öğle yemeği için onu bekliyordu. Ve tüm kabadayılığına rağmen Cas'ın yarın bu saatlerde gitme planıyla ilgili çok büyük bir sorun vardı: Dün kullandığı taklit büyü süresiz değildi. Tecrübelerine göre, en fazla üç gün sürüyordu.

Genelde çok daha kısa sürerdi.

Her an dağılılabilirdi. Elander onun Oblivion'daki kadın olduğunu anlayacaktı. Onun Fade-Marked olduğunu bilecekti. Kral-imparator öğrenecekti ve *bunun* sonuçları hırsızlık için verilecek herhangi bir cezadan çok daha büyük olacaktı ve tüm bunlardan kaçmak çok ama çok daha zor olacaktı.

Bir şekilde, bu gerçekleşmeden önce bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

CHAPTER N) NE

MİMİK BÜYÜSÜ GECE BOYUNCA DEVAM ETTİ.

Cas yine uyumamıştı. Onun yerine uyumamış ve saç tellerinin hâlâ kahverengi olduğundan emin olmak için sürekli kontrol etmişti. Tahmin edebildiği kadarıyla saatleri saymış, her birini tırnağıyla nispeten yumuşak taş duvarlara çizerek işaretlemiş ve bu şekilde hüccresinin dışındaki nöbetçi rotasyonunu takip etmeyi başarmıştı.

Her dört saatte bir kapanıyor gibiydiler.

Bu dönüşlerden biri daha yaklaşırken uyuyormuş gibi yaptı. Yaklaşan yeni ayak seslerini dinledi, eskilerin uzaklaştığını duyana kadar bekledi ve sonra tek gözünü açtı.

Şu an için sadece bir yeni muhafız vardı.

Muhtemelen bir başkası da yoldaydı -şimdiye kadar hep iki tane olmuştu- ama bu arada, o tek, zaten delik deşik görünen nöbetçiyi geçebileceğini biliyordu. Ve Yüzbaşı Elander birkaç saat boyunca onu sorgulamak için geri dönmeyecekti, bu yüzden umarım çıkarken onun o korkunç büyüü hakkında endişelenmek zorunda kalmazdı. Bu pis hüccreye inerken izlediği yol dolambaçlıydı ve belki de-

Hayır. Önemli değildi.

Denemekten başka çaresi yoktu; zaten yeterince uzun süredir buradaydı. Kılık değıştirdiğinde neler olacağını öğrenmek için bekleyemezdi.

Bu saraydan kaçacaktı, bunu nasıl yapmak zorundaysa, sonra da mümkün olduğunca uzağı gidecekti. Sonrasında başına etkileyici bir ödöl konacağına şüphe yoktu ama adını değıştirebilirdi. Yine değıştirebilirdi. Diğerleriyle saklandıkları yeri değıştirmeleri için konuşabilirdi. Tekrar. Asra

şu anda hareket edemeyecek kadar zayıf olabilirdi, ama Cas gerekirse onu on iki diyar boyunca kendisi taşıyabilirdi. O ve onun aptal, gürültülü rüzgâr çanları.

Ama önce kaçış.

Cas yanağını taşlı zemine bastırdı ve bir kez daha nöbetçi kulübesine doğru bakarken vücudu uyku pozisyonunda kıvrıldı. Hâlâ sadece bir tanesi orada duruyordu. Onu biraz daha yakından inceledi. Belinde gevşek bir kemer asılıydı ve metalden yansıyan fener ışığının titreşimi sayesinde kemerde anahtarların asılı olduğunu anlayabildi. Aynı kemerden bir de kılıç sarkıyordu, ayak bileğinde kınında bir bıçak vardı ve giydiği siyah eldivenlerin boğumlarında metal çiviler vardı. Bu çiviler, eğer ona vurmaya başlarsa çok acı verici bir şekilde derisine batacakmış gibi görünüyordu.

Bu arada, Cas'ın kendisi... oldukça az silahlıydı. Nessa dart tabancasını saklamıştı. Ve kraliyet askerleri onu bu hapishaneye atmadan önce taşıdığı tüm bıçakları elinden almışlardı; kaba elleriyle üzerini aramışlar, silahlarını söküp almışlar ve saygınlığını da kendileriyle birlikte götürmeye çalışmışlardı.

Ama botlarını çıkarmamışlardı.

Bu, botlardan birinin içine düşürdüğü Ateş kristalini de almadıkları anlamına geliyordu.

Bakışları hücresinin parmaklıklı kapısına kaydı. Parmaklıkların arasındaki boşluk son derece dardı. Bir elini geçirebilirdi -belki gardiyanın kolunu ya da kemerini tutacak kadar- ama gardiyanın anahtarlarını çalmayı başarsa bile kendi kolunu büküp hücre kapısının kilidine ulaşamazdı.

Bu her şeyi çözdü: Hücresinin parmaklıklarını bir şekilde ayırması gerekecekti.

Gözleri muhafızın başının üzerinde titreyen meşaleye kaydı. Alevlere bakarken zihninde bir plan oluşmaya başladı ve onu bastırmaya çalışan endişeli düşüncelerin arasında dönüp durdu.

Küflü, toprak kokulu havayı derin derin ciğerlerine çekti. Parmaklarını soğuk zemine vurarak ona kadar saydı, sonra tekrar bire indi ve kendini o sert zeminin hissine bıraktı.

Sonra ayağa kalktı ve çalışmaya başladı. "Hey!" diye seslendi.

Muhafız gözlerini ona doğru çevirdi ama

kıpırdamadı. Onun dikkatini çekmek için ıslık çaldı.

Boğazının derinliklerinden sinirli bir ses çıkardı, etrafına hızlıca bir göz attı - belki de gelen bir destek görmeyi umuyordu - ve sonunda döndü ve kemerindeki anahtarlar şıngırdarken ve eli kılıcının kabzasında hafifçe dururken ona doğru koştu.

"Ne istiyorsun, hırsız?"

"Hepiniz bunu benden almayı unuttunuz." Ateş kristalini havaya kaldırdı.

Düşük ışıktaki gözlerini kısarak baktı ve sonra ne olduğunu açıkça anlayınca gözleri büyüdü. "Bu... buna sahip olmamalısın. Ver onu sana. *Derhal*."

"Yapacağım." Avucunun içinde geri kapattı. "Kaptana artık itaat edeceğimi söyledim, değil mi? Bu yüzden teslim *etmek istiyorum*; kimsenin üzerimde bulmasını istemedim, çünkü daha fazla sorun istemiyorum, inan bana. Onu sana vereceğim..."

Muhafız kaşlarını çatı, belli ki ona hiç inanmamıştı.

"...Daha kolay bir ceza karşılığında tabii ki," diye ekledi ve adamın alnındaki çatlakların biraz yumuşamasına neden oldu. "Öyleyse bir anlaşma yapalım mı? Ben sana bunu vereceğim, sen de yargıca iyi bir mahkûm olduğumu, bu yüzden bana daha yumuşak davranması gerektiğini söyleyeceksin."

"Göreceğiz. Önce teslim et."

Çoğunlukla performansını daha inandırıcı kılmak için tereddüt etti. Sertçe yutkundu ve sonra elini çözdü. Kristali parmak uçları arasında nazikçe sıkıştırarak parmaklıkların arasından geçirdi.

Muhafız kristale uzanır uzanmaz, elini ustalıkla geriye doğru bükte ve avucunu düzleştirdi. Ağzından Ateş türünden kelimeler dökülürken kristal tekrar üzerine yuvarlandı.

Bu sözler hızlı, yumuşak ve kolay bir şekilde söylenmişti; öyle ki büyü onu hâlâ hazırlıksız yakalamıştı, her ne kadar ondan kuşkulanmış olsa da. Cas bu büyüün üzerinden Zev'le defalarca geçmişti, öyle ki uykusunda bile ezberden okuyabilirdi. Hedefini alevlerle sarmalamak için yapılmış bir büyüydü. Zev'in ve onun doğuştan gelen Ateş büyüünün yapabildiği gibi gücünü artıramıyor ya da tam olarak kontrol edemiyordu ama yine de ihtiyacı olan şeyi yapmaya yetecek kadarını yapabiliyordu.

Kristal bir *çatırtı* ve kırmızı bir duman patlamasıyla dağıldı. Duman havada çalkalanıp kıvrandı ve ardından alevden iplere dönüşerek en yakın katı hedef olan muhafızın etrafını hızla sardı. Muhafız hızla alev alan üniformasının parçalarına çılgınca vurarak etrafında döndü.

Ama bu sıradan bir yangın değildi.

O kadar kolay söndürülemezdi.

O dönüp bağıırken yanmaya devam etti. Tanrılara şükürler olsun ki bu bağıışlar şimdilik cevapsız kaldı. Ancak Cas bu son kısmın uzun süreceğinden şüpheliydi, bu yüzden aceleyle Ateş Türleri dilinde basit bir komut daha verdi: *Vendit*.

Çekil.

Ve alev ipi hareket etti. İnleyen gardiyayı bıraktı -şimdi yerde yuvarlanıyordu, acıdan sayıklıyordu- ve etrafına düzgünce sarılabileceği başka bir katı şey buldu: Cas'ın hapishanesinin parmaklıkları. Birkaç saniye içinde parmaklıkların bazı kısımları ilahi büyüünün ısıyla kırmızıya dönmüş ve bükülebilir hale gelmişti.

Uzaktan bağıışlar duydu. Ayak sesleri taş merdivenlere çarpıyordu. Kılıçların kınından çıkarılma sesi.

Bir ayağından diğerine zıplıyor, ateşten halatın daha yükseğe bükülmesini ve ona çalışabileceği ısıtılmış çubuklardan bir bölüm bırakmasını beklerken zorlukla nefes alıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, nihayet oldu: Neredeyse kendisi kadar uzun bir bölüm parlak bir şekilde yandı ve sonra turuncunun yumuşak bir tonuna kadar soğudu. Alev halatının büyük kısmı şimdi hücre kapısının etrafına dolanmış, üst köşeye, yani kendisinden güvenli bir uzaklığa doğru örülüyordu.

Cas botunun altını parlayan turuncu çubuklara dayadı. Artık botunu delip geçecek kadar sıcak değillerdi ama hâlâ biraz esnek olacak kadar sıcaktı. Parmaklıkları dikkatle itti, önce bu tarafa sonra diğer tarafa, ta ki içinden geçebileceği kadar büyük bir açıklık oluşana kadar. Çıkarken kolu sıcak çubuklardan birine sürtündü ve erimiş çelik parçaları botunun tabanına yapışarak adımını garipleştirdi ama önemli değildi.

Çünkü o özgürdü.

Botunu elinden geldiğince yere sildi ve sonra muhafızın yanmış ve hâlâ duran bedenine doğru eğildi. Kemerinden anahtarları ve kılıcı aldı ve sonra tekrar ayağa fırladı-

Tam o sırada odanın köşesindeki merdivenlerden üç muhafız daha gürleyerek indi.

"Vendit!" diye bağırdı.

Ateşten ip hücrenin kapısından çözüldü ve yanan bir şahin gibi odanın dört bir yanına fırladı. İlk olarak, çoktan öldürdüğü gardiyanın etrafında daire çizdi.

saldırdı ve sonra, sanki bilinçliymiş ve onu anlamsız bir hedef olarak görüyormuş gibi, onun yerine bir sonraki en yakın muhafıza uçu. Alevler etrafını sararken gardiyan tökezledi ve duvara çarptı.

İkinci muhafız refleks olarak ona yardım etmek için harekete geçti ve Cas kazanabileceğini bildiği teke tek bir dövüş şansını gördü. Son muhafıza doğru fırladı, kılıcı hazırda.

Onun savurduğu yumruğu kendi güçlü yumruğuyla savuşturdu ve zayıf yapısı göz önüne alındığında biraz şaşırtıcı olan bir güçle onu geri savurdu.

Ayağa kalktı. Kendisi için biraz fazla ağır olan kılıcı iki eliyle kavradı ve ikinci bir hamleye kalkıştı; ancak muhafız ona doğru çılgınca hamle yapınca eğilmek ve garip bir şekilde dönmek zorunda kaldı. Bu hamleden sonra dengesini ondan daha çabuk buldu, bu da bir sonraki saldırısını planlamasını kolaylaştırdı; adamın dizinin arkasına baktı -zırhlı vücudunun geri kalanına kıyasla yastığı yoktu- ve oradaki kas ve sinire bir kesik atmanın bu işi bitirmenin en hızlı yolu olacağına karar verdi.

Yüzünü ona dönmek için döndü. Kılıcını nöbet pozisyonuna getirdi ve ileriye doğru yürüdü...

Adam sadece birkaç adım uzaklaşana kadar bekledi. Sonra kılıcını geniş bir kavis çizerek savurdu, kılıcının kenarını bilerek onun ulaşamayacağı bir yerde tuttu. Adamın otomatik tepkisi savuşturmak oldu ama kılıcı vuracak kadar yakın olmadığı için havadan başka bir şeye çarpmadı. Tökezledi. Kız hemen arkasındaydı.

Ucuz bir hamleydi.

Zev bunu ne kadar iyi başardığını duysa gurur duyardı.

Muhafız tekrar yüzünü ona dönemedi, bıçağı dizinin arkasına saplandı. Yere kan sıçradı ve adam acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı.

Bu arada, Ateş büyüü ikinci kurbanını da almıştı; ilk yedek muhafız hareketsizdi, garip bir şekilde duvara yaslanmıştı. İkincisi, öldüğü açıkça belli olan müttefikine yardım etme çabalarından vazgeçti ve ayağa kalkıp Cas'a doğru öfkeli bir bakış fırlattı.

Kılıcını yan tarafına indirdi. Çıkardıkları onca gürültü yukarıdakilerin daha fazla dikkatini çekmiş olmalıydı; yapabiliyorken bu ölüm çukurundan çıkması gerekiyordu.

Bir saniye daha tereddüt etmeden döndü ve merdivenlere doğru koşmaya başladı. Giderken çağırdığı ateşe basit bir komut daha verdi: "Bindem!"

Takip et.

Merdivenleri sıçrayarak ve hızla çıktı, alevden bükülen kordon arkasından geliyordu. En tepeye ulaştığında, hemen başka bir koşuya başladı. Aşağıdaki savaşlardan dolayı hâlâ soluk soluğaydı. Ciğerleri sanki o ateş kordonu etraflarını sarmış ve sıkmaya başlamış gibi hissediyordu. Ama nefesini daha sonra tutması gerekecekti; Ateş büyülerıyla ilgili sınırlı deneyimine göre bu büyüler kısa ömürlüydü. Bu özel büyüyü satın aldığı adam ona defalarca yüksek kalitede olduğu konusunda güvence vermişti ama gerçek güçlerinden ve saflıklarından asla emin olunamazdı.

Onu koruyan sihir numaralarının hiçbirisi süresiz değildi, bu yüzden çıkış...

Üç cehennemde en yakın çıkış neredeydi?

Zindanların hemen üstündeki zemin, zindanın derinliklerinden çıkabilecek herhangi bir mahkûmun kafasını karıştırmak için yapılmış gibi görünüyordu. Koridorlar her yöne uzanıyordu. Işıklar karartılmıştı. Dışarıya göre nerede durduğunu anlamasına yardımcı olacak hiçbir pencere yoktu.

Ama muhafızın peşinden merdivenleri tırmandığını duyabiliyordu, bu yüzden en parlak görünen koridoru seçti ve koşmaya başladı.

Geçerken birkaç hizmetçiye çığlık attırdı. Ama o hizmetkârların hiçbirisi silahlı değildi. Hiçbiri onu durdurmak için harekete geçmedi, bu yüzden Ateş büyüsüne onu yakından takip etmesini emretmeye devam etti ve koşmaya devam etti.

Sarayın ana katı olduğuna inandığı yere ulaştığında, peşinde dönen ateşten ip aniden dumana dönüştü. Ve sonra *hiçbir şeye*. Ateş sönerken sessiz bir lanet fısıldadı ama ilerlemeye devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. En azından o muhafızın kılıcı hâlâ elindeydi.

Bir köşeyi döndü ve büyük, bordo bir kapıyı çevreleyen iki uzun pencere gördü. Bu geniş pencerelerden çiçeklerle dolup taşan bir avluyu ve uzaktaki evlerin tepeleri gibi görünen şeyleri gördü. Hemen kapıya doğru yöneldi ama kapının sağ tarafından bir sıra askerin içeri girdiğini görünce durdu.

Hızla koridordaki küçük bir girintiye yöneldi. Bu oyukta eski kral-imparatorun mermer bir büstünün sergilendiğı bir masadan başka bir şey yoktu. Saklanmak için pek iyi bir yer sayılmazdı ama duvarları öyle bir açığa sahipti ki duvara yaslansa bile kapıyı nispeten net bir şekilde görebiliyordu.

O yüzden yaklaşır yaklaşmaz onu gördü: *Yüzbaşı Elander*. Ölüm Konuşmacısı bordo kapıya doğru ilerliyor, hışımla bağırarak emirler yağıdırıyordu

önünde toplanan muhafızlar. Ne pahasına olursa olsun tüm çıkışların emniyete alınması emredildi.

"Kahretsin," diye nefes aldı, yere daha fazla bastırdı ve gidebildiği kadar geriye doğru süründü. Kısa bir süre gözlerini kapadı ve tıpkı hapisane hücrelerinde yaptığı gibi ellerini yere bastırdı, endişeli düşünceleri onu alıp götürmeden önce kendini topraklamaya çalıştı.

Gözlerini tam zamanında açtı ve saklandığı yerin ağzında gri ve siyah bir parıltının hareket ettiğini gördü.

Ne olduğunu anladığında nefesi göğsünde sıkıştı.

Silverfoot.

Laurent'ın dün ayrılmadan önce ona söylediği son sözleri hatırladı.

Eğer yapmazsan peşinden geleceğiz.

Onun bu sözü yerine getireceğini bilmeliydi. O kesinlikle buradaydı ve eğer Gümüşayak buradaysa, *bu* Rhea'nın da burada olduğu anlamına geliyordu *ve bu* da Rhea'nın kardeşinin de muhtemelen burada olduğu anlamına geliyordu.

Yaratık saklandığı yerden fırlayıp küçük, mutlu bir ciyaklamayla kollarına atlarken Cas dudaklarını büzdü.

"Şşş," diye emretti, iç çekerek.

O aptallar buraya gelmemeleri gerektiğini bilmeliydiler.

Hepsinin aynı anda böyle bir yerde toplanması çok riskliydi. Eğer fark edilirse.

Minik tilkiyi göğsüne bastırdı. Nerede olduğu hakkında diğerlerine bilgi vermesini engellemek için gözlerini kapatmak istedi. Belki onu bulamazlarsa giderlerdi.

Ya da belki de körü körüne içeri dalıp beni kurtarmaya çalışacaklar.

Bu düşünce karşısında kaşlarını çatarak, onlara yardım etmeye çalışabileceğine karar verdi. Gölgeyi oyukta olabildiğince geriye çekilirken, gözlerini koridorun karşı tarafındaki yüksek pencereye dikti.

Göz kamaştırıcı bir dizi renk ve sembol içeriyordu. Camın üst kıvrımı boyunca dünyalarını yaratan üç üst-tanrı Moraki'nin sembolleri yer alırken, altlarına da bu üst-tanrılara en sadık şekilde hizmet etmiş olan on iki orta-tanrı Marr'ın sembolleri kazınmıştı.

Bu sarayın koruyucularının o eski, ilahi büyüye karşı besledikleri düşmanca duygular düşünüldüğünde, burada böyle bir tasarım görmek garipti; Cas

Pencerenin kendisi çok eskiydi ve belki de bu duyguların bu kadar acı bir şekilde yanmadığı bir zamandan kalmaydı. Her iki durumda da, sarayın başka bir yerinde buna benzer başka pencereler olduğundan şüpheliydi.

Bu da Rhea ile paylaşmak için ayrı bir dönüm noktası olduğu anlamına geliyordu.

O pencereyi işaret etti. Gümüşayak onun bakışlarını takip etti. Onun ne yaptığını anladı; camdaki o tuhaf, yersiz sembolleri incelerken gözleri parıladı. Sonra, evlerinin kenarına doğru süründü ve başını yana eğerek koridorun, bordo kapının ve yanındaki pencerelerin manzarasını seyretti. Tüm bunlar diğerlerinin yerlerini saptamalarına yardımcı olmak için yeter de artardı bile, umarım.

Tilkinin işi bitince ikisi de saklandıkları yere geri döndüler. Gümüşayak onun kucağına süründü ve başını elinin altına sokarak okşamak istedi.

"O kapıdan başka bir çıkış yolu biliyor musun?" Cas parmaklarını onun ipeksi kürkünde gezdirirken sordu. "Daha az *nüfuslu* bir yol belki?"

Bir anda kucağından fırladı. Kuyruğu heyecanla titriyordu.

"Güzel," diye fısıldadı. "Ama bir dakika bekleyelim." Elini adamın kürek kemikleri arasına bastırdı ve onu hareketsiz tuttu. Neyi beklediğinden tam olarak emin değildi. Sadece diğerlerinin ona ulaşıp dikkatlerini dağıtmalarının uzun sürmeyeceğini hissediyordu.

Birkaç dakika geçti.

Ve sonra kapıda nöbet tutan askerlerden birinin ani bir bağıışıyla bu *hissin* doğruluğu kanıtlandı. "Yangın var!" diye bağırdı. "Avluda yangın var!"

Kapı ardına kadar açıldı ve içeriye bir rüzgâr uğultusu doldu. Muhafızların neredeyse yarısı dışarı koştu ve ilk grup bulgularını bağırdıktan birkaç dakika sonra birkaç kişi daha onları takip etti; görünüşe göre, yakılan ateşlere ek olarak etkisiz hale getirilmiş birkaç hizmetçi vardı.

Hiç değilse arkadaşlarım kaos yaratma konusunda son derece başarılılar, diye düşündü alaycı bir sırıtışla.

Kapıda sadece üç muhafız kalmıştı ve gözleri bu kaosu izliyordu. Şimdi muhtemelen kaçmak için en iyi şansıydı.

"Tamam," dedi Gümüşayak'a. "Beni dışarı çıkar. *Dikkatlice*. Ve fark edilmeden hareket etmenin senin için olduğu kadar benim için de kolay olmadığını unutma."

Sanki onun büyüklüğünü ve saklanma yeteneğini düşünüyormuş gibi başını kısa bir süreliğine tekrar yana eğdi. Döndü ve koridora fırladı, şu yöne doğru ilerledi

o kapının ters yönü ve dışındaki yangınlar.

Cas derin bir nefes aldı. Sonra duvarlara ve gölgelere olabildiğince yakın durarak onu takip etti.

Seyahat ettikleri koridor onu tedirgin ediyordu. Sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Çok fazla kapı, çok fazla oda vardı; her an bu kapılardan birinin açılacağından ve muhafızların -ya da belki de kralın- yolunu kesmek için gürleyerek dışarı çıkacağından emindi. Ayak sesleri ve sesler her yönden ona doğru süzülüyordu ve tüm bu seslerin yaklaştığını mı yoksa uzaklaştığını mı söylemek zordu.

Gümüşayak'ın o odalardan birine dalması uzun sürmedi. Kapısı hafifçe aralıktı. Cas kapının *neden* aralık olduğunu ve içeride kimin olabileceğini düşünerek adımlarını yavaşlattı ama sonunda rehberine güvenmeye karar verdi. Onun peşinden içeri koştu.

İçerisi taze bir kar yağışı kadar sessizdi ve neredeyse o kadar soğuktu. Ayrıca hızlı bir bakıştan sonra boş olduğu anlaşıldı. Cas mandalın *tık sesini* duyana kadar dikkatle kapıya yaslandı. Kapıyı kilitledi ve içeriye doğru adım attı.

Bir kütüphanede olduklarını fark etti.

Yıllar önce terk edilmiş gibi görünen küçük bir kütüphane.

Cas kitapları severdi ama bu imparatorlukta nadir ve pahalıydılar; saklandıkları yerde sadece küçük bir koleksiyonu vardı ve bunların çoğunu Asra onun için bir şekilde temin etmişti. Hepsini defalarca okumuştı. Peri masallarından, önceki gece adını ödünç aldığı elf savaşçı kraliçenin sürükleyici, çoğunlukla gerçek hikâyesine, üç Marrland imparatorluğunun uyku kaçıran tarihine ve yüzyıllar boyunca aralarındaki ilişkilere kadar her şeyi... ve kitaplarının sayfalarından biri kazara kırıştığında, ciltleri gevşediğinde ya da herhangi bir yerinde en ufak bir yırtık ya da leke oluştuğunda endişeleniyordu.

Bu yüzden etrafındaki raflarda tozlanmaya yüz tutmuş bakımsız kitapları görmek içini sızlatıyordu. Ve bu yüzden Kral-İmparator Varen'den biraz daha nefret ediyordu, çünkü bir kraliyet kütüphanesinin nasıl görünmesi gerektiğini hayal etmiyordu; etrafta çırpınan bakıcılar, sayfaları sevgiyle karıştıran bilginler ve hatta okumak için lambalar bile yoktu. Tek ışık, çatı boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş birkaç tavan penceresinden geliyordu ama o bile camların üzerindeki ince toz tabakası ve örümcek ağları yüzünden karartılmıştı.

Yakın zamanda ziyaret edilmiş gibi görünen tek yer arka duvara dayalı küçük bir masaydı. Yeni sönmüş bir mumun dumanı ve balmumu kokusuna bakılırsa *çok* yakın bir zamanda ziyaret edilmişti. Aslında iki mum; sararmış büyük bir parşömen parçasının iki yanında duran tutacakların içindeydiler.

Cas masaya doğru birkaç adım attı, merakı daha da artmıştı. Onu.

Mumların tuttuğu parşömeni daha iyi görebilmek için yeterince yaklaştı. aydınlatıcı oldu. Her ne kadar karanlık olsa da, parşömene yazılanların en kalın kısımlarını seçmek zor değildi: Yazı tanımadığı bir dildeydi, ama tanıdığı birkaç kalın isim vardı - dünyalarının en güçlü on beş tanrı ve tanrıçasının isimleri. Bu isimler dünyalarındaki tüm dillerde aynıydı. Ve sembolleri de buradaydı, tıpkı daha önce gördüğü pencereye kazınmış oldukları gibi, hiyerarşilerine göre düzenlenmişlerdi.

Gözleri en üst sıradaki Güneş sembolüne takıldı. Altında *Solatis* yazıyordu; bu Güneş'in üst-tanrıçasıydı. Solda ve sağda ise sırasıyla Kale ve Taş üst-tanrıları olan Anga ve Taro'z'un sembolleri vardı. Cas ileriye doğru birkaç adım daha attı. Birdenbire daha yakından bakmak için umutsuz bir ihtiyaç hissetti.

Bu neden buradaydı?

Kim çalışıyordu?

Parşömenin kenarlarına karalanmış o yabancı kelimeler ne diyordu?

Gümüşayak'tan gelen keskin bir havlama dikkatini çekti. Saniyeler sonra, birinin kilitlediği kapıyı tıkırdattığını duydu. Kalbi boğazında çarparak döndü ve kaçışına devam etti; tilki odanın öbür ucuna, Cas'ın okumaya vakit bulamadığı kelimelerle yazılı bir kemerin altına doğru fırlarken peşinden koştu. Bu kemer, sonunda yıpranmış bir kapı bulunan kısa bir geçidin girişini işaret ediyordu.

Bu geçidin duvarları camdan yapılmıştı ve altlarında saksılar sıralanmıştı. Bu saksılarda hiçbir şey yetişmiyordu; toprak kuru ve sertti. Cam tünelin sonundaki kapıya ulaştıklarında, Gümüşayak duvardan düşmüş olan saksılardan birinin arkasına sıkıştı ve sonra hemen camın diğer tarafına fırladı. Daha yakından bakıldığında camın alt köşesinde bir çatlak olduğu görüldü. Küçük, zar zor fark edilebilen bir çatlaktı ama Gümüşayak kendini

Etkileyici derecede küçük yerler ve hepsinin altındaki zemini kazmak için de biraz çalışmış gibi görünüyordu.

Bu şekilde girmiş olmalı.

Cas kapıyı seçti. Eski, paslı kolla kısa bir mücadeleden sonra iterek açtı ve sabahın serin havasına koştu. Sarayın bahçesinin bu bölümü de kütüphane gibi bakımsız görünüyordu; kurumuş bitkiler ve dağınık, ölü yapraklar bahçenin büyük bölümünü kaplamıştı. Alanı çevreleyen bir kaya duvar vardı. Üzerinden atlamak için fazla yüksekti ama ağırlığını taşıyabilecek gibi görünen kalın dalları olan birkaç yayvan ağaçla sınırlanmıştı; Gümüşayak'ın bu dallardan oluşan bir labirentin içinden zıplayarak geçmesini ve ardından duvarın üzerinden atlamasını izledi.

Bu ağaçlardan birinin yanında bir çeşme vardı. Yosun kaplı, kaplan benzeri, taştan yapılmış bir canavar kirli su havuzuna bakıyor, ağzı açık kükrüyordu. Bir zamanlar muhtemelen o açık çenelerden su akıyordu. Ama şimdi -o havuz dışında- kuruydu, bu da kaygan olmadığı ve tırmanmanın kolay olduğu anlamına geliyordu.

Ellerini serbest bırakmak için çalınan kılıcını duvarın üzerinden fırlattıktan sonra Cas hızla kaplanın omzuna, sağlam bir ağaç dalına ulaşabilecek kadar yükseğe çıktı. Dalı yakalayıp kendini ağaca doğru sallamaya hazırlanıyordu ki tanıdık bir sesin *durması* için bağırdığını duydu.

Arkasına baktı ve Barış Muhafızlarının kaptanının avluya doğru yürüdüğünü görünce kaşlarını çatı.

Yine o.

"Dur dedim!"

Etrafındaki boşluk soğumaya başladı ve dünya, Darkhand'ın evinin dışında sahip olduğu aynı sessiz ve gri kaliteye büründü.

Cas bir an için tereddüt etti. Kaplanın vücudunun kıvrımlarında ayağını kaybetmesine neden olacak kadar. Ayaklarını yere vurup çırpınarak tutunmaya çalıştı ama hareketleri sadece yıpranmış taşı parçalamakla sonuçlandı; ta ki aniden sağ ayağının altında havadan başka bir şey kalmayana kadar. Ayağı kaydı ve düşmemek için zıplamak zorunda kaldı. Bel derinliğindeki suya garip bir şekilde indi ve bu sırada dizini acıyla sarstı.

Soğuk ve gölgeler kayboldu. Yüzbaşı Elander bir anda ona ulaştı, kolundan tuttu ve onu çeşmenin kenarına çekti. Bakışları karşılaştığında aniden dondu kaldı. Gözleri irileşti.

Kendini kurtarmak için mücadele ederken, o karanlık ve kirli sudaki yansımasına kısa bir anlığına göz attı...

Ve sonra onun kendisine *neden* öyle baktığını anladı.

Çünkü yansıması normale dönmüştü. *Görünüüü* normale dönmüştü - ya da en azından grileşmiş gözleri ve renksiz saçlarıyla *onun* normal.

"Sen..."

"Bırak beni," diye hırladı.

"Sen Oblivion'daki kadınsın."

"Ve sen Oblivion'daki adamsın ve orada ne halt ettiğinle ilgili bir sürü sorum vardı, ama şu anda bunların cevapları umurumda değil. Sadece buradan uzaklaşmam gerekiyor."

Tekrar kurtulmaya çalıştı.

Adam sıkıca tuttu.

"Bırakın gideyim." Sesi o söylemeden yumuşamıştı. Gerçekten de, paniğin zihnine, kalbine, nefeslerine ulaştığını hissettiğinde sık sık olduğu gibi kopmuştu. Bu otomatik bir savunmaydı; bazen tüm dikkatini ona ya da başka bir şeye vermeyi reddederse, en azından geçici olarak bu endişeyi savuşturabilirdi.

Elander'in kaşları çatıldı, onu inceliyordu.

Dişlerini sıktı ve gelmekte olduğunu bildiği ölümcül soğuk büyüye karşı kendini hazırladı.

Ama herhangi bir büyü çağırmadı. Kızın kolunu bıraktı.

Ve sonra hiç beklemediği bir şey söyledi: "Seni bu saraydan çıkarmalıyız. Şimdi."

CKAPTER TEN

CAS ONA BAKAKALDI. "Ne?"

"Benimle yürü. Doğal davran."

"Ne?!"

"Tamam, sadece farkında ol diye söylüyorum," dedi sert bir fısıltıyla,
"çığlık atmak

Bana tekrar tekrar bağırarak *pek de doğal* gelmiyor." "Ben *çığlık*
atmıyordum."

Buna verdiği cevap, Cas'ın tırmanmayı başaramadığı taş duvarın tepesinden gelen pençe sesiyle kesildi. Cas başını kaldırıp baktığında Gümüşayak'ın giderek yaklaşan gri bir parıltı yakaladı ve sonra pençelerini uzatarak kaptanın yüzüne doğru fırladı.

Elander aynı hızla hareket ederek tilkiyi ensesinden yakaladı. "Bu senin mi?" diye sordu, Gümüşayak'ı kendisine öfkeyle saldıran küçük siyah pençelerden sakınmak için belli bir mesafede tutarak.

"Bırakın onu!" Cas ileri atılarak tersledi.

Elander hızla onun ulaşamayacağı bir yere doğru adım attı ama tilki hâlâ elinde sallanırken tereddüt etti. Sanki gerçekten de onu bırakmayı düşünüyormuş *gibi görünüyordu...*

Ve sonra Gümüşayak onun yerine karar verdi; küçük bedenini ileri geri acımasızca döndürerek kurtulmayı başardı. Elander'in göğsüne indi. Pençeleri oradaki hafif deri zırha battı ve minik çenesi kaptanın boğazına yapıştı. Elander pençeleri ayırmayı başarana kadar hamle yaptı ve sonunda tilkiyi göğsünden indirdi.

Gümüşayak öfkeli bir çığlık atarak yere düştü. Tüyleri diken diken oldu ve boğazından bir hırıltı yükseldi ama bu hırıltı saniyeler sonra şu sesle bastırıldı

sağlarından yaklaşan insanların sesini duydular.

Elander, Cas'a dönüp bakmadan önce küfretti. "Küçük canavarını geri çek ve *hadi gel artık*."

Canavar çoktan kaptana doğru ilerlemeye başlamıştı bile, tüyleri diken diken olmuş, kuyruğu normal boyutunun iki katı kadar kabarmıştı. Cas hızla onun yanına diz çöktü ve şüpheli bakışları hâlâ Elander'ın üzerindeyken kolunu tilkiye uzatarak yanına gelmesini emretti. Tilki itaat etti. İsteksizce. Yerden zıplayarak Cas'ın uzanmış koluna ve nihayet omzuna tehlikeli bir şekilde tünedi.

Ayağa kalktığında Elander ona sabırsız ve beklenti dolu bir bakış attı. Sağ taraftan gelen sesler giderek artıyordu.

Yanındaki adamın onu gerçekten buradan çıkarmak istediğine bir an bile inanmadı. Ama diğer seçenek, kim bilir kaç askerle yüzleşmekti ve hepsi de kesinlikle onun kaçmasını istemiyordu.

Bu yüzden Elander hareket etmeye başladığında Cas da temkinli bir şekilde onu takip etti. Hızlı ama olabildiğince doğal yürüdüler.

Sanki bu konuda doğal denebilecek bir şey varmış gibi.

Bir köşeyi döndüklerinde, iki adam tarafından korunan küçük bir demir kapı buldular. Cas'ın bedeni panikle sarsılmak üzereydi. Elander onun kolundan tuttu ve ileriye doğru yürüttü. Onlar yaklaşırken muhafızlar biraz daha dik durdular. Birbirlerine baktılar ve sonra her ikisinin de gözleri Cas'ın görünüşündeki Soluk İşaretli kısımlardan Elander'in kolunu tuttuğu yere kaydı.

Elander onlara, "Bu kapıyı açın," diye emretti.

Uzun bir aradan sonra içlerinden biri konuşma cesaretini buldu. "Bu kadın..."

"Bu kadınla yaptığım iş seni ilgilendirmez." Ve hepsi bu kadar.

Muhafız kapıyı açtı ve onunla birlikte duvara yaslandı. Sanki Elander'in sözlerinden fiziksel olarak etkilenmiş gibiydi.

Cas, muhafız ve ortağının görüş alanından çıktıklarında, "Buralarda insanların seninle aynı fikirde olmadıkları izlenimine kapılıyorum," diye mırıldandı.

Elander cevap vermedi. Bakışları, tutuşu, sessizliği; hepsi durmaksızın amacı her neyse, onu nereye sürüklüyorsa oraya odaklanmıştı.

Sarayın dışına doğru geniş bir rota çizdiler. Ancak üzerinde bulundukları yan patika kısa süre sonra beyaz taşlarla kaplı geniş bir yola dönüştü ve bu yol arazideki en büyük ve en görkemli kapı ile sarayın ana kapısı arasında uzanıyordu.

"Doğruca ön kapıdan çıkıyoruz," diye farkına vararak nefes aldı Cas.

"Buna göz önünde saklanmak deniyor."

"Tecrübelerime göre bu *hiçbir zaman* işe yaramıyor."

"Yine de benim gibi otoriteden ya da büyüden faydalanamıyorsunuz."

"Kendini çok üstün görüyorsun, değil mi?"

"Yapıyorum. Ve bu yüksek standartları defalarca aştım."

Cas gözlerini devirdi ama onunla yan yana gelene kadar hızını artırdı. Derinlere gömülü bir yanı, nereye giderse gitsin yanında taşıyormuş gibi görünen bu amansız güveni biraz kıskanıyor ve ondan etkileniyordu.

Çok derine gömülmüş bir parçası.

"Beni buraya sürükleyen sen olduğun halde, *neden* beni buradan dışarı çıkardığını açıklayacak mısın?"

"Şimdi bu tartışmanın zamanı değil," diye mırıldandı.

Adamın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı; saray arazisinin bu bölümünde çok sayıda insan vardı. Birkaç hizmetçi çiçeklerle ilgileniyor, diğerleri ise ana kapıdan geçmelerine izin verilen ziyaretçileri karşılıyordu. Bir avuç muhafız da hem o kapıda hem de başka yerlerde konuşlanmıştı ve bu muhafızların hepsi sımsıkı sarılmış, ani bir hareketle harekete geçmeye hazır, zorlukla bastırılmış sarmallar gibi görünüyordu; birlikte fısıldaşıyorlar, gözleri ara sıra uzaklara, deniz mavisi gökyüzüne doğru kıvrılan dumana doğru bakıyordu.

Cas, Zev'in ve büyüünün kaç yangın çıkardığını merak ediyordu. Bu büyüye güvenmek ona göre değildi; çok riskliyd. Ve onu her yerde değil de *burada* kullanmak...

Onun için o dikkat dağıtıcı şeyi yarattıktan sonra hepsi güvenli bir şekilde kaçmış mıydı? Yoksa bir sonraki adımda ne yapacaklarını görmek için mi bekliyorlardı?

Gümüşayak ve büyüü aracılığıyla iletişim kurmanın bazı sınırları vardı; Rhea neler *olduğunu* görebiliyordu ama sesler, yani konuşulan kelimeler her zaman aynı netlikte tercüme edilemiyordu. Tilkinin düşünceleri de öyle. Rhea zaman zaman Gümüşayak'ın gördüğü dudakları okumayı başarabiliyordu... ama dudaklarını okumayı başarsa bile Elander'in söylediklerinden ne anlam çıkaracaktı?

Cas dikkatini tekrar acil sorunlarına çevirdiğinde bile onlar için duyduğu endişeler zihninde dönüp durmaya devam ediyordu, yine bakışlar dönüp onu ve Elander'ı takip ediyordu. Ve yine insanlar Elander'in güç ve amaç dolu birkaç sakın sözünden sonra ondan uzaklaştılar. Cas belki de büyüünün nabzının birden fazla kez yükseldiğini hissettiğini düşündü, gerçi eskisi kadar dehşet verici soğuklukta değildi. Ya da belki de bir şekilde buna alışmaya başlamıştı.

Neredeyse ön kapıya varmışlardı ki Elander aniden yavaşladı ve bir küfür savurdu.

"Ne oldu?"

İçini çekti, bir kez daha koluna girdi ve onu nazikçe durdurdu. Ve sonunda onun daha önceki sorularından birine cevap verdi: "Bu sarayda benimle düzenli olarak aynı fikirde olmayan en az bir kişi var."

Kız bu kişinin kim olduğunu sormadan, adam işaret etti.

Cas baktı ve sol taraflarındaki gül çalılıklarıyla kaplı patikadan bir adamın çıktığını gördü. Adamı görünce tüyleri diken diken oldu.

"Rhea'ya geri dön," diye fısıldadı omzundaki tilkiye, o da zıplayıp uzaklaşmadan önce bir an için yanağını onunkine dayadı. Çoğu yaratıktan daha akıllıydı. Hatta Cas'ın tanıdığı çoğu *insandan* bile daha zekiye.

Ve akıllı bir insan şu anda ona yaklaşan adamdan kaçmayı bilirdi.

Casia bu adamı şahsen görmeyeli on üç yıl olmuştu. Ama kimsenin ona onun kim olduğunu söylemesine gerek yoktu. Hâlâ aynı gururlu, kibirli duruşu, aynı soğuk ve mesafeli, toprak rengi gözleri vardı. İnce dikilmiş pantolonunun üzerine sade ama zarif bir ipek gömlek giymişti ve askerlerle hizmetkârlardan oluşan kalabalığı tek kelime etmeden ya da sert bir bakış atmadan yarmıştı. Solgun, kızıla çalan saçlarının ortasındaki gümüş ve siyah halkanın sivri uçları obsidyenden yapılmıştı ve siyah kaplan pençelerini andırıyordu.

Bu Kral-İmparator Varen de Solasen'di ve Casia'ya sanki o askerlerinin ve hizmetkârlarının varlığını unutmuş gibi bakıyordu.

"Ona nasıl kaçtığını söyleme," diye fısıldadı Elander.

"Ben aptal değilim. Açıkçası, ona *yasadışı işlerden* bahsetmeyeceğim. kristal taşıyordum."

"Aslında," diye devam etti, sanki o hiç konuşmamış gibi, "genel olarak çeneni kapalı tutman muhtemelen en iyisi."

Cas ona çenesini kapalı tutmasını söylemeye başladı ama Varen ondan önce onlara ulaştı.

"Umarım müdahale etmeme kızmazsınız, Kaptan," dedi, "ama kargaşayı duydum ve kendimi tutamadım."

"Bu konuyla ilgilenmemeliydiniz, Majesteleri," dedi Elander. "Bu suçlunun tehlikeli olduğu kanıtlandı; onu şehrin kenarındaki Hakikat Takibi'ne götürüyordum, belki ondan tam bir itiraf alabilir ve böylece onu yasalarımızın en geniş kapsamıyla cezalandırabiliriz diye umuyordum."

Genç kral-imparator gözlerini Cas'tan ayırmadan elini kaldırdı. "Tam tersine, belki de bu konuyla çok daha önce ilgilenmeliymişim gibi görünüyor."

"Ama gerçek-"

"Taker'ı ve onun barbarca büyüünü bununla ilgilendirmemize gerek yok." Elander kıllarını kıpırdattı - bunu yapan *barbarca* kelimesiydi, diye düşündü Cas.

-Ama başka bir cevap vermedi.

"Çünkü bu kadının bir suçlu olduğuna hiç inanmıyorum," diye devam etti kral. "Aslında bana onurlu bir konuk gibi görünüyor."

Cas onun sözlerine ve ses tonuna şaşırmıştı, her ikisi de beklenmedik derecede nazikti. Ama şaşırmaması *gerekirdi*, diye düşündü.

Çünkü bu elbette bir tuzaktı.

Elbette onu misafir olarak istiyordu. Tıpkı babasının diğer Fade-Marked'ları 'misafir' olarak topladığı gibi... sadece haftalar sonra ortadan kaybolmaları için.

"Tabii bana eşlik etmekten hoşlanacağını varsayarsak," diye ekledi.

Adamın sesindeki yumuşaklık, kızın bunu söyleyecek kadar cesur hissetmesini sağladı: "Kalamam."

"Öyle mi?" Adamın ilgisi bir kez daha garip ve beklenmedik bir şekilde samimi görününce Cas ciğerlerindeki nefesi kesmeye çalışan korkuya ve Elander'in onu izlediğini hissettiği uyarı dolu bakışa rağmen kelimeleri ağzında gevelemeye devam etti.

Görünüşe göre onun *çenesini kapalı tutacak* bir tip olmadığını henüz fark etmemişti.

"Evet," dedi, bakışları bilerek sadece kral-imparatorun bakışlarına sabitlenmişti. "Ben... Ben arkadaşlarıma yanına dönmek zorundayım. İçlerinden biri çok hasta ve ona bakmaya yardım etmek için yakında döneceğime söz verdim."

Bir an için bunu düşündü. "Arkadaşınızın hasta olmasına üzüldüm." Uzakta yükselen duman sarmallarına doğru baktı. "Belki onlar da bize katılabilir? Tabii ki benim özel misafirlerim olarak."

"Güney bahçelerindeki yangını çıkaranlar onun *arkadaşları*," diye araya girdi Elander. "Size söyledim efendim, hem o hem de grubunun geri kalanı tehlikeli. Onlarla düzgün bir şekilde başa çıkabilmem için bana izin vermelisiniz."

Cas yumruğunu sıktı ve kaptana bakmamak için kendini zor tuttu. Bu piç *gerçekten* de onları böyle ispiyonlamak zorunda mıydı?

Ama kral-imparator sadece kıkırdadı. "Onu kurtarmak için ateş yakmak mı?"

Böyle iyi dostlarımız olduğu için hepimiz çok şanslı olmalıyız, değil mi?" "Majesteleri, bu delilik-"

"Her iki durumda da fazla zarar vermediler. Uğraştığımız baskınlardan daha kötü değil. Ya da son zamanlarda karşılaştığımız diğer sorunlardan. Dikkatinizi çekmeye değmez, Kaptan. Ve kesinlikle Taker'ı bu işe bulaştırmaya değmez."

"I-"

"Geri çekilin, Kaptan."

Cas bir an için Elander'ın bu emri görmezden geleceğinden korktu. Bu sefer bundan neredeyse emindi; büyü kullanımından kaynaklanan o doğal olmayan soğukluk havaya sızıyor, çiçekleri, ağaçları ve kendisi de dahil olmak üzere bahçedeki diğer tüm canlıları titretiyordu.

Ama sonra en küçük selamını verdi. "Nasıl istersiniz."

Güneşin sıcaklığı bir kez daha tenine ulaştığında Cas ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemediği için tekrar kapattı.

"İsterseniz arkadaşlarınızın bize katılmasıyla ilgili ayrıntıları daha sonra konuşabiliriz," dedi kral-imparator ve gülümseyerek ona döndü. "Ama şu an için, umarım en azından hızlı bir brunch için bana katılmayı kabul edersiniz?"

Gerçekten onun rızasını istiyor gibi görünüyordu.

Gerçekten *hayır* derse ne olacağını merak ediyordu.

Ve sonra aklına geldi: Hayır demek aptallık olurdu. Onunla kişisel bir görüşme yapmayı nasıl reddedebilirdi? Hiç değilse Oblivion'da neler olduğuna dair cevaplar almak için altın bir fırsattı bu. Hâlâ tahsil etmeyi düşündüğü o yüklü ödemeye yol açabilecek cevaplar.

Lord Merric, hakkında pek çok soru sorduğu bu adamla *yemek yediğini* öğrenirse kendinden geçerdi. O lord, çantasını taşıyamayacağı kadar çok bozuk parayla doldururdu ve o kadar çok parayla

Cas ihtiyacı olan ilaçları satacak birini bulabilirdi.

Darkhand *olmayan* biri.

"Brunch için kalabilirim sanırım," diye kabul etti.

Varen'in yüzü aydınlandı ama gözleri hâlâ tuhaf bir şekilde uzakta, sanki söz verdiği kahvaltının yanı sıra bir düzine uzak şeyi düşünüyormuş gibi bakıyordu. "Harika."

Elander'in eli hâlâ kolundaydı. Bunu aniden fark etti çünkü onun elinin gergin olduğunu hissetti. Bu onu rahatsız etmişti. Ve meraklandırmıştı. Her ne sebeple olursa olsun, gerçekten de onu kral-imparatorordan korumak istiyor gibiydi.

Ama *neden*?

Onu çevreleyen sorular çok fazla ve çok karmaşıktı. Endişeli düşüncelerini, olası açıklamaları formüle *etmeye başlayacak* kadar bile yavaşlatamıyordu. En azından şu anda.

Ama o kral-imparatorla bir brunch... bu sadece başarması gereken görevin bir parçası olabilirdi. Ve görevlerle uğraşmayı her zaman daha kolay bulmuştu. Aklında net bir hedef varken işleri uygulanabilir görevlere bölmek.

Bu yüzden Varen ona kolunu uzattığında, Varen'in koluna girmekten ve onu Barış Muhafızları'nın kaptanından uzaklaştırmasına izin vermekten mutluluk duydu.

Kral-İmparator Elander'e, "Yukarıda bahsi geçen tüm yangınları söndürmeye odaklanmanı istiyorum," dedi. "Ve bu sabah yaşadığımız kaosun ardından karşılaşılabileceğin diğer yangınlarla da ilgilen, ister fiziksel ister başka türlü olsun. Anladınız mı?"

Elander cevap olarak sadece başını salladı. Bu kabalığın sınırındaydı - özellikle de kime cevap verdiği düşünüldüğünde- ama Varen bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; Cas'la birlikte kendilerine bakan insanlara tek kelime etmeden saraya doğru yürüdüler.

Cas'ın sahip olduğu tüm içgüdüler hâlâ bunun bir tuzak olduğu konusunda onu uyarıyordu.

Ama başka ne seçeneği vardı ki? En azından artık can havliyle kaçmıyordu ya da iğrenç muhafızlar tarafından kabaca çekiştirilmiyordu. Bu düşünceyle etrafını biraz daha dikkatle incelemek için zaman ayırdı.

Varen'in o soğuk yüz ifadesini yıllar boyunca o kadar çok hayal etmişti ki, onun sarayının bir görüntüsünü zihninde çoktan oluşturmuştu

Mermer ve diğerk soğuk, davetkâr olmayan taşlardan yapılmış olması gereken, aynı derecede boş ve davetkâr olmayan bir boşluğun görüntüsü.

Ama sarayın derinliklerine doğru ilerledikçe, buranın tuhaf bir şekilde *rahat* göründüğünü düşünmeden edemiyordu.

Ağırlıklı malzemeler sıcak, doğal ahşaptı ve neredeyse baktığı her odada yanan şömineler vardı. Duvarlar, çoğu pürüzsüz kenarlara ve parlak renklere sahip bir dizi renkli sanat eseriyle kaplıydı. Karo zemin kısa süre sonra yerini pelüş, kalın halılarla kaplı koridorlara bıraktı. Cas sırf ayak parmaklarını halının erik rengi dalgalarına sokabilmek için botlarını çıkarmayı arzuluyordu.

Ve ışık... sayısız kristal süslemeli avizeden, genellikle yerden tavana kadar uzanan büyük pencerelere, sanki sadece değerli taşlarında güneş ışığını yakalamak için belirli alanlara yerleştirilmiş gibi görünen bir dizi safir benekli heykele kadar her yerde ışık varmış gibi görünüyordu. Her şey inkar edilemez derecede parlak, sıcak ve ışıltılıydı ve bir kabustan ziyade bir rüyadan bir şeymiş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Uzun, dar bir koridora döndüklerinde neredeyse rüyadan uyanacaktı ve göğsünde açıklayamadığı garip bir çekilme hissetti.

Sağında, koluna gümüş-siyah bir kuşak bağlanmış bir kapı vardı. Bir kadın elinde dolu bir tepsiyi dengede tutarken kalçasıyla iterek kapıyı açmaya çalışıyordu. Cas kadının odanın içinde kayboluşunu izlerken göğsündeki baskı daha da ağırlaştı.

Ama bu, diğer türlü parlak ve rüya gibi olan manzarada sadece kısa bir parıltıydı; kapı aynı hızla kapandı ve baskı azaldı ve Cas kral-imparatora bir kez daha yetişmek için acele etti.

Sonunda durdukları oda, içlerinde en aydınlık ve en davetkâr olanıydı: Tavandan tabana uzanan pencerelerden başka bir şey olmayan, her yönden gelen güneş ışığını kucaklamak için her yöne doğru büyüyen bitkilerle dolu bir alan.

Pencerelerin üzerindeki gri örtü, ışığın çok parlak ya da çok sıcak olmasını engelliyordu. Hava ılıktı ama hoş bir havası vardı ve Cas'ın kendini havada süzülüyormuş gibi hissetmesine neden olan ruhani bir havası vardı - en azından Asra'yı, akıl hocasının yatağını saklandıkları yerdeki o köhne pencere kenarına kadar sürüklemekte nasıl ısrar ettiğini düşünüp midesi bulanıncaya kadar.

Bu odaya bayılırdı.

Birkaç hizmetkâr etrafta dolaşıyordu. Çoğu kral-imparatorlarını kibar gülümsemeler ve selamlarla karşıladı ve o da hepsine aynı derecede kibar gülümsemelerle ve ara sıra dostça küçük konuşmalarla karşılık verdi.

Cas onun bu insanlarla etkileşimini izledi ve dışarıda onu ele geçiren aynı merak aniden geri geldi. Çünkü dikkat eden herkes için yeterince açıktı: O hizmetkârlar hizmet ettikleri bu adamı *seviyorlardı*. Ve bu, onun kafasında çizdiği zalim resme hiç uymuyordu. Hem de hiç.

Yine de hüküm vermekten kaçındı. Birkaç etkileşim onun karakterini belirlemek için yeterli değildi. Yardımına karşı dostça davrandıysa ne olacaktı? Neredeyse tüm rivayetlere göre babasının kana susamış doğasını miras almış bir adamdı bu. İşaretsizlerin bu parçalanmış imparatorlukta hüküm sürmeye devam etmesini sağlama amacına sadıktı. Anlatılanlara göre bu sadakatini, ölmek üzere olan babası ona bakıp başıyla onaylarken düzinelerce ilahi işaretli mahkûmu bizzat katlederek *kanıtlamıştı*. Tarih kitaplarında bu korkunç kıyımın bir adı bile vardı: Kan Yükseliyor. Kral-İmparator Anric'in hükümdarlığını resmen oğluna devrettiği geceydi.

Giydiği pençeli taca layık görülecek kadar kanla yıkanmış olan oğlu.

Cas sokak ortasında öldüresiye dövülürken görmezden gelen oğlu.

Cas'ın eli dalgınca çenesindeki ay şeklindeki yara izine uzanmaya başladı ama kendini durdurdu. Uzanan parmaklarını yumruk yaparak sıkı ve yanına indirdi.

"Kaptan Elander size kaba davrandıysa özür dilerim." Kral-İmparator ona mekânın köşesindeki küçük masaya oturmasını işaret etti. "Bazen tam bir pislik oluyor ama işinde çok iyi, bu yüzden ondan kurtulmaya kıyamıyorum. Askerlerim onu çoğu zaman *beni* dinlediklerinden daha iyi dinliyorlar. Bu oldukça üzücü, değil mi? Ama benim kopyalayamadığım bir şekilde ondan korkuyorlar. Danışmanlarım çok yumuşak olduğumu söylüyor, bu onları çıldırıyor." Dudaklarının bir köşesi hafifçe kıvrıldı, sanki bir yanı o danışmanları hayal kırıklığına uğratmaktan zevk alıyormuş gibiydi.

Soft da onun kafasındaki anlatıya uymuyordu ama bunu kendine sakladı.

"Burada onunla aynı fikirde olmayan tek kişinin sen olduğunu söyledi," diye hatırladı.

"Öyle mi?" Hemen yanındaki sandalyeye yerleşti ve bir an için düşünceli bir şekilde çok sayıdaki yüzüğünden birini çevirerek, "Sanırım bu yeterince doğru. Ondan, askerlerimin ve hizmetkârlarımın çoğunun korktuğu gibi korkmuyorum."

"Belki de bu yüzden sana saygı duyuyordur."

"Zekice bir düşünce," dedi Varen ve elini sallayarak bir hizmetkâr çağırdı. Kısa bir konuşmanın ardından hizmetçi başıyla selam vererek ayrıldı. Birkaç dakika sonra bir elinde bir sürahi, diğer elinde ise iki kadeh, bir somun taze ekmek ve meyve, peynir ve kuruyemiş dolu birkaç tabak bulunan bir tepsiyle geri döndü.

İkisi sessizce yediler. Ya da en azından *Varen* yedi. Cas'ın midesi bu noktada o kadar fena halde bulanıyordu ki bir daha yemek yiyebileceğinden emin değildi. Ara sıra kendisine verilen kadehten bir yudum alıyordu ama bunu sadece kibar olmak ve böylece hedefinin dostça ve açık sözlü konuşmasını sağlamak için yapıyordu. Hizmetkârın onlara doldurduğu içki bir çeşit şaraptı. Acıydı ama kral-imparator da aynı sürahidan içtiği için güvenli olduğunu düşündü.

Sonunda kral-imparator sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve konuştu. "Casia Greythorne."

İrkildi.

Sonra daha da
kötüleşti.

"Sonja Ritter. Pyer Elasıdır. Mari Blackburn."

"Biraz araştırma yapıyormuşsun." Gözlerini cam pencerelerin diğer tarafına dikmiş, bir ağacın dalları arasında seken kırmızı bir kuşu izliyordu.

"Fark etmediysen, Darkhand'ın adamlarından birini seninle birlikte tutukladık. Senin hakkında bildiği her şeyi açıklamakta çok hızlı davrandı ve şu anda kullandığın takma adı öğrendikten sonra, daha önce kullandığın takma adlardan bazılarını ortaya çıkarmak için kendi başıma biraz araştırma yaptım."

Kırmızı kuş bir daldan atlayıp süzülerek uzaklaştı ve kısa bir süreliğine onun kanatlarına imrendi.

"Araştırmak için büyüleyici bir konu olduğunuzu biliyorsunuz." "Amaçladığım şey büyüleyici olmak."

"Başardın."

"Ve bu yüzden mi benimle brunch yapmak istediniz? Sanırım hakkımda daha *büyüleyici* gerçekler keşfettiğin için?" Kadın başını adama doğru eğdi ve adamın kendisine gülümsediğini fark etti.

çözemedi. Kısmen dostça, kısmen eğlenmiş, kısmen de... başka bir şeydi. Belki de daha karanlık bir şey.

"Ne yazık ki senin hakkında istediğim kadar çok şey keşfedemedim," dedi. "Hâlâ çözemediğim çok şey var. Örneğin, yollarımızın nasıl olup da şimdiye kadar düzgün bir şekilde kesişmediğini merak ediyorum."

Sokakta geçirdiği o günün anısı zihninde canlandı. Kanın çenesinden aşağı süzüldüğünü, çenesinin ucuna doğru kaydığını ve kulakları sağır eden küçük tıkırtılar halinde kuru toprak yola damladığını hissedebiliyordu.

Plop.

Plop.

Plop...

Oturduğu yerde kıpırdanmamak için sandalyesinin kenarlarını kavradı.

"Çünkü işlediğiniz suçların kayıtları var *Casia Greythorne*," diye devam etti kral-imparator, "ve yargıcın yardımcılarının suç geçmişinizle ilgili olarak bir araya getirdikleri notlardan oluşan büyüleyici bir koleksiyon var. Pek çok kimliğinizin toplu suç geçmişleri yani."

Sessizce, kendini beğenmiş bir şekilde araya girmekten kendini alamadı: "*Hepsini* bulduğunuzdan şüpheliyim."

"Hayır, ben öyle demezdim." Devam etmeden önce usulca kıkırdadı: "Ama topladığımız notların hiçbirinde senin ya da takma adlarından herhangi birinin Fade-Marked olduğundan bahsedilmiyor. Bu yüzden muhafızlarımdan biri koşarak gelip bana kimliğinizin gerçeğini gördüğünü söylediğinde duyduğum heyecanı hayal edin. Bu yüzden araya girip kaçmadığınızdan emin olmak zorunda kaldım. Suçlularla genellikle Yüzbaşı Elander ve Yargıç Tarık'ın ilgilenmesine izin veririm; adalet konusunda pek iştahlı değilimdir... yine danışmanlarımdan üzüntüsüne bakılırsa."

"Eğer adalet dağıtmayı planlamıyorsanız, o zaman benden tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Tahmin edemez misin?"

Yapabilirdi. Ama açık sözlü biri olmayacaktı; buraya ondan bilgi almaya gelmişti, tersi değil.

Ve hiç vakit kaybetmeden ona düşüncelerini anlattı: "Yardıma ihtiyacım var." "Yardıma mı?" diye tekrarladı, kuşkuyla.

"İmparatorluğumuzun pek çok insanını öldüren o hastalıktan kurtulmuşsun."

Sanki aynı dünyada yaşayan eşitlermiş *gibi imparatorluğumuz* kelimesini kullanmasına neredeyse sinirlenecekti ama bir kez daha dilini ısırmayı başardı.

"Bir tedavi arıyorum."

"Babanın sözde olduğu gibi mi?" diye sordu açıkça.

"Evet." Sesi bundan hiç de utanmış gibi çıkmıyordu.

Cas bu kez yüzünü soğukkanlı tutmayı başaramadı. Gözlerini ona dikti, bu da konuşmaya başladıklarından beri ilk kez yüz ifadesinin biraz bozulmasına neden oldu.

"Onun hakkında anlatılan korkunç hikâyeleri biliyorum." Kral-İmparator ayağa kalktı ve bir süre pencerenin önünde volta attı. Üzerine vuran güneş ışığı onu olduğundan daha da genç gösteriyordu, her nasılsa yüzündeki gölgeleri tutuşturuyor ve gözlerini altın rengine dönüştürüyordu. "Ama çoğu yanlış anlıyor," diye ısrar etti. "Her şeyi çok geniş bir çerçevede ele alıyorlar ve sadece korkunç kısımlara odaklanıyorlar. Onun ne kadar iyi şeyler yaptığından ya da pek çok kişiyi mahveden bu hastalığı iyileştirmeye ne kadar yaklaştığından hiç bahsetmiyorlar."

"Belki de değildir," dedi Cas kesin bir ifadeyle. "Muhtemelen o hastalığa yakalananların, onları yanına aldıktan sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmaları yüzünden."

"Bunda *gizemli* bir şey yoktu. Neredeyse tüm kurbanlarını öldürdüğü *bilinen* bir hastalıktan öldüler ve sonra cesetleri bilinen nedenlerden dolayı dikkatlice imha edildi."

Cas oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve buna verecek hızlı bir cevabı olmadığını fark etti.

"Birçok düşmanı bu aptalca hikayeyi yarattı ve saldıracak bir hedef arayan insanlara yutturdu." Kaşlarını çatı ve neredeyse ondan çok kendisine söyledi: "Sizin de bunu yutmuş görünmeniz ne kadar da hayal kırıklığı yaratıyor."

"Ama o düşmanlara sahip olmasının bir nedeni vardı," diye ısrar etti inatla. "Peki ya ilahi bir işaret taşıyan herkese karşı açtığı savaşlar? Kendisi ve orduları sırf bir işaretle doğdukları için binlerce insanı katletmişken, iyi bir şey yapmış olması neyi değiştirir?"

"O *savaşlar* hakkında ne biliyorsun?" Soru olarak ifade edilmişti ama kulağa bir reddetme gibi geliyordu.

"Yeterince biliyorum," diye karşılık verdi.

Gözleri biraz açıldı, sanki kovulmalarının görmezden gelinmesine alışık değilmiş gibi.

Cas, öfkesi tamamen patlamadan ve ondan bilgi alma şansını mahvetmeden önce onu dizginlemeye çalıştı.

Uzun bir süre sessiz kaldı, onu inceledi ve sonra eşit bir şekilde cevap verdi: "Elbette biliyorsun ki, işaretlenmiş olanlar tanrılar tarafından *seçilmemiş* olanları yönetmek için *seçildiklerine* inanıyorlardı. Babam devreye girmeden önce ayaklanıp benim ve senin gibi insanları ezmek üzereydiler.

"Ve tarih ve dünya meseleleri konusunda bir bilgin olduğu için devreye girdi - yani güneyimizdeki Sundolian İmparatorluğu'nda *tam olarak* bu şeyin nasıl olduğunu incelemişti. Yıllar ve yıllar önce, o ilahi işaretli güneylilerin yürüttüğü savaşlar, imparatorluklarının üç krallığını neredeyse onarılamayacak şekilde istikrarsızlaştırdı."

Cas bu noktayı tartışmak istedi ama yapamadı.

Onların dünyasındaki meseleler hakkında bilgi sahibi değildi ama güneydeki imparatorluğun üç krallığından her birinin üç 'klan'dan biri tarafından yönetildiğini biliyordu. Bu klanlar doğuştan sahip oldukları işaretlere göre belirleniyordu - bu durumda üç üst-tanrının sembolleri. Orta-tanrılar ve bazı küçük ruhlar tarafından işaretlenenler de statü ve güce sahipti. Ancak bu ilahi güce sahip klanlardan hangisinin *en* güçlü olduğu konusunda her zaman bir çekişme ve zaman zaman da bir savaş vardı. Ve hiçbir işareti olmayanlar nadiren mutlu ya da uzun bir hayat sürerlerdi.

Kethra'nın dönüştüğü şeyin tam tersiydi. Burada zalim ve yok edici olanlar çoğunlukla *işaretlenmemiş* olanlardı. Bu yüzden Cas neredeyse Varen'ın bir konuda haklı olduğunu kabul etmek zorunda *kalacaktı*: Eğer ataları o işaretlileri ezmeseydi, belki de tarih büyü kullananların yıkıcı bir güce yükseldiğini görecekti.

Belki de ne olursa olsun dünya böyleydi? Ezenler ve ezilenler arasında bitmek bilmeyen bir yer değişimi mi? Aynı şarkı tekrarlanıyor, sadece sözleri sürekli yeniden yazılıyor...

Bu iç karartıcı düşünceden sıyrılıp kaçmak istiyordu ama bir türlü aklından çıkaramıyordu.

"İşaretliler tehlikeli," diye sözlerini tamamladı kral-imparator, ses tonu tartışmaya davet etmiyordu.

"En iyi arkadaşlarımdan birkaçı ilahi büyüye sahip," dedi meydan okurcasına, "ve doğuştan sahip oldukları bir şey yüzünden acı çekmeyi hak etmiyorlar. Ne olduklarına göre değil, ne yaptıklarına göre değerlendirilmeliler."

"Sanırım hepsinin de sizin kadar uzun ve renkli sabıka kayıtları vardır?" diye sordu kuru bir sesle.

Sinirli bir homurtu çıkardı. "*Yapmasalar* fark eder miydi?"

Cevap vermedi.

"Baban ve dedenin çıkardığı o barbarca yasalar sayesinde onlar için durumun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümsemesi incedi. "İşaretililere karşı kişisel bir merhametim olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Neden yapasın ki?"

Uzun bir süre soruyu düşündü, sanki cevap konusunda ona güvenip güvenmediğine karar vermeye çalışıyordu. "Çünkü kendi ailemde en az bir ilahi büyü kullanıcısı var. Ya da en azından benim *vardı*. Bir ablam."

Ona inanması gerekip gerekmediğinden emin olamadan baktı.

Yalan söylemek için garip bir şey gibi görüldüğüne karar verdi.

"Benden bir yaş büyüktü," dedi, "ve yasal olarak tahtın varisi ben değil o olmalıydı."

"Adını hiç duymadım."

"Çok fazla insan bilmiyor. Ailem sihri yüzünden onu bir sır olarak sakladı."

"Ona ne oldu?" "O gitti."

"Gitti mi?"

"Annem öldükten sonra babam ondan kurtuldu."

"Ondan *kurtuldu* mu?"

"Onun sözleri, benim değil. Ona bu konuda sorular sormaya başlayacak kadar büyüdüğümde ve yeterince zeki olduğumda verdiği cevap buydu."

Cas'ın bir an için nutku tutuldu. Hem eski kral-imparatordan iğreniyor, hem de gözleri donuk ve mesafeli bir ifadeye bürünmüş olan şimdiki kral-imparator için perişan oluyordu. "Ben... Ben özür dilerim."

Onun sözlerini bir kenara bıraktı. "Onu neredeyse hiç hatırlamıyorum." "Hiç mi?"

Adam duraksadı, onun bu konudaki belirgin endişesi karşısında biraz telaşlanmış ya da belki de şaşırılmış görünüyor. Ve Cas kısa bir süre için bu tür travmatik konularda konuşacak birini ne sıklıkla bulabildiğini merak etti. Muhtemelen pek sık değildi; bir hükümdarın rolünü her zaman yalnız, tek başına bir şey olarak hayal etmişti.

Varen bir süre durakladıktan sonra, "Bazen onun büyüünün verdiği hissi hatırladığımı düşünüyorum," dedi. "Ama net değil; sadece puslu bir ışık ve bir sıcaklık anısı. Muhtemelen hiçbir anlamı yok; ne zaman bir şey hatırlamaya çalışsam aynı şeyi hayal ediyorum."

annemi hatırlıyorum. Zihin ve hafıza tuhaf yaratıklar, değil mi?"

Cas başını salladı.

"Her neyse, özür dilerim." İçini çekti. "Korkarım yolumuzdan saptık. Babam onun haçlı seferlerine devam etmem konusunda ısrar etse de, aslında işaretililere karşı savaşı sürdürmeyi ondan çok daha az önemsiyorum. Elbette bu, üzerinde durmam gereken acil bir mesele ama Solma Hastalığı kişisel olarak öncelik listemde ilk sırada yer alıyor ve bu da bizi *size* geri getiriyor, değil mi? Aile geçmişimden çok daha ilginç bir konu olduğuna eminim."

"Öyle miyim?"

"Evet." Gözlerini tavana kaldırdı, düşünceli görünüyordu. "Fade'den uzun süre hayatta kalan gerçek birini göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sahip olman önemli değil," diye mırıldandı. "Çünkü ben nasıl hayatta kaldığımı *bilmiyorum*. Asra'nın da nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum, ya da-" "Asra?"

Kahretsin.

Cas dudaklarını birbirine bastırdı ve gri camın arkasından bakmaya devam ederek az önceki parlak kırmızı kuşu aramaya başladı. Henüz geri dönmemişti.

Varen onun birkaç dakika oturup aptalca hatasını karıştırmasına izin verdi, odada gezinip saksıdaki bitkilerden birkaçının toprağını kontrol ettikten sonra kayıtsızca sordu: "Asra daha önce bahsettiğin arkadaşlarından biri mi? Hasta olduğu için geri dönmeniz gerektiğini söylemişsiniz, değil mi?"

Kadın hiçbir şey söylemedi, bu da adamın tekrar iç çekmesine neden oldu.

"Az önceki patlamamı mazur görün." Tekrar sandalyesine doğru yürüdü ve sandalyesini Casia'ya biraz daha yaklaştırdıktan sonra bir kez daha oturdu. "Arkadaş olmamızı istiyorum Casia."

Hâlâ elinde tuttuğu kadehten uzun bir yudum aldı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bu kez, onun sessizliğini anlayışla karşıladı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ güveninizi kazanmam gerekiyor. Bu adil." Kahverengi gözleri bu meydan okuma karşısında parlıyor gibiydi. "Ve ne pahasına olursa olsun bunu yapacağım."

Göreceğiz, diye düşündü Cas, kadehi boş olmasına rağmen içkisinden bir yudum daha alıyormuş gibi yaparak.

"Bu arada, daha önce teklif ettiğim şeyin arkasındayım. Arkadaşlarınız burada bize katılabilirler. Kişisel doktorum da dahil olmak üzere hizmetkarlarım

hasta olanla ilgilenir. Bahsettiğiniz ilahi işaretli kişi de güvende olacaktır."

"Uzun ve renkli suç geçmişlerine rağmen mi?"

"Bu geçmişleri silme gücüne sahip olduğumun farkındasınız, değil mi?"

Cas o sabah sanki onuncu kez suskun bir şekilde ona baktı.

Hizmetçinin bıraktığı sürahiyi aldı ve kadehini kendisi doldurdu. "Bu konuda bana güvenmek zorunda da değilsin elbette. Ama bunu bir düşün."

Bunu düşünüyordu.

Düşünmeden *edemiyordu*.

Ama aynı zamanda, yaldızlı arabasından ona bakan ve çektiği acıdan hiç etkilenmemiş gibi görünen adamın yüzünü hayal etmekten de kendini alamıyordu.

Kral-imparator, "Çenende garip bir yara var, değil mi?" diyene kadar ne yaptığının, elinin nereye gittiğinin farkında bile değildi. Böyle bir şeye sahip olmayı nasıl başardın?"

"Hatırlamıyorum." Dudaklarını gülümsemeye benzer bir şekilde büktü. "Sanırım daha *renkli* suç maceralarımın biri sırasında oldu."

"Anlıyorum." Kızın gülümsemesine karşılık verdi ama onunki bir kez daha daha samimiydi. "Peki, daha önce bahsettiğim doktor? Meşe türünden. Ve son derece yetenekli bir şifacıdır; eğer istersen o ilgilenebilir."

"Hayır, teşekkür ederim." Bir parçası aniden o yara izine karşı garip bir şekilde korumacı hissetti. Sanki bu kral-imparatorla ilk tanıştığı anı unutmadığından emin olmak için onu saklaması gerekiyormuş gibi.

Kadının tuhaf bir şekilde hızlı ve agresif cevabı, gülümsemesinin köşelerde biraz sarkmasına neden olmuştu. Bundan sonra birkaç dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdular. Tamamen düşman değillerdi ama kesinlikle müttefik de değillerdi...

Bu zaten umduğundan daha karışık bir durumdu.

"Şu Solma Hastalığı hakkında ne keşfetmeyi başardın?" diye sordu, konuşmayı tekrar faydalı bir alana yönlendirmeye kararlıydı.

Eğer iddia ettiği gibi gerçekten de en çok bu hastalıkla ilgileniyorsa, belki de Oblivion'a karışmasına neden olan şey bu hastalıkla ilgili yaptığı araştırmaydı.

Adam hemen cevap vermedi. Sonunda konuşmak için boğazını temizleyene kadar cevap vereceğine hiç ikna olmamıştı-

Sadece bir çığlık onu durdurdu.

CKAPTERELEVEN

VAREN TEK KELIME ETMEDEN AYAĞA KALKTI VE KOŞARAK
Çığlığın sesi.

Cas bir an şaşkınlıkla ona baktı. Adamın o çığlığın geldiği yönün *tersine* doğru kaçmamış olmasına şaşırmıştı; kafasında onun hakkında yazdığı bencil ve korkak hikâyeye uymayan bir şey daha vardı.

Sersemliğinden sıyrıldı ve masadan uzaklaştı. Herkesin dikkati dağılmışken tekrar kaçmayı deneyebileceği aklına geldi ama bu saray ve hükümdarı hakkındaki merakları artık çok fazlaydı ve burada kalmanın potansiyel ödülleri çok daha büyük olabilirdi. Bu yüzden kaçmak yerine hızla odayı gözden geçirdi ve bir çeşit silah aradı. Tepside, ekmek ve tereyağı tabağının arasında duran kör bıçağa karar verdi. Ona sıkıca tutunarak kral-imparatorun peşinden koştu.

Nereye kaçtığını bulmak zor olmadı; koridorun hemen aşağısında, koluna gümüş-siyah bir bez bağlanmış kapının etrafında toplanan küçük bir grup insan vardı. Bu kapı, daha önce güneşlenme salonuna giderken önünden geçtikleri kapıyla aynıydı; göğsünde kısa süreli, tedirgin edici bir his uyandıran odayla aynıydı.

Yavaşça oraya doğru ilerledi ve oraya ulaştığında koridorun karşı tarafından kalabalığa yaklaşan tanıdık bir yüz fark etti

-Kaptan Elander.

Neden buradaydı?

"Senin sarayın *diğer* tarafındaki kaosla ilgilenmen gerekmiyor muydu?" diye sordu.

Ona hızlı ve ilgisiz bir bakış attı. "Mm-hm. Ve dün bana bu saatlerde saraydan *gitmiş* olacağını söylemiştin, ama işte buradasın. Görünüşe göre ikimiz de olma m ız gereken yerde değ iliz."

Kadın kaşlarını ç attı ama adam bunu görmedi çünkü zaten o karanlık odaya girmiş ti.

İnsanlar onun geçmesine izin vermek için ayrıldılar. Cas, bir grup insan bir kez daha birleş ip yolu kapatmadan önce onun peşinden gitti. Karanlıkta ve tekrar kalabalıklaşmamak için acele ederken, yanlışlıkla adamın çizmesinin arkasına bastı. Kendini ondan olabildiğince ç abuk ayırmaya çalışırken ayağ ı takıldı.

Onu kolundan yakaladı ve dizi yere ç arpmadan hemen önce sabitledi. Adamın sırtış ını göremeyecek kadar karanlıktı ama sözlerindeki sırtış ı duyabiliyordu: "Eğ er baş ka bir sahte takma isme ihtiyacın varsa, yani karanlık bir handa bir sonraki gece yarısı *sohbetin* için, bence *Grace'le* gitmelisin."

Kadın adamın elinden kurtuldu.

İnsanlar onlara bakıyordu, bu yüzden Cas Elander'ın yorumuna cevap vermedi. Aralarına birkaç adım mesafe koydu, onu yakaladığında buruşturduğ u kolunu düzeltti ve ç enesini kaldırıp toplayabildiğ i kadar vakarla odanın derinliklerine doğ ru yürüdü.

Oda kasvetliydi. Kral-imparatorun etrafı baş ları ö ne eğ ik hizmetkârlarla çevriliydi ve hepsi arka duvara dayalı bir yatağ ın etrafında toplanmış ti. Birkaç ı fısıldaşıyordu ama çoğ u sessizdi. Birinin elinde bayılmış gibi görünen genç bir kadın vardı; belki de ç ığ lığ ın kaynağ ı oydu. Hepsinin yüzünde yorgunluk ve keder vardı.

Kral-İmparator onlar yaklaş ırken Elander'e kısa bir süre baktı; Cas'ın da orada olduğ unu fark etmemiş gibiydi.

"Bir ö lü daha. Ve ş iddetle gitti. Ç abucak." Sözleri titreyen nefeslerle çık ıyordu. Yüzündeki tüm renk çekilmiş, zaten açık olan teni karanlıkta tamamen hayalet gibi görünmeye başlamış ti. Korkunç görünüyordu. Cas'ın az önce birlikte ş arap yudumladığ ı adamdan tamamen farklı bir adam gibiydi.

Ama ten rengi, üzerinde durduğ u kadınla kıyaslanamazdı.

Ö lü kadın sanki en az altı ay önce kazılmış bir mezardan çıkarılmış gibi görünüyordu. Cildi neredeyse tamamen yok olmuş tu. Geriye kalan birkaç tutam saç ı da aynı renksizlikteydi.

Gözleri de Cas'ınki gibi gölgeliydi. O gözler açıktı ve tavana bakıyordu. Kocaman açılmış dehşet dolu bakışları, soyulmuş dudaklarının çarpık şekliyle birleşince, sanki son nefesini verirken Ölüm'ün orta tanrısını görmüş gibi görünüyordu.

Hava topraksı baharatlar ve lavanta kokuyordu. Hizmetçilerden biri kadının buruşmuş kollarına yağ sürüyordu; kokunun geldiği yer orası gibi görünüyordu. Bu koku Cas'ın kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Kendini tuhaf bir şekilde küçük hissediyordu ve odanın gittikçe karardığına yemin ediyordu, sanki bir kuyunun dibinde duruyormuş da birisi üzerine bir örtü çekiyormuş gibiydi. Ve o karanlıktan çıkmayı başardığında, onu karşılayan tek şey önündeki yatakta yatan ölü, gözleri görmeyen kadındı. Ama bu sadece bilinmeyen bir kadın değildi.

Kaybettiği annesiydi.

Asra'ydı.

Kendisiydi.

Elander yanındayken dengesini bir daha kaybetmemeye kararlıydı, bu yüzden küçük bir adım geri çekildi ve elini duvara dayadı. Parmaklarını duvara vurdu. Düşüncelerini o ritmik sese odakladı. *Sadece* o ritmik sese... Ta ki o ses, koşturan düşüncelerinin çoğunu uzaklaştırmayı başarana kadar.

Gözlerini açık tuttu ve kral-imparatorun ölü kadının etrafında dolaşan hizmetkârların çoğunu kovmasını izledi. Onlar gittikten sonra Elander'e döndü ve "Senden ne isteyeceğimi biliyorsun," dedi.

Elander başını salladı.

Cas neden bahsettiğini sormak istedi ama hâlâ paniklemeye çok yakındı ve konuşmak için kendine güvenemiyordu.

Belki de Varen bunu hissetmişti, çünkü sonunda başını ona doğru kaldırdı. "Benimle gel, Casia canım; kaptanın dikkatini dağıtmamıza ihtiyacı yok." Varen kolunu uzattı ve Casia daha önce avluda oldukları zamanki gibi hevesle kabul etti. Sessizlik içinde koridora doğru yürüdüler.

Adam ölüye dönüp bakmadı, kadın da kesinlikle bakmadı.

Koridordaki kalabalık iki katına çıkmış gibiydi. Yöneticilerinin kendilerine doğru yürüdüğünü gördüklerinde, birkaç üye uzaklaştı ve o anda ne yapmaları gerekiyorsa ona geri döndü, ancak birkaçı hala kaldı.

"Lütfen dağılın," dedi kral-imparator yorgun bir sesle. "Bu odada olanlar şu an için hiçbirinizi ilgilendirmiyor."

Birkaç aceleci selamlama, birkaç hayal kırıklığına uğramış fısıltı oldu ama kimse itaatsizlik etmedi. Ve çok geçmeden Cas hatırladığından daha uzun ve karanlık olan koridorda Varen'la baş başa kaldı.

"İyi misin?" diye sordu ona.

Başını salladı. Artık o kadına bakmak zorunda olmadığı için daha iyiydi. Duvara yaslandı. Kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Birkaç derin nefes aldı ve her biriyle kollarının yükselip alçalmasını izledi. "Kimdi o?"

"Mutfak hizmetçilerinden biri," diye yanıtladı dalgın dalgın. "İlk kez on iki gün önce hastalandı."

"On iki gün mü? Bu kadar çabuk mu ilerledi?" Başını salladı.

Cas'ın damarlarında buz dolaştı. Normal, sağlıklı bir insanken on iki gün içinde o odadaki *cesede* dönüşmüştü. Onu evlat edinen aile en az bir yıl dayanmıştı. Onlar...

Hayır.

Kollarını kendine daha sıkı sararak geçmişinin o korkunç kısmını tekrar düşünmek istemedi. Sertçe yutkunarak, "Peki Elander orada ne yapıyor?" diye sordu.

Kral-İmparator bu kez cevap vermek için uzun bir süre bekledi. "İnsanların ona taktığı lakabı duymuşsundur herhalde? İmparatorluğun bir kısmı ona *Ölüm Konuşmacısı* diyor."

"Bunu daha önce de duymuştum, evet."

"Bu durumda çok gerçekçi bir takma ad."

"Yani o...?"

"Ölümler genellikle çok iyi sır tutmazlar. Özellikle de bu dünyadan kendilerini bekleyen dünyaya ilk geçişlerinde. Elander babama ilk olarak birkaç yıl önce bu sıfatla hizmet etti ve Kral-İmparator Anric ve fetihleri için çok değerli olan bilgileri toplamak için büyüsünü kullandı. Bu büyü Elander'in ölenlerin hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini görmesini sağlar; örneğin değerli sırları olan bir düşman hedefini öldürdüğünüzde bu çok işe yarar. Ayrıca şifacıların sanatlarını geliştirmelerine yardımcı olmak için mükemmel bir büyü becerisidir, çünkü bir kişiyi neyin öldürdüğüne ilişkin ayrıntıları görmelerini sağlar. Genellikle."

"Genellikle mi?"

"Ama Fade'den geçenler, öbür dünyaya gittiklerinde, orada..." Hayal kırıklığına uğramış görünerek sözünü kesti.

"Sessizlikten başka bir şey yok," diye bitirdi Elander odadan çıkarken. "Sessizlik ve hayatları hakkında hiçbir şey okumama izin vermeyen parlak bir ışık, nasıl zamanından önce sona erdiği de dahil."

"Bu sefer de mi?" Varen yumuşak bir sesle sordu. "Korkarım öyle."

Kral-imparator onları koridorun karşısındaki daha özel bir odaya götürdü. Burası küçük bir şöminenin karşısında iki sandalyenin bulunduğu, rahat ve karanlık bir oturma odasıydı. Şöminenin şöminesinde, uzun kuyrukları iki yana tembelce kıvrılmış iki kaplan oyması vardı. Kral-İmparator bu kaplanlardan birinin taştan yüzüne baktı, gözleri dalgın ve düşünceli bir haldeydi. Sonunda, arkasında duran iki kişiden çok kaplanlara hitaben, "Sanki hayatlarıyla birlikte ruhları da süzülüp gitmiş," dedi.

Cas bu sözler karşısında ürpermekten kendini alamadı. "Daha önce... bunun *başka bir* ölü olduğunu söylemiştin," diye hatırladı. "Ondan önce kaç kişi geldi? Sadece bu sarayda yani."

"On, hayır, on bir?"

"On dört," diye ekledi Elander, sesi çıkmadan. "Sadece geçtiğimiz ay içinde."

Kral-İmparator bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Ve bir önceki ay döngüsü de pek iyi değildi."

"Bu olayda on kişi öldü," dedi Elander. "Ve hepsine de sessizlik ve parlak ışıklar eşlik etti."

İğrenç bir düşünce onu ele geçirdiğinde Cas'ın ensesi ısındı. "Yani *bu* yüzden mi savaşmak yerine Solma Hastalığı'yla ilgileniyorsun? Çünkü o hastalık bu sarayın koridorlarında kol geziyor ve sıranın sana gelmesinden mi korkuyorsun?"

Elander onun sert suçlaması karşısında kaşlarını kaldırdı. Ama patronunu savunmak için hiçbir şey söylemedi. Sadece bir omzunu kapının pervazına dayadı, orada rahat etti ve Varen'in dönüp ona bakmasını izledi.

"Elbette korkuyorum." Varen'in ses tonu sakindi ama sözlerinin yüzeyinin hemen altında kaynayan hayal kırıklığını hissedebiliyordu. "Nasıl bir hükümdar bu berbat hastalıktan endişe duymaz ki? Ama ben sadece *kendim* için korkmuyorum, nazikçe teşekkür ederim ve eğer

Karakterime yönelik bu tür bariz suikastları kendine sakla, *Casia Greythorne*. Ya da gerçek adın her neyse."

Elander bu son yorum karşısında homurdandı ama yine de konuşmaya başka bir katkıda bulunmadı.

"Benim ve ailemin bu imparatorluk için yaptıklarımızın yarısını bile bilmiyorsunuz," diye ekledi Varen.

"Yeterince biliyorum," diye homurdandı Cas.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Ama ben pek bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

Yumruğunu sıkı -güneş salonundan taşıdığı bıçağı tutmayan yumruğunu. Tırnakları derisini o kadar keskin bir şekilde ısıırıyordu ki, çenesindeki yaraya ek olarak hilal şeklinde başka yaralar da bıraktıklarından emindi.

Ancak Varen'in dikkati bir anda tartışmaya devam edemeyecek kadar dağılmıştı; dışarıda biri onu çağırıyordu. "Burada bekleyin lütfen," dedi kaşlarını çatarak, "birkaç şeyle ilgilenmem gerekiyor."

Cas giderken arkasından ters ters baktı, büyük bir kısmı onu kovalamayı ve *bildiği* şeylerden en azından birkaçını ona göstermeyi düşünüyordu. Elindeki bıçağı nasıl kullanacağı ya da avucunun tek bir hareketiyle bir burnu nasıl kıracağı gibi şeyler.

Elander'in sesi onu bu fanteziden uzaklaştırdı. "Tanıştığın herkesle bir tür tartışma başlatmak zorunda mısın?"

"Evet," diye tersledi, sırf tartışmacı olmak için.

"Onu bu şekilde zorlamamalısın. Özellikle de bugün birkaç muhafızını öldürdükten sonra."

"Sen kendi işine bakmalısın."

"Ben kral-imparatorun sağ koluyum, en yüksek rütbeli askeriyim ve en yakın sırdaşıyım. Yani tüm bunlar benim işim."

Madem ona bu kadar yakınsın, diye sormak istedi, o zaman neden daha önce beni ondan gizlice uzaklaştırmaya çalışıyordun?

Ama bunu sormadı çünkü Varen'in hâlâ onu duyabilecek kadar yakınında olmasından korkuyordu. Bunun yerine Elander'le arasına olabildiğince mesafe koyarak şöminenin önündeki sandalyelerden birine yerleşti ve beklemeye başladı.

Bir süre sonra sordu, "*İşinizden* bahsetmişken, güney bahçelerindeki *işle* ilgilendiniz mi? O yangınlar ve onları çıkaran insanlar...."

"Sorduğunuz buysa, arkadaşlarınız suç mahallinden kaçtı. Hiçbirini tutuklamadık."

Derin ve rahatlamış bir nefes alıp verdi.

Bir yanı gerçekten kaçıp kaçmadıklarını ya da onları bırakıp bırakmadığını merak ediyordu, tıpkı kral-imparator araya girene kadar *onu* bırakmayı planladığı gibi.

Dakikalar geçtikçe sorular zihninde dönüp duruyordu. Elander sonunda kapıdan uzaklaştı ve gelip onun yanındaki sandalyeye oturdu. Uzun bacaklarını yüksek kolçalardan birinin üzerinden sarkıtarak son derece haysiyetsiz bir şekilde oturdu ve sonra esnek deri minderlere doğru kıvrıldı. Onun farkında olmak istediğinden daha fazla farkındaydı; bu mahrem alanda yaptığı her hareketi fark etmekten kendini alamıyordu. Aldığı her nefesi. Yeterince yakından dinlerse, kalp atışına benzeyen bir ses duyabiliyordu - ya da belki de büyüünün nabzıydı.

Doğal olmayan bir şekilde gürültülüydü ama çılgınca değildi. Onun aksine, hiç de rahatsız görünmüyordu. Aksine, gözleri huzurla kapanmıştı. Onun uyumayı düşünüyor olabileceğini düşündü.

Sonra bir gözünü açtı ve hâlâ yumruğunda sıkılı duran kör ekmek bıçağını gördü. "Bu ne için?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

"Ben sadece... Az önce o çılgılığı duydum ve düşündüm ki..." "Bir suikastçı ya da onun gibi bir şey olabilir mi?" "Belki de."

"Peki ne yapacaktın? Bunu onları yağlayarak öldürmek için mi kullanacaksın?" "Eğer onlarla konuşmayı kesmezsen gözlerini oymak için kullanacağım."

Ben."

Bunun üzerine sırttı; kızın ondan gördüğü ilk gerçek, *dolu dolu* sırtı. Gözlerini kapatıp tekrar sandalyeye yerleştiğinde bile dudaklarında kaldı. Bu çapkın sırtı, diğer türlü huzurlu ve yakışıklı olan yüzüyle ilginç bir tezat oluştuyordu. Bu onun ilgisini çekti.

Onun ilgisini çekti.

Bu da nedense onu daha çok bıçaklamak istemesine neden oldu.

Kral-imparator, gümüş sarısı saçları olan genç ve güzel bir kadınla birlikte Casia'dan önce yanlarına geldi. "Casia, bu Anneka. Sizi misafir odalarından birine götürecek ve yerleşmenizi sağlayacak."

birkaç meseleyle ilgilenmeye devam edeceğim. Sizi bıraktığım için üzgünüm ama umarım konuşmamıza daha sonra devam edebiliriz. Bu akşam, belki?"

Dudağını ısırdı ama başını salladı. Elander'in haklı olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, bugün zaten yeterince sorun çıkarmıştı. Kral-imparatoru daha fazla kızdırmak ona faydalı bir şey kazandırmayacaktı.

Ona veda ettikten sonra hizmetçi kadının peşinden odadan çıktı ve onları beşinci ya da altıncı kata çıkaran dolambaçlı bir merdivene yöneldi - Cas tırmandıkça saymayı unuttu, çünkü merdiveni takip eden pencere duvarı dikkatini çok fazla dağıtmıştı. Camların ardında dağ eteklerinin, onları kesen Lotheran Nehri'nin ve daha uzakta Kanlıtaş Dağları'nın bakır kırmızısı silüetlerinin geniş bir manzarası vardı.

Anneka onlar yürürken sürekli Cas'a bakıyor, her seferinde dostça bir gülümseme sunuyordu. Gözleri Cas'ın tuhaf gözlerini ve saçlarını gördüğünde bile kibardı ve gülümsemesi insanı rahatlatıyordu; bu da en azından bu son yeni, tuhaf yere doğru yapılan uzun yürüyüşü biraz daha az korkutucu hissettiriyordu.

Anneka ona, "Majesteleri sizi misafir odalarımızın en görkemlisine yerleştirmek için ısrar etti," diye bilgi verdi. İfadesi yeterince dostça kalmıştı ama ses tonunu ve bu konudaki gerçek düşüncelerini okumak imkânsızdı. "Görünüşe göre senden gerçekten hoşlanmış."

Cas hiçbir şey söylemedi. Elinde olmayan bir utançla yanakları biraz ısındı; ona bu kadar çok şey vermeyi teklif etmiş bir adamla inanılmaz derecede kaba konuşmuştu. Yine de adamın *neden* ondan hoşlandığı konusundaki şüphelerine engel olamıyordu.

Ona neden güvenmediğini anladığını söylemişti. Bu güveni *kazanmak*, ama...

Anneka'yla birlikte geniş koridorun sonundaki kapıya ulaştıklarında Cas, "*Göreceğiz*," diye tekrar düşündü. Anneka cebinden gümüş bir anahtar çıkarıp bu süslü kapıyı açmak için kullandı ve sonra geri çekilip Cas'a önce girmesini işaret etti.

Diğer tarafta Cas'ı karşılayan oda, bu sarayda şimdiye kadar ziyaret ettiği en büyük odaydı. Ciridan şehrindeki bazı evlerin tamamı kadar büyük ayrı bir oturma alanı, ayrı bir banyo odası ve özel bir balkon ile aslında kendi minyatür sarayıydı. Odada gerekenden çok daha fazla çekmece, sandık ve gardırop vardı,

Köşedeki yatak ise daha çok bir mabedi andırıyordu; üzerindeki tül perdeler aşağıya doğru sarkıyor, şeffaf kumaş güneş ışığını yakalıyor ve peri ışıklarıyla parıldıyormuş gibi görünüyordu. Bu yatak Cas'a Asra'nın ona verdiği kitaplardan birindeki bir resmi hatırlattı. Kitapta, bir prenses benzer bir yerde yatıyordu ve Cas çocukken, her şeyin ne kadar güzel olduğunu görünce kalbi arzuyla çarpmıştı.

Bir yetişkin olarak, *bunun* çok güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bozulmamış. Ama bu...

Bu çok fazlaydı ve birdenbire kendi evindeki sıkışık çatı katını özlemeye başladı. Küçük penceresini ve çok alçak kirişlerini, devasa cam bölmelerin ve tepesindeki dalgalı, damgalı teneke tavanın yerine şimdi sorgusuz sualsiz alabilirdi.

Anneka odanın köşesindeki katlanır paravanın yanındaki çekmeceyi karıştırıyordu. Bir süre sonra doğruldu ve Cas'a döndü, kolları iğneler, kumaş örnekleri ve ölçü bantlarıyla doluydu. "Şimdi," diye başladı, "eğer seni daha iyi giysilere sokabilirsek-"

"Kıyafetlerimi seviyorum."

Anneka'nın gülümsemesi hiç eksilmedi ama köşeleri biraz sıkılaştı. "Belki ben seninkileri temizlerken giymen için sana yedek bir kıyafet bulabilirim?"

Kral-imparatordan yedek, ikinci el eşyaları bile kabul etme düşüncesi Cas'ı hâlâ rahatsız ediyordu. Güvenmediği birine daha fazla borçlanmak istemiyordu.

Ama şüphelerini bu dost canlısı kadından çıkarmak da istemiyordu.

O da başını salladı. "Peki. Evet, elbette-teşekkür ederim."

Anneka rahatlamış görünüyordu. Küçük bir selam vererek odadan çıktı ve kısa bir süre sonra söz verdiği giysiyle geri döndü. O kadar yumuşak bir kumaştan yapılmış basit bir sabahlıktı ki, Cas bunun bir şeyle büyülenmiş olabileceğini düşündü.

"Size uygun daha fazlasını bulacağım," diye söz verdi Anneka, "ama şimdilik içinde uyuyabileceğiniz rahat bir şey istersiniz diye düşündüm; kusura bakmazsanız yorgun görünüyorsunuz leydim."

"Ben iyiyim."

"O zaman belki bir banyo yapabilirim? Ya da sana yiyecek bir şeyler getirebilirim?"

"Ben... aslında, sanırım yorgunum," diye yalan söyledi Cas, çünkü bu kadından kurtulmanın en kestirme yolu bu gibi görünüyordu.

Ve öyleydi.

Kadın belli ki gereken özeni gösterdiğini düşünüyordu, çünkü sorgulamayı kesti ve küçük bir selam verdi. "Kirli eşyalarınızı kapıya bırakabilirsiniz; onları almak için geri geleceğim." Kadın bu sözlerle ayrıldı.

Cas kapının mandalının *tıkırdadığını* duydu. Ama birkaç dakika boyunca kapıyı izledi, başka kimsenin içeri dalıp kendisine konfor ve güzellik teklifleriyle saldırmayacağından emin olduktan sonra tekrar hareket etti.

Sadece günahkârca yumuşak değil, aynı zamanda zindan tozuna bulanmış ve kan lekeleriyle beneklenmiş *olmayan* o elbiseyi giydi. Kirli kıyafetlerini kendisine söylendiği gibi kapının yanına bıraktı ve sonra uzak duvardaki makyaj masasının yanındaki küçük ayaklı lavaboya giderek geçmiş günlerin kirini teninden temizledi.

Anneka'ya yorgun olduğunu söylediğinde yalan söylemişti. Ama krallara layık o yatağa yayıldığında gözlerinin kapanması uzun sürmedi ve günler sonra ilk kez uykuya daldı.

Ve rüya gördü.

Sonunda uykuya teslim olduğunda hep aynı rüyayı görüyordu ve bu hep aynıydı: Altın-beyaz ışıkla yıkanan kanatlı bir kadın onu izliyordu. Bu kadın konuşmuyordu. Hareket etmedi. Karanlık rüyanın içine girip onu kâbuslar âlemine çekerken bile *yardım* etmedi.

Cas her zaman, bu kâbusun başlangıcında kendini bir uçurumun kenarında tek başına durmuş, uzaktan karanlığın çöküşünü izlerken bulurdu.

Her zaman, o karanlık büküldü ve gölgelerle sarılmış dişleri daha da açılan büyük siyah bir kurt şeklini aldı, ta ki çeneleri uçurumu, Cas'ı ve yoluna çıkan her şeyi yutacak kadar açılana kadar.

Her zaman, altın-beyaz kadının yüzü tüm bu olanları izlerken korku ve pişmanlıkla buruşurdu ve çektiği acı o kadar büyüktü ki Cas bunu fiziksel bir şeyin kollarıyla onu sarması gibi *hissedebilirdi*. Ama her zaman, *her* zaman, her zaman...

Her zaman, kurt her şeyi yutarken bu kadın sadece izledi.

Cas ter içinde ve gölgeli dişlerin hatırasıyla titreyerek uyandığında dışarısı karanlıktı.

Yatağının yanında duran bornozu aldı ve balkona çıkmadan önce onu üzerine sardı.

Bu balkonun her iki yanında iki küçük, şırıl şırıl akan çeşme ve ikisinin arasında da bir bank vardı. Bu banka yerleşti ve fiskiyelerden birine bakarak üç çeyrek ayın dalgalanan yansımasını izledi.

Ay, Cas'a ona baktığında her zaman muazzam bir huzur hissi vermişti. Asra'yla birlikte yaşadığı ilk evde, odasının çatıya açılan bir penceresi vardı. Solma Hastalığı onu daha fazla etkisi altına aldıkça ve uyku giderek daha az gerekli hale geldikçe, Cas sayısız geceyi o çatıda, o göksel bedene bakarak ve düşüncelerinde kendini kaybederek geçirmişti.

Asra onu bir gece orada, pas renginde bir aya bakarken bulmuştu. Ve yine yatağından kalktığı için onu azarlamak yerine Cas'a, büyülerinin ayın evreleri kadar farklı biçimlere bürünen Ay-türlü insanların hikâyesini anlatmıştı. Büyülerinin çoğu keşif etrafında dönüyordu -yolları bulma ve şeylerin kilidini açma ve insanları ve şeyleri gerçekte oldukları gibi yansıtmaya yeteneği.

Asra'nın ona söylediğine göre, Ay türü için hiçbir şey gerçekten kaybolmaz ya da saklanmaz.

Cas'ın hiç uyumadığı, çünkü gizliden gizliye Ay'ın orta tanrıçası Inya'nın takipçilerinden biri olduğu ve bu yüzden onun ana sembolüne çok düşkün olduğu konusunda şaka yapmıştı.

Cas onu ciddiye almıştı - on yaşındaki bir çocuğun alabileceği kadar ciddiye almıştı - çünkü bu, çenesindeki hilal şeklindeki yara izinin, derisini kesen o korkunç kırbaçların bir hatırlatıcısı değil de bir büyü izi olduğunu iddia edebileceği anlamına geliyordu. Ve asla kaybolmama, her zaman gerçeği bulabilme ve insanların görmesi için geri yansıtabilme fikrini de seviyordu.

Bakışlarını sudan kaldırdı ve Ciridan şehrine doğru baktı.

Arkadaşları o şehirde mi kalmıştı, yoksa ormanda saklandıkları yere geri mi dönmüşlerdi?

Şimdi gidip onları bulmayı çok isterdi ve kraliyet ordusunun onları bulup bu saraya sürüklememiş olmasına şaşırılmıştı. Tabii Elander'in ona bu konuda doğruyu söylediğini varsayarsak. Her şeye rağmen

Biliyordu ki, tam o anda saray zindanlarında olabilirlerdi.

Bu sefer serbest bırakılmış *olsalar* bile, onun için geri gelmeleri an meselesiydi.

Sonra ne olacak?

Eğer bu sarayda kalırsa, hiç şüphesiz onlar da buraya geleceklerdi. Mahkûm olarak... Ya da belki *misafir* olarak, eğer kral-imparatorun bu konudaki sözüne güvenebilirse.

Gözlerini yansımasına değil, gerçek aya kaldırdı ve iç çekti.

Keşke Ay Tanrıçası'nın gerçeği görme gücüne gerçekten sahip olsaydım, diye hayıflandı.

Sonra aklına rahatsız edici bir düşünce geldi: Belki de *bazı* gerçekleri görmüyordu çünkü her zaman inandıklarından başka bir şeyi düşünmeyi kasıtlı olarak reddediyordu.

Sokakta dayak yediği anı bir türlü aklından çıkaramıyordu. Kırbaçların verdiği his. Kan. Güneşin sıcaklığı, tozun karışıp görüşüne saldırmaları...

Ve Varen onu izliyor.

Ama bu olduğunda o sadece bir çocuktü. Babasının kontrolü altında ve kaçacak hiçbir yeri olmayan bir prensti. *Kız* o gün kaçmıştı ama o bu saraya geri dönmek zorunda kalmıştı. İstese de istemese de bir prens olarak rolüne geri döndü. Bir çocuk, ama aynı zamanda görev yemini etmiş bir kraliyet mensubu...

Ne olduklarına göre değil, ne yaptıklarına göre değerlendirilmelidirler.

Bunlar daha önce kendi sözleriydi, değil mi?

Çeşmedeki kendi yansımasına baktı ve kaşlarını çatı. "İkiyüzlü," diye mırıldandı.

Sonra da bir kral-imparatorla yapacağı görüşmede giymek üzere daha sağlam giysiler aramak için yatak odasına geri döndü.

Kendi giysileri henüz ortaya çıkmamıştı -Anneka'nın onları 'yanlışlıkla' kaybetmiş olabileceğinden şüpheleniyordu- ama işlemeli paravanın yanındaki bankta düzgünce katlanmış birkaç parça vardı. Bunlar daha basit ama yumuşak giysilerdi, muhtemelen kendi bedenine yakın bir hizmetçiden ödünç alınmıştı ama temiz ve son derece rahatları.

Çabucak giyindi. Dışarı çıktığında bir muhafız onu başını hafifçe eğerek karşıladı. İyi silahlanmıştı; *görebildiği* kadarıyla bir kılıç ve üç bıçağı hemen fark etti.

Misafir olarak dolaşmak pek de serbest değil, diye düşündü.

Ama yine de, bu geniş sarayda bir eskortun olması en kötü şey olmayabilir.

"Kral İmparator'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Muhafız başını sallamadan önce bir an düşündü. "Muhtemelen doğu kütüphanesinde, saat göz önüne alındığında. İsterseniz sizi oraya götürebilirim?"

"Lütfen yap."

O önden gitti, Cas da hemen arkasından.

Gece saray çok daha az sıcak ve davetkâr görünüyordu. Koridorlar çoğunlukla boştu, bu yüzden ayak sesleri duvarlarda sert ve boş bir sesle yankılanıyordu. Daha önce muhteşem bir manzara sunan devasa pencereler şimdi ürkütücüydü, diğer taraftaki rüzgârla dalgalanan ağaçları ve bulutları bozuyor ve Cas'ın gözleriyle oyun oynayan ve neredeyse birden fazla kez tökezlemesine neden olan garip ay ışığı ve gölgeleri içeri alıyordu.

Ana kata geri dönmeyi başardılar ve sayısız gibi görünen koridorlarda biraz daha ilerledikten sonra, ikisi de sonunda her birinde Solasen aile armasının oyması bulunan bir çift kapıya geldiler. Bu kapının her iki yanında iki muhafız daha duruyordu.

"Majesteleriyle konuşması gerekiyor," diye bilgi verdi refakatçisi. "Kendisi içeride mi?"

Muhafızlar başlarını sallayıp kapıları açtılar ve Cas kendini toparlayıp kütüphaneye adım attı.

CHAPTER TWELVE

CAS'IN BAKIŞLARI HEMEN YUKARIYA DOĞRU ÇEKİLDİ.

Duvarları kaplayan sonsuz kitap rafları. Yukarı, yukarı ve yukarı baktı... ama başını ne kadar geriye eğerse eğsin, kitapların nerede bittiğini göremiyordu.

Sonunda o ucu aramayı bıraktı ve gözlerini indirip onun yerine önünde uzanan odanın geri kalanını inceledi. Her yerde ışık dizileri asılıydı; ışıkların kendileri, parlamalarına neden olan sihirle büyülenmiş gibi görünen küçük kürelerdi.

Tam önünde duran ve odanın en dikkat çekici özelliği, üst katlara doğru kıvrıla kıvrıla çıkan sarmal bir merdivendi. Merdiven cilalı, pırıl pırıl kırmızı ahşaptan ve siyah demir direklerden oluşuyordu ve her şey bir elinde kitap, diğer elinde kılıç tutan mermer bir kadın heykelinin etrafında dönüyordu.

Merdivenin hemen sağında bir dizi rahat görünümlü sandalye vardı. Kral-İmparator bunlardan birinde oturmuş kitap okuyordu.

Muhafız refakatçisi ona yoluna devam etmesini işaret etti. Kendisine yol gösterdiği için ona teşekkür etti ve Varen'e doğru ilerledi.

"Merhaba, Casia canım," dedi başını kaldırmadan.

Bu odaya gelirken tam olarak ne söyleyeceğini ve konuşmalarını nasıl yönlendireceğini prova etmişti.

Ama daha ağzından tek bir kelime bile çıkamadan, her zaman olduğu gibi bir kitap dikkatini dağıttı. Kral-İmparator'un kucağında açık duran kitabın sayfalarından birinde çarpıcı bir illüstrasyon çizilmişti. Siyahlar giymiş güzel bir adam, elinde bir kılıç tutuyor ve bu kılıçla

şeytani görünümlü yaratıklar sürüsü. Bir kadın bu adamla sırt sırta durmuş, ellerini diğer taraftaki başka bir iblis sürüsüne doğru kaldırmıştı.

Cas, Varen'in omzunun üzerinden bu görüntüyü istediğinden çok daha uzun süre inceledi, ta ki Varen sonunda bakışlarını onunkilere çevirene kadar.

Boğazındaki ani kuruluşu gidermek için yutkundu. "Yaptığımız konuşmayı bitirmek için buradayım."

"Elbette," dedi ve Cas'ın yüzünü buruşturmasına neden olan köşesini aşağı doğru çevirerek sayfasını işaretledi.

Pahalı kitapları yok etmesi onun için önemli değil, diye düşündü bir parça kızgınlıkla, *çünkü daha fazlasını satın alabilir.*

Gözlerini küfür dolu manzaradan uzaklaştırmaya zorladı. "Görmen gereken görevleri tamamladın mı?"

"Bu kadar yeter."

"Şu ölen kadın..."

"Uygun bir şekilde gönderilecek ve gömülecek. Gül suyuyla temizlenecek, yağlarla işaretlenecek ve ardından geldiği Windhaven Diyarı'nda adet olduğu üzere yakılacak."

Cas bunu duyduğuna minnettar olarak başını salladı. Onu evlat edinen anne babasının öldükten sonra cesetlerine ne olduğunu bilmiyordu; olay yerinden çok çabuk kaçmıştı. Ama sık sık geri dönüp cesetleriyle ilgilenmesi ya da bunu yapmasına yardım edecek birini bulması gerekip gerekmediğini merak etmişti. Eğer o cesetleri düzgün bir şekilde toprağa vermenin bir yolunu bulmuş olsaydı, ona musallat olan tüm hayaletler nihayetinde daha sessiz hayaletler olurdu.

Kral-İmparator kitabı kapattı ve sandalyesinin yanındaki masanın üzerine koydu. "Haberiniz olsun, ilgilenmekte olduğum diğer işlerden biri de arkadaşlarınıza resmi bir çağrı hazırlamak ve onları sarayımda kalmaya davet etmektir." Devam etmeden önce kızın tepkisini okumak için durakladı. "Ancak henüz göndermedim; bu özel görevi yerine getirmeden önce birlikte çalışmamızı kabul etmenizi beklemek istedim."

Ayağa kalktı ve Cas ayağa kalkarken ona bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Ona bu kadar yakın olmak hâlâ tuhaftı; bu şekilde bir araya geldikleri her seferinde sanki onun görünüşünü zihninde yeniden canlandırmak, yeni bir parçasını incelemek ve gerçekliğine kendini ikna etmek zorundaymış gibi hissediyordu.

Kendisinden sadece biraz daha uzundu. Bu sefer fark ettiği şey de buydu - Barış Muhafızlarının kaptanı kadar uzun boylu ya da heybetli değildi. Yüzbaşının kendisinden daha fazla korku ve saygı uyandırdığını söylediğinde ona inanmıştı ama yine de bu bir küçümseme değildi

Varen'e karşı; kral-imparator hâlâ taşıdığı taca yakışan sade, zarif bir otoriteyle hareket ediyordu. Onun gücü sadece daha sessizdi. Ve çoğu erkeğin onun kaptanının yanında sönük kaldığını düşünüyordu. Elander'in söylediği her söz ve yaptığı her hareketle yayıyor gibi görüldüğü o güce-

Elander burada bile değil.

Neden onu düşünüyordu?

Kendini tekrar karşısındaki adama dönmeye zorladı. Kitabını incelediği aynı yoğun merakla onu izleyen o parlak kahverengi gözlere.

"Peki, sana daha önce sorduğum şey hakkında daha fazla düşündün mü?" Varen sordu. "Burada kalıp bana yardım etmek konusunda?"

"Evet." Konuşurken kitap raflarından birinin üzerinde geziniyor, ara sıra bir omurgayı daha yakından incelemek için duraklıyordu. "Ve o hizmetçi kadının sadece on iki gün önce Solgun'u nasıl yakaladığını düşündüm, doğru mu? Ve şimdi çoktan gitmiş. Bu da hasta arkadaşıma bakma teklifin konusunda bana pek güven vermiyor."

Kaşlarını çattı. "Sanırım bu makul bir sonuç."

"Ama yine de, düşünüyordum da, senin gerçekten *yapabileceğin* bir yol olabilir.

Bana yardım et."

"Peki bu ne olabilir?"

Tereddüt etti, parmaklarını yumruğu kadar kalın sırtlı bir kitaba vurdu.

Bir sonraki önerisinin onu zindanlara geri attırması için iyi bir şans vardı.

Yine de konuşmaya devam etmek için kendini zorladı: "Yıllardır o arkadaşıma bakıyorum ve Solma Hastalığının etkilerini ortadan kaldıran özel bir ilaç bulmayı başardım. Süresiz değil ama..."

"Yıllardır mı?"

Gerçekten mi?"

"Evet."

"Büyüleyici..." Bir elini oturduğu sandalyenin kenarına dayadı ve sanki bu iddiaya tam olarak inanamıyormuş gibi dudakları hafifçe aralanmış ve kaşları çatılmış bir halde ona baktı.

Çenesindeki yara izine uzanma isteğiyle savaştı.

Hatırlasın ya da hatırlamasın, on üç yıl önce onu ve Solgun İşaretli benliğini görmüştü -ve muhtemelen Asra'yı da görmüştü.

"Peki o zaman," diye başladı bir süre sonra, "keşfettiğin bu ilaçtan bahset."

"Sorun şu ki, bu ilacı satın almak oldukça zor. Yani, sadece tamamen yasal olmayan yollarla elde edilebiliyor."

Bir kaşını kaldırdı.

"Bazıları ona *Fraktal* diyor. İnsanların Prizma türü büyüünün yan ürününü emen bir bitkiye verdikleri bir isimdir. Prizma enerjisini en iyi şekilde emen ve tutan özel bir çiçek türü var ve bu çiçek genellikle Arada Kalan'dan toplanıyor ve o-"

"Fraktal'ın ne olduğunu biliyorum." "Oh. Peki, bu iyi mi?"

"Genç ve deneyimsiz bir hükümdar olabilirim," dedi kuru bir sesle, "ama tamamen saf değilim." Bir dakika sessiz kaldıktan sonra ekledi: "Babam büyü içeren *tüm* eşya ve maddeleri yasakladı ve bu yasa bugün de yürürlükte. Bunun farkında mısınız?"

"Evet."

"Yine de bana bu maddelerden birini yıllardır yasadışı olarak satın alıp ticaretini yaptığınızı isteyerek itiraf ediyorsunuz."

"Evet. Sanırım öyleyim."

"Ve bu saatte tamamen uyanık mısın? Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Kafa derisinde bir uyarı karıncalandı. Kısa bir an için, onun şüpheli geçmişini görmezden gelme ve kendisiyle birlikte çalışma konusundaki gerçek arzusunu abartmış olabileceğini düşündü. Üzerinde herhangi bir silah saklamadığı için pişmanlık duydu. Onu tıktıkları o devasa odada kullanmaya değer bir şeyler bulabilirdi elbette. Bir dikiş iğnesi, keskin parçalara ayırabileceği bir çömlek parçası ya da -evet- sadece bir tereyağı bıçağı bile.

Ama sonra Varen'in ifadesi gevşedi ve küçük bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre güveninizi biraz kazanmışım."

Yavaşça nefesini bıraktı. "Çok küçük bir parça."

"Bu da bir başlangıç, değil mi?" Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Prizma çiçekleri. Hm. Bu çok ilginç, ama yine de... İtiraf etmeliyim ki bu tür bitkilerin Solgunluğa yakalanmış insanlar için neden faydalı olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Belki de Prizma-türünün büyüü geçmişi açığa çıkarabildiği içindir. Yani bu bitkilerle birleştğinde ve yutulduğunda, büyü kişinin kırık ve hasta kısımlarını bir şekilde yeniden biçimlendiriyor, tıpkı büyüünün bir kişinin görüntüsünü ortaya çıkarması gibi."

Vücudun kopyalaması için kendisinin daha eski, *daha sağlıklı* bir versiyonu. En azından benim teorilerimden biri bu."

"Kesinlikle ilginç bir konu."

"Yine de tamamen sağlam bir tane değil, biliyorum."

"Ama yine de zekice bir düşünce," diye ısrar etti ve kitaplarla dolu, kâğıt ve tüy kalemlerle dolu yakındaki bir masaya doğru yürüdü. "Bunlarla dolusun, değil mi?"

Kızardı. Elinde değildi; genellikle pohpohlanmaktan etkilenen biri değildi ama adamın bunu yapma şekli -o içten gülümsemesi ve sesinin rahat tonu- söylediklerine inanmamayı zorlaştırıyordu.

"Her neyse," diye kekeleydi, "merak ediyordum da, belki bu bitkilerden biraz daha temin etmeme yardımcı olacak kaynaklarınız vardır. Ve belki de bahsettiğiniz hizmetkârlar ve doktorlar bunları kullanarak daha etkili bir ilaç yaratabilirler."

"Karşılığında mı?"

"Fade hakkında daha fazla cevap bulmana yardım ettiğim için, bu her neyi gerektiriyorsa."

Ona bir kez daha yaklaşırken gözleri heyecanla parladı. "Mükemmel. O halde anlaştık gibi görünüyor." Elini uzattı.

Elini sallamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Bırakmadan önce biraz daha sıktı. Kendini korumak için gösterdiği tüm çabalara rağmen içinden bir sıcaklık aktı.

Onunla bu şekilde burada olmak çok *garip*.

Ama belki de.

Belki de onun hakkında yanılmıştı. Belki de imparatorluğun iyiliği için ya da en azından arkadaşlarının iyiliği için birlikte başarılı bir şekilde çalışabilirlerdi. Özellikle de Darkhand'la yaptığı o felaket toplantıdan sonra, elinde çok fazla seçenek yokmuş gibi görünüyordu. O Ateş türünden piç, ona atmak için ne kadar para toplarsa toplansın, muhtemelen şu anda yaşamı destekleyen bitkilerin tedarikini süresiz olarak kesecekti.

Ama yanındaki bu adamın Darkhand'dan bile daha fazla güce ve faydalı bağlantılara sahip olduğu kesindi.

"Her şey hallolduğuna göre," diye devam etti Varen, "sanırım size bu akşam burada ne yaptığımı anlatmalıyım. Madem artık uygun

ve bu gece bana bazı şeyleri açıkladınız..." Masaya geri dönerken ona kendisini takip etmesini işaret etti ve o da etti. Oraya vardığında, üç ayrı sembolle damgalanmış balmumuyla mühürlenmiş rulo halindeki bir parşömen parçası bulana kadar dağınıklığın bir kısmını kenara kaydırıldı. Mühre bakakaldı, tıpkı başarısız kaçış girişimi sırasında pencerede o sembollerini gördüğünde olduğu gibi.

"Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Onlar... onlar üç üst-tanrının sembolleri."

"Kesinlikle. Ve bu tanrılarla ilgili hikayeleri bildiğinizi varsayıyorum?" Cas tereddütle başını salladı. "Bazıları."

"Elbette biliyorsun. Çünkü zekisin ve çünkü atalarımın ilahi büyüğü ve bu tanrılarını çevreleyen hikayeleri silme çabalarına rağmen, her iki şey de devam ediyor. Özellikle hikâyelerin her şeye rağmen varlığını sürdürdüğünü fark ettim. Ve elbette bu sadık hikayelerden sayısız var, ama bizim amaçlarımız için sadece en yaygın olarak anlatılan olduğuna inandığım hikayeyi ele almamız gerekiyor."

"Hangisi?"

"Bu da her şeyin başlangıcıdır."

"Başlangıç mı?"

"En azından benim duyduğum kadarıyla. Ve bu hikayeye göre, dediğiniz gibi, üç imparatorluktaki çoğu kişi tarafından *Moraki* olarak bilinen ve başka türlü Taş, Güneş ve Kale tanrılarını olarak bilinen üç üst tanrı vardı. Taş tanrısı dünyaya şeklini verirdi. Güneş tanrıçası bu dünyaya ışık, gölge ve hayat getirdi. Ve zeki Rook tanrısı da yaratılan bu yaşamı bilgiyle, doğru ve yanlışın ve hayatta olmanın ne *anlama* geldiğinin farkındalığıyla doldurdu. Bu üçlü, işleri bittikten kısa bir süre sonra ayrıldı, ancak üç üst-tanrının her birinin, daha sonra uzun bir süre bu ölümlü topraklarda dolaşmaya devam eden dört ana hizmetkarı vardı."

"Marr," diye hatırladı Cas. "Orta-tanrılar."

"Doğru. Ve bu da bizi şuna getiriyor..." parşömenin mührünü dikkatlice kırdı, açtı ve aralarındaki masaya yaydı "... bu, bilinen dünyamızdaki üç imparatorluğun da bir haritası. Çok güzel değil mi? Hiç bu kadar detaylı bir tane görmüş müydünüz?" Bir an için kendini kaybeder gibi oldu ve haritanın işçiliğine hayran kaldı. "Bellmere'deki enstitüde usta bilginlerden birine yaptırdım. Araştırmacıların çoğunun on iki tanrı cenneti olduğuna inandığı yerlerin konumlarını gösteriyor."

"On iki ne?"

"Yani, o orta-tanrıların aramızda yaşarken evlerini yaptıkları kutsal yerler." Haritanın köşelerini dağınık masadan aldığı tuhaf nesnelerle ağırlaştırdı ve sonra haritalanmış imparatorluklar boyunca ilerlemeye başladı, ilerledikçe yerleri işaret etti.

Cas onun işaretini takip etti ve kafasının içinde saymaya başladı. On iki yer. On iki farklı ilahi sembolün yanında on iki aynı üçgen. Haritadaki notların hepsi Kethran ortak dilindeydi, bu yüzden onlara eşlik eden ilahi sembolleri tanımamış olsa bile, bu üçgenlerin her birinin altındaki isimleri kolayca okuyabilirdi.

Şu anda içinde bulunduğu saraya en yakın üçgen Oblivion'da bulunuyordu. Yanındaki sembol, Yüzbaşı Elander'in bileğindeki sembolün aynısıydı.

Varen konuşmaya devam ederken gözlerini ona, yanında zarif harflerle dönen Ölüm Tanrısı'nın adına dikti.

"Her ne kadar dünyamızı yaratanlar Moraki'ler olsa da," diye devam etti kral-imparator, "bu dünyanın tarihini asıl şekillendirenler onların güçlü hizmetkârları olan on iki Marr'dır. Geçmiş yüzyıllarda düzenli olarak ölümlülerin arasında dolaşanlar Marr'lardı; bu nedenle çoğu bilim adamının imparatorluklarımızdan topluca Marr *Ülkeleri* olarak bahsettiğini duyacaksınız. Marr'ın bir zamanlar ikamet ettiği bu tanrı cennetlerinden bazıları artık kutsal tapınaklar ya da yerlilerin düzenli olarak dua ettiği simge yapılarıdır; diğerleri ise güçlü büyüler ya da etraflarını saran diğer tuhaflıklar nedeniyle bizim için tamamen erişilemez durumdadır."

Cas, Oblivion'u çevreleyen gümüşü bulutları ve tanıdığı en güçlü insanlardan biri olan Laurent'ı ne kadar çabuk dize getirdiklerini düşündü.

"Bu... bu *tanrı cenneti*... çok yakın." Parmağını Oblivion'un karanlığının üzerindeki üçgene dokundurdu ve sadece gelişigüzel ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. O karanlığa ilk elden tanıklık etmemiş bir dış gözlemci gibi.

"Evet." Varen bir elini çenesinin kıvrımında gezdirdi, gözleri bir kez daha düşünceden uzaktı. "Ve aslında, kısa bir süre önce Kaptan Elander'i orayı ziyaret etmesi için gönderdim."

Cas yavaşça nefes alıp verdi, heyecanlı nabzını yavaşlatmaya ve yakıcı merakını göstermemeye zorladı. Sorularına şimdiden cevap veriyordu ve ona bir şey sormasına bile gerek kalmamıştı.

Sabırla bu sarayın çevresinde kalırsa başka neler öğrenebilirdi?

"Ölüm Tanrısı'nın işaretini taşıyan biri olduğu için," diye açıkladı, "oranın ölümcül havası Elander'i diğerleri kadar rahatsız etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden benim için orayı keşfetmeye gitmek için mükemmel bir adaydı."

Beni de rahatsız ediyor gibi görünmüyorlardı ve benim böyle bir izim yok, diye düşündü Cas ve bunu yüksek sesle söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Belli ki Oblivion'da olduğunu ya da Elander'ın orada olduğunu zaten bildiğini bilmiyordu. Bu da Barış Muhafızlarının kaptanının bu konuda ağzını kapalı tuttuğu anlamına geliyordu.

Ayrıca ağzını da kapalı tutacaktı. Varen'e ihtiyatlı bir şekilde güvenmeye karar vermiş olabilirdi ama bu sakladığı her sırrı dökmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Peki ilginç bir şey buldu mu?" diye sordu. "Ne yazık ki hayır. Pek sayılmaz."

Benden başka bir şey yok, diye düşündü. 'İlginç' tam da handaki o odada kullandığı kelimeydi, değil mi?

"Ama tam olarak ne arıyordu?" diye sordu.

"Araştırmam için yararlı olabilecek herhangi bir şey. Orta Tanrı'nın geçtiğimiz on yıllar içinde orada bulunduğu ya da büyüünün orada devam ettiğine dair bir işaret - imparatorluğumu olumsuz etkileyecek kadar büyü. Ya da tam tersini kanıtlayan bir şey."

Cas bir an için onun sözlerini düşündü. "Yani... Solma Hastalığı'nın Oblivion'dan -ölümün orta-tanrısının kendisinden- kaynaklanmış olabileceğine mi inanıyorsun? Bir zamanlar yaşadığı o yerden bir şekilde dışarı mı sızıyor?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama kökeninin ilahi olduğuna inanıyorum. Başka bir şey olamayacak kadar güçlü, öngörülemez ve tuhaf. Ayrıca, Solma Hastalığı'nın ilahi olarak işaretlenmiş kişilerden birinin canını aldığı tek bir örnek bile düşünemiyorum. Ya siz?"

Bunu yapabilmeyi diledi ama gerçekten durup düşündüğünde adamın haklı olduğunu fark etti: Şahsen tanık olduğu her kurbanın üzerinde işaret yoktu.

"Kerse en bariz ilahi suçlu," diye devam etti Varen, "onun ve büyüünün hüküm sürdüğü şeyler göz önüne alındığında, ama sanırım bu on iki daha güçlü tanrıdan herhangi biri de olabilirdi."

"İlahi bir hastalık..."

"Ve eğer arkadaşınız üzerinde kullandığınız ilaç etkili oluyorsa, o zaman bu teoriyi biraz daha desteklemiş olursunuz."

"Nasıl yani?"

"Peki, bir de şunu düşünün: Eğer Solgunluk Hastalığı ilahi kökenliyse, ona karşı koymak için ilahi bir büyü gerektiği düşünülebilir, değil mi?"

"Sanırım."

"Prizma çiçekleri ilahi büyü ile lekelenmiştir." Sanki bir keşif eşiğindeymiş ve ağzı düşüncelerine ayak uyduracak kadar hızlı hareket edemiyormuş gibi kelimeleri aniden, aceleyle çıkıyordu. "Prizma-türünün gücü sadece daha düşük ruhlu Charu'dan geliyor olsa da, bu gücün büyük ve yoğun bir miktarı bile onun üzerindeki tanrılardan birinin büyüsunü iyileştirmeye ya da tam olarak karşı koymaya yetmeyecektir - bu yüzden arkadaşınızı iyileştirmedi. Sadece onu hayatta tuttu. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Cas bu teoriyi kafasında birkaç kez evirip çevirmek zorunda kaldı ama sonra başını salladı. Çünkü bu tür büyülerin yasak olduğu burada bile insanlar hâlâ tanrıların hiyerarşisini ve büyülerini biliyorlardı.

Bu alt-ruh Charu, Ay'ın orta-tanrıçasına hizmet ediyor, o da Güneş'in üst-tanrıçası Solatis'e hizmet ediyordu. Bu da Prizma-türü tarafından kullanılan büyüün gücünü nihayetinde Solatis'ten aldığı anlamına geliyordu, ancak bu sulandırılmış bir büyü idi; asla Ay-türü tarafından kullanılan büyü kadar güçlü olamazdı. Ve Güneş büyüsunü kullanabilen tek kişi Solatis'in kendisiydi; onun işaretini taşıyan insanlar da vardı ama Cas bu insanların hiçbirinin kendilerini öldürmeden Güneş büyüsunü kullanabildiğini duymamıştı. Aynı şey diğer iki üst-tanrı tarafından işaretlenmiş olanlar için de geçerliydi.

"Yani eğer Solgunluk tanrısal kökenliyse," diye düşündü yüksek sesle, "onu yaratan muhtemelen bir orta-tanrı, hatta üst-tanrılardan biriydi. Çünkü aksi takdirde, Prizma türü büyülerle bezenmiş çiçekler muhtemelen onu iyileştirmek için yeterli olurdu."

"Aynen öyle düşünüyorum," dedi kral-imparator, onun ayak uydurma becerisinden memnun görünerek. "Büyü hiyerarşisi konusunda oldukça eğitilmiş görünüyorsunuz."

"Bu konuda birkaç kitabım var. Çok değil."

Tam olarak *bir* kitabı vardı.

Ve kısa bir süreliğine utandı, evdeki odasının köşesine sıkıştırılmış harap kitaplığını ve bu odanın -ve kral imparatorun- sahip olduğu muazzam miktarda bilgiyle karşılaştırıldığında ne kadar küçük ve önemsiz göründüğünü düşündü.

"Burada daha bir sürü var ve istediğin zaman onları alabilirsin," dedi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, o bol raflar arasında adım atmaya başlarken.

Bir *teşekkür* mırıldandı ve sonra hızla teorilerine eklemeler yapmaya devam ederek, onun düşündüğü kadar bilgili olduğunu kanıtlamaya çalıştı: "Bu konuda okuduğum her şey, en az bir yüzyıldır hiçbir orta-tanrının ya da küçük-ruhun bu dünyaya tam olarak inmediğini ve büyülerinin de olmadığını gösteriyor. Bu büyü sadece seyreltilmiş bir şekilde, doğduklarında bu tanrılar tarafından işaretlenmiş olanların kanında var." *Babanın gözünü kırpmadan katlettiği insanların kanında*, diye eklemek istedi.

Ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve bu sözleri şimdilik içinde tuttu.

"Ama ilk Solgunluk Hastalığı vakası ne kadar önceydi, yirmi yıldan biraz fazla bir süre önce mi?"

"Bu doğru." Tereddüt etti, sanki bu konudaki kişisel anlayışının sınırına ulaşmışlardı ve bilinmeyene atlamak istediğinden emin değildi. "Ama bu tanrıların daha güçlü *gölgeleri*, daha yakın tarihlerde bile bizi ziyaret etti," dedi sonunda.

"Gölgeler mi?"

"Daha güçlü tanrı ve tanrıçalardan türemiş doğaüstü varlıklar. Bu tanrılardan birinin işaretiyle, kutsamasıyla doğanlardan daha fazlası; bu gölgeler, yükselmişlerden kopan ve dünyamıza tam varlıklar olarak dönen tanrıların gerçek *parçaları* olarak düşünülebilir."

Cas haritaya, dağınık on iki sembole baktı ve bu tanrı ya da tanrıçalardan birinin Ciridan ya da Fallenbridge sokaklarında dolaşırken neye benzeyebileceğini hayal etmeye çalıştı....

Varen, "Sundolian İmparatorluğu'nun şu anki Yüksek Kraliçesi böyle bir gölgenin kızı - bir gölge ve bir insan," dedi. "Söylentilere göre büyüü son derece güçlü ama bu yüzden de dengesiz."

Cas bu kadından elbette haberdardı; insanlar ona *Ejderha Kraliçesi* diyordu. Ama onun hakkında bunun ötesinde çok az şey biliyordu - ve şu gerçeğin ötesinde

O ve o güçlü, dengesiz büyü, Sundolia'nın şu anki Yüce Kralı'nın babasının yönetimini devirmesine yardım etmişti.

"Bu *gölgelerden* birinin bilinen neredeyse her ziyareti ölümlüler arasında savaş ve kan dökülmesiyle sonuçlandı." Varen gözlerinin arasındaki noktaya masaj yaptı, tacının ağırlığı ve taşıdığı yükümlülükler Cas'a belki de ilk kez açıkça gösteriliyordu. "Uğraştığımız şeyin bu olduğunu hayal edebiliyor musun? Seleflerimin imparatorluğumuzun o tehlikeli tanrılarla ve onların büyülerıyla olan tüm bağlarını ortadan kaldırmak istemelerinin bir başka nedeni de bu."

"Ama ilahi büyüye karşı savaş açmakla ilgilenmediğini söylemiştin, değil mi?" diye hatırlattı ona.

"Ben bu konuya babam kadar takıntılı değilim," diye cevap verdi, biraz sertçe. "Ama hepsi birbiriyle bağlantılı olabilir. Ve ben sadece tanrılar işe karışmaya başladığında, en ufak bir şey bile olsa, bunun biz ölümlüler için iyi sonuçlanmayacağını belirtmeye çalışıyorum."

"Solgunluk söz konusu olduğunda ilahi bir şeyin iş başında olduğuna dair elimizde hâlâ gerçek bir kanıt yok, değil mi? Yani teorilerin ötesinde bir şey yok."

Burnunun kenarını sıkmayı bıraktı ve başını kaldırıp baktı. Çenesi gerildi, gözleri kısıldı ve o akşam ikinci kez haddini aşmış olabileceğinden korktu.

"Henüz değil," dedi. "Ama bulmayı amaçladığım şey bu. Bu *kanıtı*." Sesi yeterince sakın ve samimiydi, ancak daha önce ondan hissettiği sıcaklıktan eser kalmamıştı.

Hemen cevap vermedi.

Onun neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Tanrıların kendileriyle karşı karşıya gelme olasılığı dehşet vericiydi.

Ama en azından onun için daha korkutucu olan, bu tanrılara karşı bir haçlı seferinin potansiyel yan etkileriydi.

Nessa ve Zev gibi ilahi işaretlilere bu imparatorlukta zaten yeterince kötü davranılıyordu; Solma Hastalığı'nın da tıpkı büyüler gibi gerçekten ilahi bir şeyden kaynaklandığı ortaya çıkarsa ne olacaktı?

Varen hiç şüphesiz arkadaşlarının taşıdığı işaretleri tanrıların *müdahalesinin* bir parçası olarak görüyordu. Tüm bunları İşaretliler'e karşı savaşı yeniden alevlendirmek için kullanabilirdi. Bu savaşla bir ilgisi olmadığını iddia ediyordu ama bu çok kolay olurdu...

Elini dalgınca sıkıp açıyordu, bir yanı elini onun elini sıkmak için hiç kullanmamış olmayı diliyordu.

Ya da belki yine onun hakkında en kötüsünü düşünüyorumdur.

"Eğer kanıt bulursan, o zaman ne olacak?" Sesini onunki kadar dengeli tutmaya çalıştı. "Bu hastalığı iyileştirmek için büyük olasılıkla ilahi büyü gerektiğini kendin söyledin. Ve sizin Kaptan Elander'ınız da tanrılar tarafından kendisine verilen büyüü kullanıyor - yani *tüm* ilahi müdahalelerin kötü olduğuna inanamazsınız."

Adam bir an daha onu izledi, gözleri hâlâ kısıp ve karanlıktı ve kadın nefesini tuttu.

Sonra dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Yine zekice." Bakışlarını yavaşça ondan ayırdı ve masanın ucuna doğru yürüyüp bir sürahi şarap aldı ve kendine bir kadeh doldurdu. "İkiyüzlülüğümü yüzüme vurmana gerek yok; bunun gayet farkındayım. Ama Elander'in büyüünün gerekli bir kötülük olduğunu kabul etmeye başladım. Ve ilahi bir tedaviye gelince... Bu tür bir büyüü daha küçük ölçekte denedik elbette. Kişisel doktorumun Meşe türünden biri olduğunu söylemişim, değil mi?"

Başını salladı.

"Tanıdığım herkesten daha fazla şifa veren orta tanrıçanın gücünü taşıyor. Yine de o mutfak hizmetçisinin acısını dindiremedi - ya da ondan önce gelen diğerlerinin acısını."

Cas o ölü kadının yüzünü hatırlayınca ürpertisini bastırdı.

"Herhangi bir tedavinin, doktorum gibi ortalama, işaretli büyü kullanıcılarından birinin taşıdığı temel büyüden daha karmaşık olacağından şüpheleniyorum. Eğer bu hastalığın gerçekten ilahi bir şeyden kaynaklandığına dair bir kanıt bulursak, bu konuyu daha fazla araştırabiliriz." Durakladı. Başını hafifçe salladı ve sonra kararlı bir sesle devam etti: "Ama hedefe geri dönersek: Bu kanıt toplamak önce gelir ve tabii ki *siz* de burada devreye giriyorsunuz."

"Öyle mi?"

"Evet. İki sebepten dolayı: Birincisi, bu saraydaki vakalar arttıkça, daha az sayıda askerim *yeni* vakaları araştırmaya gitmek istiyor. Hastalığın bulaşıcı olabileceğine inanıyorlar. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öyle olduğunu sanmıyorum ama öyle olma ihtimaline karşı..."

"...Zaten sahip olduğum bir şeyi yakalayamam."

"Aynen öyle." İkinci bir kadeh şarap doldurdu ve ona doğru götürdü. "İkinci olarak, bu vakaları incelerken gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını merak ediyorum; aynı hastalıktan etkilenen birinin, bunun başka birinde gerçekleştiğine tanık olması halinde görebileceği bir şey."

Daha önce o ölüm odasının önünden geçerken hissettiği o garip çekimi düşündü.

Belki de bundan ona bahsetmeliydi. Ama karşısında duran adama hâlâ tam olarak güvenmiyordu, bu yüzden sessiz kaldı. Şarabı kadehinde evirip çevirdi. Meşe ve acı kokuyordu ve tadı daha da kötüydü, ama yutarken yüzünü buruşturmamayı başardı.

Kral-İmparator gözlerini kütüphanenin üst katlarına doğru kaldırdı ve tekrar konuşmadan önce bir süre parmaklıkların arasından geçen ışıık dizilerine baktı. "Umarım bu görevi üstlenerek bana ve tüm imparatorluğa büyük bir hizmette bulunacağınızın farkındasınızdır. Beklediğimiz kurtarıcı sen olabilirsin, biliyorsun."

Kurtarıcı.

Kelime tuhaf bir şekilde üzerine yerleşti. Sanki ağırlığını yeniden dağıtabilir ve bir şekilde daha rahat olmasını sağlayabilirmiş gibi durduğu yeri değiştirdi.

Sadece Asra'yı kurtarmaya çalışıyordu; bunun ne zaman değiştiğinden tam olarak emin değildi ama şimdi bazı şeyleri geri alamayacağı aklına geliyordu. Bu rahatsız edici ve korkutucu bir düşünceydi. Ama kendini ayaklarını sürüyerek yürümeyi bırakmaya ve *her* şey yolundaymış *gibi davranmaya* zorladı.

Bu güçlü adama şüphelerini göstermek niyetinde değildi.

Çünkü daha önceki pek çok görevde olduğu gibi, korkularına rağmen bu görevi de sonuna kadar götürmeye karar vermişti. Bu saraydaki herhangi birinin bildiği kadarıyla, korkusuzdu, çelikten bir kalbi ve tanrıların kendisiyle yüzleşmek zorunda kalsa bile solmayacak bir kararlılığı vardı.

Gülümseyerek acı şarap dolu kadehini kaldırdı. "O halde imparatorluğu kurtarmaya," dedi.

CKAPTEK)RTEN

BİR SAAT SONRA CAS, KRAL-IMPATORU ARAŞTIRMASIYLA BAŞ BAŞA BIRAKTI VE

düşüncelere daldı ve misafir odasına geri döndü. Eskortu onu beklememişti. Odasına dönüş yolunu kendi başına bulabileceği konusunda ısrar etmişti ve belki de aralarındaki güvenin bir göstergesi olarak, Varen onun bu yoldan sapmadığından emin olmak için başka bir muhafız çağırmakta ısrar etmemiştir.

Yolunu kolayca buldu ve vardığında odanın dışında artık muhafızlar yoktu. İçeride de hizmetkârlar yoktu ama o yokken birilerinin ziyaret ettiği belliydi; büyük yatağın üzerinde yeni giysiler, meyve ve peynirlerle, hamur işleriyle ve nefis çikolatalarla dolu gümüş bir tepsi vardı.

Cas yeni teslim edilen giysiler arasından seçtiği temiz bir geceliği giydi. Sonra yatağın kenarına oturdu ve kendisi için bırakılan yiyecekleri dalgınca kemirmeye başladı. Düşünceleri huzursuzca yuvarlanırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Bu kez düşüncelerinin yarışmasına *izin verdi*, çünkü endişesinin onu tümüyle pençesine almasından daha kötü olan tek şey, yalnızlığın da aynı şeyi yapma tehdidiydi.

Burada, sessizliğin içinde, sadece geleceğinde beliren imkânsız görevlerle otururken, bunu daha fazla inkâr edemezdi: Arkadaşlarını özliyordu.

Nessa bu odayı görünce kendinden geçecekti. Rhea, Silverfoot'un kendisine gönderdiği görüntülerden etkilenmemiş gibi davranacaktı ama içten içe o da hayranlık duyacaktı. Zev daha çok servis edilen yemeklerle ilgilenecekti ve Cas şimdiden kral-imparatorun bu özel konuyla ilgilenmekle görevli mutfak hizmetkârları için üzülüyordu. Laurent muhtemelen tüm bunlardan çok çabuk sıkılacaktı - *tabii eğer* sarayı varlığıyla onurlandırmayı kabul ederse.

Ve Asra... Asra parlak pencereler ve sıcak şöminelerle dolu bu sarayda gerçekten güvende ve rahat olacaktı ve belki de bu rahatlık, Cas ve kralın ona verebileceği her türlü ilaca daha iyi yanıt vereceği anlamına geliyordu.

Cas onları burada görmek için yanıp tutuşuyordu. Şimdi. Her şeye rağmen bir şekilde geniş, çorak bir mağara gibi hissettiren bu odada *herkesin* olması Pırıl pırıl, pahalı şeylerle dolup taşıyordu.

Sonra kapı çalındı. Yanına gidip dikkatle kapıyı açar açmaz, *herhangi birinin kendisine* eşlik edebileceğini düşündüğü için anında pişman oldu; çünkü diğer tarafta Kaptan Elander duruyordu.

"Neden?" diye sordu, gözlerini tavana doğru kaldırdı, görünüşe göre onu kızdırmak için yeni yollar bularak kendilerini eğlendiren tanrıdan cevaplar talep ediyordu.

"Neden ne?"

Gözlerini tekrar önündeki adama dikti. "Neden bu yerde nereye gitsem karşıma çıkıyorsun?"

"Burada yaşadığım için mi?"

"Burası devasa bir saray. Her an *benim olduğum* yerde olmaktansa başka bir yer bulabilirsin."

"Kesinlikle yapabilirim. Ama aynı zamanda kralın da insafına kalmış durumdayım -imparatorun emirleri- ve beni sizi görmem için o gönderdi. Çok talihsiz bir durum, kabul ediyorum."

Buna uygun zehirli bir yanıt vermeyi düşünmeden, koridorun sonundan onları izleyen bir çift kadınla göz göze geldi. Medeni kalmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Kapısının önünde dikilen ve ona her yerde eşlik eden muhafızlardan hoşlanmıyordu. Karşısında duran yüksek rütbeli adama bağırarak, muhtemelen kazandığı güvenin bir kısmını tehlikeye atacaktı.

Elander de onları izleyenleri fark etmiş olacak ki sesini alçalttı ve ekledi: "Biraz daha özel bir yerde konuşabilir miyiz?"

Vücudu bu öneriye garip bir tepki verdi. Garip ve *haince*. Kapıyı onun yüzüne kapatmalıydı. Ona mesajını bir parşömen parçasına yazıp kapının altından atması için ısrar etmeliydi.

O yapmadı.

Onun yerine eli bir anlığına kapının pervazına dayandı, bu sırada kalbi şu düşünceyle birkaç kez fazla hızlı çarptı

onunla *özel* bir yerde olmak. Arkasını döndü ve tek kelime etmeden içeri girdi.

Ama kapıyı açık bırakmış.

Bir süre sonra onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Aklına Madam Rosa'nın odasındaki kapının mandalının tıkırtısı geldi ve içinden istemsiz -ve hiç de nahoş olmayan- bir ürperti geçti. Kendini dönüp ona bakmaya zorladı.

Bakışları kısa bir süre vücudunda aşağı yukarı gezindikten sonra kararlılıkla tekrar gözlerine sabitlendi.

Ve Cas birdenbire üzerinde sadece ince bir gecelik ve onun altında da aynı derecede ince bir iç çamaşırı olduğunu hatırladı.

Üzerine bir sıcaklık çöktü. Odanın diğer ucuna geçip tuvalet kapısının yanındaki kancada asılı duran bornozu kapabilirdi, diye düşündü. Ama bu, onun bakışlarına tepki veriyormuş gibi görünmesine neden olurdu. Bunun yerine, kayıtsız görünmeye ve artık iliklerine kadar işlemekle tehdit eden o ürpertiye bastırmaya çalıştı.

Görünüşü bunu bastırmayı zorlaştırdı.

Daha öncekinin aksine, üzerinde herhangi bir zırh yoktu. Tıpkı Madam Rosa'nın odasının kapısını açtığı gibi, sanki yatmaya gidiyormuş gibi görünüyordu. Geniş göğsünün üzerine gevşekçe örtülmüş ince bir gömlek giymişti ve tanıştıkları o gece kendisine bu kadar yakın olduğunda onun iyi tanımlanmış kaslarını ne kadar kolay hissedebildiğini düşünmeden edemedi. Parmakları onları tekrar hissetmek için kaşınıyordu. Saçlarının arasında gezinmek için. İlk kez bu şekilde gördüğü saçları tamamen dökülmüştü ve koyu renk dalgaları yüzünü öyle bir çerçeveliyordu ki, yine zıtlıkları fark etti. Çenesinin keskin ve güçlü hatlarına karşı yumuşak bir zarafet... Hiç mantıklı gelmiyordu. Çok güzeldi. Güzeldi - ama düzgün bir şekilde açıklayamadığı ya da anlayamadığı kafa karıştırıcı bir şekilde ve insanları açıklayamamaktan *nefret ediyordu*.

Dudağı kızgınlıkla kıvrıldı. Adam buraya gelip odasına girmekte ısrar etmekle kalmamış, bunu yaparken her zamankinden daha iyi görünmeye de karar vermişti.

Cüretkarlık.

"Anladığım kadarıyla bir sebepten ötürü bana hâlâ kızgınsın," dedi, "sana daha önce de söylediğim gibi arkadaşlarının gitmesine izin vermiş olmama rağmen."

"Onları bir hapisane hücrelerine attırmaya çalıştıktan *sonra*! Kral İmparator'a pervasızca onların

o yangınları başlattı?"

"Ona bunu söyledim çünkü hepinizle tek başıma ilgilenmeme izin vermesi için onu ikna etmeye çalışıyordum." O güçlü çene gerildi. "Ve sadece seni *kurtarabilmek* için."

"Beni düşündüğün için çok teşekkürler. Yani, keşke beni bu korkunç hapishaneden kurtarabilseydiniz." Yatağı, tatlı tepsisini ve kendisi için bırakılmış giysi yığınlarını işaret etti.

"Aptal olma."

"Pardon?"

"Sizi bir yerin güvenli olduğuna ikna etmek için gereken tek şey bu mu? Birkaç kabarık yastık ve ipek çarşaf mı?"

"Süslü, lezzetli çikolataları da unutma," diye ekledi ve tepsideki ahududu tozlu lezzetlerden birini alıp ona uzattı.

Sanki çikolatayı onun elinden kapmayı düşünüyormuş gibi baktı. Ama bundan kaçındı. "Tebrikler," dedi. "Dünyanın en kayıtsız mahkûmusun."

"Ben bir mahkum değilim. İstersem ayrılabilirim." "Elbette gidebilirsin."

"Kral-imparator beni isteğim dışında burada tutmaya çalışsa bile - ki bunu yapmıyor - eğer fark etmediysen, kaçma konusunda son derece iyiyim."

"Görünüşe göre yeterince iyi değil."

"*Senden* zaten iki kez kaçtım," diye hatırlattı ona. "Ve işler biraz farklı gitseydi, bu sabah bunu üçüncü kez yapabilirdim. Bunu üçüncü kez yapabilirdim. Ama bunun yerine beni dışarı çıkarman için sana güvenmeye karar verdim. Bu arada, bu sözde hapishaneye düşmemin sebebi de aslında *sizsiniz*. Yani eğer bunun gerçekten böyle olduğu ortaya çıkarsa, o zaman burada olmam senin suçun sayılır."

"Evet; hırsız, kanunsuz yaşam tarzınızın buraya gelmenizle hiçbir ilgisi yok."

Sinirli bir şekilde çikolatayı ağzına attı, çiğnedi ve yuttu.

Sözlerini bitirdiğinde hâlâ orada duruyordu.

"Lütfen gider misin?"

"Hayır."

"*Hayır* mı?"

"Hayır, çünkü dediğim gibi seninle konuşmak için gönderildim ve önce Varen'le ne hakkında görüştüğünü bilmek istiyorum. Beni senin peşinden gönderdiğinde detayları vermedi. Sadece ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmayı kabul ettiğini söyledi."

"Belki de sizi ilgilendirmedeği için ayrıntıları size vermemiştir."

"Tekrar: Size *yardım* etmeye çalışıyorum."

Cas dudağını çiğnedi, birden Varen'la saray kapılarının gölgesinde karşılaştıklarında ona nasıl sıkıca sarıldığını hatırladı. O tutuş çok güçlü ve evet, *koruyucu* hissettirmişti. Ama Varen'den korunmaya ihtiyacı olduğuna inanmıyordu ve eğer varsa bile, bunu şu anda önünde duran sinir bozucu askerden istemediğinden neredeyse emindi.

Onu bıraktı ve ay ışığının ve temiz havanın düşüncelerini sakinleştirmesine ve sözlerini netleştirmesine yardımcı olabileceğini umarak balkona doğru yürüdü.

Onu takip etti.

Tabii ki.

Bunu yapmasını bekliyordu ama onu görmezden geldi ve hemen konuşmadı.

Onu konuşturmak için acelesi varmış gibi görünmüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve sırtını sarayın duvarına yasladı. Gözleri uzaktaki şehre, o şehri çevreleyen büyük Çember Yolu'nu kaplayan belli belirsiz parlayan fenerlere sabitlenmişti. Kendi gözleri de birkaç dakika boyunca yukarıdaki yıldızlara sabitlendi, ta ki sonunda bakışlarını tekrar ona çevirip, "Kral İmparator'la aranızda ne var?" diye sorana kadar.

Cevabı keskin ve özür dilemezdi: "Ona güvenmiyorum." "Ona *hizmet* ediyorsun. Güvenmediğin birine nasıl hizmet edebilirsin?"

"Benimki gibi bir işareti ve büyüğü olan biri için bunun alternatifi ölüm olurdu."

Cas'ın ağzı çoktan açıktı, bir karşılık vermeye hazırды ama bir şey onu durdurdu. Tekrar ona döndü, bu kez gözlerini balkonun fiskiyelerinden birine, kenarı boyunca uzanan bir yalağa dikilmiş beyaz zambakların en uzununa dikti. "Sanırım ölümü seçerdim."

Yumuşak bir şekilde güldü.

"Neye gülüyorsun? Ben ciddiylim."

"Tek bildiğim, pek çok insan ölümden korkmadığını, gerekirse ölümla cesurca yüzleşebileceğini söylüyor ama yine de hepsi çılgılık atarak benim ölümümünden kaçıyor.

büyü, ki bu onun sadece bir gölgesidir." Konuşurken bir adım daha yaklaştı ve elini tembelce o beyaz çiçeklerden birine doğru salladı. Cas göz ucuyla onun işaretinin beyazımsı mavinin yumuşak bir tonunda parladığını gördü. Çiçeğin taç yapraklarının kenarları büzüştü ve canlı yeşil sapı karardı ve çiçeğinin ağırlığı altında çökmeye başladı.

"Aynı şey değil," diye ısrar etti.

"Hayır mı?"

"Hayır." O çiçeğe yaklaştı ve büyü yapmayı bırakana kadar elini ona doğru salladı.

Elini tekrar göğsüne doğru kıvırdı. El hareketleri onu eğlendirmiş gibi görünüyordu ama işaretinin parlaması durmuştu.

Cas yavaşça çiçeğe uzandı. Çiçek onun dokunuşuyla biraz canlanır gibi oldu, Cas'ın ikna etmeye devam etmesiyle sapı daha da dikleşti. "Ayrıca, senden ya da büyüden korkmuyorum. Ölümünden de korkmuyorum."

Elbette bu en azından kısmen bir yalandı ama bunu bilmesine gerek yoktu, tıpkı Varen'in onun korktuğunu bilmesine gerek olmadığı gibi.

Sessizdiler. Elander onun elinde tuttuğu çiçeğe bakıyordu, gözleri düşünceden buz tutmuştu. Aynı zamanda çok yakındaydı; bir an önce büyüsunü durdurması için ona el salladığında geri adım atmamıştı ve şimdi toprak kokusunu alabileceği kadar ona yakındı ve her nefes alışında etraflarındaki boşluğun onun dizginlenmiş gücüyle dalgalandığını neredeyse hissedebiliyordu. Bu güç esintiyi kesmiş ve havadaki tüm sesleri emerek ikisini sessiz ve samimi bir karanlığın içinde bırakmış gibiydi.

Bu sessizlik nedeniyle, bir sonraki sözlerinin fısıltıdan öteye geçmemesi gerekiyordu: "Lütfen. Sadece... bana ona tam olarak güvenmediğini söyle."

Adamın *lütfe*n kelimesini kullanmasıyla bir an için irkildi. "Tabii ki ona *tam olarak* güvenmiyorum." Çiçeği bıraktı ve ona doğru döndü. "Ama o ve ben aynı hedeflere sahibiz, bu yüzden ben..."

"Tartışılabilir."

"Bu hedeflere ulaşmak için farklı nedenlerimiz olabilir, kabul ediyorum. Ama bu konuda yeterince uzun süre birlikte çalışırsak o da eninde sonunda benim gibi düşünecektir."

"Ah.

Anlıyorum."

"Neyi

görüyorsun?"

"Hayal gördüğünü."

"Hayır, ben iyimserim."

"Bu aslında aynı şey," diye karşı çıktı. Ama sözlerinin arkasında aniden daha az ısırık vardı. Kadının, kral-imparator hakkındaki uyarılarını tamamen görmezden gelmeye niyetli olduğu gerçeğine aniden boyun eğmiş gibi görünüyordu.

Aferin ona.

Onunla tartışmaya devam ederek zamanını boşa harcamış olacaktı; Varen'in nihayetinde güvenmeye değer olup olmadığına kendisi karar verecekti.

Konuşmaları belli ki çıkmaza girmişti, Elander içini çekti ve kavisli balkon korkuluğunun en dış noktasına doğru yürüyüp üzerine eğildi.

Ona baktı ve bir sonraki adımda ne söylemesi gerektiğini merak etti. Burada kalıp bütün gece onu rahatsız etmeyi mi planlıyordu?

"*Açelya*," diye güldü birden.

"Bunda komik olan ne?"

"Bu senin gerçek adın değildi, biliyorum. Sanırım Casia Greythorne da değil, değil mi? Tam olarak başka kaç takma adınız var?"

"Onlar sadece isim." Omuz silkti. "Hepsi bana yeterince uyuyor."

Arkasını döndü ve rahatça korkuluklara yaslandı. "Benim için En azından sonuncusunun diken kısmı öyle. Çünkü ne zaman seni düşünsem *o* eski söz aklıma geliyor."

"Her yerdeki Barış Muhafızlarının başına bela olmak uzun zamandır arzuladığım bir şeydi." Küçük bir selam verdi. "Bu iltifat için teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Alt dudağını ısırdı ve bu sinir bozucu adamın arkadaşlığından zevk almama kararlılığına rağmen neredeyse gülecekti. "Aslında sen *Azalea* takma adını kullandığım ilk kişisin."

"Yani ben onun ilk müşterisiydim." "Ve *tek* müşterisi."

"Ne kadar özel."

Gözlerini devirdi.

"Yine de, Bayan *Azalea* daha fazla müşteri talep etmeye devam etmek isteseydi bile, hizmetlerini kimseye tavsiye edeceğimi söyleyemem. Çünkü şahsen ben onun hizmetlerinden hiç memnun kalmadım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Parmaklıklardan uzaklaştı ve ona doğru yaklaştı. "Elbette, eğer işimi geri kazanmaya çalışmak isterse, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Gerçekten de öyle; senden bir türlü kurtulamıyorum." Bir elini göğsüne koyarak onu bir kol mesafesinde tuttu. Adam bir kez daha bu hareketle eğlenmiş görünüyordu ama yine de kadının durması için verdiği sözsüz emre karşı gelmedi. "Yine de senin yerinde olsam fazla umutlanmazdım," dedi ona. "İçimden bir ses Bayan Azalea'nın sana tekrar *hizmet etmekle* ilgilenmediğini ya da ilgilenmeyeceğini söylüyor."

Yüzüne yavaşça yayılan gülümseme tek başına yeterince yıkıcıydı; daha sonra konuştuğu alçak, tatlı tonlar ise tek kelimeyle... *haksızlıktı*. "O zaman Thorn'la devam edeceğim sanırım."

Yutkundu. Sertçe. Ve hiçbir şekilde hissetmediği bir soğukkanlılıkla elini tekrar yanına indirdi ve "Bana uyar" dedi.

Başını biraz yana eğip onu tekrar inceledi, yüzünde hâlâ o kibirli gülümsemenin hayaleti vardı.

Kollarını göğsünde kavuşturma dürtüsüyle savaştı, ince geceliğinin vücudunun daha büyük bir kısmını görünmez kılmasına yardım etmek için. Hava, teni, kanı, hepsi tuhaf bir elektrikle uğulduyordu. Dikkat dağıtıcıydı. Rahatsız ediciydi. Ve bunu nasıl durduracağını bilmiyordu.

Sonunda tekrar konuştu, birdenbire rahatlayan sesi bu elektrik akımını bozdu: "Her neyse, umarım benden korkmadığın konusunda ciddiysin, Thorn."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü buraya gelmemin nedeni, kral-imparatorun Nokta'daki kötü şöhretli şehir Belwind'deki bir dizi ölümden endişe duyduğunu söylemekti. Ve sen ve ben bunu araştırmak için birlikte çalışacağız."

Bir iniltiyi zar zor bastırdı. "Birlikte mi?"

"Gün doğumunda Büyük Güney Yolu'na doğru yola çıkıyoruz."

"Sence Varen beni kaçtığım o zindana geri göndermeyi düşünür mü?"

"Muhtemelen," diye cevap verdi, onun kuru tonuna uyararak. "Ama içimden bir ses senin o zindanda bir gece daha geçiremeyecek kadar yumuşak olduğunu söylüyor, o halde neden böyle bir şeyde ısrar ediyorsun?"

"Hayatta kalamayacak kadar *yumuşak* olduğumu düşünen son kişi de artık ölü."

"Bu bir tehdit
mi?" "Kesinlikle
öyle."

"O zaman tek gözüm açık uyuyacağımdan emin
olabilirsin." "Senden nefret ediyorum. Hem de çok."

"Harika." Esnedi. "Her neyse, muhtemelen biraz uyumalısın. Çünkü ben
ve şirketim yola çıktığımızda uyanık olmazsan, seni arkada bırakmak
konusunda iki kere düşünmeyeceğim."

"Belki de geride kalmak *istiyorumdur*."

"Bu sana kesinlikle Varen'in iyiliğini kazandıracaktır; emirlerine
itaatsizlik etmenin kötü bir şey getirmeyeceğinden eminim. Çünkü dediğin
gibi sen onun tutsağı değilsin."

Ona ters ters baktı.

"İyi geceler, Thorn."

"İyi geceler, Göt."

Adam yine o sinsî gülümsemesini takındı ve kız yüzünün utanç verici
derecede parlak bir kırmızı tonuna bürünmesine neden olan bu
gülümsemeyi göremeden arkasını döndü.

Adamın uzaklaşmasını dinlerken gözlerini gökyüzünden ayırmadı. Ay
ışığı öncekinden daha parlak görünüyordu, diye düşündü - ya da belki de bu
sadece hüsnükuruntu idi. Çünkü o ayın içindeki ve etrafındaki her şeyi
aydınlatmasını ve tanrıçasının büyüü yeteneğinin gerçeği görmesini
eskisinden daha da çaresizce istiyordu.

Çünkü o gerçekten hangisiydi?

Bir mahkûm mu yoksa bir
kurtarıcı mı?

CHAPTER FOURTEEN

ERTESİ SABAH CAS GEÇ KALMAMIŞTI, ÇÜNKÜ uykuya geri döndü. Anneka'nın yardımıyla ata bineceği gün için giyinmiş ve çantasını hazırlamıştı; gün doğmadan hemen önce merdivenlerden inerek ana giriş salonuna girdiğinde Varen'i hizmetkârlar ve danışmanlardan oluşan bir grupla çevrili buldu. Hepsi de kaptanla birlikte çıkacağı görevin son dakika detaylarını tartışıyordu - geceyi zihinsel olarak kabullenmekle geçirdiği bir görev.

Elander'ı görmezden gelmek ve daha önemli şeylere odaklanmak için elinden geleni yapmaya karar vermişti.

Varen Cas'ı görür görmez konuşmaya ara verip ona doğru yürüdü. Onu gördüğü için mutlu görünüyordu -ya da en azından o sert yüzlü danışmanlardan kaçmak için bir bahane bulduğu için heyecanlıydı.

"Günaydın, Casia canım," dedi. "Umarım iyi uyumuşsundur?"

"Evet," diye yalan söyledi.

"Kaptan Elander'in dün gece sizi bulduğuna ve ikiniz için verdiğim görevi açıkladığına inanıyorum."

"Konuştuk. Kısaca."

"Güzel, güzel..." Kral-İmparator kapıya doğru ilerledi ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. Onu dışarı çıkardı ve sonunda bir ahıra doğru kıvrılan bir patika boyunca ilerletti, aynı patika boyunca yürüyen soylular ve hizmetkârlarla sohbet etmek için birkaç kez durdu. Cas yürürken manzarayı seyrediyor, Varen onu tanıştırmak için ısrar etmedikçe insanlarla göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sağında, alçak bir çitle çevrili tepeler vardı ve çitin içinde, uzakta birkaç at otliyordu, kuyrukları tembelce sallanıyor ve

pırıl pırıl parlıyordu. Cas'ın arkasındaki ana saray, ondan ne kadar uzaklaşırlarsa uzaklaşınsınlar küçülmüyor gibiydi; bulunduğu açıdan bakıldığında, gümüş kuleleri gökyüzüne kadar uzanıyormuş gibi *daha büyük* görünüyordu.

Bu kulelerden en yüksek olanının mavi kristallerle kaplı olduğunu fark etti. Bu ona sarayın içindeki koridorlarda gördüğü heykelleri, safirle kaplı heykellerin pencerelerden süzülen ışığı kucaklayacak şekilde düzenlenişini hatırlattı.

Yürüdüğü yol boyunca da benzer bir estetik vardı; küçük taş kaplar yol boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmişti ve içlerindeki kristaller parılıyordu. Bu mücevherlerin güneş ışığını emip emmediğini ve gece boyunca bile parlamaya devam edip etmeyeceklerini merak etti. Öyle olduklarından şüpheleniyordu.

Görünüşe göre buradaki neredeyse her şey güneşi yakalamak için inşa edilmişti.

Varen bir kez daha doğrudan onunla konuşmadan önce ahırın girişine ulaşmışlardı. "Ayrıca yola çıkmadan önce bilmeni isterim ki..." diye söze başladı, Cas'ın ahırın yöneticisi olduğunu tahmin ettiği adama başıyla selam verdikten sonra, "...arkadaşlarına resmi olarak haber gönderdim ve eğer bu saraya gelmeyi kabul ederlerse, buraya güvenli bir şekilde ulaşmalarını sağlamak için eskortlar göndereceğim. Sanırım bu küçük görevden döndüğünüzde burada sizi bekliyor olacaklar."

Böyle bir buluşmaya geri dönme düşüncesi Cas'ın yüreğini hafifletirken, uzaklarda bir yerde Kaptan Elander'in sinir bozucu sesinin gürleyerek emirler yağdırdığını duydu. Bir an sonra ahırdan çıkan kaptanı gördü.

"Teşekkür ederim," dedi Varen'e, bakışlarını tekrar ona çevirdi ve Elander onlara yaklaşırken bile olabildiğince uzun süre orada tuttu.

"Siz ikiniz birbirinize iyi bakın," dedi kral-imparator. "Bu ortaklıktan harika şeyler bekliyorum."

Ve umarım bunu onu bıçaklamadan atlatabilirim, diye düşündü Cas. Ama Elander'in yolundan gitti ve kral-imparatorun isteğine küçük bir selam verdi. Varen her ikisine de gülümsedi ve ahır sahibiyle konuşmak üzere oradan ayrıldı.

Elander ona baktı, sanki onun varlığından rahatsız olmuş gibi dudağı biraz hoşnutsuzlukla kıvrıldı. Hiç şüphesiz onun uyuyakalacağını umuyordu.

Çok kötü, pislik. Bana takılıp kaldın.

Gözlerini kaçırdı ve benekli gri bir atın dizginlerini tutan bir hizmetkâra işaret etti. "Umarım ata biniyorsundur?"

Cas dizginleri ondan kaparak, "Yeterince iyi," diye cevap verdi. Eyere atladı ve arkasına bakmadan tırısyla uzaklaştı.

Aslında mükemmel bir biniciydi. O iki at -Rose ve Faus- uzunca bir süredir ormanda saklandıkları yerdeydi. İkisi de kurtarılmıştı. Yani, ekibi onları, Cas'a yapması için tuttuğu iş için anlaştıkları miktarı ödemeyen bir müşterinin elinden *kurtarmıştı*. Bir hafta boyunca Cas'ın arazisini, etleri kemiklerden ayırmak için yapılmış dişleri olan küçük, iğrenç canavarlar olan düzinelerce *tulli*'den temizlemişti. Ödülün yüz altın olması gerekiyordu; müşteri zamanı geldiğinde bunun sadece yarısını ödemişti. Ve hiçbir at, Zev'in deyimiyle, *sözünü tutmayan açgözlü bir orospu çocuğuyla* yaşamayı hak *etmiyordu*.

Böylece iki gün sonra o atlar Valshade Ormanı'nda yeni bir yuva bulmuş oldu.

Sorun çözüldü.

Cas'ın zihni bir anda Laurent'la yaptıkları uzun at gezintilerinin ve Nessa'yla birlikte o atlara bakarak geçirdikleri sabahların anılarıyla doldu. Ama hemen başını sallayarak bunlardan kurtuldu. Evini düşünemiyordu. Elander gittikten sonra dün gece çok zor geçmişti; onun arkadaşlığı ne kadar canını sıkmış olsa da, yalnız kalmanın daha kötü olacağını düşünmekte haklıydı. Ve bugün uyanık olması gerekiyordu. Zihninin tekrar o yalnız düşüncelere dalmasına izin veremezdi.

Yakındaki bir tepenin zirvesinde bir grup toplanmıştı, atları tamamen yüklüydü ve vücutları yaklaşan kalkışın gerginliğiyle gergindi. Atını bu gruba doğru yaklaştırdı. Kendini yalnız hissetmemek, aralarına karışmak ve onlarla birlikte gitmeye hazır olduğunu bilmelerini sağlamak için yeterince yakın, ama onunla gerçekten *konuşmayacaklarını* umduğu kadar da uzaktı. Şu anda daha çok atıyla tanışmakla ilgileniyordu.

"Lily," diye okudu, parmaklarını deri dizginlere işlenmiş isim üzerinde gezdirerek. Cas atın boynunu okşadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Lily bir kişneme sesi çıkardı ve Cas'ın dokunuşuyla mutlu bir şekilde başını salladı; özellikle Cas'ın eğilip kulaklarının arasını kaşması hoşuna gitmiş gibiydi.

"Görüyorum ki bineğinle çabuk arkadaş olmuşsun," dedi kıkırdayan bir ses. Cas döndüğünde simsiyah atını Lily'ye doğru yaklaştıran bir kadın gördü.

Bu kadının parlak kızıl saçları belli belirsiz tanıdık geliyordu ve Cas'ın onun güzel, hınzır yüzünü tanıması sadece bir anını aldı; Darkhand'da onu tutuklamaya yardım eden askerlerden biriydi.

Arkasından bir adam geliyordu, devasa atı yavaş ve ağır adımlarla ilerliyordu. Bu adam Varen'le akraba olabilirmiş gibi görünüyordu; aynı açık ten, aynı sivri burun, baktığı her şeyden bir itiraf ya da en azından bilgi çıkarmaya çalışıyor gibi görünen aynı ışıltılı kahverengi gözlere sahipti.

Arkasından da Cas'ın varlığının baş belası olan kaptan geliyordu.

"Bu Tara Graylock," dedi Elander ona, teatral bir selam veren kızıl saçlı kadına doğru başını sallayarak. Adama baktı ve ekledi, "Bu da Caden Fellmirr. Her ikisi de önümüzdeki günlerde yapacaklarımız konusunda deneyimliler, onlardan ne beklediğimi biliyorlar ve *senden* de onların vereceği emirleri dinlemeni bekliyorum. Bu işte benimle çalışmanıza izin verdiğim için beni pişman etmeyin. Anlaşıldı mı?"

Cas ona alaycı bir selam verme isteğiyle savaştı. "Evet," diye cevap verdi.

Kısa bir süre şaşırılmış gibi göründü -belki de bu özel savaşta onunla birlikte savaşmama kararına- ama sonra başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Gümüş grisi bir aygıra bindi ve toplandıkları grubun başına doğru atını sürdü, giderken de grubun hareket etmesini istedi.

En fazla otuz kişilik bir gruptular. Cas onları saymadı; sadece yeterli olmayacaklarından endişeleniyordu. Kral-imparator bazılarının bu tür bir göreve gitmeyi reddettiğini söylemişti, değil mi?

Kaç kişi korktuğu için birlikte gitmeyi reddetmişti?

Tara, Cas'ın yüzünün derinliklerine işleyen kaş çatma ifadesini yanlış yorumlamıştı. "Merak etme," dedi göz kırparak, "yeni gelenlere karşı çok sert davranmayız."

"Aptalca bir şey yapma yeter," diye ekledi Caden sıkılmış bir ses tonuyla, "ben de seni görmezden gelmek için elimden geleni yapacağım. Bu arada görünüşünle ilgili bir şeyler yaparsan bu daha kolay olacak." Bir an için heybelerinden birini karıştırdı ve sonra eli Mimik türünde bir kristal tutarak yeniden ortaya çıktı. Görünüşe bakılırsa Varen ve takipçilerinin ilahi büyü kullanımına karşı duydukları küçümseme, onun özelliklerinin çekeceği ilgiden daha ağır basıyordu. Bu Taklitçi kristal sadece başka bir şeydi... ona ne demişti?

Gerekli bir kötülük.

Caden onun solgun saçlarına ve gözlerine hafifçe tiksintiyle bakarak kristali ona doğru fırlattı. Bunu yaparken Caden'in bileklerini kaplayan özel eldivenleri giymiş olduğunu fark etti - ve teninde olabilecek herhangi bir ilahi izi.

Tara'nın ellerine hızlı ve meraklı bir bakış, aynı tür eldivenleri ortaya çıkardı.

Bu gerekli kötülüklerden ne kadar çok var, diye düşündü Cas.

Kız işaretleri ya da işaret ettikleri büyü hakkında soru sormadan Caden arkasını döndü ve dizginleri hızla şaklatarak atını diğerlerinin peşine taktı.

"Kendimi çok iyi karşılanmış ve bu görev için çok hevesli hissediyorum," diye iç geçirdi. Tara'dan çok kendisiyle -ve belki de atıyla- konuşuyordu ama cevap veren Tara oldu.

"O kadar da kötü olmayacak," dedi Tara gülerek. "Belwind'e giden yol aslında oldukça manzaralı, ne olursa olsun." Dağılmakta olan gruba yetişmek için atını hızlı bir tırıs kaldırdı ama omzunun üzerinden geri seslenmeden önce değil: "Denersen hoşuna bile gidebilir!"

YARIM GÜN SÜRDÜKTEN SONRA, Cas Tara'nın haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Kendini eğlendiriyordu. *Birazcık*. Arkadaşlarıyla birlikte zorlu bir işe girdiğinde hissettiği heyecan bu değildi ve o arkadaşlarını hâlâ çok *özlüyordu* ama bu, saraydaki odasında tek başına olmaktan daha iyiydi.

Caden, söylediği gibi onu görmezden gelmekten başka bir şey yapmamıştı.

Tara ilk birkaç saat boyunca hiç durmadan konuşmuş, hayat hikâyesini, birlikte seyahat ettikleri grup hakkında (çok) ara sıra faydalı bilgiler ve grubun daha önce çıktığı benzer görevlerin kısa özetlerini aktarmıştı.

Ama son birkaç kilometredir o bile sessizdi, Cas ve atının hemen önünde tırıs gidiyordu. Belki de sesini dinlendiriyordu. Ya da belki de Cas sadece başını sallayarak eşlik ederken konuşmayı sürdüren kişi olmaktan yorulmuştu.

Cas konuşmayı sürdürmek için fazla çaba sarf etmedi; gözlemlemeyi konuşmaya tercih ediyordu, özellikle de etrafı tanımadığı insanlarla çevriliyken. Bu şekilde daha çok şey öğrenebilirdi.

Lily istikrarlı, iyi eğitilmiş bir attı; diğerlerinin sözlerine pek ihtiyaç duymadan onları takip ediyordu, bu yüzden Cas onlar ilerlerken kendi bakışlarının manzarada gezinmesine izin verdi. Bir süre önce Kantaşı Diyarı'ndan çıkmışlardı ve şimdi Prymarsh diyarından geçiyorlardı... eğer doğru hatırlıyorsa, Brightwood Hanesi'nin hüküm sürdüğü bir bölgeden.

Bir süredir Prymarsh Diyarı'nın bu kısmına gitmemişti. Ve *her* nasılsa burada *her yerde* su olduğunu unutmuştu; yüzlerce küçük göl ve onları besleyip götüren binlerce akarsu. Günün geç saatleri olmasına rağmen sulardan hâlâ birkaç parça sis yükseliyordu; sabahın erken saatlerinde genellikle o kadar çok sis olurdu ki bu bölgedeki bakımlı yollarda bile ilerlemek neredeyse imkânsızdı, bu yüzden insanlar buraya genellikle *Peçe* derdi.

Gossamer Gölü belki de karşılaştıkları en büyük ve en etkileyici göldü. Uçsuz bucaksız, berrak suları, onu kısmen çevreleyen ormanın, masmavi bir gökyüzünün aynadaki görüntüsüne karşı uzanan yüksek iğne ağaçlarının hayranlık uyandıran görüntüsünü yansıtıyordu. Cas gölün kenarına bakmış, bir geyik sürüsünün su içmek için çekingen adımlarla ilerleyişini izliyordu ki aniden bir çılgılık duyuldu ve geyikler dağıldı.

Başını şirketlerinin önüne doğru salladı.

Gözcülerinden biri Kaptan Elander'in yanına koşuyordu. Aralarında geçen kısa bir konuşmanın ardından *durma* çağrısı yapıldı. Herkes bu emre uyarken biraz gergin bir itiş kakış ve konuşma oldu. Elander sakince grubun arkasına, Cas'ın at sürdüğü yere doğru ilerledi. Ama gözleri onun üzerinden atlayıp Caden'ı buldu, sonra da dönüp atını onlara doğru yürüten Tara'yı.

Elander, "İlerideki yolda, Kirith Ormanı'na sapmadan hemen önce bir barikat var," diye açıkladı.

"Abluka mı?" Cas tekrarladı.

Caden'ın bakışları ona kaydı. Artık saçları kırmızımsı sarının yumuşak bir tonuna büründüğü ve gözleri soluk yeşil olduğu için ondan biraz daha az tiksiniş görünüyor ama ses tonu hâlâ aynı can sıkıntısı ve daha fazla açıklama yapmak zorunda kaldığı için yumuşak bir bıkkınlık karışımı gibiydi: "Şu anda içinde bulunduğumuz diyarı yöneten Brightwood Hanesi'nin Alnor Krallığı'nın eski kraliyet ailesiyle güçlü bağları var. Alnorian kralı ve kraliçesi sürgüne gittikten sonra bile, Brightwood'lar Anric de Solasen'i onların yerini alan imparator olarak kabul etmeyi reddettiler; aslında onu bir kral olarak zar zor tanıdılar. Ve oğluna karşı duyguları

daha iyi değiller. Bu yüzden onlar da - üzerinde hüküm sürdükleri pek çok insanla birlikte - Solasen bayrağını taşıyan herkese karşı oldukça düşmanca davranma eğilimindedirler."

"Hastalanan şehirlerine yardım etmeleri için insanları gönderirken bile mi?"

"Bu tür şeyleri içi boş bir jestten başka bir şey olarak görmüyorlar. Birçoğu, kendisinin ve ailesinin bu hastalıktan bir şekilde *sorumlu* olduğu yönündeki söylentilere inanıyor."

Cas bu söylentileri duymuştu. Aslında onları dinlediğinden değil; son günlere kadar duymamak için elinden geleni yaptığı politik gürültüden başka bir şey değildi.

Zaten bu fikir ona mantıksız gelmişti; kral-imparatordan ne kadar hoşlanmasa da, Solma Hastalığı gibi şiddetli ve geniş kapsamlı bir şeyden ailesinin sorumlu olduğunu söylemek ona umutsuzca bir günah keçisi arayan insanlar gibi gelmişti. Ve şimdi, Varen'in ölü hizmetkârına verdiği tepkiyi ve ardından bir tedavi bulma konusunda ne kadar tutkulu olduğunu gördükten sonra, bu söylentilere daha da az inanıyordu.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu. "Savaşarak mı geçeceğiz? Geri mi döneceğiz?"

"İkisi de değil," dedi Elander, aniden tedirgin olan atını bir daire çizdirip sakinleştirmeye çalışarak.

"İkisi de mi?"

"Yeni planımız Kirith Ormanı'nın içinden geçerek farklı bir rota izlemek. Ormanın kuzey tarafına ulaştıktan sonra Aldwater Köprüsü'nden Belwind'e geçebiliriz. O güzergâhı artık kimse kullanmıyor, bu yüzden kimsenin sorunlu bir abluka kuracağını sanmıyorum."

Tara gözle görülür bir şekilde ürperdi.

Caden'in dudağı, sanki bu plana itiraz etmeyi düşünüyormuş gibi, çok az da olsa seğirdi. Ama itiraz etmedi.

"Neden kimse o yolu kullanmıyor?" Cas sordu.

Elander sonunda bakışlarının onun üzerine yerleşmesine izin verdi. "Çünkü insanlar Kirith Ormanı'nın perili olduğuna inanıyor. Ya da daha spesifik olarak, adaşı olan kötü ruh Kiri'nin hâlâ o ormandaki aşırı büyümüş patikalarda yürüdüğüne."

"Kiri?" Bu isim Cas'a tanıdık gelmemişti.

Ama Elander ona cevap vermedi; çoktan arkasını dönmüş ve gergin kalabalığın geri kalanına yeni emirlerini vermek için harekete geçmişti.

Bu yüzden bir açıklama yapan Tara oldu: "Kiri, Sis Türünün koruyucu tanrısıdır," dedi. "Ve bu tanrının ve işaretlilerinin sahip olduğu büyü ilginçtir; duvarların ve eşyaların içinden geçmeyi sağlar ve

Bazen bu şeyleri tamamen eriterek yeni yollar ortaya çıkarır. Bu yüzden bu ormana giren ve ağaçların tüm bölümlerinin yok olduğunu gören pek çok insan hikayesi vardır. Kutsanmış bir kestirme yol olduğunu düşünerek aniden daha açık olan yolu seçiyorlar, oysa aslında bu sadece kötü ruhun onları kendi alanının daha da derinlerine götürmesi ve umutsuzca kaybolmalarına neden olması. Kiri'nin iyi bir şakadan hoşlandığı iddia ediliyor ve bazen işleri çok ileri götürüyor ve bu... şey, trajediyle sonuçlanıyor."

Caden, sesi her zamankinden biraz daha dikenliyken, "İşaretli patikalar var, aşırı büyümüş olsun olmasın," diye ekledi. "Yolları takip ederiz, cazip, büyümlü *kestirme yollara sapmayız* ve diğer tarafta çıkarız. Bu kadar basit."

Cas dudağını ısırды ve uzaktaki ağaçlara doğru kararsız bir bakış fırlattı.

"O haklı." Tara'nın dostça gülümsemesi birden zoraki gibi göründü. "Kiri çoğu hikâyede gerçekten kötü niyetli değildir, sadece şakacıdır. Bize bir şey olmaz."

Elander aniden geri döndü. "Gece çökmeden diğer tarafa geçemeyeceğiz," dedi onlara. "Bu yüzden ormanın kenarında kamp kuracağız ve sabah yola devam edeceğiz."

Cas'ın kalbi, seferlerini bir gün daha uzatma düşüncesiyle sızladı; arkadaşlarını tekrar görmesi ne kadar zaman alacaktı?

Ama bu konuda tartışacak bir şey yoktu. İnsanlar çoktan ormanın kenarına yaklaşıp atlarından inmeye başlamıştı ve çok geçmeden çadırların kurulduğu, erzakların dağıtıldığı ve ateşlerin yakıldığı bölge hareketli bir faaliyet merkezine dönüştü.

Önce Lily'nin ihtiyaçlarıyla ilgilendi. At fırçalanıp bağlandıktan ve toynakları düzgün bir şekilde temizlendikten sonra Cas yakacak odun toplanmasına yardım etti ve bunları ormanın kenarına en yakın ateşe götürdü. Ateşin kenarına yerleşip matarasından sessizce bir yudum aldı ve askerlerin hem hikâyelerini hem de hakaretlerini aynı ölçüde dinledi.

Etrafında bu konuşmalar yükselip alçalırken, bakışları ormana doğru kaymaya devam etti. Güneyden ılık bir rüzgâr esmeye başlamış, yağmur kokusunu da beraberinde getirmişti. Ağaçlar esintiyle sallanıyor ve dans ediyordu. Çok geçmeden ensesinde garip bir karıncalanma hissi belirdi. Cas dikkatini etrafında oturan insanlara odaklamaya çalıştı. Denedi, denedi ve daha da çok denedi.

Ama ağaçların arasından bir şeyin onu izlediğini hissettiğinden neredeyse emindi.

Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ baktığını hissediyordu.

Sonunda matarasını daha sıkı kavradı ve yüzünü eğerek ağaçlara, en büyük iki çamın arasındaki karanlık boşluğa baktı.

Bir çift parlayan beyaz kürenin kendisine baktığını gördü. Göz kırpıldılar.

Dondu kaldı.

Bir şeyler hayal ettiğinden emindi. Bunlar göz değildi. Ateşböcekleri belki de; akşamın erken saatleri yaklaşıyordu ve fırtına tehdidiyle birlikte bu böcekleri her zaman tüm güçleriyle ortaya çıkarırdı. Ama...

Küreler birlikte göz kırptı. Birlikte hareket ettiler. Ve çok geçmeden ormanın gölgelerinden o kadar uzaklaştılar ki, hiç şüphesiz bir yüzün parçası olduklarını gördü. Ona bir geyiği düşündüren uzun, dar bir yüz; hatta kafatasının kıvrımı boyunca boynuzların başlangıcı olabilecek dikenler vardı.

Cas keskin bir nefes aldı. *Neydi o?*

Gözlerini ondan alamıyordu. Arıyordu, umutsuzca bunun sadece bir ışık oyunu olduğuna dair bir işaret arıyordu. Ama sonra çok belirgin, çok sağlam bir şekilde eğildi ve uzun, zarif parmaklara benzeyen bir şeyi sanki onu karşılıyormuş gibi arkasındaki ağaçlara doğru salladı.

Bir dirsek böğrüne saplandı. Cas döndüğünde sağındaki askerin ona baktığını gördü. Etli eliyle bir matara sıkıyordu. Adamın burnu ve yanakları kırmızıydı ve nefesindeki hafif alkol kokusunu alabiliyordu.

"Merak ediyorsun, öyle mi?" diye kıkırdadı. "Gidip Sis ruhuyla oynamak ister misin?"

- Ya da belki ormanda yaşayan periler, ha?"

"*Peri* diye bir şey yoktur, ukala *herif*," dedi karşısındaki uyku gözleri askeri.

Bu, üçüncü bir askerin kuşkulu bir homurdanmasına neden oldu; Tara, adının Killian olduğunu söylediğini hatırlıyordu. Bir süre sonra Tara da onların yanına geldi, Cas'ın karşısına oturdu ve başlayan tartışmayı dikkatle dinledi.

"*Peri* diye bir şey *var*," dedi Killian. "Ve onları yaratan Güneş tanrıçası dışında kimseye hesap vermedikleri ve bazı hikayelere göre *bunu* bile yapmadıkları için baş belasıdır. Ama var olduklarından üç cehennem kadar eminim. Sadece buralarda değiller ve bu bizim için bir şans."

Bir anlaşma ve kabul gürültüsü duyuldu.

Cas tekrar ormana bakmaya başladı.

"Kuzenim bir peri tarafından kandırıldı," diye ısrar etti Kırmızı Surat. "Lanet şey onu bir tarlanın ortasına götürmüş, güzel bir bayanla birlikte olduğuna ve ona iyi vakit geçirteceğine inandırmış. Sonra bir de bakmış ki, çok şanssız tarla işçilerinin önünde çırılçıplak uyanıyor."

"Eğer o da senin kadar aptalsa, muhtemelen kıyafetlerini çıkarması için onları kandıran büyük bir kelebek olmuştur."

Çemberden kahkahalar yükseldi ve ardından metal bir fıncanın fırlatılıp hedefini ıskalaması gibi bir ses duyuldu. Hikâyeler bundan sonra uzun süre devam etti; görünüşe göre herkes bu yaramaz perileri suçlayabileceğine inandığı garip bir an yaşamıştı.

Cas dalgın dalgın kaba konuşmaları dinlerken, o hâlâ aramakta olan ormanın kenarını izliyordu.

O yaratık nereye gitmişti?

CHAPTER FIFTEEN

KARANLIĞA NE KADAR UZUN SÜRE BAKARSA BAKSIN ağaçlar, yaratık geri gelmedi.

"Soluk İşaretli arkadaşımızın yüzünde sanki kendisi de kandırılmış gibi bir ifade var," dedi Kırmızı Surat aniden. Onu tekrar böğründen dürtmeye başladı ama Cas daha hızlıydı; bileğini yakaladı ve kendisinden uzaklaştırdı.

"Büyük olasılıkla bir kuş ya da onun gibi bir şey," dedi Killian, artık konuşmaktan sıkılmış gibiydi.

"Öyle ya da böyle, gidip öğrenecek kadar cesur olmadığına bahse girerim," diye homurdandı Kırmızı Surat, bileğini onun elinden çekerek.

Cas ona ters ters baktı.

Ve sonra ayağa kalktı.

Tara ona, "Kaptan sabaha kadar o ormandan uzak durmamızı emretti," diye hatırlattı. "Bu vahşileri dinlemek zorunda değilsin Casia. Onları görmezden gel."

Cas bunu yapmakta bir sorun görmezdi ama bu sadece kralın askerlerine korkmadığını kanıtlamakla ilgili değildi.

O ormanda bir şey görmüştü. Onu görmesini *isteyen* bir şey. Ne kadar aptalca görünse de, onu takip etmesini isteyen bir şey.

"Hemen döneceğim," dedi ve etrafını saran askerlerden biraz belirsiz bir kahkaha korosu kazandı.

Tara gülmüyordu. "Kaptan sorarsa, sana bunu yapmamamı söylemiştim." "Anlaştık," dedi Cas ve devam etmeden önce ona son bir kez dalgın dalgın baktı

ormana doğru kararlı yürüyüşü.

Birinin "Onu durdurmalı mıyız?" diye sorduğunu duydu.

"Onu rahat bırakın."

"Ama Sis ruhunun büyüü...."

"Kendini aptal yerine koymak istiyorsa, bırakalım yapsın."

Cas yürümeye devam etti, onların sözleri onu ağaçların arasında saklanan şeyi görmeye her zamankinden daha kararlı hale getirmişti.

Ormanın eşliğini geçtikten sonra, nefeslerinin sesi ve ara sıra hışırdayan esinti dışında dünya sessizliğe büründü. Bu esinti çam, hanımeli ve çamur kokuyordu. Güneş ışınları tepesindeki gölgelikte açılan aralıklardan süzülüyordu. Bu ışık parçaları düşen, çırpınan yapraklar ve küçük böceklerle parıldıyordu ama o daha derinlere, daha kalın yaprak kümelerine ve dal karmaşalarına doğru ilerledikçe bu ışıkların sıklığı giderek azaldı.

Bu ormanın çok eski olduğu belliydi. Hava sanki yüzyıllardır toz ve anı biriktiriyormuş gibi ağırdı. Asırlık ağaçların tepelerini görmeye çalışması başının dönmesine ve daireler çizmesine neden oldu. Kafası karışmıştı ama yine de o büyüleyici yüksekliklere doğru bakmaktan kendini alamıyordu. Gözleri yukarı doğru süzülürken bir tür trans halinde hareket etti.

Sonunda bakışlarını indirip yere daha yakın olan dünyaya bir kez daha baktığında, çevresini tanımadığını fark etti. Ne hangi yöne doğru yürüdüğünü söyleyebiliyor ne de hangi yönden *geldiğini* hatırlayabiliyordu. Ve nereye bakarsa baksın, kamplarından yükselen dumanlardan ya da titreyen ateşlerden eser yoktu.

Kayıp.

Kaybolmuştu.

Tıpkı tüm hikâyelerde olduğu gibi. Şakayı seven Sis ruhu onu ormanına götürmüştü ve o da peşinden gidecek kadar aptal, onun ilgisini bizzat istediğine inanacak kadar ahmaktı. Dişlerini sıktı, kendine kızdı.

"Beni içeri davet ettin," diye seslendi ağır sessizliğe. "Şimdi göster kendini!"

Bir cevap beklemiyordu. Ve alamadı da. İç çekerek botundan bıçağını çıkardı ve kendisine tanıdık gelen bir yol ararken geçtiği ağaçları işaretlemeye başladı.

Sonra en yumuşak ayak seslerini duydu, dalların ve yaprakların bir kenara itilmesiyle oluşan bir fısıltı...

Arkasına döndü ve işaretlediği ağaçlar ortadan kaybolmuş, bir zamanlar durdukları yerde açık, yapraklarla aydınlatılmış bir izden başka bir şey bırakmamışlardı-

Parlak, davetkâr bir yol ve sonunda kamp gibi görünen bir yer. "Oh, çok zekice," diye mırıldandı. "Ama korkarım ben aptal değilim. bu yolu takip edecek kadar."

Hızlı bir esinti yaprakları salladı ve beraberinde pırıltılı, tiz bir ses taşıdı.

Neredeyse kahkaha gibi geliyordu.

Belki de bu onu korkutmalıydı. Yine de neredeyse *tanıdık* gelen bir şeyler vardı. Sanki daha önce burada bulunmuş ve son ziyaretinde de bu kahkahayı duymuş gibi hissetmesine neden olan bir şey

-Belki de bir rüyada.

"Dışarı çık," diye seslendi, bu kez daha yumuşak bir sesle.

Ve bu sefer emri cevapsız kalmadı; kampın kenarında gördüğü yaratık, budaklı gri bir gövdenin arkasından dışarı süzüldü. Başını merakla eğerek, güneş ışığının vurduğu bir alana doğru adım attı.

Onu ilk gördüğünde aklına bir gölge gelmişti - ağaçların ve kayaların üzerine düşerken vücudunun hareket edişi, kaymış ve yayılmış gibi görünmesi - ama güneş ışığının sıçramasıyla o kadar da karanlık değildi. Gölgemsî siyahtan çok yumuşak maviydi ama yine de katı bir cisimden çok bir gölge gibi hareket ediyordu. Ya da daha çok sis gibiydi.

O izlerken, tamamen sise dönüştü ve kalın bir ağaç dalına sarılmadan önce birkaç saniye boyunca havada dönerek geyik başlı, ancak başka türlü insana benzeyen vücuda dönüştü.

Oh.

"Sen gerçekten Kiri'sin, değil mi?" Farkına vardığında nefesi kesilmişti. Şimdi bile çılgınca geliyordu ama önündeki kanıt inkâr edemezdi.

O yanan küreler bir anlığına kayboldu, sanki küçük ruh gözlerini kapamış bir sonraki hamlesini düşünüyordu. Tekrar gözden kayboldu; ancak ormanın zemininde yeniden ortaya çıktı ve sırık gibi kollarını ve bacaklarını kullanarak ona doğru koşmaya başladı. Neredeyse Cas'ın tam önünde durdu ve tam boyuna geri dönerek Cas'ın birkaç metre üzerinde yükseldi.

Kalbi göğsünde çılgınca atıyor olsa da yerinde durdu. Bu kadar yakinken, vücudunu oluşturan girdaplı sis daha katı görünüyordu. Ruh yağmur ve çürümüş odun kokuyordu. Etrafındaki hava hızla daha da ağırlaştı, nemli bir hal aldı ve büyü ihtimaliyle usulca gümbürdedi.

Cas derin bir nefes aldı. "Artık numara yok. Sadece bana gerçeği söyle: Sen

Kiri, sen değil misin?"

Yaratık bir adım geri çekildi ve başını eğdi.

Uzaktan, Tara'nın ona seslendiğini duydu.

Tara'nın bağıırışına doğru dönmeden önce ruha, "Ben... Benim geri dönmem gerekiyor," dedi. Ama ruh her nedense onu dinliyor gibi görüldüğü için ekledi: "Bana bir iyilik yap ve yarın sabah geçmemize izin ver, olur mu? Hile yok. Bizi yavaşlatmak yok." Omzunun üzerinden baktı, onun parlayan tuhaf gözlerine buyurgan bir bakış yerleştirmeye kararlıydı.

Küçük ruh yine gitmişti.

Sadece güneş ışığında dönen bir parça sis vardı. Bir an sonra o da kayboldu.

Ama sonra bıçağıyla işaretlediği ağaçlar yeniden ortaya çıktı. Onlara doğru adım attığında içini bir huzur duygusu kapladı ve fark etti ki... kamp sağ taraftaydı. Hemen ilerideydi. Bundan emindi; artık kaybolmamıştı.

Aslında, sanki hiç kaybolmamış gibi hissediyordu.

Dışarı çıkarken attığı adımlar, içeri girerken attığı adımlardan daha hafifti. Çok daha hafif. Ateşin yanındaki gruba doğru ilerledi ve birkaç kafa ona doğru döndü, ifadeleri şaşkınlık ve kafa karışıklığının bir karışımıydı.

Elander şimdi bu grubun arasındaydı. Elander dönüp onu gördüğünde yüzünde rahatlamaya benzer bir ifadenin belirdiğini düşündü ama onu karşılamak için yürüdüğünde bu ifadenin yerini hemen öfke aldı.

"Orada ne yapıyordun?" diye sordu.

Omuzlarında biriken gerginliği yuvarladı ve sesini sakın tutmaya çalıştı. "Bir şey gördüm ve ben-"

"Bir şey mi gördün? Ve onu takip ederek her türlü canavarın ve haydutun saklandığı o ormana gitmenin iyi bir fikir olacağını mı düşündün?"

"Bunların hiçbirisiyle karşılaşmadım, o yüzden-"

"Size verilen emirleri dinlemeniz gerektiğini açıkça belirttiğimi sanıyordum. Değil mi?"

Alt dudağını çiğnedi. "Evet."

"Ve bu emirler sabaha kadar o ormandan *uzak* durmayı da içeriyordu, değil mi?"

"Evet."

Sesi yumuşak, tehlikeli bir tona alçaldı. "Bu gezide sana hiçbir şey olmayacağına dair Varen'a yemin ettim. Seni tek parça halinde geri getireceğime."

Kendine baktı ve sonra meydan okuyan bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "şanslısın. Çünkü görünüşe göre ben hâlâ tek parçayım."

Birbirlerine ters ters baktılar.

Önce o patladı ve öfkeli bir sesle, "Sakıncası yoksa artık aptalca avlara çıkmak yok," dedi. Sanki onun emri karşısında sinmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Eğer durum buysa, uzun süre bekleyecektir.

Onun bakışları altında solmadı. Adam dönüp hışımla uzaklaşmaya başlayana kadar ona ters ters bakmaya devam etti.

Onun gitmesine izin vermek istedi. Ama kızgınlık onu sıkılmış bir sesle daha fazla kelime söylemeye zorladı: "Sis'in küçük ruhunu gördüm."

Elander yürümeyi bıraktı.

Birkaç kişi kıs kıs güldü.

Tara ona acıma ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Ama Cas hepsini görmezden geldi ve Elander'a doğru birkaç adım attı. *Onun* kendisine inanmasını neden bu kadar önemseydiğinden emin değildi. Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Ben onu gördüm, o da beni gördü," diye ısrar etti. "İşte bu yüzden ormana gittim; yarın daha fazla gecikme olmadan ormanından geçebilmemiz için onun onayını istedim."

Elander yüzünü ona döndü. "O ormanda yürüyen düşük ruhun hikâyeleri sadece hikâyedir."

"Ben yalancı değilim!"

Çenesinde bir kas çalıştı. Etraflarında büyüyen dinleyicilerin son derece farkında görünüyordu. Cas'a doğru bir adım geri çekilip dinlediklerinden emin *olduktan* sonra, "Sis ruhu hâlâ o ormanda yaşıyor olsa bile, sizin gibiler için kendini göstereceğinden şüpheliyim," dedi.

"Evet, *yaptı*."

Gülümsemesi neredeyse acımasızdı. "Yalnız mıydı? Yoksa ona eşlik eden bir sürü tanrı ve ruh mu vardı? Belki de ormandaki bu rastgele, ilahi partinin tek tanığı olarak sadece sen seçildin?"

Etrafindaki kıs kıs gülüşmeler daha da arttı.

Sözcükleri yetersiz kalsa da çenesini aynı meydan okuyucu tavırla dik tuttu ve onun acımasız sataşmalarına karşılık vermeyi reddetti.

Çünkü ona inansa da inanmasa da haklı olduğunu biliyordu.

"Gördüğüm kadarıyla rapor edilecek başka bir şey yok," dedi

Elander.

Cas hâlâ cevap vermemişti. Haklı olduğunu biliyordu ama bu gruptaki önyargının kendi lehine olmadığını *da* biliyordu. Grubun kaptanıyla tartışmaya devam ederse kendini daha da aptal durumuna düşürecek.

"Doğruyu söylüyorum," diye hırladı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. Ve sonra bağlı atına doğru tepinerek uzaklaştı.

Lily, etrafındaki askerlerden çok daha iyi bir arkadaşı.

Ormanda yaşadığı olayın üzerinden hiç zaman geçmemiş gibi hissettiren saatler geçmişti. Gruptakilerin çoğu yataklarına çekilmişti. Kendilerine verilen gözcüler dışında sadece birkaç kişi hâlâ kampta dolaşıyor ve sessiz sohbetler yapıyordu. Başka hiç kimse Cas'ın kendini rahat ettirmek için yaktığı ateşin başında oturmak istemiyor gibiydi. Kendi kendine bunun ormana yakın olmak anlamına geldiği için olduğunu ve *kendisine* yakın olmak istememeleriyle bir ilgisi olmadığını söyledi.

Kendisine yakın olmak isteyip istemedikleri pek de umurunda değildi.

Ama görünüşe göre önümüzdeki birkaç gün yalnız geçecekti. Ormanda yaptığı tuhaf maskaralıkların, birlikte seyahat ettiği bu gruptan hiç sevgi görmesini sağlamadığı açıktı.

Uyumaya bile teşebbüs etmemişti. Sis ruhunu düşünmeden edemiyordu. O garip ormanı. Sis ruhuyla yaptığı konuşmanın bazı kısımlarını hayal mi etmişti?

Peki ya onun emirlerini dinliyor gibi görünmesine ne demeli?

Bu kafa karıştırıcı düşüncelerden daha da uyku kaçırıcı olan, daha önce havada olan fırtınaydı; şimdi ciddi bir şekilde onlara doğru geliyordu ve gökyüzünü hınzırca parlak şimşeklerle aydınlatıyordu. Gök gürültüsünün sesi gittikçe artıyordu. Cas sanki sesi, titreşimleri içine çekiyormuş gibi hissetti, ta ki fırtınanın bir parçası içinde şiddetlenip sarsılana kadar. Başını göğsüne yasladı ve yükselmeye çalışan paniği bastırdı.

Sadece her şeyin bitmesini istiyordu.

Rhea'yı, Laurent'ı, Asra'yı ve onların istikrarlı, saçma olmayan tavsiyelerini istiyordu. Nessa'nın sakinleştirici büyüünü. Zev'in kahkahasını.

Ama yine de yalnız olması muhtemelen daha iyiydi. Çünkü paniğin, onu alt etme çabalarının üstesinden geldiğini zaten hissedebiliyordu ve *bunun* için bir seyirci istemiyordu.

Aklına, yaklaşan yağmurdan korunmak için daha iyi bir yer araması gerektiği geldi. Ama bir türlü ayağa kalkamıyordu. Hareket etme komutlarına sadece elleri itaat ediyordu. Ayak seslerini duyduğunda toprağa eşit aralıklarla on tane aynı delik açmaya başlamıştı. Biraz çaba sarf ederek elini sabit tutmayı başardı. Kaçan düşüncelerini, topraktaki çukurları takıntılı bir şekilde saymayı bırakacak kadar uzun süre frenlemeyi ve sonra başını kaldırıp bakmayı başardı.

Basamaklar Elander'a aitti. Onun kendisini daha da sinirlendirmek ve sorguya çekmek için burada olduğunu düşündü - belki de ormandaki yürüyüşü ya da dün gece Varen'le yaptığı konuşma hakkında.

Bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordu, bu yüzden ondan önce konuştu: "Hiç havamda değilim."

"Ne için havamda değilim?"

Belli belirsiz bir şekilde onun tüm varlığını işaret etti.

Bunun üzerine homurdandı ama hemen konuşması için onu zorlamadı. Sadece birkaç başıboş sopa ve diğer çıra parçalarını toplamaya koyuldu. Bunları ateşe ekledi ve sönmekte olan alevleri tekrar canlandırmaya çalıştı. Yaklaşan yağmur göz önüne alındığında anlamsız bir çaba gibi görünüyordu. Sadece ona yakın olmak için bir bahane mi arıyordu?

Onu göz ucuyla izleyebildiği kadar izledi, ta ki düşünceleri dikkatini dağıtana, nefes alış verişleri hızlanana ve görüşü bulanıklaşana kadar. Gözlerini kapattı.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi aniden.

Pardon?

Duymayı beklediği şey bu değildi.

"Ama emirlerimi görmezden gelmenize izin veremem. Kral-imparator sana ayrıcalıklı davranıyor olabilir ama ben yapamam. Aslında bunu *yapmazsam* sizin için daha iyi olur. Birlikte seyahat ettiğimiz askerlerden bazılarının oldukça kaba olduğunu fark etmişsinizdir. Kimseye iltimas geçmemden hoşlanmayacaklardır."

Yaşadığı panik yüzünden düzgün kelimeler bulamıyordu. Bu yüzden sadece başını salladı ve sonra parmaklarını toprağa vurmaya geri döndü.

Birkaç dakika daha, birkaç gök gürültüsü ve şimşek çaktıktan sonra sordu: "Sen iyi misin?"

Tanrım, neden hala burada?

"Thorn?"

"Ben iyiyim."

Bu son olmalıydı. Kadının gerçekten sohbet edecek havada olmadığı mesajını almış olmalıydı. Bunun yerine onun yanına çömeldi ve "Benimle konuşur musun lütfen?" dedi.

Hayır.

Kaba olmaya çalışmıyordu. En azından bu sefer. Şu anda kelimelere odaklanmak çok zordu - o kadar zordu ki neredeyse fiziksel olarak onunla konuşamayacağını hissediyordu.

"Üzgün olduğumu söyledim."

"*Sen değilsin.*" Sesinin nefes nefese çıkmasından nefret ediyordu. "Değil mi?"

Birden tüm vücudu kaşınmaya başladı. Hareket etmesi gerekiyordu. Onunla savaşmak işe yaramamıştı. O *gitmiyordu*. Kaçması gerekiyordu.

Koş, koş, koş.

Ama bir şey onu yerinde tuttu. Yine bir şey parmaklarını altlarındaki toprağa bastırdı ve birkaç kelime daha mırıldandı: "Ben sadece... Bazen anksiyete ile mücadele ediyorum. Bu... *ataklarla*."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra: "*Mücadeleyi* tanımla." Sesi gerçekten soruyormuş gibi geliyordu; tonu ilk kez küçümseyici olmaktan çok meraklıydı.

Ama ah, bunu *kelimelere* nasıl dökebilirim.

Sabırla onu izledi, o nefes alıp verirken, sonunda tekrar konuşacak gücü bulana kadar. "Gerçekten bunun nasıl bir his olduğunu açıklamamı istiyorsun."

"Evet.

İstiyorum."

Gir ve çık.

İçeri ve

dışarı.

"Bunu açıklayabilir misiniz?"

Bilmiyordu. Hiç denememişti. Kimse ondan bunu istememişti.

Ama sonra bunu hissetti: Tek bir sakın nefes yükseliyor, içinde kopan fırtınayı kısa süreliğine dindiriyordu. Ve böyle molalar asla uzun sürmezdi, bu yüzden hala yapabiliyorken kelimeleri ağzından kaçırdı: "Tamam. Şey, sanırım... her şey birdenbire çok ağırlaşmış gibi geliyor. Sanki aldığım her nefes, hareket etmeye çalıştığım her santim felaketle sonuçlanabilirmiş gibi geliyor ve bu yüzden... Zorlukla nefes alabiliyorum. Zorlukla hareket edebiliyorum. Ve onu yok edemiyorum. Kapatamıyorum, kaldıramıyorum

Göğsümdeki, ciğerlerimdeki ağırlık... tüm vücudum bu ağırlıkla kaplandı."

Alevleri körüklemeye geri dönmüştü ama kaşlarının çatıklığı, onun sözlerini dikkatle dinlediğini gösteriyordu.

"Bakın, sadece bir dakika oturmam gerekiyor, sonra iyi olacağım. Bu olduğunda, ben... denizin ortasında bir kaya hayal etmeyi severim. Fırtınada. Dalgalar üzerine çarpıyor, gittikçe yükseliyor, ama kaya hareket etmiyor. Dalgalar tekrar sakinleştiğinde kaya hala oradadır."

Anlamış gibi görünerek yavaşça başını salladı. "Sen kayasın." "Ben kayayım."

Bir an sessizlik ve sonra: "Sizinle oturabilir miyim?"

Göğsü sıkıştı. Fırtına içinde dönmeye devam ediyordu. Dalgalar yükseliyor, tehdit ediyordu ve onları hissedebiliyordu... ama üzerine düşmüyorlardı. Henüz değil. Sanki küçük bir şey, çırpınan kuş kanatları kadar silik bir şey onları uzak tutmaya çalışıyordu. Tabii ki uzun sürmeyecekti; böyle şeyler asla olmazdı. O kadar basit değildi. Ama bu küçük çırpınma karanlığı en azından cevap verebileceği kadar uzun süre uzak tuttu.

"Eğer istersen, sanırım."

O da öyle yaptı. Onunla birlikte dalgaların arasında oturdu. Konuşmadı. Dalgalarla savaşmak için hiçbir şey yapmadı. Sadece bekledi ve birkaç dakika sonra Cas nihayet parmaklarıyla toprakta kazdığı delikleri sildi ve tekrar konuşabilecek kadar sakinleşti.

"Bazen," diye başladı yavaşça, "hiçbir neden yokmuş gibi gelir. Diğer zamanlarda ise tetikleyiciler bellidir." Gözlerini uzaktaki gökyüzüne doğru kaldırdı ve tam o anda bir şimşek şiddetle çatallanarak yeryüzüne indi. İstemsiz titremesi yatışana kadar bir an için gözlerini kapattı ve sonra açtı ve ekledi: "Fırtınalar tek tetikleyici değil, ama en kötülerinden biri."

Adam ona meraklı bir bakış attı ve kadın kendini garip bir şekilde konuşmaya devam etmek zorunda hissetti.

"Annemle babamın öldüğü gece fırtına vardı." "Solma Hastalığı mı?" diye tahmin etti.

"Tam olarak değil. İkisinde de o hastalık *vardı* ama onları öldüren bu değildi."

"Ne oldu o zaman?"

"Annem. Babamı öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı. Sonra da kendi **c a n ı n a** kıydı. Çünkü, muhtemelen bunu zaten biliyorsunuz, ama

Çoğu zaman bu hastalığın sonunda zihin çöküyor. Halüsinasyonlar korkunç olabilir. Annem bu sonun yaklaştığını biliyordu ve sanırım bu korkunçluğa maruz kalmamızı istemedi. Bu yüzden üçümüz için de bir merhamet cinayeti işlemeye çalıştı."

"Ama sen ondan kaçtın."

"Ben... Ben yaşamak istedim. Sadece kısa bir süre için bile olsa. Ve tüm bunların sonunda delirsem bile."

"Ama sen delirmedin."

Cas küçük, çarpık bir sırıtışla, "Tartışılabilir," dedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bana nispeten akli başında görünüyorsun," diye ısrar etti. "Sadece ara sıra ciddi muhakeme hataları yapıyorsun."

"Teşekkürler, sanırım?"

"Ve sen de kısa bir süreden fazla yaşadın," diye ekledi, sanki şimdi yüksek sesle düşünüyormuş gibi.

"On üç yıl oldu."

Rakam karşısında gözleri hafifçe irileşmişti ama bu onu şaşırtmamıştı. Hiç kimse Solgunluk tarafından dokunulduktan sonra bu kadar uzun süre yaşamamıştı. O ve Asra dışında hiç kimse.

"Bazen onlar da bir Çekilde yaGayabilir miydi diye düşünüyorum," dedi daha yumuşak bir sesle, "eğer annem bu kadar aceleci davranmasaydı. Eskiden her şeye çok kızardım."

"Kızmakta haklıymışsınız gibi geliyor."

Onun böyle söylediğini duymak içini ısıtmıştı. Ama yine de başını salladı. "Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda, sanırım onlara uzun süre kızabileceğimi hiç hissetmedim, çünkü onlar benim gerçek ebeveynlerim bile değildi."

"Öyle değiller miydi?"

Adam derin bir merakla ona doğru bakarken, vücudu kasılma tehlikesi geçirdi; tüm bunları ona neden anlatıyordu?

Bilmiyordu, ama kendini konuşmaktan alıkoyamıyor gibiydi. Böylece sessizce açıkladı: "Dört yaşındayken beni yanlarına aldılar. Ve ondan sonraki beş, neredeyse altı yıl boyunca bana ellerinden gelen her şeyi verdiler. Gerçek ailem gibi *hissettim*. Bu yüzden onlara ne kadar kızgın olabilirim ki?"

Buna verecek bir cevabı varmış gibi görünmüyordu.

"Onlar gerçekten hatırladığım ilk aileydi; ondan önceki her şey bir bulanıklık."

"Her şey mi?"

"Şey, *her şeyi* değil. Bir yetimhane hatırlıyorum ve oranın çok ama çok soğuk bir yer olduğunu hatırlıyorum. Lord ve Leydi Tessur beni o soğuktan kurtardılar ve ben sadece... Keşke onların beni kurtardığı gibi ben de onları kurtarabilseydim."

"Onlar öldüğünde sen kaç yaşındaydın? Dokuz gibi mi?" "Konu bu değil."

Yağmurun ilk birkaç damlası ateşi tıslatırken gözlerini ateşe dikti. "Birilerini kurtarmak için endişelenmek için çok gençtin."

"Belki." Omuz silkti. "Her neyse, kurtarılacak kadar şanslıydım. Onları kaybettikten sonra, Asra beni yanına aldığı anda. Ama şimdi..."

"Varen'e bahsettiğin kişi o mu?" diye tahmin etti. "Hasta olan."

"Evet. Ve onu da kaybedemem. Bu yüzden onu iyileştirmenin daha iyi bir yolunu bulana kadar ihtiyacı olan ilaçları ona ulaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bir süre sessiz kaldı, tıslayan ve çıtırdayan ateşe baktı. "... Bu yüzden Darkhand'ın evindeydin."

Başını salladı. "İşte bu yüzden Varen'a yardım etmeyi kabul ettim - umarım o da bana yardım edebilir."

Elander buna kaşlarını çatı, belli ki kral-imparatorun yardım tekliflerinin güvenmeye değer olduğuna hâlâ ikna olmamıştı.

Ama Cas inatla devam etti: "Eğer yardım edebileceğimiz bir *şans* varsa -Hatta birlikte çalışarak Asra'yı iyileştirebilirsek, Varen'in benden istediği her şeyi yaparım."

Elander iç çekiyormuş gibi görünüyordu. Sonra ağzının bir kenarı yukarı kalktı. "Benimle çalışmayı gerektirse bile mi?"

"Seninle çalışmayı gerektirse bile."

Hafifçe güldü ve sonra tekrar sessizliğe gömüldüler.

Bu sessizlik birkaç dakika sürdü, ta ki Cas, "Bunun için üzgünüm, bu arada," diyene kadar.

"Pardon?"

"Seni uyanık tuttuğum için." "Zaten ayaktaydım."

"Demek istediğim, tüm bu endişe verici şeyler yüzünden dikkatini dağıtmam ya da seni yavaşlatmam konusunda endişelenmene gerek yok. Sabaha kadar iyi olacağım, hava hâlâ fırtınalı olsa bile... Söz veriyorum bir yolunu bulacağım. Bu bir zayıflık ama bununla başa çıkabilirim."

Cevap verirken gözlerini ateşten ayırmadı. "Az önce anlattığın tüm o şeylerin ağırlığına rağmen devam edebilmek pek de zayıflık belirtisi sayılmaz." Ayağa kalktı. "Biraz uyumalısın. Ama bana ihtiyacın olursa şuradaki tepenin dibindeki çadırda olacağım."

Dudakları *tamam* kelimesini oluşturdu ama bu kelime çıkmadı. Son dört kelimeyle şaşkına dönmüş bir halde onun ardından bakakaldı.

Bana ihtiyacın olursa.

Çadıra giden yolu yarıladıktan sonra geri dönüp ona doğru yürümeye başladı. "Son bir şey daha."

Boğazını temizledi. "Evet?"

"Daha önce ormanda her ne gördüysen... sadece, yarın sabah o ormandan geçerken garip bir şey görürsen, lütfen bu sefer kendine sakla."

İsteğinin ardındaki anlamı kavramak bir an aldı.

"Bekle. *Gerçekten* bir şey gördüğüme inandığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çattı ve sanki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi bir adım daha yaklaştı. "Tek bildiğim, yapmakla görevlendirildiğimiz işle ilgili dikkatimizi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacımız olmadığı. Odaklanalım, olur mu?"

Yavaşça başını salladı ama içinde titreşen tuhaf heyecanı tam olarak yatıştıramadı.

Ona *inandı*.

"Çok garip bir şeydi," diye fısıldadı, heyecanı giderek artıyordu. "Yemin ederim Kiri beni o ormana çekmeye çalışıyordu. Ve sadece oyun oynamak için değil - çünkü ona bu oyunları oynamamasını söylediğimde beni dinledi. Sanırım... Sanırım Tara'nın çağrısını duymamış olsaydım, onunla daha fazla zaman geçirseydim, gerçekten iletişim kurmanın bir yolunu bulabilirdik."

Elander'in kaşları daha da çatıldı. "Eğer kötü ruhlar gerçekten seninle iletişim kurmaya çalışıyorsa, bundan iyi bir şey çıkmayacağına söz veriyorum. Onlara hükmedilemez. Ya da güvenilemezler."

Aynı fikirde olduğundan emin değildi ama *nedenini* açıklayamadığı için bir şey söylemedi.

"Onları görmezden gelin. Bunu yaparsan sen de dahil olmak üzere hepimiz çok daha iyi durumda olacağız."

İsteksizce tekrar başını salladı.

Mavi gözleri uzaklara daldı. Düşünceler içinde kaybolmuştu. "İyi geceler, Thorn." "...İyi geceler."

Onun gidişini izledi.

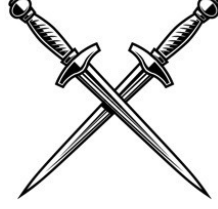

Daha önce aralarında farklı bir şeylerin oluştuğunu hissetmişti, bundan emindi. Güven gibi bir şey. Neredeyse sıcak, tanıdık ve... tatlı bir şey.

Ama adam çadırına girip gözden kaybolduğunda, ona karşı her zamanki hayal kırıklığını ve küçümsemesini bir kez daha hissetmekten kendini alamadı.

Ona söylemediği neydi?

CHAPTERS) VTEEN

ERTESİ SABAH, ŞANS YÜZÜNDEN MI YOKSA

Cas'ın Sis ruhuna verdiği komutla, o ve grubu Kirith Ormanı'ndan olaysız bir şekilde geçtiler.

Diğer taraftaki yolu umdukları kadar boş buldular. Yol dik ve bakımsızdı ama kısa sürede onları Belwind şehrine yaklaştırdı ve şehrin duvarları, puslu mavi gökyüzüne karşı ufalanan bir şekil oluşturarak açıkça görülebilir hale geldi.

En dış kapıya yaklaştıklarında, grupları birkaç küçük gruba ayrılmaya başladı. Bir gün önceki abluka olayından sonra, ihtiyaç duydukları şeyi bu şehirden çıkarmak için kral-imparatorun otoritesini kullanmaya çalışmamalarının daha iyi olacağı konusunda fikir birliğine varıldı; gizli bir operasyon amaçlarına daha iyi hizmet edecekti.

Böylece Cas da Elander, Tara ve Caden'a katılarak kendilerini kral-imparator adına çalışan hizmetkârlar -ya da kurtarıcılar- olarak gösteren her türlü kıyafetten kurtuldu. Siviller gibi göründüklerinde ve atları sıradan hayvanlar gibi olduğunda, dördü Belwind'e giden son kilometreleri tek başlarına kat ettiler.

Ya da en azından yalnız görünüyorlardı; gerçekte, daha iyi silahlanmış ve gerektiğinde müdahale etmeye hazır birkaç kraliyet askeri grubu daha uzaktan takip ediyordu.

Ama grubu sadece en basit silahları taşıyordu. Cas'ın elinde Varen'in kullanması için göndermekte ısrar ettiği dengeli bir kısa kılıç vardı. Ve basit bir silah bu şehirde görülmesi garip bir şey değildi; Belwind, üç diyar olan Bloodstone, Prymarsh ve Bywilds'ın bir araya geldiği noktada bulunduğu için hareketli bir ticaret merkeziydi. Ayrıca Arada Kalan'dan da çok uzakta değillerdi, bu da Belwind'in

kristallerin ve diğerk sihirli nesnelerin yasadışı ticaretini yapan ayrıntılı bir yeraltı pazarına ev sahipliğı yapıyordu. Tüm bunlar, gün batımından sonra yürümenin güvenli olmadığı sokaklara yol açıyordu - özellikle de silahsızsanız

-Hem de yabancıları taşıdıkları şey hakkında sorgulamaktan daha iyi bilen bir yerli halk.

Bu *kendi işine bak* mantığı, Cas ve diğerkleri şehri kuzey ve güney bölümlerine ayıran ana caddeye adım atar atmaz kendini belli etti. Hiç kimse Cas'la göz teması kurmadı. Karşılaştıkları birkaç sokak satıcısı bile, anlaşmalarını ve ürünlerinin sonsuz değerlerini bağırarak anlatırken bakışlarını uzaktaki bir şeye sabitlemişti.

"Kuzey tarafındaki Misthill bölgesine gidiyoruz," diye bilgi verdi Caden. "Muhbirime göre, vakaların çoğı orada karantinaya alınmış."

Onları ana caddede rahat bir tempoyla yürüttü. İnsanlar *ona* bakmakla ilgilenmiyor gibi göründükleri için Cas yanlarından geçen herkesi gözlemlemekte özgürdü. Birkaç dakika geçmesine rağmen hâlâ kimseyle doğru dürüst göz teması kuramamıştı. Havada tam olarak çözemediğı garip bir enerji vardı; sanki tüm şehir bir şeye *hazırlanıyor* gibiydi. Adımları çoğı zaman telaşlıydı, vücutları kaskatı kesilmişti ve ilk kötü rüzgârda evlerine girip kapıyı çarpmaya hazırđılar. Tedirginliklerinde, suç dolu bir şehirde yaşamının getirdiğı genel temkinlilikten daha fazlası varmış gibi geliyordu.

Hepsini geren o hastalık mıydı?

Ya da belki de o ana kadar hepsi kral-imparatorun aralarına bir bölük asker gönderdiğini biliyordu?

Yanlarından geçen konuşmaların çoğı sessizdi. Bu yüzden sınırsız kahkaha ve gevezelik sesleri ona ulaştığında Cas'ın gözleri hemen seslerin geldiğı mekâna takıldı; müşterilerinin ağırlığı altında yıkılmaya çok yakınmış gibi görünen bir sundurması olan bir meyhaneye.

Azgın Ejderha, o köhne verandanın üzerindeki afişte yazıyordu ve isme kırmızı bir ejderha ile çok... *müstehcen* bir şekilde poz veren bir prensesin görüntüsü eşlik ediyordu.

Elander onu müstehcen tabelaya bakarken yakaladı ve kıkırdadı. "Şuradaki şüpheli görünümlü handa bazı müşterilerle buluşman gerekiyorsa, seni bekleriz Azalea."

Lily'yi atının yanına çekti ve koluna olabildiğince sert bir yumruk attı.
Bu sadece onu tekrar güldürdü.

Tara kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadan yoluna devam etti. Cas da bu örneği takip ederek Elander'la arasına olabildiğince mesafe koydu.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe, o sessizce her şeyi gözlemlemeye devam etti. Çok geçmeden kenarları çiçekli beyaz ağaçlarla çevrili bir meydana geldiler. Bu meydanın ortasında Varen'in babası Anric'in pırıl pırıl parlayan mermerden bir tasviri duruyordu. Eski kral-
imparator daha iyi günler görmüştü; kaldırdığı kolu

-Muhtemelen diğer elindeki kalkanla birlikte bir de kılıç tutuyordu.

-Bileği kırılmıştı ve yüzü, tacının altından açıkça kana benzetilmek istenen bir şekilde sıızan kırmızı boyayla lekelenmişti.

Bu meydandan sağa döndüler ama Cas'ın gözleri bir an o heykelde kaldı, Lily diğer üç atı itaatkâr bir şekilde takip ederken bile omzunun üzerinden onu izledi.

Caden aniden, "Bu pek de iç açıcı bir işaret değil," diye mırıldandı.

Cas'ın ne demek istediğini sormasına gerek yoktu; bakışlarını yeni döndükleri sokağı incelemek için kaydırdığı anda, esintide dalgalanan siyah perdeler dışında bir şey fark etmek neredeyse imkânsızdı.

Misthill bölgesine ulaşmışlardı.

"Bu perdelerden o kadar çok var ki..." Tara fısıldadı.

"Aşağı yukarı beklediğimiz gibi," diye ısrar etti Elander, ama sesinde gerginliğe benzeyen alışılmadık bir tını vardı.

Cas kolundaki soğuk şişlikleri ovuşturdu ve Lily'ye yürümesini emretti üzerinde.

Bir mil kadar siyah perdeler ve ciddi, temkinli bakışlardan sonra şimdi Her adımlarını takip eden dördü, siyah demir bir kapıyla çevrili büyük bir evin önüne geldiler. Bu evin pencerelerini örten siyah perdeler yoktu.

Henüz değil.

Ancak ön merdivenlerinin etrafında toplanmış büyük bir grup insan vardı ve ellerinde parlak mavi alevlerle yanan küçük taş kaseler tutuyorlardı.

"Sonas alevleri," dedi Tara Cas'a sakın bir sesle. "Bazı hikâyelerde yukarı göklere giden yolların mavi ışıklarla parladığı söylenir ve bu yüzden

Buralarda insanların ölüm yataklarının etrafında bu renkli alevleri yakma geleneği vardır; fikir, ayrılan ruhun onları göreceği ve daha sonra o ruhun bu ölümlü alemini terk ederken benzer ışıkları aramaya devam edeceği ve böylece en yüksek cennetlere giden yolu daha kolay bulacağıdır."

"Bu da demek oluyor ki bu evden biri o cennet gibi diyarlara doğru yola çıkmak üzere?" Cas tahmin etti. "Ve muhtemelen Solma Hastalığı yüzünden mi?"

"Benim tahminim de bu yönde," dedi Elander, atını gıcırdayan demir kapıdan geçirirken. Evin merdivenlerinin etrafındaki insanları umursamıyor, yaklaşırken kendisine pek de dostça olmayan bakışlar atanlara aldırıyor gibiydi.

Cas ve diğerleri geride dururken, o atından indi ve doğruca bu insanlara doğru yürüdü, sonunda ayağı en alt basamakta dengede durdu.

"Bu evden biri Öbür Diyar'a geçmeye çok yakın." Bu bir soru değil, Cas'ın ondan beklediği zahmetsiz güçle çınlayan bir ifadeydi; otoritesini yansıtmak için kral-imparatorun kıyafetlerinden hiçbirine ihtiyacı yoktu.

Bir süre gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerledikten sonra yaşlı bir adam Elander'i karşılamak için öne çıktı ve kalabalığı yararak geldi. Elindeki taş kap titriyor, içindeki mavi alev yavaş ve titretilen bir ritimle dans ediyordu.

"Kızım tehlikeli bir şekilde yaklaştı." Yaşlı adamın sesi de elleriyle birlikte titriyordu ama her ikisini de çelikleştirmeye çalıştığı belliydi, "Ama *senin* ne işin var böyle şeyleri sorgulamakla?" diye ekledi.

"Biz gezgin şifacılarız," diye yalan söyledi Elander. "Calah'ın kutsanmış orman şehirlerinden, Meşe tanrıçasının bir zamanlar yaşadığı kutsal topraklarda inşa edilmiş tapınaktan geliyoruz." Cas'a ve diğerlerine eliyle işaret etti. "Her birimiz yıllarımızı o orta tanrıçanın sözlerini ve bilgeliğini inceleyerek geçirdik ve Solgunluk'tan kurtulmak için geliştirdiğimiz bir iyileştirme büyüsünü denememize izin verilmesi umuduyla buradayız."

Cas Lily'yi ileri doğru itti ve sonra atlarından inip ön kapının yanına atlarını bağlayan Tara ve Caden'i takip etti. Cas, verandada konuşulanları duymak için zorlanırken Lily'nin boynunu ovuşturdu.

Yaşlı adam Elander'e, "Benzer iddialarda bulunan diğer Meşe türleri tarafından zaten ziyaret edildik," diye bilgi veriyordu. "Büyülerinin hiçbir etkisi olmadı."

Verandadaki kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi. Kalabalıktan birkaç kişi huzursuzca kıpırdandı ve Cas içgüdüsel olarak kılıcının kabzasına uzandı.

"Yalan söylüyor," diye mırıldandı Caden.

"Neden yalan söylesin ki?" Cas fısıltıyla karşılık verdi. "Bizi uzaklaştırmak için."

Cas kaşlarını çatı ama buna itiraz edemezdi; daha önce Caden'ın ne tür bir ilahi büyüye sahip olduğunu nihayet öğrenmişti: Elini bir Kan-tür işareti süslüyordu. Bu da onun, bu işaretin sembolize ettiği küçük ruh gibi, zihinleri okuyabildiği anlamına geliyordu.

Her ne kadar Elander Caden'in gücünün sınırlı olduğu konusunda onu temin etmiş olsa da, rahatsız edici bir büyü türü olduğu kesindi; dökülen kanları aracılığıyla bir insanın *tüm* sırlarını öğrenebilirdi, ancak kan kullanmadan, sadece zayıf veya bir tür sıkıntı altındaki zihinlerden ara sıra parçalar okuyabilirdi - Elander'in şu anda konuştuğu açıkça sıkıntılı yaşlı adamın zihni gibi.

"Muhtemelen ondan sadece birkaç kuruş koparmaya çalıştığımızı düşünüyordur, değil mi?" Tara daha da sessiz konuşarak sordu. "Eminim bu tür dolandırıcılıklar buralarda giderek yaygınlaşıyordur."

Caden cevap veremedi Elander onlara ters bir bakış fırlattı. Üçü de fısıldaşmayı kesti. Cas elini kılıcından çektikten sonra birkaç temkinli adım atarak verandaya yaklaştı.

Elander yaşlı adama dönerek, "İlahi büyü yeteneğine sahip hiç kimse bir diğerine tamamen benzemez," dedi. "Eminim bunun farkındasınızdır."

Adam yavaş ve sert bir şekilde başını salladı.

"Biz çoğundan daha yetenekliyiz; sizi temin ederim ki henüz bizimkine benzer bir büyü görmediniz."

Yaşlı adam bir an için bunu düşündü, gözlerinde belli belirsiz bir umut ışığı belirdi. Bunu görmek Cas'ın midesini rahatsız edici bir şekilde bulandırdı.

"Şifacılar için oldukça ağır silahlara sahipsiniz, değil mi?" diye sordu sonunda.

Tara dostça bir sesle, "Bu imparatorluktaki yollar son zamanlarda özellikle düşmanca," dedi. Cas'dan daha da yakına geldi ve bir süre sonra Cas ile Caden da onun peşinden gittiler.

Yaşlı adam gelenleri tarttı, bakışları taşıdıkları kılıç ve yay çeşitlerinin üzerinde gezindi. "Her ne olursa olsun, *bu ev* düşmanca bir yer değil. Bu kadar çok silahla içeri girmeniz için bir neden göremiyorum."

Gergin bir duraksamadan sonra Elander gülümseyerek kabul etti. Keskin, oldukça düşmanca bir gülümseme idi ama adam bunu fark etmemiş gibiydi; sadece bir dakika daha onları izledi, silahlarını çıkarıp kapının yanına yaslamaya başladıklarında gözleri parladı.

Cas kılıcını kalçasında tutan kemere uzandı ama onu çıkarmak için tereddüt etti.

Yaşlı adam bunu da fark etmedi; bakışları Elander'in eline, ilahi bir işaretle damgalanmış olan eline kaydı. O işaret bir kez daha bir eldivenle örtülmüştü. Aynı şey Tara ve Caden'in işaretleri için de geçerliydi.

Ama Cas birlikte yaptıkları yolculuklar sırasında bu işaretlerin hepsini görmüştü ve *hiçbirinin* şifa büyüsü anlamına gelen işaretler olmadığını biliyordu. Bu yüzden nefesini tutmuş, yaşlı adamın eldivenlerin çıkarılmasını talep etmesini, oyunlarının daha başlamadan bitmesini bekliyordu.

Ama adam hiçbir şey talep etmedi.

Gözleri daha da kamaştı ve sonra sallanıp bir elini başına bastırarak kendi kendine mırıldanırken kafatasının derinliklerine gömülür gibi oldular. Ya da zihnindeki başka birine -sadece kendisinin görebildiği birine.

Cas ne Tara'ya ne de onun işaretinin üzerindeki eldivene baktı. Ama eğer söz konusu eldivene yeterince yakından bakmış olsaydı, Tara'nın bileğindeki Gölge-tür işaretinin belli belirsiz parladığını göreceğine dair bir his vardı içinde.

Bu kavisli haç işaretiyle sembolize edilen küçük ruh, Cas'ın aşına olduğu birkaç ruhtan biriydi; bu karanlık ruh bir zamanlar ölüm tanrısı Kerse'nin hizmetkârıydı ve bu orta-tanrı ona gölgeler örme ve halüsinasyonlar yaratma yeteneğini vermişti - ve şimdi Gölge işaretinin bazı taşıyıcıları da aynı şeyi yapabiliyordu.

Tara bu güç konusunda son derece yetenekliydi. Yaşlı adamın zihnine yerleştirdiği sahte imgeler, onu karşısında duran insanların güvenilir olduğuna ikna etmeye yetecek kadar yetenekliydi. Dengesi yerine geldikten sonra, durumla tamamen barışık görünüyordu. Onlara soracak başka sorusu yoktu; sadece döndü ve kendisini içeri kadar takip etmelerini işaret etti.

"Benim adım Amon," dedi onlara küçük bir avluya girip kendilerini dışarıdaki kalabalıktan soyutladıktan sonra. "Benim kızım da Brynna. Yaklaşık bir hafta önce hastalandı ve bu sabah itibarıyla onu uyandırmayı ya da bize herhangi bir şekilde yanıt vermesini sağlamayı başaramadık."

Bir hafta önce.

Saraydaki son vakadan bile daha hızlı ilerliyordu.

"Semptomları ilk başta hafifti," diye devam etti Amon, "ama dün gece hayal görerek sayıklamaya başladı."

"İmgelemler mi?"

"Evet. Çoğunlukla tutarsızdı, ancak gevezelik içinde birkaç kelimeyi, birkaç cümleyi deşifre etmeyi başardık. Gölgeler, tanrılar ve canavarlar hakkında saçmalayıp duruyordu. Üst-tanrı, Kale Anga... Sanırım en az üç kez ondan bahsetti. Ondan ve ona hizmet eden orta ölüm tanrısından."

Amon onları uzun bir koridora götürürken Caden ve Elander endişeli bir bakış attılar.

Koridorun sonunda aniden durdular ve adam dönüp onlara bir kez daha bakınca Cas yine kaskatı kesildi. Arkadaşlarının örtülü izlerini unutmuş gibiydi; eldivenli ellerine ikinci kez bakmadı bile. Ama fark ettiği şey Cas'ın kendi eliydi; Cas'ın hiç çıkarmadığı kılıcının kabzasını kavriyordu. Çökmüş gözleri kılıcın üzerine yerleşti. İçini bir huzursuzluk kapladı. Bunu açıklayamıyordu; karşısındaki adam yeterince zararsız *görünüyordu*.

Ama içindeki küçük, sessiz bir ses ona silahsız olarak öne çıkmaması için yalvarıyordu.

O da hemen kendi yalanını uydurdu: "Bağışlayın beni. Bu bıçağı kapının yanında bırakmadım çünkü şifa tanrıçasının büyüyle dövüldü, kenarı kutsandı ve ilahi Ateş kullanılarak geliştirildi; geliştirdiğimiz bu iyileştirme büyülerinde önemli bir rol oynuyor."

Amon dudaklarını büzdü. Cas'ın midesi yine rahatsız edici bir şekilde burkuldu. Yalan söylemek genellikle işinin bir parçasıydı ve bu konuda iki kere düşünmezdi. Ama bu adam çok yıpranmış görünüyordu. Doğru dürüst tartışamayacak kadar yorgun. Zihninden geçen uyarıları dinleyemeyecek kadar çaresizdi - Tara'nın büyüünün muhtemelen boş ve anlamsız hissettirdiği bir zihin.

Tara'nın yanında gerildiğini hissedebiliyordu, belki de o büyüünün başka bir dalgasını hazırlıyordu. Gölge-tür başka bir şey salmadan önce konuştu.

"Sana yardım edebiliriz," dedi Cas Amon'a, bu yalanın kendi sesinden ne kadar samimi çıktığına şaşırarak. "Söz veriyorum, eğer onu görmemize izin verirsen yardım edebiliriz. Size zarar vermek istemiyoruz."

Yaşlı adam kukuletalı gözlerini koridorun sonundaki kapıya çevirdi. Başını salladı ve sonra yavaşça yürümeye devam etti.

"Yumuşak bir yalan," diye fısıldadı Caden. İsteksizce etkilenmiş gibiydi, en azından *küçümsemekten* daha iyi bir şeydi bu. "Ama yardım edebileceğimize *söz vermemeliydin*," diye ekledi. "Sadece zavallı adamın umutlarını artırıyorsun."

Cas alt dudağını çiğnedi ve hiçbir şey söylemedi.

Adam kapının önünde durmuştu. Parmakları kapının koluyla oynuyordu ve Cas'ın içinden bir acıma dalgası daha geçti. "Burada biraz bekleyebilirsiniz..." dedi ona yetiştiklerinde. "Sizi içeri almadan önce Brynna'nın hemşireleriyle konuşmalıyım."

Elander ona, "İyileştirme ayinimize hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacımız var," diye güvence verdi.

Adam sonunda kapıyı açmayı başardı ve içeride kayboldu. "Bu *yardım etmekle* ilgili değil," diye hatırlattı Elander alçak bir sesle. "Bu yardım etmekle ilgili değil."

En azından doğrudan. Bu, tüm imparatorluğa yardım etmek için kullanabileceğimizi umduğumuz bilgileri toplamakla ilgili." Bakışları Cas'a kaydı ve ekledi, "Varen senin enfekte olmuşlarla bizim şimdiye kadar yapamadığımız bir şekilde bağlantı kurabileceğini düşünüyor gibi görünüyor. Senin işin buna odaklanmak."

Kadın başını salladı ve bir süre sonra Amon geri dönüp onlara içeriyi gösterdi.

Diğer taraftaki oda bir yatak odasından çok bir seraydı. Bitkiler ve güneş ışığı mekânı dolduruyordu. Her düz yüzey -pencere pervazları, şifonyer, duvardaki raflar- bir çeşit çiçekli yeşillığe ev sahipliği yapıyordu. Yatağın üstündeki raflarda iki büyük saksı vardı ve sarmaşıklar bu saksılardan sarkarak yatağın başucunu sıyıracak kadar alçalıyordu. Saksıların arasında bodur, küçük bir ilah heykeli duruyordu. Cas bu tanrının adını bilmiyordu ama küçük ruhlardan biri olduğunu tahmin ediyordu. Etrafındaki parlak bitkiler ormanı bir gösterge ise, belki de büyüye canlılık ve büyüme sağlayan bir tanrıydı.

Cas gözlerini olabildiğince uzun süre heykelden ayırmadı ama çok geçmeden bakışlarını yatağa indirmekten başka çaresi kalmadı.

Orada dinlenen kız o kadar solgundu ki, beyaz yorgan ve battaniyelerin arasında neredeyse kayboluyordu. Yanakları çökmüştü, boğazının çukuru da öyle. Üzerine sonradan ince, benekli bir deri gerilmiş, kemikleri garip açılarla bükülmüş teller gibi çıkıntı yapan bir iskeletten biraz daha fazlasıydı. Saçları, Cas'ın kullandığı son büyüünün etkisi geçtikten sonra döneceği renk tonundaydı. Kızın göğsünde, katlanmış ellerinin altına sıkıştırılmış bir dal beyaz zambak duruyordu; beyaz zambak genellikle ölümün orta tanrısını onurlandırmak için yapılan ayinlerde kullanılan bir çiçektir.

Kızın elleri solmuş sapın üzerinde korkunç derecede küçük görünüyordu. Cas, Amon'a kızının kaç yaşında olduğunu sormadıklarını fark etti.

Bilmek istemiyordu. Tahmin etmeye zorlansaydı, bu kızın, Brynna'nın, Fade ona dokunduğunda kendisinin olduğu yaşlarda olduğunu tahmin ederdi. Ve o tanıdık soru aklını kurcalıyordu-

Diğerleri ölüirken ben neden yaşadım?

Bu kız henüz ölmemişti, hayır. Ama göğsünün inip kalkması o kadar belli belirsizdi ki, Cas orada durup etrafını incelerken bu değerlendirmeyi birkaç kez gözden geçirdi.

Amon yumuşak bir sesle Brynna'nın hemşireleri olarak görev yapan üç kadınla konuşuyordu. Caden ve Elander yatağın biraz uzağında durmuş, buraya gerçekleştirmeye geldiklerini iddia ettikleri *ayine* hazırlanmış gibi yapıyorlardı. Bir süre sonra Amon hemşirelerin yanından ayrıldı ve kızının yatağının yanına gitti.

Elander ve Caden da yatağa yaklaşırken, Tara hemşirelerin yanına gitti ve onlardan birinin elini tutarak Meşe türünün diline benzeyen bir dilde dua etti.

Cas, *bu oyuna çok* bağlı olduklarını düşündü.

Bu görevin kendi payına düşen kısmını yerine getirmeye yeni yeni kararlı olan gözleri bir kez daha odanın içinde gezindi ve eşyaları daha yakından inceledi. Burada bir cevap olmalıydı. Bir işaret. Varen'e geri götürebileceği ve bu yıkıcı hastalığa bir çare bulmalarına yardımcı olabilecek bir şey.

Odaklandığında, *gerçekten odaklandığında*, saraydaki o ölmekte olan hizmetkârın odasının dışında hissettiği o garip, çekici enerjiyi hissettiğini düşündü.

Birkaç dakika önce hissettiği şey de bu muydu? İçindeki o burkulmayı bir uyarı, bu eve girmemesi için bir yalvarış olarak algılamıştı.

silahsız..

Bu ne *anlama geliyordu?*

Cas araştırmasına devam ederken Caden bir elini kızın üzerine kaldırarak odadaki tüm gözlerin onun üzerinde olmasını sağladı. Tara'nın dua ettiği dilde konuşuyordu. Brynna'nın babası ve tüm hemşireleri nefeslerini tutmuş, umutla onu izliyorlardı.

Ama tabii ki hiçbir şey olmadı.

Çünkü Caden Gölge türünden biriydi; gerçek bir iyileştirme büyüsü yoktu.

Ve bunu yapsa bile, Cas ve Varen'in daha önce konuştuğu gibi, bu tek başına yeterli olmayacaktı.

Ölmek üzere olan bu kızı kurtarabilecek basit bir büyü yoktu, tıpkı Cas'ın ailesini kurtarabilecek basit bir büyü olmadığı gibi, Asra'yı da kurtarabilecek basit bir büyü yoktu. Orada bulunan herkes bunu biliyordu ve odadaki umutsuzluk kısa sürede hissedilir hale geldi. Ham. Tanıdık. Bunaltıcı. Cas umutsuzca bu durumu hafifletmek için bir şeyler yapmak istiyordu, her ne kadar şu anda bu konuda yapılabilecek hiçbir şey olmadığını bilse de. Ve yine de...

Birdenbire bu zavallı insanlara yardım etmek için bir şeyler yapma arzusuyla dolup taşarak bir adım öne çıktı.

Eli kızın çok daha küçük, çok daha soğuk olan elini kavradı. Parmaklarını kızinkilerle iç içe geçirirken avucunda garip bir kasılma oldu ve ardından bir ışık parlaması görüşünü kısa süreliğine kararttı, sanki bir kılıçtan yansıyan güneş ışığı onu kör ediyordu.

Kendini bunu hayal ettiğine ikna etti.

Ta ki yatağın üzerindeki rafta duran bitkilerden biri inanılmaz bir hızla solup kahverenginin ölü bir tonuna dönüşene kadar.

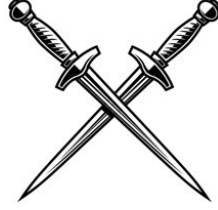
Yaprakları teker teker kopup beyaz yorganın üzerine döküldü. Cas elinde bir spazm daha hissetti. Koluna yayılıyordu. Kaslarını sıkıyordu. Yavaşça nefes verdi ve uzun, baş döndürücü bir an boyunca tekrar nefes almayı unuttu. Bir başka ışık parıltısı geçti üzerinden
Görüş. Başka bir bitki öldü.

Bu üç kez daha oldu - kasları gerildi, gözleri garip bir ışıkla kısa süreliğine kör oldu, başka bir bitki öldü.

Oda tamamen hareketsiz kaldı.

Ve sonra yataktaki kız gözlerini açtı.

CKAPTERSEVENTEN

BİRKAÇ NEFES SESİ DUYULDU. ELANDER YUMUŞAK BİR KÜFÜR SAVURDU. Kızla ilgilenen kadınlardan ikisi dizlerinin üzerine çöktü. Üçüncü kadın kalın boynundaki tespihi sıkıca kavradı, gözlerini tavana kaldırdı ve hararetle dua etmeye başladı.

Cas kızı bırakıp bir adım geri çekilirken, Amon yatağa yaslanıp kızının solgun elini tuttu; yüz ifadesi dehşet, sevinç ve inançsızlığın çılgınca değişen bir karışımıydı.

Üzerlerine sessizlik çöktü.

Caden ve Tara kaşları çatılmış ve ağızları neredeyse aynı şekilde hafifçe ayrılmış bir halde Cas'a bakıyorlardı.

Dizlerinin üzerindeki kadınlar tekrar ayağa kalktı ve ardından üç hemşire birlikte aceleyle odadan çıktı.

Bir an sonra Elander'in eli Cas'ın sırtının küçük bir kısmındaydı, dokunuşu sert ve inatçıydı. "Kızının yanında kal," dedi Amon'a sakince. "Cömert şifa tanrıçamıza *dua* etmek için biraz ara vermemiz gerekiyor."

Amon cevap veremeyecek kadar kendinden geçmişti.

Elander, Tara'ya Amon'la kalmasını emretti ve sonra Caden'la birlikte kapıya doğru yöneldi. Cas da onlarla birlikte yavaşça ilerledi. Elander'in ısrarlı, yol gösterici dokunuşu olmasaydı, hiç hareket etmeyebilirdi. Kendini tuhaf bir şekilde sersemlemiş hissediyordu. Tuhaf bir şekilde dünyadan kopmuş ve... *tükenmiş*.

Koridora geri döndüklerinde, Elander onu kolundan yakaladı ve daha hızlı, daha kaba bir şekilde hasta odasından uzaklaştırdı, evin içinde çılgınca dolaştı ve ancak evin geri kalanından ağır bir ahşapla ayrılmış olan mutfığa ulaştıklarında durdu.

Kapı. Caden hemen arkasından gelerek kapıyı kapattı ve kolunun altına sıkıştırmak için hızlıca bir sandalye kaptı.

Bu derme çatma barikat kurulduktan sonra, Elander hemen Cas'a döndü. "*Bunu yapabileceğini bana neden söylemedin?*"

"Ben... Ben yapabileceğimi bilmiyordum!"

Cevap olarak bir şeyler haykırmak için ağzını açtı ama sonra durdu ve onunla tekrar konuşmadan önce kendini sakinleştirmek için gözle görülür, bariz bir çaba sarf etti: "Bu kadar güçlü bir büyüye sahip olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Büyü mü?" Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordu. "Anlamıyorum. Benim sihrim yok, *hiç* sihrim olmadı." Ellerini kaldırdı ve adamın görebilmesi için evirip çevirdi. "İşaretim yok! Ne tür bir işaretin bana izin vereceğini bile bilmiyorum... az önce orada her ne olduysa!"

Adamın ona bakışı o kadar sertti ki neredeyse ondan uzaklaşacaktı. Ama kadın kendini tuttu ve bir süre sonra adam omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını attı ve başını sallayarak ondan uzaklaştı.

"Ben de anlamıyorum." Bir elini uzun saçlarında gezdirdi, koyu renk dalgalar dağınık ve vahşi bir haldeydi. "Ama bu her neyse, az önce her ne olduysa, bunu kendine saklamalısın. Varen'a bundan bahsedemezsin. *Senin böyle bir büyüye sahip olduğunu bilmemeli.*"

Caden, "Ona başka biri söyleyecek, Kaptan," diye belirtti. "O kadınların odadan çıktıklarında ne kadar korktuklarını gördünüz mü? Gördüklerini birilerine anlatmak için koşuyorlardı. Kendi destek askerlerimiz de şu anda yakınlarda; eminim kargaşayı çoktan duymuş ve sorular sormaya başlamışlardır. O kadınlar... onları durdurmalıydık."

Elander bıkkınlık içinde başını salladı. "Lanet olsun. *Lanet olsun.* Kesinlikle haklısın. Onun ne yaptığını zaten kaç kişi biliyor?" Cas'a sinirli bir bakış fırlattı -sanki hâlâ tüm bunları bilerek yaptığına inanıyormuş gibi- ama sonra ondan uzaklaşıp kapıya doğru ilerledi, elini kapıya doğru uzatıp tekrar yumruk yaptı ve başını salladı. "Bunu tamamen kendimize saklamak için artık çok geç."

"Evet," diye kabul etti Caden.

Elander'in eli sıkı bir yumruk halinde kaldı ve gözleri sanki vurmak için en tatmin edici şeyi arıyormuş gibi odanın içinde dolaştı.

Onu hiç bu kadar telaşlı görmemişti.

Onun telaşlı görünebileceğini hiç düşünmemişti.

"Askerlerimiz..." diye başladı, sonunda yumruğunu sıkarak. "Her birini ölümle tehdit etmek zorunda kalacağım. Eğer içlerinden biri bu bilgiyle kral-imparatora gitmeyi aklından bile geçirirse, yemin ederim..."

"Sence hangileriyle uğraşmamız gerekiyor?" Caden'ın sesi ürpertici bir sakinlikteydi.

"Anlaşmak mı?" Cas inanamayarak ona doğru döndü. "Bu ne demek oluyor?"

uğraşmak?"

"Bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?" Ses tonu o kadar sakindi ki, Cas onu tokatlama isteğine karşı koymak zorunda kaldı. Laurent bile soğuk kayıtsızlık kabuğunun altında zaman zaman bariz bir empati titreşimi gösteriyordu. Ama bu Caden...

"Siz ikiniz gerçekten bu yüzden insanları öldürmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu, bakışları Elander'inkilere kaydı.

Hemen cevap vermedi, ama dehşete kapıldı, sanki soruyu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

"Kimse bu yüzden ölmeyecek," diye tersledi. "*Delirdin* mi sen? Bu sadece bir tesadüftü! Benim sihrim yok! Olsaydı, uzun zaman önce insanları kurtarmak için kullanmaya başladım. O odada her ne olduysa, bunu büyötmeye değmez. Ve kesinlikle uğruna insanları *öldürmeye* değmez."

Elander onun telaşlı bakışlarını karşıladı -gerçekten karşıladı- ve kısa bir an için onun sözlerini düşünüyor olabileceğini düşündü.

Ama ona cevap vermedi. Sadece Caden'a döndü ve şöyle buyurdu: "Dışarı çık ve kim bilir ne olduğunu öğren. Kanlarını akıtın ve gerekirse üzerlerinde tüm büyüünüzü kullanın. Durdurman gerekenleri de ne pahasına olursa olsun durdur."

Caden başını hafifçe eğdi ve bir an sonra onu Elander'la yalnız bırakarak gitti.

Şaşkın bir sessizlik içinde kapıya baktı. Etraflarındaki boşluk küçülmüş gibiydi, dünya son birkaç dakikada olan her şeyi içine alamayacak kadar küçük bir şeye dönüşmüştü. Kaçmak istedi ama Elander kapıya doğru yürüdü ve kapıya yaslanarak yolunu kesti. Bakışlarını tavana doğru kaldırdı.

"Bana doğruyu söyle Thorn," dedi çok sessiz bir şekilde. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Sana zaten hayır dedim. Ve bu gerçektir."

Gözlerini yavaşça ona doğru indirdi. "Gerçekten yalan söylemiyorsun, değil mi?"

Adamın ses tonundan kendi sorusunun cevabını zaten bildiğini anlayabiliyordu ama yine de onaylamak için başını salladı.

"Ama bu garip, değil mi?" dedi bir süre durakladıktan sonra. "Önce Darkhand'ın dışında bana saldırdın-"

"Ben *sana saldırmadım*."

"-ve şimdi de bu. Kirith Ormanı'nda o l a n o tuhaf şey her neyse ondan bahsetmiyorum bile."

Nefesleri titreyerek kesildi. Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

"*Nesin* sen, Thorn?" Bu soruyu kendisine sormaktan çok Ama bakışları sanki onu parça parça çözmeye çalışıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu rahatsız ediciydi ve yine de gözlerini kaçırmamasını istemiyordu. Gitmesini de istemiyordu. Çünkü onun da kafasında aynı sorular vardı. Aynı şüpheler, aynı korkular...

Ve tüm bu şeylerle yalnız kalmak istemiyordu.

Sinir bozucuydu. Sinir bozucuydu. Ama şu anda, tüm bu çılgınlık içinde bir ortağa en yakın olan şey de oydu.

"Tamam," diye iç geçirdi. "...Tamam mı?"

"Tamam, bunu çözeceğiz. Sakinleşelim ve bunu iyice düşünelim."

O daha cevap veremeden, dışarıda bir yerden alçak bir kükreme duyuldu -Ve bir an sonra gelen çığlıklar kesinlikle sakın *değildi*. "Şimdi ne olacak?" diye inledi.

Cas pencereye doğru koştu ve dışarı baktı. "Görünüşe göre merkez meydanın yakınında bir şeyler oluyor." Evler o meydanı görmesini büyük ölçüde engelliyordu ama meydandan kaçan bir insan kalabalığını açıkça görebiliyordu.

Bir sonraki anda bu evlerden birkaçının üzerinden garip bir gölge geçti; ilk başta bunun üzerinden geçen alçak bir bulut olabileceğini düşündü. Ama şekli de, hareket ediş biçimi de tuhaftı ve gökyüzü şu anda tamamen açık bir maviydi. Hiç bulut *yoktu*.

Peki bu gölgeyi yaratan neydi?

Elander aniden arkasındaydı; pencere dar ama uzundu ve boyu, o k ı m ı l d a m a d a n üstünü görmesine izin veriyordu. Bastırdı

Cama yaklaştı, adam da ona yaklaştı ve birlikte dışarıda gelişen sahneye baktılar. Düzinelerce insan, yıkılmış yuvalarından kaçan tavşanlar gibi caddeden aşağı, onlara doğru uçuyordu. Cas'ın görebildiği kadarıyla gölge başka bir şeyin üzerine düşmemişti ama ikinci bir kükreme korkusunu doğruladı: Dışarıda bir şey vardı. Sesi kötü gelen bir şey. Ve büyük.

Elander pencereden uzaklaşarak, "Bence seni bu şehirden çıkarmalıyız," dedi. "Şimdi."

"Peki ya Tara?"

"O iyi olacak. Caden gibi o da bizim yardımımız olmadan nasıl hızlı bir çıkış yapacağını biliyor."

Dışarıdan bir kükreme sesi daha geldi ve Cas da aynı fikirde olduğunu hissetti.

Ön bahçeye doğru ilerlediler ve atlarını çözdüler; diğer iki at çoktan gitmişti -umarım gerçek sahipleri tarafından alınmışlardır. Elander hâlâ at sahiplerinin kendilerine nasıl bakacaklarını bildiklerinden emin görünüyordu ve Cas da onları aksini iddia edecek kadar iyi tanımıyordu, bu yüzden yoluna devam etti.

Daha önceki sundurma kalabalığı çoğunlukla dağılmıştı. Geride kalan birkaç kişi de meydanda olup bitenlere odaklanmış olduğundan Cas'a ya da Elander'a Amon ve kızına ne olduğu hakkında bir şey soramamıştı; Elander kesintiye uğramadan silahını aldı ve sonra ikisi de atlarını hızla sokağın karşısına, iki evin arasındaki küçük bir patıkaya götürerek atları binmek için hazırlarken gözden uzak kalmalarını sağladı.

Meydanın bulunduğu yönden bir kükreme sesi daha duyuldu.

Cas bu kadar korkunç bir gürültüyü neyin çıkardığını görmek istedi ama bunun yerine başını hafifçe salladı ve Lily'nin dizginiyle oynamaya devam etti.

Sonra bir şeyin *kırılma* sesi geldi. Cam kırılıyor. Tuğlalar ufalanıyor ve takırdıyor. Daha fazla çılgılık takip etti.

"Odaklan," diye ısrar etti Elander.

Saklandıkları yerin önünden sürekli bir insan seli geçerken Cas başını salladı, geçerken omuzlarının üzerinden dehşet dolu bakışlar fırlatıyorlardı. Lily gergin bir şekilde zıplarken gözleri kocaman ve bembeyazdı. Cas elini boğruüne koydu ve onu yatıştırmaya çalıştı. At onun dokunuşuyla ürperdi ve bir toynağını yere vurdu.

Bir kükreme daha.

Ses sanki onlardan uzaklaşıyormuş gibi geliyordu ve Cas artık merakını dizginleyemiyordu. Lily'nin dizginlerini boynuna doladı,

Ve sonra Elander onu durduramadan saklandıkları yerden fırladı.

Ve sokağa çıkar çıkmaz onu gördü: Bir *canavar*.

Aynı caddenin uzak bir noktasında duruyordu ve merkezdeki meydana görmesini tamamen engelliyordu. Neredeyse etrafını çevreleyen evler kadar uzundu - eğer başındaki kıvrık ve hınzırca sivrilmiş boynuzlar sayılırsa daha da uzundu. Yüzü uzundu, bir atınkinden farksızdı ama yüzündeki etler eriyip gitmiş, geriye sadece garip bir kırmızı ışıkla parlayan derin çukurları olan dar bir kafatası kalmıştı. Cas'a ağaç gövdelerini anımsatan dört uzun, kaslı bacağının üzerinde sekerek ilerliyordu; keskin uçlu kökler gibi dibinden kırılıyor, toprağı kazıyor ve her adımda onu yukarı çekiyordu. Kambur sırtında daha da sivri uçlar vardı; hareketiyle birlikte dalgalanan dikenlerden oluşan bir pelerinin tamamı, altında toprak titreken yuvarlanan dikenli, taşlaşmış bir ot tarlası gibiydi.

Arka ayakları üzerinde şaha kalkıp en yakındaki eve doğru hamle yaparken, olduğu yerde donmuş bir şekilde bakakaldı. Sağ ön bacağının ucundaki sivri uçlu kökler, sanki kâğıttan yapılmışlar gibi tuğlaları delerek içeri girdi. Bacağını hafifçe esneterek evin yüzünü parçaladı.

Dört ayak üzerine düştü. Çömeldi. Ağzı açık kaldı. Cas dişlerini iyice göremeyecek kadar uzaktaydı ama nefesiyle birlikte garip bir siyahlık bulutunun yayıldığını görebiliyordu. Bu bulut sokağı sarmış, sanki...

Daha önceki gölge gibi.

Küçük bir insan kalabalığının üzerinden süpürülüşünü izledi. Bir an sonra dağıldı ama bu, o insanlardan birkaçını hareketsiz yığınlar halinde yola düşürmeden önce olmadı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Cas, tökezleyerek birkaç adım geriledi. "Bu şey de neyin nesi böyle?"

Elander onu yakaladı ve göğsüne doğru çekti, ikisini de evin arkasına götürdü ve bir kez daha görüş alanından çıkardı. Kız bir an için Elander ile evin sıcak tuğlaları arasında sıkışıp kaldı ve Elander'in gücüne karşı hareket edemedi. Eğilip yarattığı kendisi için incelerken bile onu yerinde tuttu.

Kızın baktığından daha uzun süre baktı - o kadar uzun süre ki onu tuttuğunu unutmuş gibiydi. Eli kalçasına sertçe bastırdı ve toprak kokusu onu sardı ve bir an için kendini köşedeki o canavarlıktan uzaklaşmış buldu.

"Bu canavar neden burada?" diye mırıldandı sonunda, daha çok kendi On kendine u.

"*Neden* şu anda gerçekten önemli mi?"

Bakışlarını yavaşça ona doğru eğdi. "Bu canavar bir giysi. eskiden Kale tanrısı Anga'ya eşlik eden kadim yaratıklar. Kontrol edilemez derecede vahşi doğası nedeniyle diğer iki üst-tanrının emriyle en alt cehennemde zincirlenerek yüzyıllardır uykudaydı."

Adam ondan bir adım uzaklaştı ve kadın hemen onunla adamın dikkat dağıtıcı dokunuşu ve kokusu arasına birkaç metre mesafe koydu.

"Yani evet, *neden* önemli," diye ısrar etti. "Çünkü bu normal bir canavar görme olayı değil.... O şey bu ölümlü dünyada olmamalı. Amon'un ne dediğini hatırlıyor musun? Kızının sanrıları sırasında Kale Tanrısı'nın adını mırıldandığı hakkında?"

Adamın ne ima ettiğini anladığında buz gibi bir sıcaklık ensesinden aşağı süzüldü. "Tanrı'nın bir şekilde tüm bunlara dahil olduğunu mu düşünüyorsun?" Kral-imparatorla yaptığı son konuşma hızla zihninden geçti.

Fade'in kökeni ilahi olabilir.

"Bilmiyorum," dedi Elander. "Ama ayrıca? O evde yaptıklarından sonra bu canavarın şimdi ortaya çıkması... garip bir tesadüf gibi görünüyor, değil mi?"

Kadın sinirlendi. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Öyle olduğunu söylemedim." Kaşlarını çattı. "Şart değil."

Yüksek sesle söylemese bile onun diğer düşüncelerini kolayca okuyabiliyordu: *Ve işte etrafınızda olan bir başka garip şey...*

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu.

Hemen cevap vermedi. Sadece onu bıraktı ve dikkatini aceleyle atına geri verdi, birkaç hızlı sarsıntıyla eyerin kayışlarını ayarlamayı bitirdi. "O evde bir şey yapmışsın," dedi sonunda. "*Tuhaf* bir şey. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve merak ediyorum..."

Cümlesini bitirmesi için ona meydan okuyarak ters ters baktı. Bir yanı *tam olarak* neyi merak ettiğini bilmek istiyordu, her ne kadar ne olabileceğinden korksa da.

Ama o an için bu konuda başka bir şey söylemedi; sadece atına doğru yürüdü, dizginlerini yakaladı ve sonra atı ona doğru yürüterek dizginleri eline tutuşturdu.

Boğazındaki ani kalınlaşmayı gidermek için yutkundu. "Peki buradaki planımız nedir?"

"Plana göre bana çok yakın duracaksın," dedi gözleri başka bir kükreme sesine doğru kayarken, "ve atının kaçmak için yeterince hızlı olmasını umacaksın ve ölmemeye çalışacaksın."

"Bu oldukça belirsiz bir plan."

"Eğer daha iyi bir fikrin varsa, bunu duymaya çok açığım."

Ağzını açtı. Kapattı. Kaşlarını çattı.

"Eee? Öyle mi?"

O yapmadı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Daha fazla takırdayan tuğla ve kırılan cam sesiyle hafifçe irkildi ama onu bu kaosun tam tersi yöne götürme planından sapmadı. "Şimdi, *çabuk* beni takip et."

"Biz sadece... ondan kaçıyor muyuz?" "Yine, daha iyi bir fikrin varsa-"

"O bu şehri yok ederken biz gizlice kaçıyor muyuz?"

"Evet."

Kılıcının kabzasını avuçladı, adam ve atının kendisinden uzaklaştığı her adımda biraz daha sıkı. Kadın arkasından seslense de adam yürümeye devam etti: "Ama ya haklıysan ve hepsi birbiriyle bağlantılıysa? Bunu daha yakından araştırmamız gerekmez mi? Bu bizim asıl görevimizin bir parçası gibi görünüyor, değil mi?"

"Her şeyden süresiz olarak kaçtığımızı söylemedim," dedi arkasına bakmadan.

"Ama ya yaptığım şey o canavarı bu dünyaya çekmekten sorumluydu?"

"O zaman seni bulmadan önce dikkatinin dağılmasına sevin, ne dersin?"

Tabii bugün gerçekten ölmeyi denemek istemiyorsan?" Cevap vermedi.

Uzakta gittikçe yükselen çığlık korusu olmasaydı, bunu yapabilirdi. Ölümüne yabancı değildi -bu imparatorluktaki hiç kimse değildi- ama insanların onun yüzünden ölmesinden rahatsız oluyordu. Eğer o canavar onun yüzünden buradaysa, kaçmak onu daha da kızdırabilirdi. Hatta daha yıkıcı.

Üstelik kaçmak ona hiçbir konuda cevap getirmeyecekti.

Elander sonunda durdu ve arkasına baktı. Kadının yüzündeki ifadeyi yakaladı ve hemen ona doğru geri dönmeye başladı. "*Yapma*," diye uyardı. "Thorn, beni dinle, bunu düşünüyor olamazsın-"

Kız dönüp meydana doğru koşmaya başlamadan önce yolu yarılamıştı.

Yolda düzinelerce insanın yanından geçti; hepsi de ters yöne doğru koşuyordu. Akıl sağlığını birden fazla kez sorguladı. Birkaç iyi niyetli köylü onu yakalamaya ve yönlendirmeye çalıştı, sanki bir şekilde doğru koştuğu canavarı görmemiş gibi.

Onu çok iyi görüyordu; hem onu hem de en son fırlattığı gölge yığını. Ama o hiçbir zaman böyle şeylere karşı duyarlı olmamıştı; Oblivion'ın zehirli bulutları onu dize getirmemişti. Solgunluk Hastalığı onu ele geçirmemişti. Yenilmez değildi ama iğrenç, zehirli canavarlarla başa çıkmak için etrafında koşuşturup çılgılık atan köylülerin çoğundan daha donanımlıydı. Ve bu tür şeylerle başa çıkma konusunda bolca deneyimi vardı.

Ya da en azından kendine sürekli bunu söylüyordu.

Elander ve büyü de yardımcı olabilirdi. Ama omzunun üzerinden birkaç hızlı bakış, onun kendisini takip etmediğini ortaya çıkardı.

Ortak olsun ya da olmasın, görünüşe göre onunla birlikte ölmeye hazır değildi.

Onu suçladığından değil. Hatta öyle ya da böyle ne yapmaya ya da yapmamaya hazır olduğunu da umursamıyordu. Bunu kendi başına halledebilirdi.

Gözlerini daha önemli şeylere dikti; meydana yaklaşırken daha gizli bir yol bulmak gibi. Garmora'nın cüssesi dehşet vericiydi ama bu aslında ona şehrin sıkışık sokaklarında bir avantaj sağlıyordu; bu canavar gideceği yere varmak için her şeyi devirmek zorundaydı. Ana yola girip çıkabilir, dar sokaklara dalıp çıkabilir, bir sokak satıcısının tezgâhından diğerine atlayabilirdi ve yaptığı da tam olarak buydu.

Meydanın etrafından dolanarak ilerledi ve canavarın sırtı ona dönük olduğunda durdu. Bulunduğu yerin hemen üzerinde, tepesinde yürünebilir bir yol olan bir duvar vardı; şehir görevlilerinin aşağıdaki hareketli pazaryerini gözlemek için kullandıkları bir nöbetçi kulübesi. Bu karakol terk edilmiş gibi görünüyordu... muhtemelen meydanın karşısındaki benzer ikinci bir karakol çoktan bir toz ve moloz yığına dönüşmüştü.

Riskliydi ama iyi bir görüş noktası olacaktı ve buradan bir sonraki adımını belirleyebilirdi. Böylece Cas binanın tepesine çıkan merdiveni buldu.

duvara tırmandı.

Cesetler aşağıdaki sokakları süslüyordu. Kaybolanlara odaklanmayı bırakıp enerjisini hâlâ kurtarabileceği şeylere yönlendirmeyi dilemeden önce hareket etmeyen on kişi saydı.

Garmora meydana bitişik bir caddede ilerliyordu; uzun, güçlü adımları yeri sarsıyor, hem satıcı arabalarını hem de insanları deviriyordu. Meydandan asla uzaklaşmazdı; durmadan önce yüz metre kadar gider, etrafında döner ve güçlü adımlarla ona doğru geri döner, cılız yüzü havaya kalkıp koklar gibi olurken adımlarını geri çekerdi.

Belli ki yakın zamanda buraya gelmiş bir şeyi avlıyordu. Onun için mi avlanıyordu?

Birkaç cesur insan silahlarını kuşanmış ve canavara saldırmaya başlamıştı. Cas bir an tünediği yerden onları izledi ve herhangi bir zayıflıklarının ortaya çıkarmayı başarıp başaramadıklarını görmeye çalıştı. Onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyor, uygun kılıçlardan tarım aletlerine kadar her şeyle devasa gövdesine saldırıyorlardı. Her darbeye geri savruluyor, çoğu zaman aynı anda birkaç kişiyi yakalayıp ayaklarından kaldırıyordu. Bedenler havada toprak yığınları gibi uçuyor, evlere ve dükkânlara çarpıp kırılıyor, sonra da yere yuvarlanıyordu.

Cas bu bedenlerin yaptığı her çarpışmada irkildi. Zihni bulanıklaşmaya çalıştı ama elini hızla altındaki taşla indirdi ve parmaklarının birkaç hızlı dokunuşuyla kendini sabitledi.

Tap tap

tap.

Odaklan.

O canavarın parçalarını geri getirseydi Varen ne düşünürdü? Eğer Elander'in bu yaratık hakkında söyledikleri doğruysa, o zaman tanrılardan en az birinin imparatorluklarının işlerine doğrudan karıştığının bir kanıtıydı....

Elbette bu Asra için en azından birkaç aylık bakıma degecektir.

Elleri kalçasında kınında duran kılıcı yeni bir kararlılıkla kavradı. Bu canavarla hiç karşı karşıya gelmemişti ama canavar avlama işlerinden payına düşeni almıştı. Bu da o işlerden sadece biriydi.

Hedefini bulmuştu.

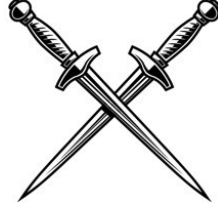
Şimdi tek yapması gereken onu çıkarmanın en iyi yolunu bulmaktı.

Bir süre daha onu izledi ve hızlı hareketler yapmaya çalıştığında nasıl sallandığını fark etti. Belli ki çeviklik için yapılmamıştı ve eğer karnının altına girebilseydi, o garip uzun bacaklar

dönmesini ve ona herhangi bir saldırıda bulunmasını zorlaştıracaktı. Ve dikkatini dağıtan insanların cesareti devam ettiği sürece o göbeğin altına girebilirdi.

Kendini bundan vazgeçiremeden merdivenden aşağı uçtu.

CKAPTERE)GKTEN

ŞEHİR SARSILDI, ÇIĞLIK ATTI VE ETRAFINDA DÖNDÜ, AMA CAS koşuyor, sadece garmora'nın tepinen ayaklarının etrafındaki en güvenli yolu seçecek kadar tereddüt ediyordu.

O ayaklardan biri tam yanına çarptı. Köke benzeyen pençeleri yolun derinliklerine battı ve büyük bir çatlak kaldırım taşlarının üzerine yayıldı. Cas daha sağlam bir zemine doğru sıçradı, kendini dengeledi ve kılıcını çekti. Kendisine en yakın ağaç gövdesi bacağıının etrafında yuvarlandı-

Ve güneş ışığı kayboldu.

Canavarın tamamen altındaydı ve canavar o kadar büyüktü ki güneşi kapatıyordu.

Kir, kan ve terin tuhaf bir karışımı gibi kokuyordu. Bir kolunu ağzına ve burnuna götürerek kokunun onu boğmasını ve odaklanamayacak kadar başını döndürmesini engellemeye çalıştı. *Odaklanmak* zorundaydı. Üzerinde durdukları zemin biraz yukarı doğru eğimliydi ve canavarın ön bacakları denge için hafifçe bükülmüştü - bu da nispeten kısa kılıcıyla bile karnının bazı kısımlarına ulaşmasını sağlayacaktı.

İleri doğru koştu ve sonra yukarı itti. Yaratığın karnı merhametli bir şekilde yumuşaktı. Onu delmek ya da kılıcını o etli midenin uzun bir bölümüne saplamak için fazla bir şey gerekmedi. Bu, Cas'ın omuzlarına ve sırtına sıcak, koyu renkli kan püskürten dağınık bir vuruştı ve eğer bir saniye bile odaklanabilseydi kusmasına neden olabilirdi.

Garmora böğürdü ve büküldü ve Cas çılgınca dönerek devrilen bir bacak tarafından ezilmekten kıl payı kurtuldu.

Yaratık çırpınmaya devam ederken Cas eğilip bacaklarının arasından geçmeye devam etti. Yaratık acıyla dikkatini dağıtırken, o da koşarak dışarı çıktı.

Altından çıkarken bıçağını bacaklarından birinin arkasına sapladı. Tekrar güneş ışığına çıktığında bir kez daha yüksek bir yer aradı; canavarın karnındaki ve bacağındaki yaralar hareketlerini yavaşlatmış ve dengesini bozmuştu ama daha hayati bir bölgeye saldırmak için yeterince yükseğe çıkması gerekiyordu.

Boğazını hedef almayı planlıyordu. Boynunun arkasında uzanan dikenlerin aksine orada hiç diken yoktu. Çıkardığı her öfkeli kükrede boğazında zonklayan nabzını açıkça görebiliyordu. Bu özel hedefi vurmak için bir yay daha kullanışlı olabilirdi... ama yayı yoktu.

Bu yüzden *elindekilerle* yetinmek zorunda kalacaktı.

Gözleri daha sonra yıkılmış nöbetçi kulübesini ve ondan uzanan devriye duvarlarından geriye kalanları buldu. Kırık bir merdivenin yardımıyla o duvarın bir bölümüne tırmandı ve sonra tepesi boyunca koşarak canavara doğru geri döndü. Olabildiğince hızlı hareket etti - taş suru yaran devasa çatlaklar ve canavarın çoktan yerinden söktüğü taş parçaları düşünüldüğünde bu pek de hızlı sayılmazdı.

Ama o devam etti ve bir süre sonra garmora başını kaldırıp onun gürleyen ayak seslerini takip etmeye başladı, tıpkı onun umduğu gibi.

Hareket boynunu yukarı kaldırdı ve hedefini daha da görünür hale getirdi.

Duvarın sonu gibi görünen yere doğru hızla ilerlerken akıl sağlığını bir kez daha sorguluyordu. O kenar, canavarın durduğu yere yeterince yakındı ve yeterince hızlı hareket ederse sıçrayıp ona saldırabilirdi-

Ama gerçekten atlayacak mıydı?

Bir an sonra kararını verdi; garmora şaha kalkıp dar kafatasını duvara çarptı ve duvar gürleyerek Cas'ın ayaklarının altında kaymaya ve yol vermeye başladı.

Ya sıçrayacaktı ya da yere çakılıp molozların altında kalacaktı.

Sıçradı.

Altındaki duvar yıkıldığı için temiz bir atlayış değildi. Ve canavar son anda parlayan kırmızı gözlerini ona doğru çevirerek boğazına doğru düzgün bir saldırı yapma şansını daha da yok etti. Yine de ileri doğru sapladı. Kılıcının ucu canavarın sağ gözünü deldi. Ama kılıç tam olarak saplanmadan önce, canavar etkileyici bir koordinasyon becerisi gösterdi.

Beklemediği bir şekilde geri sıçradı, kılıcını yerinden oynattı ve onu tamamen serbest düşüşe geçirdi.

Garmora pençeleriyle onu savurup uçurduğunda yere bir anlık mesafedeydi.

Devriye duvarından geriye kalanlara çarptı ve kırık, taş parçacıklı toprağa düştü. Yukarıdan bir yerden bir taş parçası daha koptu ve tehlikeli bir şekilde üzerine düşmeye yaklaştı. Gözlerini sımsıkı yumdu -vücudunu saran acıyla bunu yapmaması imkânsızdı- ama sadece bir anlığına. Ta ki altındaki zeminin giderek yaklaşan ağır adımlarla sarsıldığını hissedene kadar.

Bir inilti eşliğinde gözlerini kırpıştırarak açtı. Toplayabildiği tüm gücü kılıcını düşürmemeye odaklanmıştı. Düşükten sonra hâlâ elinde olması bir mucizeydi. Şu anda bunun bir önemi yoktu; duvara çarpan kolu hâlâ zonkluyordu ve henüz o kılıcı tekrar sallamaya cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Kendini yukarı itmek için mücadele etti ve elinden geldiğince yaklaşan canavarla yüzleşmek için döndü.

Bakışları üzerindeyken ağız açıldı ve birkaç sıra tırtıklı diş ortaya çıktı. Cas çömelmiş bir pozisyonda debelenirken ağızın etrafındaki hava karardı. O izlerken, karanlık daha katı görünümlü, gölgemsi bir kütleye dönüştü. Bu, daha önce de pek çok kişiyi öldürmüş, etrafındaki meydanı cansız bedenlerle kaplamış olan gölgeyle aynıydı. Onunla canavar arasında gittikçe büyüyerek dalgalanıyordu.

Güneş ışığı Cas'ın bıçağında parlıyordu. Birden, kız bir şekilde gözlerini açmadan hemen önce, kızın yatağının başucunda görüşünün nasıl titrediğini hatırladı. Bitkiler ölmüştü. Kız yaşamıştı. Sanki Cas... o kızıdaki hastalığı başka bir şeye yönlendirmişti.

Belki o da bu canavarın hastalığını yönlendirebilirdi? Yarattığı gölgeyi bu şehirden, buradaki insanlardan uzak bir yere gönderebilir mi?

Cas çaresizce elini kaldırdı ve kendisine doğru inen o karanlık sise doğru uzandı. *Lütfen*, diye düşündü. *Lütfen burada işe yarar bir şeyler yapabilmeme izin ver...* Yardım için hangi tanrıya yalvardığından ya da ona gerçekten yardım edebilecek ne tür bir ilahi büyü çağırabileceğinden bile emin değildi - eğer daha önce kullandığı ilahi büyü bile olsa.

Yine de elini inatla kaldırmaya devam etti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Kaslarında seğirme olmadı, ışık parlaması olmadı, yaşam transferi olmadı, karanlığın yön değiştirmesi olmadı.

Bulut üzerine çöktü ve onu bir anlığına kör bıraktı. Şiddetli bir şekilde öksüren Cas, olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde yuvarlandı. Bir dükkânın taş basamaklarına çarptı ve hemen o basamakların tepesine doğru uzandı, bir elinin yardımıyla kendini yukarı çekmeye çalışırken diğer eli hâlâ umutsuzca kılıcına tutunuyordu.

O karanlık buluttan kurtulmayı başardı ve tırmanmaya devam etti, sonunda merdivenlerin tepesine ulaştığında sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı. Arkasına baktı ve canavarın onu aradığını gördü. Bıçakladığı göz serbestçe kanıyor, boynunu her çevirişinde kan parçaları uçuşuyordu. Kalan tek gözünü ona dikebilmek için başını garip bir açıyla çevirmek zorunda kaldı. Bu konuda öfkeli görünüyordu ve kafası karışmıştı. Nefes, diğer kurbanları gibi onu da düşürmemiştir.

Şaşkın ve öfkeli.

İkisini de kendi yararına kullanabilirdi.

O kadar çok yeri ağrıyordu ki, yaralarının en kötüsünü bile tam olarak tespit edemiyordu. Ama şu anda bunların bir önemi yoktu; hâlâ *hareket etmesi* gerekiyordu. Bu yüzden birkaç derin nefes aldı. Ve sonra, telaşlı canavar başını öfkeyle sağa sola savurmaya devam ederken, o basamakları hızla indi ve kılıcını ağrıyan kaslarıyla olabildiğince sabit tutarak tekrar ileri atıldı.

Sol bacaklarının dışına doğru hamle yaptı, birini ve sonra diğerini kesti ve sonra güvenle geri dönebileceği kadar uzaklaştığını hissedene kadar koşmaya devam etti.

Döndüğünde, kanayan bacaklarının üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışarak, yaralanmamış iki bacağının üzerine kalktı. Birkaç saniye boyunca bu bacakların üzerinde salındı. Çatlamış, molozların aydınlattığı zemine takılmadan önce beceriksizce zıpladı. Sonra acı dolu bir kükremeye düşmeye başladı, sallanarak dik durmaya çalışmasına rağmen yaralı bacakları altında ezildi.

Cas kısa bir umut kıvılcımını hissetti -en azından canavara önemli bir hasar vermişti- ama sonra o canavarın neye doğru devrildiğini gördü: Biraz önce tırmandığı merdivenlerin aynısı.

Ve kırık bir taş levhayla merdivenlerin kenarına sıkıştırılmış genç bir kadına doğru.

Canavar sendeleyerek ona yaklaşırken kadın bir çığlık attı. Eğer onu ezerek öldürmediyse, düşerken soluduğu gölgeler kesinlikle işini bitirecekti.

Cas döndü ve merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Garmora yere çarpmaya devam etti ve dünya böyle korkunç anlarda olduğu gibi yavaşlayıp geriliyor gibi görünse de Cas koşmasının anlamsız olduğunu biliyordu.

Zamanında yetişemeyecekti.

Sıkıştırılan kadın tekrar çığlık attı. Elleriyle yüzünü kapatarak iki büküm oldu. Gölgenin ilk dalları onun üzerinden geçti. Vücudu ya zehir solumaktan ya da şoktan çökmüştü. Cas başka tarafa bakmaya cesaret edemedi ve diğer taraftan koşarak aynı kadına ulaşmaya çalışan ikinci kişiyi gördü. Ve o daha yakındı. Yardım edebilecek kadar yakındı.

Görünüşe göre Elander onu savaşa kadar takip etmeye karar vermişti.

Zamanı gelmişti.

Garmora'nın bedeninin tüm ağırlığı yere çarparken, Elander kadını yere sabitleyen taşı kenara itti. Döndü ve canavar çırpınmaya başlarken bir elini ona doğru kaldırdı. Havaya yayılan soğuk dalgalar Cas'ın nefesini kesip tökezleyerek durmasına neden oldu.

Garmora'nın vücudunun kaskatı kesilmesini izlerken garip bir kıskançlık hissetti; dakikalar önce elini kaldırdığında neden işe yarar bir şey yapamamıştı?

Canavar molozların arasında tamamen hareketsiz kalırken hava yeniden ısındı. Daha önce soluduğu kara bulutlar hâlâ tehlikeli bir şekilde etrafta sürükleniyordu ama artık onlara katılmıyordu.

Elander kadını kollarının arasına aldı ve sanki kendisi de gölgeden başka bir şey değilmiş gibi onu yuvarlanan gölgelerin erişemeyeceği bir yere taşıyarak hızla uzaklaştı. Kadını kırık dökük bedenlerin ve taşların üzerinden kaldırıp meydandan o kadar hızlı uzaklaştırdı ki Cas neredeyse onu gözden kaybedecekti. Şehrin kenarına, arnavut kaldırımli sokağın yerini uzaktaki ormana doğru uzanan toprak bir yola bıraktığı yere varana kadar durmadı, *yavaşlamadı* bile. Bu yol boyunca bir grup ağaç vardı ve her iki at da oraya bağlanmış, bekliyordu.

Bu küçük ağaç topluluğuna doğru ilerledi ve kadını dikkatlice ağaçlardan birine yasladı. Kadın baygın görünüyordu. Bu sırada Elander zor nefes alıyor gibi bile görünmüyordu.

Nasıl bu kadar güçlü olabiliyordu? Cas ona doğru koşarken bu soru aklının bir köşesinde zonkluyordu. Bu soruyu sorma fırsatı bulamadı, çünkü ona ulaşır ulaşmaz arkasını döndü ve onu kabaca omuzlarından yakaladı. "Seni aptal, *aptal* kadın. *Aklından* ne geçiyordu?"

"İyiyim," diye yalan söyledi, kaslarını büken ateşli ağrıdan irkilmemek için kendini zorladı.

Onu sarsmakla kucaklamak arasında kalmış gibi görünüyordu. Sonunda ikisini de yapmadı; sadece tutuşunu kollarına doğru kaydırıp ve onları o kadar sıkı tuttu ki neredeyse acı veriyordu.

"Öldürülebilirdin," diye hırladı.

Cevap veremeden bir kükreme onu irkiltti. Cas şaşkın bir sessizlik içinde garmoranın şehrin kenarından çıkmasını, yüksek bir ahşap çiti şiddetle delip geçmesini ve uzaktaki ormanın kenarına doğru topallayarak ilerlemeden önce onu parçalara ayırmasını izledi.

"O... ölü değil," diye nefes aldı.

"Çok zekice bir gözlem," diye tersledi Elander, sonunda onu bırakarak. "Bunu ne ele verdi?"

"En azından *geri çekiliyor*," diye karşılık verdi.

"Evet, ama içimde geri döneceğine dair çok güçlü bir his var. Ve geri döndüğünde çok sinirli olacak."

"Peşinden gidip... elini daha sert sallayıp sihirli bir şekilde bu sefer *tamamen* ölmesini sağlayamaz mısın?"

"Benim sihrim gerçekten böyle çalışmıyor." Cas dudaklarını büzdü.

"Var olan her şeyi ve her şeyi elimden geldiğince sert bir şekilde parmağım ile işaret ederek öldüremem."

"Bu talihsiz bir durum. En azından bu özel durum için."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı.

İçinden bir ses, adamın bir parçasının şu anda elini sallayıp *onu* düşürebilmeyi dilediğini söylüyordu -ölü değilse bile, en azından ağaca yaslanmış o kadın kadar baygındı.

Atlar toynaklarını yere vurup başlarını savurarak gergin bir şekilde kişnedi.

Bir an sonra, garmoranın içinde kaybolduğu ormandan bir kuş sürüsü fırladı.

Cas ormana doğru birkaç adım attı, içinde kabaran hayal kırıklığı bir an için acısını ve korkusunu bir kenara itti. "Eğer oklarım olsaydı, o lanet şeyin işini bitirebilirdim."

Elander ona bıkkın bir bakış fırlattı. "Daha önce sana bu canavarın Rook tanrısının bir hizmetkârı olduğunu söylediğimde beni dinledin mi? Ölümlülerin yaptığı hiçbir kılıç *ya da* ok bu yaratığın sonunu getiremez. Tüm yaşam gücünü bile tüketemedim."

"Ama geri gelecek, bu yüzden *bir şeyler yapmalıyız*-"

"Eğer bir daha pervasızca onun peşinden gidersen, var olan her tanrı ve ruh üzerine yemin ederim ki bu sefer seni öldürmesine izin vereceğim."

Kollarını kavuşturdu ve ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Peki ne yapacağız?"

Kurtardığı kadına baktı, hâlâ ağaca yaslanmış ve baygındı. "Burada kal ve onu koru," dedi atını çözüp yanına gitmeden önce.

"Bekle, *az önce* tam da bu konu yüzünden bana kızgın değil miydin? O şeyle savaşmak için tek başıma kaçmam konusunda?"

"Evet. Ama seninle benim aramdaki fark, benim nasıl kullanacağımı bildiğim bir sihrimin olması ve bu yüzden kendimi ikiye bölme şansımın çok daha düşük olması."

"Büyünün de onu öldüremeyeceğini söylemiştin!"

"Hayır, ama tekrar tamamen uykuya geçmesini sağlayabilirim. Her iki durumda da, *senden* daha yetenekliyim."

"Bunu tartışabiliriz." "Tartışacak zamanımız yok."

"Kendini öldürteceksin."

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Benim için endişelenmene gerek yok, biliyorsun. Ben iyi olacağım."

Yüzü yanıyordu. Ona öyle ya da böyle umursamadığını söylemek istedi ama bunun yerine gözlerini uzaktaki ormana dikerek, "Tek parça halinde dönsen iyi olur. Tek söylediğim bu."

"Yoksa?"

Yoksa peşinden gelirim, çünkü gittiğin düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Hayır. *Hayır*, o değildi. Öyle olduğuna inanmayı *reddetti*. Aslında ona ne olduğu umurunda değildi - en azından ona karşı kişisel hisleri yüzünden.

Bu bir işti, başka bir şey değil.

"Yoksa Varen beni hayal kırıklığına uğratacak," dedi Elander'e, "çünkü ikimizin birlikte çalışması konusunda çok heyecanlıydı, hatırladın mı?"

"Ve kral-imparatoru hayal kırıklığına uğratamayız." Adamın sesindeki göz devirmeyi duyabiliyordu.

"Beni söz verdiği gibi cömertçe ödüllendirmesini istiyorsam hayır."

Yine sinirlenerek başını salladı. "O zavallı kadına iyi bak ve ben dönene kadar burada kal. Aptalca bir şey yapma. *Güvende* kal. Bunu yapabilir misin?"

Kadın ona alaycı bir selam verdi. Elander başka bir şey söylemeden eyerine atlayıp dörtmala uzaklaştı ve Cas isteksizce baygın kadının yanına gidip yanına çöktü. Kadının hâlâ nispeten normal nefes alıp almadığını kontrol ettikten sonra gözlerini Elander'in kaybolduğu yöne dikti.

Birkaç dakika geçti.

Rüzgâr etraflarındaki tozu savurup yaprakları dağıttı ve Cas nefesini tutarak Elander'in uzaktaki ağaçların arasından muzaffer bir edayla yeniden ortaya çıkmasını bekledi.

Yanı başından ani bir inilti duyuldu. Kadının bedeni bir an sonra ona doğru yığıldı ve Cas aşağı baktığında kadının gözlerinin açıldığını gördü.

"Uyanmışsın," dedi Cas rahatlamış bir ifadeyle.

"Kimsin sen? Neredeyim ben?" Kadın eğildi, vücudu tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bir elini yere, diğerini kanlı alnına bastırdı. Parmaklarını o kandan çekerken titredi ve çığlık atmadan önce uzun, sersemlemiş bir an boyunca parmak uçlarını boyayan kırmızıya baktı: "*Ne oldu?*"

Gözleri tekrar ormana döndüğünde Cas onun koluna hafifçe vurdu. "Sen... um... iyi olacaksın."

"*İyi misin?* Her yerim kan içinde!"

"Göründüğü kadar kötü değil. Kafa yaraları çok kanar," dedi Cas dikkati dağılmış bir halde. Ayağa kalktı; birkaç dakikadır Garmora'nın kükremelerinden birini duymamıştı ve onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

herhangi bir kuş ya da diğer yaban hayatı ormandan kaçıyor. Her şey çok sessizdi. Çok hareketsizdi.

Kadın yanında tutarsız bir şeyler inliyordu. "Yürüyebilir misin?" Cas ona sordu, gözleri hâlâ uzaktaydı. "I..."

"Kalkman gerek. Evine ya da daha güvenli başka bir yere geri dön. Benim yapmam gereken..."

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi kadın arkasından.

Ama Cas yine de arkasına bakmadı; bir sonraki hamlesi hakkında kararını vermişti. Birden kendini garip bir şekilde enerjik hissetti. Amon'un evindeki o garip büyü anından daha fazla bir anlam ifade etmiyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun, canavarın onu oradan oraya savurmasına rağmen şu anda acı çekmiyordu.

Aptal ya da değil, çoktan atına doğru koşmaya başlamıştı.

"Umarım bugün kendini cesur hissediyorsundur, Lily," dedi ata ulaşip onu çözerken. Eyere tırmanıp atı dörtmala koşturmadan önce kısırağın burnuna hızlıca bir masaj yaptı.

Ağaçlara doğru hızla ilerlediler. Güneş sırtını yakıyordu ve ağaçların gölgesine ulaşmak küçük bir lütuftu - beraberinde getirdiği karanlık bir an için hızlı ve kafa karıştırıcı olsa da.

Lily yavaşlayarak önce dörtmala, sonra da tırısı geçti ve başını endişeyle salladı. Cas atın boynuna yatıştırıcı daireler çizerken gözleri alçak ışığa alıştı ve çevrelerini inceledi. Garmora'nın ağaçların arasından açtığı izi kolayca fark etti ve Lily'yi kırılmış ağaçlar ve devrilmiş topraktan oluşan patikaya doğru yönlendirdi.

Onlar yürürken sesler onlara doğru sürüklendi; çoğunlukla ağaçların gıcirtısı ve dalların kırılması. Hepsi çok uzaklardan geliyordu ve başlangıçta sadece hafif ve ara sıra duyuluyordu. Ama çok geçmeden sesler yükselmeye, öyle bir kakofoniye dönüşmeye başladı ki Cas bir yerlerde ormanın tüm bölümlerinin yerle bir edildiğinden emin oldu.

Bir çift geyik tam önlerindeki çalıktan fırladı. Lily şaha kalktı ve neredeyse Cas'ı sırtından atacaktı. Cas eyerden sıçradı ve dizginleri daha güçlü bir şekilde tutarak ayaklarını ormanın zeminine sağlam bir şekilde yerleştirdi ve atı durdurdu.

Ama dehşete düşmüş yaratığı ileri doğru itmeye gücü yetmedi. Lily'yi sakinleştirmeyi başardıktan sonra atın başlığını çıkardı ve kışına sert bir tokat atarak onu şehre geri dönmeye teşvik etti.

Sonra Cas, eli kılıcının kabzasında, tek başına ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Sadece birkaç dakika yürüdükten sonra, uzaktaki sesler aniden kesildi. Hiçbir şey gıcırdamadı. Hiçbir şey çatırdamadı. Hiçbir şey kükremedi. Ruh Kiri'nin koruduğu o ormandaki garip, uhrevi sessizliği hatırladı; ancak buradaki sessizlik çok daha... uğursuz görünüyordu.

Sonra yumuşak bir hırlama sesi duydu.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Kılıcını çekti ve yankılanan hırıltının geldiği yöne doğru yavaşça yürüdü, başparmağını kılıcın kabzasına vurarak endişelenmemeye çalıştı.

Endişesine karşı verdiği bu savaşı kaybedebileceğinden korkmaya başlamıştı ki aniden yeni ve korkunç bir ses duydu: bir adamın gırtlaktan gelen acı dolu çığlığı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanarak kendini önce hızlı bir koşuya, sonra da depar atmaya itti. Bu salak kendini neyin içine sokmuştu? Neden onun tek başına kaçmasına izin vermişti? *Neredeydi o?*

Her neredeyse, ona asla ulaşamadı. Ondan önce bir canavar yoluna çıktı. Garmora değildi. Aynı büyüklükte olmasına rağmen tamamen farklı bir canavardı. Çökmekte olan yıldızlar gibi gözleri ve dönen gölgelerle sarılmış dişleri olan büyük, siyah bir kurt.

Ve o gözleri *tanıyordu*.

O dişleri tanıyordu.

Çünkü bu, yıllardır kâbuslarına giren aynı kurttu.

CK APTERN)NETEN

"SENİN GERÇEK OLMAMAN GEREKIYORDU," DIYE NEFES ALDI.

Saldırdı.

Tökezleyerek uzaklaşırken bir köke takıldı ve sertçe poposunun üzerine düştü. Aynı hızla ayağa kalkmaya çalıştı.

Kurt birkaç düzine metre ötede durdu, çeneleri öfkeli hareketlerle çalışıyordu. Sanki onları çözmeye ve onu yutmaya hazırlanıyordu.

Tıpkı kabuslarında olduğu gibi.

Belki de *bu* sadece bir kâbustu. Ya da belki de bir kara büyü ağına, Kirith Ormanı'ndakiler gibi başka bir numaraya adım atmıştı? Ve belki de uyanabilirdi? Elini yumruk yapmayı denedi, canı yanana kadar tırnaklarını avucuna batırdı. Dilini ısırmayı denedi. Saçlarını çekmeyi. Ama hepsi katı, hepsi acı vericiydi; yaptığı hiçbir şey uyanmasını sağlamadı. Hiçbir şey önündeki sahnenin titremesini ya da solmasını sağlayamadı.

Kurt onun etrafında dönmeye başladı, gözleri onunkileri yakıyordu. O kadar büyüktü ki gözleriyle buluşmak için başını kaldırması gerekiyordu, bacakları o kadar uzundu ki sadece birkaç hızlı adımla onun tepesine çıkabilirdi.

Kılıcını kaldırdı. Kurt
dişlerini gösterdi.

Gırtlğından gelen hırıltıyı duyan Cas, uzaktan acı dolu bir çığlık daha duyduğunu sandı. Bu ığlık zihnine doldu ve düşünebildiğı tek şey bu oldu. İçine çökmeye çalışan korku ve endişelerin altında ezilmeyecekti; bunu *yapamazdı*. Birinin onun yardımına ihtiyacı vardı.

Kılıcını daha sıkı tutarak bir adım öne ıktı.

Kurt bir hırıltı daha çıkardı ve başını eğdi. Yanan yıldız gözleri parladı. Ağzının etrafındaki gölgeler daha acımasızca dönmeye başladı. Orman daha karanlık, daha soğuk ve daha küçük hale geldi.

Onu yutacaktı.

Canavar gözlerini kapattı ve takip edeceği yıldızlar olmadan karanlıkta onu gözden kaybetti. *Her şey* karanlık ve soğuktu ve Cas tüm bunların ortasında küçülüyormuş gibi hissediyordu. Hiçbir çıkış yolu yoktu. *Hiçbir çıkış yolu yoktu.*

Ama kendi gözlerini açık tuttu. Ve sonra, çok çok yukarısında, ağaçların arasından bir an için güneş ışığı gördüğünü sandı.

Avucunun içinde bir acı seğirmesi hissetti-

Hayır, acı değil.

Güç.

Elini o kurdun gözlerini en son gördüğü yere doğru itti. Avucundaki seğirme, ön kol kaslarında zonklamaya dönüştü.

Etrafında ışık patladı.

Gölgeleri kucaklayan ve onları kovalayan saf, altın beyazı bir ışık, ağaçların arasından geçerek, Cas bu canlılığın arasında ağaçların dış hatlarını bile seçemez hale gelene kadar daha da parlaklaştı.

Sonunda ışık söndüğünde Cas kendini ormanda tek başına diz çökmüş halde buldu. Kurt gitmişti, gölgeler gitmişti, altın ışık gitmişti - *hepsi* o kadar çabuk gitmişti ki, bir rüyadan uyanmak gibi şüpheli bir his uyandırmıştı.

Titreyerek ayağa kalktı. Pantolonundaki yaprakların ve kirin tozunu aldı ve sonra ellerini önüne kaldırıp evirip çevirdi. Ne aradığını bilmiyordu. Belki de onlardan gelen başka bir ışık parıltısı? Bir dakika önceki ışık patlamasına *gerçekten* o mu sebep olmuştu?

Bana neler oluyor böyle?

Zayıf bir öksürük duydu ve aniden bu ormana neden koştuğunu hatırladı. Sese doğru koştu ve sonunda az ilerideki küçük bir açıklıkta Elander'i gördü. Bir kolunu yüzüne kapatmış, sırtüstü yatıyordu. Aceleyle yanına gitti ve onun yanına çöktü.

Gömleği lime lime olmuştu ve altındaki deri de pek iyi görünmüyordu; göğsünün, onu parçalayan canavar pençelerine karşı iyi dayanmadığı açıktı. Endişe verici miktarda kan vardı. Adam

Cas bir an dondu kaldı ve ne yapması gerektiğini düşündü.

Neredeyse onu saklamaya ve sonra da yardım bulmak için koşmaya karar vermişti ki adam nihayet hareket etti. Kolunu yüzünden kaldırdı ve sertçe yanına indirdi. Biraz zorlandıktan ve gözlerini kırptıktan sonra gözleri onunkileri buldu. Göğsü derin ve normal sayılabilecek bir nefesle inip kalktı.

Dünya biraz yavaşlayıp durulunca Cas bir iç çekti. "Yaşıyorsun."

Bir elini kanlı göğsüne bastırırken yüzünü buruşturdu. "Elbette hayattayım," diye mırıldandı, yavaşça doğrulmaya çalışarak.

Küstahlığı gerçekten de sınır tanımıyor, diye düşündü zorlukla bastırılmış bir homurtuyla.

Yine de ona elini uzattı ve adam elini tutup oturmasına yardım etmesine izin verdiğinde şaşırdı. Adam dengesini yeniden kazanmaya ve kendi yaralarını daha yakından incelemeye devam ederken bir elini sırtına dayadı. O da buna itiraz etmedi.

Onu tutarken gözleri endişeyle etraflarındaki ormanı taradı, vücudu gergindi ve başlarına gelebilecek her türlü felakete karşı şimdiden hazırlıklıydı. "Garmora..." diye başladı bir an sonra, "nereye gitti?"

Bacağındaki kanlı kesik izini incelemeye ara verdi ve bakışlarını kaldırarak onunkileri takip etti. "Sanırım o kurdu burada dolaşırken gördün."

Başını salladı, midesi korkunç bir şekilde bulanıyordu. Hâlâ tüm bunların tuhaf, belki de büyüünün neden olduğu bir kâbus ya da halüsinasyon olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Ama eğer o da gördüyse...

"Sanırım o kurt garmorayı kovaladı," diyordu Elander.

Kollarını kendine doğru sardı. "Ve sonra *bir şey* o kurdu kovaladı."

"Evet... Biraz önceki o garip ışık neydi?"

Ona cevap vermesi bir dakika sürdü. Sesini bulması, gözleriyle buluşması ve kendi düşüncelerine yüksek sesle fısıldayacak kadar inanması: "Sanırım ben yaptım."

SAATLER SONRA, Cas ve Tara küçük bir hanın eski püskü oturma odasında bir masanın yanına uzanmışlardı.

Belwind'den kaçmışlar ve kuzeyde daha küçük, daha تنها bir köy bulmuşlardı. Grubun çoğu bu köyün eteklerindeki vadide kamp yapıyordu ama Tara, Elander'in iyileşmesi için gerçek bir yatak temin etmekte ısrar etmişti. O da itiraz etmemişti. Tüm küstahlığına ve sahte kayıtsızlığına rağmen, yüksek sesle itiraf etmese bile, aldığı yaraların onu gerçekten etkilediği açıktı.

Ve bu yaraların çok ağır olması şaşırtıcı değildi; bütün kanı temizledikten sonra Cas göğsündeki yaraların gerçekten ne kadar derin olduğunu görebilmişti ve ilk başta düşündüğünden çok daha kötüydüler. O kadar kötüydü ki, nasıl olup da *ölmediğinden* tam olarak emin değildi. Ve hâlâ o yaralar yüzünden ölme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu... Bu yüzden Tara'yla konuşmaya çalışırken bile başını onun odasının bulunduğu yöne çevirmekten kendini alamıyordu.

Tara sonunda, "Sadece gidip onu kontrol et," dedi. "Bak bakalım o inatçı piç kurusuna yemek yedirebilecek misin?"

Cas denemeyi kabul etti. Tara han sahibinden bir matara su ile bir tabak ekmek ve meyve aldı, Cas da ondan alıp Elander'in odasına yöneldi.

Neyse ki kapının kilidi açıktı. Sessizce içeri girdi. Elander'in başı pencereye doğru eğikti ve o kadar hareketsizdi ki ilk başta uyuduğunu düşündü. Ama yaklaştıkça, yorgunluktan ağırlaşmış olsa da gözlerinin hâlâ açık olduğunu fark etti. Perdelerdeki bir aralıktan içeri süzülen ay ışığı, soluk mavi renklerini öyle bir parlatıyordu ki, Elander'in tüyleri diken diken oldu.

Gözleri adamın göğsüne takıldı. Yardım almadan temizlenmeyi başarmıştı ve şimdi göğsüne sarılmış birçok bandajı ortaya çıkaran bol, düğmeleri açık bir gömlek giyiyordu. Onu sadece hafifçe başını sallayarak onayladı ve sonra kendini dikleştirip ahşap yatak başlığına yaslandı, bir bacağını kendine doğru çekti ve bir kolunu bükülmüş dizinin üzerine koydu. Hareketler yeterince akıcıydı ama yine de hafifçe irkilmesine neden oldu.

Cas'ın getirdiği yiyecek ve içeceği reddetti. Cas bu ret karşısında dudaklarını büzdü ama şimdilik bu konuda tartışmamaya karar verdi. Onun yerine yaralarını değerlendirmeye odaklandı.

Hemşire değildi ama adamın sol pazusunun etrafındaki bandajla oynadığını ve altındaki yaranın hâlâ hafifçe kanıyor olabileceğini söyleyebilirdi. Koluna uzandı ve incelemek için daha yakına çekti. İzin istemedi, çünkü onun izin vermeyeceğini biliyordu.

Küçük bir homurdanmayla itiraz etti ama kadın harap olmuş bandajı çözmeye başladığında itiraz etmedi. Bakışlarını bir kez daha pencereye kaldırdı ve bir an sonra tekrar konuştuğunda bile orada kaldı: "Sana yapmamamı söylediğim halde neden peşimden koştun?"

Sargıyı çözmeye devam etti ve tam da korktuğu şeyi görünce kaşlarını çattı: taze kan. "Belwind'deki köylüleri korumak için aptalca o canavarın üzerine koşmamla aynı sebepten," dedi ona.

Adam gözlerini kıza çevirdi, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi, görünüşe göre kızın mantığını anlamamıştı.

"Çünkü yardım edebileceğim masum insanların ölmesine izin vermekten hoşlanmıyorum," dedi açıkça.

"Ama ben o köylüler gibi değilim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu dalgınca, bitişikteki tuvaletten nemli bir bez almaya giderken.

"Ben onlar kadar çaresiz değilim. Ya da onlar kadar masum değilim. Ben ondan en uzak şeyim. Eğer bilseydin..." Başını sallayarak sözlerini bitirdi.

"Neyi
bilseydim?"

Cevap vermedi.

Bir an elinde nemli bezle öylece durup adamı inceledi, bu adamla ilgili kafasındaki pek çok soru bir anda su yüzüne çıkmıştı.

O kimdi ki, ona güvenmediği halde kral-imparatorun hizmetinde kalmıştı? Varen *ona* gerçekten güveniyor muydu, yoksa ikisini birlikte çalışmaya iten başka bir şey mi vardı?

Ve nasıl olmuştu da büyüü, bizzat Kale Tanrısı'nın hizmetkârı olan o garmora canavarını durduracak kadar güçlü olabilmişti?

Ve o kadını güvenli bir yere taşıyacak kadar nasıl güçlü olabilmişti? Sonra *da* ormandaki canavarlarla savaşmak için kaçıp hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Onu yakından izliyordu, kendi gözlerinde de sorular parıldıyordu.

İlginç bir çifttiler, değil mi? Aralarında soru işaretleri ve şüphelerden başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Onları bir arada tutmak daha akıllıca olurdu.

muhtemelen mesafeli.

Yine de onu kontrol etme isteğine karşı koyamamıştı.

Boğazını temizledi. "Eminim o köylülerin çoğu da aslında masum değildi," dedi, "ama kimse canavarlar tarafından parçalanarak ölmeyi hak etmiyor. Şimdi, kıpırdamadan dur ki bunu temizleyebileyim ve mahvettiğin bandajı yeniden yapabileyim..."

Çalışırken sessizce onu izlemeye devam etti. Dakikalar geçti. Onunla ilgili sorular zihninde durulmuyordu; bir şeyler söylemesi gerekiyordu.

Ama nereden başlamalı?

Bu karmaşık sohbete neşeli bir yorumla başlamaya çalıştı: "Peki elindeki o ilahi işaret seni ölüme karşı bağışık falan mı yapıyor? Çünkü kalbinin üzerindeki bu yara seni *gerçekten* öldürmeliymiş gibi görünüyor."

Bir an daha sessiz kaldı. Sonra dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemenin izi belirdi. "Hayır, Thorn. Ölüme karşı bağışıklığım yok. Sadece onunla pazarlık yapmakta çok iyiyim."

"Umarım ihtiyaç duyulursa benim adıma pazarlık yaparsınız."

"Elimden geleni yapacağım."

Adamın sesinin birdenbire aldığı tuhaf yumuşak tonla yanakları ısındı. Derin ve yavaş bir nefes alıp verdi. Sorular. Cevaplar. Odaklanması gereken şey *buydu*.

"Bugünkü sihrin... etkileyiciydi," dedi. "O garmora canavarını düşürme şeklin, tekrar ayağa kalksa bile... Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"O kadar da etkileyici değildi." "Başardığımdan daha fazlasıydı."

"Yine de hatırladığım kadarıyla ormandaki o kurdu uzaklaştıran *sendin*."

"Başka bir tesadüf," diye ısrar etti. "Ben bundan pek emin değilim."

O da değildi ama bunu söylemedi. Bunun yerine, "Biliyor musun, eğer aramızda bir yarışma yapsaydık, hangimizin daha gizemli olduğuna karar vermek için bir yarışma... Kimin kazanacağından emin değilim" dedi.

"Ben gizemli değilim."

"*Benim* için biraz gizemli birisin."

"Benim hakkımda tam olarak ne bilmek istiyorsunuz?"

Çok ama çok sayıdaki sorularının hepsini düşündü. Sonra onu rahatlatmak ve daha karmaşık şeyleri anlatmasını sağlamak umuduyla kolay bir soruyla başlamaya karar verdi. Bu, geçmiş görevlerde kullandığı eski bir sorgulama numarasıydı; Rhea insanları konuşturmakta özellikle iyiydi ve Cas yıllar boyunca onu izleyip öğrenmek için elinden geleni yapmıştı.

"Nerelisin?" diye sordu yatağın kenarına yerleşerek. "Kraliyet şehri Ciridan'ın kendisi. Annem ve babam eski kral-imparator için çalışıyorlardı - *imparator* unvanını almadan önce de onun için çalışıyorlardı, dört krallığın dört ayrı krallığıyla hâlâ var olduğu zamanlarda krallar ve kraliçeler."

"Ve ebeveynleriniz de sizin gibi ilahi olarak işaretlenmiş miydi?"

"Hayır; ikisi de işaretlenmemişti ve bu yüzden büyüm bir sürpriz oldu. Eğer babamın eski kralla arası bu kadar iyi olmasaydı muhtemelen öldürülecektim. Ölüm yerine bana güney imparatorluğuna gitme fırsatı verildi ve orada benimle aynı işareti taşıyan diğerlerinden eğitim aldım."

"Yani sarayda büyümediniz mi?"

"Korkarım ki hayır. On sekiz yaşıma gelene ve büyümü tamamen kontrol edene kadar çok daha az abartılı bir hayat yaşadım; o güney imparatorluğundaki bir manastırda, beni eğiten Ölüm Tanrısı'nın hizmetkârlarının yanında kaldım. Beş yıl önce Caden ve Tara ile birlikte geri döndüm. Ailemin beni göndermeden önce kararlaştırdığı gibi Kral'a - İmparator Anric'e- hizmet etmeye geldim." "Yeni öldürülmüş düşmanlarının sırlarını çalmaya yardım ederek," diye hatırladı.

"Ve bazı askerlerine liderlik ediyor ve...?"

"Ve Kethra'nın geçmişindeki kral ve kraliçelerle bir araya gelmesine yardım ederek onların verebileceği her türlü tavsiyeyi almasını sağladı."

Adamın söylediklerini tam olarak anlaması biraz zaman aldı. "Yani ölüleri çağırabilir misin?"

"Bir bakıma," dedi, sanki bu tür bir güç sıradan bir şeymiş gibi, neredeyse gelişigüzel. Ve yine kendini onun sihrinin derinliklerine hayret ederken ve merak ederken buldu.

Daha önce böyle bir güce sahip biriyle karşılaşmamıştı ve içinden bir ses onun yapabileceklerinin sadece yüzeyini çizdiğini söylüyordu.

Kraliyet ailesinin onu yanında tutmaya karar vermesine şaşmamalı.

"Ve şimdi ben de oğluna aynı şekilde hizmet ediyorum," diye ekledi Elander, bu sözlerle çenesi biraz gerildi. Birdenbire tehlikeli bir şekilde

Cas konuşmayı bitirmek üzereydi, bu yüzden bir kez daha daha kolay sorulara döndü.

"Tamam, sıradaki soru. En sevdiğiniz renk?"

Bakışları kısa süreliğine onunkilere kilitlendi. "Yeşil," dedi, sanki tam o anda karar vermiş gibi bir sesle.

Penceredeki yansımasını kontrol etme, kendi gözlerinin ne renk olduğuna bakma isteğiyle savaştı. Mimik-türünün kristali henüz tamamen aşınmamış mıydı?

Hayır; öyle ya da böyle fark etmezdi.

Yutkundu ve devam etti: "En sevdiğiniz... hava türü?"

"Yağmurlu günleri tercih ederim."

"En sevdiğin yer?"

"Dağlar." "En sevdiğin hayvan?"

"Tavşanlar."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu ciddiye almıyorsun, değil mi?"

"Affedersiniz, tavşan sevgim konusunda *çok* ciddiylim."

"Aptal."

"Kibar ol. Burada ağır yaralıyım."

"Yeri gelmişken," dedi, birden elindeki nemli bezi hatırlayarak, "koluna tekrar bakmama izin ver; yaptığım işi bitirmem gerekiyor."

Adam yorum yapmadan ona uzattı ve o da yatağın başucundaki taze bandaj rulosuna uzanmadan önce kurumuş kan parçalarını silmeyi bitirdi.

"Bu sefer bandajla oynamak yok," diye azarladı kolunu yeniden sarmaya başlarken.

Cevap vermedi; acıya karşı dudağını ısırarakla meşguldü. Ne kadar güçlü olduğunu bildiğinden, herhangi bir fiziksel rahatsızlık belirtisi gösterdiğini görmek garipti, en hafif dokunuşlarında bile hafifçe irkildiğini görmek çok tuhaftı...

"Sadece gözlerini kapat ve rahatlamaya çalış," diye teşvik etti. "Bir saniye içinde işim bitecek."

Gözlerini kapatmadı. "O kurt," dedi, "ve *ormandan* gelen o ışık - senin ışığın - gözlerimi her kapattığımda onu görmeye devam ediyorum."

Adamın yine onu izlediğini fark etti. İzliyor ve merak ediyordu.

Nesin sen, Thorn?

Bu sefer yüksek sesle sormadı. Ama yine de cevap vermek zorunda hissetti; belki birlikte onu anlamlandırabilirlerdi. "O ışık gelmeden önce..." diye başladı, hâlâ biraz kararsızdı, "elimde o evde hissettiğim tuhaf kasılmanın aynısını hissettim."

"Garip bir spazm mı?"

"O bitkiler solup ölmeden hemen önce ve... ve o kız gözlerini açmadan hemen önce."

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Yıllar önce bir şey seni Solgunluk'tan korudu. Yaptığın bir şey o kızı da aynı şeyden korudu. Ve şimdi, öyle görünüyor ki, seni canavarlardan da koruyor."

Ayrıca o gün Darkhand'in dışında onu ve Nessa'yı *onun* büyüsünden korumuştı, değil mi? Bunu belirtmeyi düşündü ama vazgeçti ve bunun yerine, "Tuhaf olan başka bir şey daha var," dedi.

Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Tuhafılıklarının sonu yok, değil mi?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Eee? Bu sefer ne oldu?"

"O kurt..." Derin bir nefes aldı. "Onu daha önce gördüm. Onunla ilgili kabuslar gördüm. Hem de bir sürü."

Uzun bir süre ona baktı, sanki bu şimdiye kadar söylediği en garip, en rahatsız edici şeymiş gibi. Sonunda gözlerini kaçırdı ve aya bakmaya devam etti. "O kurt, Rook tanrısının bir başka hizmetkârı," dedi.

Bir dakika düşündü. "Dişlerinin etrafındaki gölgeler garmoranın soluduğu gölgelere benziyordu. Belki Oblivion'dakilere de benziyordu."

"Evet."

Onun detay vermesini bekledi. Adam açıklamadı. Alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı ve kadın ona ne kadar uzun süre bakarsa baksın o tarafa bakmadı.

Birkaç dakika daha süren rahatsız edici sessizlikten sonra, "O zaman... Ben gideyim de sen biraz uyu," dedi.

İlk başta ona bakmadı, ayağa kalkana kadar bakmadı ve sonra şöyle dedi: "Yakınımda kalmanı tercih ederim." Normalden daha zayıf olan sesinde bile -sözlerinin sık sık yaptığı gibi- hâlâ bir emir gibi geliyordu.

"Yakın mı?"

Yanındaki yatakta boş duran yere doğru başıyla işaret etti.

"Burada aklınızdan ne geçtiğinden emin değilim." Dudağını ısırđı, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırđı. "Ama size söyledim, ikinci kişiliğim size daha fazla *hizmet vermekle* ilgilenmiyor."

Gözlerini devirdi. "Kurt canavarın geri gelme ihtimaline karşı seni yakınımnda istedim. Ya da yeni, aynı derecede korkunç ya da tuhaf bir canavar... Korkunç ve tuhaf şeyler için bir mıknatıs gibi görünüyorsun, sanırım bunu tespit ettik."

"Ah," dedi aptalca ve sonra hemen kabul etti: "Haklısın. Birbirimize yakın durmalıyız. Böylece seni koruyabilirim."

Homurdandı. "Tam tersi."

"Evet, çünkü senin ve yarı ölü halinin yanında kendimi inanılmaz derecede güvende hissediyorum."

"Vücudun şu anda biraz zayıf, bunu kabul ediyorum. Ama büyüm hala seni mükemmel bir şekilde koruyabilir."

"Peki o kurt geri gelirse ne yapacağım? Zayıf, ceset gibi bedenini kaldırıp büyünü kullanabilmen için o şeyin ayaklarının dibine mi fırlatayım?"

"Bu işe yarayabilir."

"Seni çok uzağa taşıyabileceğimden emin değilim," diye belirtti.

"Geçmişte becerikli olduğunu kanıtladın. Eminim bir çeşit plan yaparsın."

Derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. "Sanırım dışarıdaki bahçede bir el arabası gördüm; seni ona yükleyip savaşa yuvarlayabilirim."

"Zekice," diye kestirip attı.

"Varen haklıydı; sanırım öyle ya da böyle iyi bir takım olacağız."

"Hepimiz şaka yapmayı bitirdiysek, sanırım ben uyuyacağım."

"Şimdilik benden bu kadar."

"İyi geceler, Thorn."

"İyi geceler, el arabası savaşçım."

Bir iç çekti ve sonra gözlerini kapattı. Kendini bir kez daha yatağa bıraktı ve geçici olarak bir yastığa uzandı. Yastığı kendine doğru sardı, yan tarafına doğru kıvrıldı ve tekrar Elander'in göğsünün inip kalkmasını izleyerek nefes alışının normal olduğundan emin oldu. Bir an sonra, onun hakkında hâlâ cevaplanmamış yaklaşık bin sorusu olduğu aklına geldi.

Sorgulama planlarından uzaklaşmıştı.

Lanet olsun.

Onun kendisine baktığını hissetmiş olmalı ki gözlerini araladı. "Kendini daha iyi hissedeceksen aramıza battaniye ve yastıklardan bir duvar örmekten ya da yerde uyumaktan çekinme. Gücenmeyeceğim."

Bakışlarını ellerinde sıktağı yastığa indirdi. "Bu büyük bir yatak. Buna gerek olacağını sanmıyorum."

Büyük bir yataktı - en azından saraydaki misafir odasındaki o saçma yatak kadar büyüktü. Ve içine yerleştğinde, *çok* büyük olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Aralarında çok fazla boşluk vardı. Çok fazla boşluk. Bu yüzden yastığı göğsü yerine başının altına sıkıştırdı ve ona biraz daha yaklaştı - uzanıp koluna dokunabileceğı kadar yakındı.

Ve birkaç dakika sonra, o yaptı.

Parmakları uzandı ve adamın ön kolundaki kordonlu kaslara sabit bir ritimle vurdu. Aslında bilerek yapmıyordu; birkaç dakika sonrasına kadar bunu yaptığının farkında bile değildi - ta ki adamın gözleri tekrar açılıp ona meraklı bir bakış atana kadar.

"Özür dilerim." Bir gece önceki konuşmalarını, adamın onunla nasıl oturduğunu düşündü ve aniden ekleyecek kadar cesur hissetti: "Bu da başka bir kaygı şeyi. Bir şeylere dokunmak, bir şeylere dokunmak... kendimi demir atmış hissetmeme yardımcı oluyor. Düşüncelerimin uçup gitmesini ve beni de beraberinde götürmesini engelliyor."

Gözlerini bir kez daha kapattı. "Durmak zorunda değilsin. Parmaklarını üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor."

Nefesi kesildi. Sesli olarak.

Gözlerini açmadan gülümsedi. "Özür dilerim. Bu seni daha da mı endişelendirdi?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

En azından kötü anlamda değil.

Elini adamın koluna dayadı ama hareketsiz tutmaya çalıştı. Sonraki bir saatin belki de yarısı boyunca bunu başardı, ama sonra parmakları yine kendiliğinden hareket etmeye başladı, bu sefer dokunmuyordu ama dalgın bir şekilde adamın teninde daireler çiziyordu.

"Hâlâ uyumamışsın," diye mırıldandı

Elander. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü çok sık uyumuyorum. Tuhafliğimin devamı." "En azından kıpırdamadan durabiliyor musun?"

"Özür dilerim. Düşünmeden duramıyorum..."

İç çekti. Ama sonra, yumuşak bir acı homurtusuyla, birbirlerine bakacak şekilde yuvarlandı. "Ne hakkında?"

"Daha önce söylediğin şey, o kızı nasıl koruduğumla ilgili." "Ve?"

"O neden yaşadı? Onca yıl önce onca insan ölmüşken *ben* neden yaşadım?"

Ona verecek bir cevabı varmış gibi görünmüyordu. Yine de ondan bir cevap beklemiyordu.

"Ben sadece... Sanırım bunu gerektiği kadar düşünmedim, belki de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu soru ara sıra aklıma takılıyor. Ama belki de bir şeyleri çözmek için daha fazla zaman harcamalıyım? Ya tuhaflığımı daha önce insanlara yardım etmek için kullanmış olsaydım? O kızı koruduğumdan bahsettiniz, ama eğer durum buysa, o zaman neden diğer insanları korumadım? Ailem gibi ve..."

"Bilmiyorum." Ses tonu kaba olmasa da dobraydı. "Ama bunu takıntı haline getirmek çoktan ölmüş olanları geri getirmeyecek. Ve her ne sebeple olursa olsun size verilen o *fazladan* zamanı harcamak için berbat bir yol."

"Sanırım."

"Sana geçen gece söyledim: Ailenin ölmesinin sebebi sen değilsin. Sen bir çocuktun; o sırada sahip olduğun ya da olmadığın tuhaf büyü ne olursa olsun onları kurtarmak sana bağlı değildi."

Dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. Başını sallamak istedi. Adamın söylediklerine inanmak istiyordu ama düşünceleri işbirliği yapmayı reddediyordu.

"Bazı şeylerin peşini bırakmalısın Thorn," dedi daha yumuşak bir sesle. "Her şeyi değil, sadece yapabildiğin her şeyi. Yoksa bu günlerden birinde her şey taşımak için çok yorucu olacak."

Tekrar yastığa gömüldü ve gözlerini tavana dikti. Uzun bir süre sessiz kaldılar. Elini aralarındaki yatağa götürdü ve onun yerine yatağa dokundu, bu sırada adam tekrar uykuya dalıyor gibi görünüyordu.

Ama sonra kızın tıkırdayan parmaklarını yakalayıp kendi kafesinin içine aldı ve kendisi için hâlâ alışılmadık derecede yumuşak olan uykulu bir sesle tekrar konuşurken onları sıkıca tuttu: "Ben de düşünüyordum aslında."

"Öyle miydin?" Adamın başparmağı avucunun üzerinde bir yol çizmeye başladığinde kelimeler neredeyse boğazında düğümleniyordu.

"Evet. Düşünüyordum... ve seni anlamaya çalışıyordum."

"Eğer bunu başarırsan bana haber ver. Çoğu gün ben de hâlâ deniyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Endişe yüzünden uyuyamayan bir kadının aynı *zamanda* Kale Tanrısı'nın canavarlarına doğru koşabilmesi bana ilginç geliyor. Korkusuz ve korkak yüreklerin büyüleyici bir bileşimisin."

Yavaşça parmaklarını onunkilerden çekti; o böyle tenini okşarken net bir şekilde konuşabileceğinden emin değildi.

Ve az önce onu tanımlamak için *büyüleyici* kelimesini mi kullanmıştı?

Gözlerini tavandan ayırmadan şöyle dedi: "Başından beri çok korkuyordum. Ben her zaman korkarım. Korku hiçbir zaman tamamen geçmiyor ama korkarken bir şeyler yapmayı öğrendim. Bunu her zaman başaramıyorum tabii ki. Geçen gece ateşin yanında bunu gördünüz. Ama arkadaşlarımı ya da... hatta yardımına ihtiyacı olan diğer insanları düşündüğümde, *kişisel olarak* mücadele ettiğim korkunun önüne geçiyor. Kendim için korkusuz olamam. Ama diğer insanlar için durum farklı."

"Takdire şayan," diye yorumladı ve sesinde alaycılıktan eser yoktu. "Dürüst olmak gerekirse, yaptığın şeyin etkileyici olduğunu kabul etmek zorundayım; eğer yaptığın gibi pervasızca savaşa koşacaksan, en azından yetenekli bir savaşçı olduğun açık."

Başını ona doğru eğdi, bir an için nutku tutuldu.

Ona ilginç, büyüleyici demişti... ve şimdi dürüstçe ona iltifat etmeye çalışıyormuş gibi geliyordu ve tüm bunlar hakkında ne hissettiğinden emin değildi.

Tavana bakmaya devam etti. "Ölüme yakın bir deneyim yaşadıktan sonra çok daha nazik oluyorsun. Belki de daha sık ölmelisin."

"Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum," dedi kuru bir sesle, "takdire şayan olsun ya da olmasın, yaptığın şeyin hâlâ inanılmaz derecede *aptalca* olduğunu düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazen beyninde bir sorun olduğunu düşünüyorum."

"Ve *işte* tanıdığım Elander."

Çok tanıdık gelen küçük bir gülümsemeyi paylaştılar ve kızın yanaklarını bir allık ısıttı.

Bir an düşündükten sonra, "Korkuya rağmen savaşmak o kadar da takdire şayan bir şey değil," dedi. "Bu korku bana şu durumlarda biraz avantaj sağlıyor

savaşlar olsa
da." "Nasıl
yani?"

"Olayların geldiğini görüyorum, çünkü bir odaya girdiğimde beni öldürebilecek ya da parçalayabilecek her şeyi hemen fark etmeye alışkınım. Yanlış gidebilecek her şeyi... Zihnim sürekli olarak olasılıkları tekrar tekrar gözden geçiriyor, bu yüzden..." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

"Kulağa yorucu geliyor," dedi esnerken.

"Öyle." Gülümsemesi biraz hüzünlüydü, sesi de olmasını istediğinden biraz daha kırılgandı. "Ama yine de uyuyamıyorum."

Sessizliğe gömüldüler. Kızın bakışları kısa süre sonra tavandan uzaklaştı ve adamın yine kendisine baktığını gördü, gözlerinde meraklı bir parıltı vardı.

"Buraya gel," dedi.

Kadın tereddüt etti.

"Seni ısırmayacağım." Ağzının bir köşesi kasıldı. "Sen istemedikçe ısırmam."

Gözleri kısıldı.

Kahkahası yumuşak ve uykuluydu. "Sadece bir şakaydı."

"Bunu biliyorum." Bir an daha tereddüt etti. Sonra, belki de sağduyusuna karşı gelerek, ona daha da yaklaştı ve kollarını ona dolayıp göğsüne doğru çekmesine izin verdi.

"Acımıyor mu?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Sesi uyanık kalma savaşını kaybediyormuş gibi geliyordu. "Sadece uyu," diye ekledi, tekrar esneyerek. "Burada güvendesin."

Güvenli.

Bu kelimeye inanmakta her zaman zorlanmıştı. Onun kucaklaması bunu sihirli bir şekilde düzeltmedi. Ama parmakları sırtında aşağı yukarı büyüleyici bir yol izlerken, en azından gözlerini kapatıp kendi tıkırdayan parmakları yerine onun dokunuşuna odaklanmayı deneyebileceğine karar verdi.

Ve bir noktada, başı ona yaslanmışken ve kalp atışları kulağındayken, çok garip bir şey yaptı: Uyudu.

CAS gecenin geri kalanında UYUDU ve rüya görmedi ve sabah olduğunda gözlerini parlak, sıcak güneş ışığına açtı. Bir an için her şey kafa karıştırıcıydı. Böyle yavaşça uyanmaya alışık değildi. Ya da başkasının yatağında. Geçmişte ne zaman biriyle aynı yatağı paylaşa

Her zaman sabah o l m a d a n önce gitmeye özen gösterirdi.

Bu sefer yalnız uyanan oydu.

Yatak hâlâ onun kokusunu taşıyordu -yaralarını tedavi etmek için kullanılan alkolle birlikte toprak ve baharat- ve yanındaki çarşaf lar hâlâ onun uzun bedeninin şekliyle buruş buruştu ama o gitmişti.

Ayağa kalktı ve parmaklarını karışık saçlarında hızlıca gezdirdi -yine griydi, kaşlarını çatarak fark etti- ve sonra ayağa fırlayıp koridora çıkmadan önce saçlarını dağınık bir örgü haline getirdi. Odaya dönüp bakmadı.

Hâlâ o odada, onun kollarında *uyuduğuna* inanamıyordu... Ne *düşünüyordu* ki?

"Düşünmüyordun," diye mırıldandı kendi düşüncelerine karşılık olarak.

Yavaşça ilerledi, Elander'i bulmak istiyordu ama aynı zamanda onu bulmaktan *korkuyordu*; dün gecedен sonra işler ne kadar tuhaf olabilirdi ki?

Tara, Elander ve Caden'in sesleri aniden ona doğru yükseldi; sanki önceki gece Tara'yla sohbet ettikleri oturma odasında kahvaltı ediyorlardı. Cas kendini topladı ve onlara doğru yürüdü.

"Onun için endişeleniyorum," diyordu Caden. "Üzgün görüldüğü zamanlarda bile onu okuyamıyor gibiyim ve bu hoşuma gitmiyor."

Elander'in cevabı sessiz ve karanlıktı, zorlukla bastırılmış bir öfkeyle kabarmıştı. "Sana onu okumak için büyü nü kullanmamamı *söylediğimi* sanıyordum."

"Özür dilerim," dedi Caden, sesi özür diler gibi çıkmıyordu. "Ama ona güvenmiyorum."

Cas yavaşlayarak durdu ve oturma odasının çatlak kapısının görüş alanının hemen dışındaki duvara yaklaştı.

"O zararsız," diye ısrar etti Elander.

"Bence her halükarda fazla bağlanıyorsun."

"Bağlanmadım."

"Dün gece onunla *yattın*."

"Görüldüğü gibi değildi." Elander'in sesi keskinleşmişti.

Caden sanki içindeki tehdidi duymamış gibi devam etti. "O planımızın bir parçası değil."

"Bunu biliyorum. Ama Varen benden onunla ilgilenmemi istedi; başka ne yapmamı öneriyorsun? Bunu görmezden gelerek onunla olan ilişki mi tehlikeye atmayacağım."

istek. Bizden şüphelenmesini engellemek istiyorsak en azından *bazı* emirlerine uymak zorundayım; yani o şimdilik katlanmamız gereken ekstra bir faktör."

Cas bir elini duvara dayadı ve derin bir nefes aldı. Yani dün onun peşinden koşması ve dün gece onu rahatlatması... bunların hepsi Varen'in iyi tarafında kalmaya çalışmasının bir parçasıydı.

Tabii ki öyleydi.

Ama daha da önemlisi, bahsettikleri *plan* tam olarak neydi?

"Peki ya sahip olduğu anlaşılan büyü?" Tara sordu. Sesi Caden'inkinden çok daha yumuşaktı ama nedense daha fazla acı veriyordu; Cas o kadınla arasında bir bağ kurmaya başlamıştı. Ya da o öyle sanıyordu.

"Bunu çözeceğim," diye homurdandı

Elander. "Ormanda her ne olduysa..."

"Her şeyden gerçekten habersiz görünüyor. O yüzden bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi zararsız."

Cas elini sıkıca yumruk yaptı, ona ve görünürdeki büyüüne neler olduğunu ve tüm bunları nasıl düzgün bir şekilde kullanabileceğini öğrenmeye aniden daha kararlı hale geldi.

Zararsız.

Bunu görecekler.

"Artık çok yakınız," dedi Tara. "Odaklanmaya devam edelim."

"Yakın mı?" Cas kendi kendine fısıldadığını duydu.

Neye yakın?

Daha fazla ayrıntı duymak için kendini zorladı ama üçünün de sesi birdenbire daha da sessiz fısıltılara dönüşmüştü. Kısa bir süre sonra masadan kalkın sandalyelerin sesi Cas'ın nabzını hızlandırdı. Aceleyle uyuduğu odaya geri döndü, ancak bir süre sonra sanki yeni uyanmış gibi davranarak yeniden ortaya çıktı. Bakışları hemen koridorda ilerleyen Elander'inkilerle buluştu.

"Günaydın," diye selamladı onu.

Ona küçük bir gülümseme sundu. "Günaydın."

"Görünüşe göre iyi uyumuşsun."

Sert bir şekilde başını salladı. Ne yazık ki yalan değildi. İyi uyumuştı. Onun kollarında kendini hiç olmadığı kadar güvende hissetmişti; bu da kulak misafiri olduğu o gizli konuşmayı daha da acı verici hale getirmişti.

"Ben de öyle. Keşke böyle bir şekerleme için daha vaktimiz olsaydı." Bakışları onu bir aşağı bir yukarı süzerken neredeyse fiziksel bir dokunuş gibi hissettiriyor, vücudunun üzerinde birkaç saat önce parmaklarının yaptığı gibi samimi bir şekilde geziniyordu.

Özür dilemiyordu ve baştan çıkarıcıydı ve buna kanmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorundaydı. Onunla tekrar yatağa girmeyi düşünmekten kendini alıkoyması ve bu düşüncelerin neden olduğu ateşi görmezden gelmesi *gerekiyordu*. Adamın oturma odasında ne konuştuğunu tam olarak anlamamıştı ama Tanrım, adam... güvende değildi.

Onun öyle biri olduğunu düşünmekle hata etmişti.

Ve sonunda pişman olacağı başka bir şey söylemeden ya da yapmadan önce buradan gitmesi gerekiyordu.

"Gitmek için hazırlanmamız gerekmiyor mu?" dedi dikkatle. Onun cevap vermesini beklemedi. Yanından geçip gitti ve dün gece uyuması *gereken* odadan eşyalarını almaya yöneldi. Onun arkasından baktığını hissedebiliyordu.

Ama bir şekilde arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

CKAPERTNENTV

CİRİDAN'A DÖNÜŞ YOLCULUĞU RAHATSIZ VE GARIPTI, ÇÜNKÜ CAS olacağını tahmin etmişti.

Elander'a gerekenden daha fazla yaklaşmayı, aralarındaki dostane şakalaşmayı sürdürmeyi ya da paylaştıkları o yatakta aralarında geçen herhangi bir şeyi kabul etmeyi reddetti. Onun bu ani soğukluğunu merak ettiğini ya da en azından kafasının karıştığını söyleyebilirdi. Ama askerlerinin önünde onunla bu konuda yüzleşmeye istekli görünmüyordu, bu yüzden bu sessiz muameleyi ata bindikleri ilk günün tamamı boyunca sürdürmeyi başardı.

İkinci gün, Elander ona doğru bakmadı bile.

Caden -ve hatta Tara- onun örneğini izledi ve soğukluğu konusunda onunla yüzleşmedi. Bu da yalnız bir yolculuk demekti. Ama böylesi daha iyiydi; ne kadar az etkileşime girerlerse, onlara güvenmek için o kadar az istek duyacaktı. Daha önce gardını düşürmeye başlamıştı; bu bir hataydı.

Cas'ın tekrarlamayı düşünmediği bir hata.

İkinci yolculuk sabahından sonra saraya vardıklarında, yanında gardını indirebileceği insanları hemen görünce çok sevindi -Nessa, Laurent ve Zev ön avlunun üstündeki balkonlardan birinden el sallayarak onu selamladılar. Sarayın içinde kayboldular ve bir dakika sonra ana kapıdan tekrar çıktılar ve Cas seyahat ekibinin geri kalanını kapıda bırakıp aceleyle ilerledi. Nessa koşarak onu karşılayıp sımsıkı kucakladığında rahatlamaktan neredeyse ağlayacaktı.

"Bizi yeterince beklettin," diye azarladı Nessa, bir yandan da onun canını sıkıyordu.

Zev yanlarına gelerek, "Çok kaba," diye ekledi.

Laurent gözlerini Zev'e dikerek, "Sanki biz beklerken sen gerçekten acı çekiyormuşsun gibi," dedi.

"Aslında *kabul* ettim, çok teşekkür ederim. Bu benim için çok zor bir ahlaki ikilem oldu, özellikle umursamadığım bu rejim tarafından bana dayatılan misafirperverliği kabul edip etmemeye karar vermeye çalışıyorum."

Laurent alay etti. "Ahlaki bir ikilem yaşayabilmek için gerçek, işleyen bir vicdana ihtiyacın yok mu?"

Nessa kolunu Cas'ın koluna dolayıp onu saraya doğru çekerken, bu konudaki tartışmalarına devam ettiler.

Cas onlar yürürken son bir kez arkasına bakmaktan kendini alamadı; Elander hâlâ kapıdaydı ve dağılmadan önce o gezgin gruba son emirlerini veriyordu. Bakışları kısa bir süreliğine onunkilere takıldı ve Cas hemen dikkatini önündeki patikaya geri çevirdi.

"Demek onunla seyahat ediyordun?" Nessa sordu. Genç kadının gözlerinde merak ateşi yanıyordu.

"Kral İmparator'un ısrarı üzerine. Dürüst olmak gerekirse bu biraz angarya oldu."

Kafa karıştırıcı, hayal kırıklığı yaratan, çileden çıkaran bir angarya.

Nessa da o kapıya doğru bakıp düşündü ama detay vermesi için onu zorlamadı. "Sen sormadan önce," dedi onun yerine, "Rhea Asra'yla birlikte. Gidip onları görmeliyiz."

"Yapacağım. Ama ben..." Cas bir bahane aradı. "Önce temizlenmek istiyorum."

"Evet, koku hakkında bir şey söylemeyecektim ama..." Zev başladı ve sonra Nessa dönüp yüzüne doğru hamle yapınca eğildi.

"En azından kokusu için bir bahanesi var, senin aksine," diye tısladı Nessa.

Elini kalbine götürdü, incinmiş gibi yaptı. "Ne zaman bu kadar kötü oldun?" "Tüm huysuzluğumu içime atıp *sana* saklıyorum, çünkü sen genellikle bunu en çok hak eden kişi."

Cas ve Laurent kahkahalarını bastırırken Zev, "Ah," dedi.

Alaylar, kahkahalar... Sanki geçen hafta hiç yaşanmamış gibiydi. Sanki Cas bu haftayı arkadaşlarından uzakta, yeni ve tuhaf bir varoluşun içinde ve yolunu bulup bulamayacağını merak ederek geçirmemişti

buna geri döndü. Nessa yanına dönerken, bu anın normalliğine şükrederek alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Asra'yı daha önce kontrol ettiğimde uyanık ve tetikteydi," dedi Nessa. "Kraliyet doktorlarının onun için ne yaptığından tam olarak emin değilim ama en azından semptomlarını biraz hafifletmiş gibi görünüyor. Şimdi gitmek istemediğine emin misin?"

Cas başını salladı. O emindi.... Çoğunlukla.

Gerçi sadece oyalanıyordu ve ikisi de bunu biliyordu; Asra'yla onlar hakkında konuşmaya çalışmadan önce geçen günleri anlamlandırmak istiyordu. Onu görmek *istiyordu* ve gün bitmeden de görecekti ama şimdilik güvende ve rahat olduğunu ve Rhea'nın ona eşlik ettiğini bilmek yeterliydi.

Cas, misafir odasının bulunduğu koridora ulaştıklarında, en azından şimdilik, arkadaşlarıyla yollarını ayırdı.

"Onları beladan uzak tut," dedi başıyla Zev ve Laurent'ı işaret ederek, az önceki tartışmaları yeniden başlamıştı bile.

"Belki umutsuz bir vaka ama deneyeceğim," dedi Nessa onu son bir kez sıkarken. "Birazdan görüşürüz."

Cas odasına girdi ve kapıyı arkasından kapatıp derin bir iç çekerek kapıya yaslandı.

Bir dakika sonra Anneka kapıya vuruyordu. Belli ki Cas'ın temizlenmesi gerektiğini öğrenmişti ve Cas'ın ilk itirazlarına rağmen hizmetçi kadın içeri girip bu konuda yardımcı olmakta ısrar etti.

Banyo yaptı, bir tepsi meyve ve hamur işi tedarik etti ve yatağın üzerine yeni giysiler serilmesini sağladı. Ama en azından bundan sonra gitti.

Cas hiç vakit kaybetmeden kirli giysilerini çıkarıp küvete girdi. Anneka perdeleri açmıştı, böylece güneş ışığı dalgalı cam pencerelerden içeri süzülüyor, etrafındaki çoğunlukla beyaz yüzeylerden öylesine parlak bir şekilde yansıyor ki gözleri kamaştırıyordu ve Cas bir anlığına durup tüm bunların parlak sıcaklığını içine çekti.

Küvete girdiğinde, son birkaç güne dair daha fazla görüntü gözünün önüne geldi. Amon'un evinde onu kısa süreliğine kör eden ışığın anısına geri dönüp durdu.

Kızının gözlerini açmasını.

O kızın tamamen iyileşeceğini umuyordu. Ama bunu düşünmek de tuhaf bir şekilde acı vericiydi, çünkü Cas'a bir kez daha tam olarak iyileşemeyen tüm insanları düşündürdü. Başından beri insanları kurtarabilecek güce sahip miydi? Ve en çok değer verdiği kişiyi kurtarmak için sahip olduğu gücü kullanması için artık çok mu geçti?

Ellerini önüne kaldırdı, sanki son yirmi iki yıldır bir şekilde gözden kaçırdığı ilahi bir işareti fark edebilecekmiş gibi ellerini evirip çevirdi.

Orada hiçbir şey yoktu elbette.

Ama ellerini ışıhta tuttukça daha da ağırlaşıyor gibiydiler. Ağırılık dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı ki, aniden avuç içlerinde hafif, tanıdık bir seğirme hissetti.

Ellerini yumruk yapıp tekrar suyun altına daldırdı ve başka bir büyü ılık patlaması yaratma düşüncesiyle paniğe kapıldı. Daha önce yaptığı şey ormandaki o korkunç kurdu uzaklaştıracak kadar güçlüydü; bu odanın sınırları içinde benzer bir şeyi serbest bırakırsa ne olurdu?

Hiç belli olmazdı, gerçekten.

Göğsü derin ve kararlı nefeslerle inip kalkıyordu. Elleri altında tutuyordu. Sakin kalmaya çalışıyordu. İyimser.

Ama ona ne *oluyordu*?

Cevaplardan çok sorularla geri dönmüştü, hiçbir şeyi çözmeye yakın değildi ve tüm bunların yükü vücudunun küvete biraz daha gömülmesine neden oldu. Elleri daha sıkı sıktı. Saçları etrafına dağıldı. Burun delikleri yandı ve suyun keskin, çiçeksi kokusu yüzünden boğazı biraz kaşındı... Anneka banyo tuzlarını fazla kaçırmıştı. Cas bundan şikâyetçi değildi; kokuya ve hatta içinden geçen endişeye rağmen, neredeyse bir hafta süren yorucu savaşlardan ve zorlu sürüşlerden sonra bu hâlâ cennet gibi hissettiriyordu.

Gözleri kapandı ve bitişik yatak odasından gelen ayak seslerini duyduğunda transa benzer bir duruma doğru sürükleniyordu. Aniden doğruldu, bunu yaparken küvetin kenarından su akıyordu. Bakışları ağır ahşap kapıya, meşeye oyulmuş kaplanın kıvrılmış gövdesine sabitlendi.

Muhtemelen Anneka bir şey bırakıyordur.

Dinleyebilmek için nefeslerini sakın ve vücudunu hareketsiz tuttu; hizmetçi kadın çalışırken mırıldanmaya eğilimliydi ve genellikle giydiği uzun, dantel süslemeli elbiselerin şingirtısı belirgindi. Birkaç dakika

geçti ve Cas ne uğultu ne de çalkantı duydu. Ayrıca herhangi bir kapının açıldığını ya da kapandığını da duymadı.

Odasında hâlâ biri vardı.

Giysileri yatağın üzerindeydi ama en azından tuvaletteki birkaç kancadan birine asılı kalın bir bornoz vardı; Cas saçlarındaki suyu sıktı, havluyla kurulandı ve bornozu üzerine sardı. Elleri hâlâ seğiriyordu ve nefes alış veriş kesik kesikti. Düzensiz.

Odasına girdiğinde o nefesler hiç kesilmedi.

Çünkü Elander yatağına uzanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, gözleri dalgın dalgın damgalı teneke tavana bakıyordu. Botlarını tekmelemiş ve paltosunu yakındaki sandalyeye, üzerine uzanmamak için hareket ettirdiği anlaşılan kendi kıyafet yığınının yanına atmıştı. Rahatlığın resmiydi. Ve düşünceleri kısa bir süreliğine geçen gece onun kollarında uykuya dalarken ne kadar rahat olduğunu hatırladı.

Aynı hızla gerçekliğe geri döndü.

"Böyle her yerde ortaya çıkman biraz gülünç olmaya başladı," dedi kesin bir ifadeyle.

"Kapıyı çaldım," dedi kapıya doğru başını sallayarak. "Cevap vermedin." "Çoğu kültürde bu, *içeri girme* anlamına gelir."

"Bunu biliyorum." Oturur pozisyona geçti ve botlarına uzandı. "Ama ben sadece banyoda boğulmadığından emin olmak için etrafta dolanıyordum."

"Neden kendimi banyoda boğmaya çalıştığımı düşündünüz ki?"

Omuz silktili. "Son günlerde çok kötü bir ruh halindeydin, o yüzden belki de seni kontrol etme ihtiyacı hissettim."

Ağzını kapattı ve içinde biriken öfkeyi yuttu.

İki gün boyunca ona olabildiğince soğuk davranmasına rağmen, yine de onu *kontrol* etme ihtiyacı hissetmiş miydi?

Kendi kendine bunun hiçbir anlamı olmadığını söyledi. Bu sadece *ona katlanması* ve Varen'in emirlerine uymasından başka bir şey değildi.

"Bu tam bir mahremiyet ihlali," diye homurdandı ona.

"Özür dilerim. Ama kral-imparatoru görmeden önce seninle tekrar, *özel* olarak konuşmam gerektiğini de hissettim." Ayağa kalktı ve ona yaklaşmaya başladı, ama belki de yarı çıplak olduğu için tekrar düşündü ve onun yerine yatağa en yakın şifonyere doğru ilerledi. Süslü, gümüş bir ayna aldı ve elinde evirip çevirerek kendi yansımasını inceledi.

konuştu. "Bu sefer seni üzecek ne söyledim ya da ne yaptım bilmiyorum ama önemli değil."

"Hayır, değil," diye hemen kabul etti.

Adamın ağzının bir köşesi kızın asık suratlı ses tonuna takıldı. "Varen kısa süre içinde seni çağıracaktır, eminim. Ben sadece sana buradaki en önemli şeyi hatırlatmak istedim: Belwind'de o kızla olanlar hakkında sessiz kalmalısın. Ormanda ağırdığın o ışık ve daha küçük ruh Kiri ile karşılaşman hakkında da."

"Bu bana ona söyleyecek pek bir şey bırakmıyor, değil mi? Peki ne yapmam gerekiyor, ona yalan mı söyleyeyim?"

"*Yalan* söyle demedim. Sadece şu an için açıkladığınız şeylere dikkat etmenizi istiyorum. Bizimle seyahat edenlerin geri kalanının bu... *hassas* konularda sessiz kalmasını sağlamak için çok çalıştım, bu yüzden-"

"Yani lm tehditleri savuruyor ve itaat etmeyen insanları sakat bırakıyor muydunuz?"

"Kimseyi sakatlamadım. Henüz. Ama yapmam gerekeni yaptım ve sizden de aynısını yapmanızı istiyorum." Ses tonu kasvetli ve garip bir şekilde sessizdi ve *yapması gereken* şey hakkında daha fazla açıklama yapmayı düşünüyormuş gibi görünüyordu, ancak ani bir vuruş onları böldü.

"Dikkatli olacağına söz ver," diye ısrar etti. Kapaıya bir kez daha vurdu.

Cas Elander'a cevap vermedi; sadece cüppesinin kuşağını sıktı ve sonra kapıyı açmak ve ısrarlı tıkırtıyı durdurmak için onun etrafından dolandı. Nessa ve Zev diğer tarafta duruyordu. Hemen içeri daldılar ve Cas kısa bir süre için kapının diğer tarafında insanları bunu yapmaya davet eden lanet bir işaret olup olmadığını merak etti.

Arkadaşlarının ikisi de önlerindeki manzara karşısında aniden durdular. Nedenini anlamıştı; çünkü Elander paltosunu bir kenara atmış ve rahatlamışken.... kendisi üzerinde sadece bir bornoz vardı.

Nessa, Zev'in arkasında, gözleri kısık ve yanakları kızarmış bir halde kalırken, Zev dikkatle öksürdü ve "Burada bir şeyin başlangıcını bldyseک özür dilerim," dedi.

"Kesinlikle yapmadın," diye tısladı

Cas. Kaşları havaya kalktı.

"Tam olarak davet edilmemişti," diye mırıldandı.

Zev ona meraklı bir bakış attı. Kızgınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü gülümsemesi çabucak kayboldu. "O zaman belki de

gitmeliyim?"

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Elander, "Söylediklerimi kabul eder etmez gideceğim," dedi.

Bakışlarını adamın bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdı ama yine de hiçbir şeyi kabul etmedi.

Zev ona doğru bir adım atarak, "Hayır, sanırım *artık* gideceksiniz," dedi.

"Yoksa?"

"Yoksa seni ateşe veririm ve küllerinin üzerinde dans ederim."

Elander kurtça bir gülümseme taklidiyle dişlerini gösterdi. "Neden bunu denemiyorsun ve ne olacağını görmüyorsun?"

Zev meydan okumaya güldü ve elini kaldırdı. Avucunda duman belirdi, bir yılan gibi parmaklarının arasında gidip geliyordu. Göz açıp kapayınca kadar her şey ateşe dönüşebilirdi; bu yüzden Cas hızla hareket ederek kolunu tuttu ve bunun olmasını engelledi.

"Hayır, *sakın* deneme," dedi Zev'e, omzunun üzerinden Elander'e ters bir bakış atarak. "İkiniz de bir şey denemeyin."

Nessa yardım etmek için harekete geçti, bir elini Zev'in göğsüne koyarken Cas kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açık tuttu.

"Lütfen git buradan," dedi Cas, başını koridora doğru çevirirken gözleri Elander'inkilere kilitlenmişti. "Daha önce konuştuğunuz şeyi kabul ediyorum, tamam mı?"

Bir an için onu inceledi, açıkça yalan söylüyor olabileceğine dair bir işaret arıyordu. Ama sonra başını salladı. Sakince ceketini aldı, koluna geçirdi ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Cas yavaşça nefes verdi.

Nessa'nın derisindeki tüy şeklindeki işaret parlıyordu. Nessa alanı sıcak, sakinleştirici büyü enerjisiyle doldurmuştu ama duman hâlâ Zev'in elinin etrafında dönmeye devam ediyordu ve Cas'a bakıp, "Az önce tam olarak neyi kabul ettin?" diye sorarken sesi bastırılmış bir kızgınlıkla gergindi.

Cas tereddüt ederek dudağını ısırды. "Görevimiz sırasında olan ve onun - hayır, *bizim-* kendimize saklamamızın daha iyi olacağını *düşündüğümüz* bazı şeyler var."

Zev'in gözlerinde taze bir öfke parladı. "Ne tür şeyler?"

"Öyle bir şey değil," dedi Cas çabucak. "Sadece... şeyle ilgili şeyler, şey, benim..." *Büyüden* daha az ürkütücü bir kelime bulmaya çalıştı. Ama aklına gelen tek açıklama buydu ve öyleymiş gibi davranmaya çalışmak

Başka her şey arkadaşlarına yalan söylemek gibi geliyordu. "Sihrimle," diye bitirdi sessizce.

Ona baktılar.

"Senin sihrin yok," dedi Nessa şaşkın bir gülümsemeyle.

Cas odasının kapısını bir kez daha kapattı. Bu kez kilitli olduğundan emin olduktan sonra derin bir nefes aldı ve kendisini bekleyen arkadaşlarına döndü. Varen kendisiyle yaptığı anlaşma hakkında onları çoktan bilgilendirmişti ve Elander'la birlikte gönderildikleri görev hakkında onları bilgilendirmişti, bu yüzden görevin ayrıntılarının çoğunu atladı ve doğrudan neredeyse ölmek üzere olan kızın gözlerini açmasını sağladığı ana gitti.

O sözlerini bitirdikten sonra uzun bir süre sessiz kaldılar.

Sonunda Nessa'nın yüzünde bir aydınlanma belirdi ve "Ah... Aynı tuhaflık o gün Darkhand'ın dışında da oldu, değil mi? Kaptan'ın büyüüne karşı koyan bir şey yaptın. Ama tam olarak ne yaptın?"

"Emin değilim."

Nessa onun kaşlarını çatı ve sonra tekrar sessizliğe gömüldü, gözleri düşünceli bir şekilde parlıyordu.

"Peki genç kral-imparatorumuzun çatısı altında bir değil, iki değil, üç yabancı büyü kullanıcısına karşı ne kadar hoşgörülü olacağını düşünüyoruz?" Zev sırayla her birini işaret ederek sordu. "Özellikle de bu sihir kullanıcılarından biri sihrini nasıl kullanacağı ya da kontrol edeceği konusunda hiçbir fikre sahip değilse?"

"Ona henüz söylememeye karar vermemin bir nedeni de buydu," diye iç geçirdi Cas.

Zev isteksizce başını salladı. "Belki de yüzündeki şey sır saklamak konusunda haklıydı."

"Adı Elander," diye önerdi Nessa.

Zev, Anneka'nın bıraktığı yemek tepsisine uzanarak, "Ben yüzü neyse onunla devam edeceğim," dedi.

"Kral-imparatordan bahsetmişken," dedi Nessa bir süre sonra, açıkça konuşmayı daha güvenli konulara yönlendirmeye çalışarak, "zaten buraya gelmemizin nedeni de buydu; çünkü hepimiz için bir öğle yemeği hazırlattı -Sen de dahil." İkinci bir böreğe uzanan Zev'in elini tepside uzaklaştırdı. "Gitmeliyiz; katılmamak kabalık olur."

Cas kabul etti ve hızlıca giyinip nemli saçlarını topuz yaparak ikisine odasının dışında yeniden katıldı. Sarayın dolambaçlı merdivenlerini birlikte indiler, sırlar ve büyü hakkındaki konuşmalarından sonra aralarındaki hava sessiz ama düşünceliydi. Cas'ın Varen'la ilk kez buluştuğu salona yaklaştıklarında -görünüşe göre ayarladıkları öğle yemeği burada servis ediliyordu- Rhea'nın omzuna tünemiş Gümüşayak'la kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler.

Tilki onları görünce yere atladı, efendisinin önüne geçti ve Cas'ın kollarına doğru uçarcasına bir sıçrayış yaptı. Kaba dili birkaç kez çenesini öptü ve sonra başını geriye eğip bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Gözleri sihrinin o ışıltılı yeşil rengiyle parladı.

"Gerçekten güvendesin," dedi Rhea, Gümüşayak'ın sağlıklı Cas'la ilgili görüntüleri zihninden geçerken. "Tanrılara şükürler olsun."

Kucaklaştılar. Rhea kahve, orman ve ev gibi kokuyordu ve Cas uzaklaştıklarında onu tamamen bırakmak istemediğini fark etti. Bu yüzden yürürken elini Rhea'nınkinde tuttu.

Bir çift hizmetçi güneşlenme salonunun cam kapılarını açarken, sonunda cesaretini toplayarak boğazını temizledi ve "Asra nasıl?" diye sordu.

"Huzur içinde dinleniyor."

Cas göğsündeki büyük bir taştan kurtulmuş gibi hissetti ama bunun nedeni, Asra uyuyorsa onu ziyaret etmek için acele etmesine gerek olmadığı anlamına geliyordu. Ama bu *neden* bu kadar rahatlatıcıydı? Onu görmekten neden bu kadar korkuyordu? Akıl hocasına, umutsuzca yapmak istediği gibi, hastalığını tersine çevirmenin bir yolunu hâlâ bulamadığını itiraf etmekten?

Çünkü sen bir korkaksın, diye yanıtladı zihninin gerisindeki kötü ve endişeli ses.

Elinden geldiğince bu sesi duymazdan geldi ve salona girerken hizmetçilere kibarca gülümsemeye zorladı. Laurent çoktan içeride onları bekliyordu. Gözleri kral-imparatorun kütüphanelerinden birinden ödünç almış olması gereken bir kitaba takılmıştı.

Hizmetçiler öğle yemeklerini -sayısız şarap ve köpüklü su, tepsi tepsi ekmekler, buharda pişirilmiş kabuklu deniz ürünleri ve parlak, mükemmel olgunlaşmış meyveler- getirmeyi bitirdiler ve sonra hepsi bir selam ve yakında onları kontrol etmek için geri döneceklerine dair bir söz vererek ayrıldılar.

Varen'in kendisi gruplarına katılmadı. Hizmetçilerden biri onun adına özür diledi ve kral-imparatorun güney imparatorluğundan gelen yabancı bir diplomatla görüşüğünü açıkladı. Böylece Cas ve

arkadaşları özel olarak yemek yiyebildi ve geçen haftanın olaylarını konuşabildi.

Arkadaşlarının bir kez daha etrafını sarmış olması harikaydı ama aynı *zamanda* etraflarını saran zengin dekor ve kraliyet ihtişamı sayesinde biraz da tuhaftı. Hiçbiri bunu yüksek sesle dile getirmese de Cas kısa süre sonra hepsinin aynı şeyi düşündüğünden şüphelendi: Birlikte yaşadıkları tuhaf maceralarla dolu uzun ve renkli geçmişlerinde bile, bu belki de kendilerini içinde buldukları en tuhaf maceraydı.

Zev diğerlerinden daha huzursuz, daha çabuk büyüdü; parmakları önüne serilen altın kaplama sofra takımlarına doğru gidip geliyordu. "Bu sarayda çok cazip şeyler var," diye yorumladı, altın bir çatalı kaldırıp ölçtü biçti, belli ki onu paltosunun cebine atmayı düşünüyordu.

"Yapma," diye uyardı Laurent.

"Sanki birkaç parça gümüş eşyayı gerçekten özleyeceklermiş gibi." Rhea, "Biz küçük hırsızlıkları aşarız," diye hatırlattı ona.

"Aslında bu kuralı hiç kabul etmedim."

Laurent, "En azından *işverenlerimizden* çalma konusunda üstümüze yok," diye ısrar etti.

Zev esneyerek, "Sadece bu altın fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum," dedi.

"Eğer kral-imparatorun istediği gibi ona yardım etmeyi başarabilirsek, içimden bir ses artık hiçbir şüpheli *fırsatı* değerlendirmek zorunda kalmayacak kadar zengin olacağımızı söylüyor," dedi Nessa, sesi biraz hülyalı çıkmıştı.

Zev çatalı tekrar masaya koydu. "Umarım şu ödül anlaşmasını yazılı hale getirmişsindir?" diye sordu Cas.

"Ben...şey, tam olarak değil."

"Bunu konuşmuştuk." Kaşlarını çattı. "Somut sözleşmeler bizim dostumuzdur."

"İnsanların sözlerine inanmayı bırakmalısın," diye ekledi Rhea, ses tonu sevgiyle sertleşerek.

"Ama belli ki şimdiye kadar bize karşı cömert davranmış," diye önerdi Nessa, kendi yüzünde de belirmeye başlayan şüpheyne rağmen Cas'ı savunmaya geçerek. "Yani belki de Varen'ın sözünü tutacağına güvenmeliyiz?"

Diğerleri ikna olmamıştı.

"Bu akşam resmi bir sözleşme hazırlayacağım," dedi Laurent kesin bir ifadeyle.

Cas kollarını kendine sardı, sırtını duvara yasladı ve "Bütün bunlar görevlerden ve sözleşmelerden daha büyük bir şeymiş gibi geliyor" dedi.

Sanki hepsi onun şaka yapıyor olabileceğini düşünmüş gibi uzun ve rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rhea.

Cas, "Varen Solma Hastalığının kökeninin ilahi olduğuna inanıyor," dedi. "Ve bence o haklı. Ve söz konusu olan sadece ödülümüz ya da sadece Asra'nın hayatı değil, bu..." Belwind'de rüzgârda uçuşan siyah perdeleri düşündükçe sesi duygusallaşıyordu. Rook Tanrısı'nın canavarlarını. Öldürdükleri tüm insanlar hakkında. Ve görünüşe göre o canavarları *çağır*an büyüsünü...

Tanrım, bu büyük bir karmaşaydı, değil mi?

Arkadaşları daha tedirgin bakışlar attılar, belli ki nasıl karşılık vereceklerinden emin değillerdi.

Sonunda Zev boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Eğer tanrılarla savaşmak zorunda kalırsak, normal hizmet fiyatımızın *en az* üç katını talep edelim."

"Bunu da söz konusu sözleşmeye ekleyeceğim," dedi Laurent espriz bir kıkırdamayla.

Nessa içini çekti. "Siz ikiniz çok gülünçsünüz."

Arkadaşları bu sözleşmenin ayrıntılarını tartışmaya devam ederken, Cas gözlerinin etraflarındaki cam duvarlardan avluyu görebildiği kadarıyla gezinmesine izin verdi.

Görüş alanının hemen dışında bir şey kargaşaya neden oluyor gibiydi; birkaç kişi o avlunun kuzey ucuna doğru koşuşturuyordu ve bir an sonra, kalın bulut örtüsünün susturduğu bir gök gürültüsü gibi garip, uzak bir kükreme sesi duydu.

"Kullandığın büyü'nün kökeninin de ilahi olduğunu mu düşünüyorsun?" Zev aniden sordu, sesi şimdi biraz daha ciddiydi. "Elinde ya da başka bir yerinde herhangi bir işaret olmamasına rağmen mi?"

"Büyü mü?" Laurent ve Rhea hep bir ağızdan yankılandılar.

Cas bakışlarını dışarıda olup bitenlerden ayırdı ve Nessa ile Zev'e odasında yaptığı açıklamanın aynısını diğer arkadaşlarına da hızla yaptı.

"Bunun ilahi kökenli olup olmadığını bilmiyorum," diye sözlerini tamamladı. "Ama başka ne olabileceğini *tahmin* etmek için bile diğer büyü türleri hakkında yeterince bilgim yok."

Beşi de uzun bir süre bu konuyu düşündükten sonra Nessa Laurent'a doğru bakarak, "Büyü yapabilen bazı elfler var, değil mi?" dedi.

Omuz silkti, soyunun bu kısmından bahsedildiğinde genellikle yaptığı gibi biraz rahatsız görünüyordu. "İrk konusunda tam olarak bir otorite sayılmam," dedi. "Ama Moreth Diyarı'nın elflerinin, doğuştan gelen büyüleri sayesinde çölün kuzeyindeki o bölgeyi verimli ve bereketli tuttuklarını söylerler. Ve tüm bunların etrafına inşa ettikleri labirentler ve koruyucu duvarların sıradan bir emeğin sonucu olmadığı açık. Ancak bunların hiçbirisi Cas'ın anlattığı türden bir büyüye benzemiyor."

"Ve ben kesinlikle elf türünden değilim," diye ısrar etti Cas.

"Elf gibi görünmüyorsun," diye onayladı Rhea, "ama gerçek ailenin kim olduğunu da bilmiyorsun, değil mi? Tessur Hanesi'nin Lordu ve Leydisi seni yanlarına aldılar ama ondan önce...."

Ondan öncesi bulanıktı.

Orada bulunan herkes onun geçmişinin bu yönünün farkındaydı ve Cas, Rhea'nın söylediklerine mantıklı bir cevap bulamıyordu; içinden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu -büyüsü elfçe değildi- ama bu hissi açıklayamıyordu. Bu yüzden sadece sessiz kaldı.

"Belki Asra bir tür içgörü sunabilir?" Rhea önerdi. "Seni herkesten daha uzun süredir tanıyor, o yüzden bu büyüünün *yeni* bir şey olup olmadığını bilecek biri varsa o da odur."

Cas hemen cevap vermedi, çünkü o anda kapının hemen dışında bekleyen hizmetkârlardan birini fark etti. Elini çerçeveye dayamıştı ve vücudu görünmemeye çalıştığını belli edecek şekilde eğilmişti. Ona doğru bir adım atıp daha sert baktı ve adam aniden uzaklaştı.

Bunca zamandır o kapıda, gözden uzakta mı duruyordu?

Hepsi de uygun bir şekilde kısık sesle konuşuyordu. Yine de omurgasında rahatsız edici bir his belirdi.

Varen hizmetkârlarına konuşmalarını gözetlemeleri için talimat vermiş miydi?

Muhtemelen onun arkadaşlarına karşı, kendisine karşı olduğundan daha açık sözlü olacağını düşünmüştü. Bu yeterince doğrudu, ama yine de ondan bu şekilde bilgi almaya çalışacağını düşünmek Cas'ı kızdırıyordu.

Bu sarayın tüm siyasetinden ve gizli kapaklı maskaralıklarından zaten çok *yorulmuştu*.

Cas, arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "İzleniyoruz," dedi.

Sohbetleri bir anda kesildi. Dikkatlerini sessizce kendileri için hazırlanan yemeğe verdiler ve çok geçmeden her biri kendi düşünce dünyasında kayboldu.

Cas kendini yemek yemeye veremedi; midesi hayal kırıklığı ve şüpheyile çok sıkı bir şekilde bükülüyordu. Bunun yerine pencere duvarı boyunca volta attı ve duvarın ötesindeki avluya bakmaya devam etti.

Bakışları çok geçmeden kilitlenecek ilginç bir şey buldu: Dalga dalga kumral saçları olan bir kadın çimlerin üzerinde yürüyor, gözleriyle gökyüzünü tarıyordu. Hayır, *yürümüyordu*. Garip bir şekilde yara bere içindeki yüzü, vahşi tavrını daha da belirginleştiren bir ifadeye bürünmüştü ve Cas onu izlerken kadın elini kaldırdı ve aralarındaki kalın camın boğduğu bir çığlık attı.

Bir an sonra, az önceki alçak kükremenin kaynağı ortaya çıktı: *bir ejderha*.

Kızıl saçlı kadına doğru roket gibi fırladı, yılan gibi gövdesini son anda yukarı kaldırdı, kanatlarını açtı ve narin bir hassasiyetle kadının önüne indi.

Kadın korkusuzca ona doğru yürümeye başladı.

Ejderha başını eğdi ve onun kıvrımlı boynuzlarından birini yakalayıp sırtına çıkmasına izin verdi. Sonra birkaç güçlü kanat çırpışıyla havaya yükseldi, inci ve ametist pulları güneşte binlerce mücevherli hançer gibi parlıyordu. Avluda bir daire çizip binicisinin pozisyonunu ayarlamasına izin verirken, canavar pencereye o kadar yaklaştı ki Cas paniğe kapılıp geri çekilmemek için yoğun bir çaba harcamak zorunda kaldı.

O bakmakla meşgulken odaya üç hizmetçi girdi ve içlerinden biri bir açıklama yaptı: "Sundolia'nın Yüce Kral ve Kraliçesi tarafından gönderilen bir elçi."

"Varen'in buluştuğu kişi bu olmalı?" Cas tahmin etti. "Evet." Hizmetçinin sesinde ağır bir şey vardı. Endişe miydi bu?

Cas ejderhayı ve binicisini, ikinci güneşinin altında bir siluetten başka bir şey olmayana dek izledi. Kadının yaralı yüzü o andan çok sonrasına kadar aklında kaldı.

Öfkeli görünüyordu.

O ve Varen ne hakkında buluşmuşlardı?

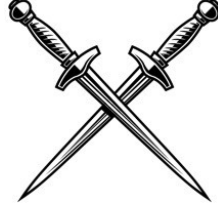
"Kral İmparator ile konuşmak istiyorum," dedi ve hizmetkâra döndü.
"Nerede o?"

Hizmetçi bu ani talep karşısında şaşırmış görünüyordu. Mazeret gibi görünen bir şeyler mırıldanmaya başladı ama Cas onun sözünü kesti

"Onu *şimdi* göreceğim."

Çünkü sanki garip büyüler, canavarlar ve bizzat tanrılar dört bir yandan bastırıyormuş gibi hissediyordu ve bu yüzden hareketsiz kalmayı göze alamazdı.

CKAPERTNENTV - o N E

HİZMETÇİ CAS'I DIŞARIYA, DAĞIN BİR BÖLÜMÜNE BAKAN BİR TEPEYE GÖTÜRDÜ. gül fidanları ve asmalarla kaplı kafeslerle bezeli saray bahçesine doğru ilerledi. Oraya varınca durdu ve Solasen ailesinin armasında yer alan kaplan figürünün oyulduğu iki heykelin çevrelediği küçük bir grup bankı işaret etti; Varen bu banklardan birinde oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını düşünceli bir şekilde eğmişti. Hizmetçi bu düşünceyi bölmeye pek hevesli görünmüyordu, bu yüzden Cas onu bıraktı ve Varen'e doğru tek başına yürüdü.

Kral-imparatorun yanındaki bankta bir kılıç duruyordu, sanki onu çekmiş ve etrafındaki kaplanları atış talimi için kullanmaya niyetlenmiş gibiydi - bu ahşap heykeller geçmişte hükümdarın hayal kırıklıklarının yükünü birden fazla kez çekmiş gibi görünüyordu. Ama kılıç bugün de temiz ve keskin duruyordu ve Varen'in eli safir kaplı kabzanın yakınında bile değildi.

"Sıkıntılı görünüyorsunuz Majesteleri," dedi ona yaklaşırken. "Oh-merhaba Casia canım." Başını ona doğru kaldırdı, kaşlarını çatı hafifçe. "Hizmetçilerim ne yazık ki kısa süre öncesine kadar bir toplantıya yetişemediğimi söylediler, umarım?"

"Evet, habercinin gittiğini gördüm."

"...Sadece basit bir ulak değil," diye bilgilendirdi Varen onu. "O kadın Leydi Sade Ellison'dı ve sadece Sundolia'nın Yüce Kraliçesi ve Kralı'ndan daha yüksek rütbeye sahip. Korkarım basit mesajlardan daha *kişisel* ziyaretlere terfi ettik."

"Onunla yaptığınız görüşme tam olarak ne hakkındaydı?"

Kılıcını aldı, kınına soktu ve sonra başıyla bahçenin derinliklerine doğru ilerleyen patikayı işaret etti. "Benimle yürür müsün?" diye önerdi.

O da kabul etti. Varen açıklamasına başlamak için en iyi yere karar verene kadar birkaç dakika dolaştılar.

"Solgunluk henüz imparatorluklarımızı ayıran Vahşi Arada'yı geçmedi," dedi. "Ama Aradaki'nin yakınındaki sınır şehirlerinde artan vaka sayısı... güneydeki imparatorluğun yöneticilerini *endişelendiriyor*." Durakladı, yollarının üstündeki bir gül ağacını kısaca inceledi ve bir çeşit böceğin yapraklarında açtığı deliklere bakarak kaşlarını çatı. Ölü çiçeklerden birkaçını kopardı ve devam etmeden önce bir kenara attı: "Eski Sundolian yüksek kralının oğlu tarafından devrilmesinden bu yana beş yıl geçti, eğer bilmiyorsan; önceki yüksek kral bu hastalığı pek umursamadı, çünkü Solgunluk - seninle daha önce tartıştığımız gibi - orantısız bir şekilde ilahi işaret taşımayanlara saldırıyor ve işaret taşımayanlara çok az önem veriyordu. Ama oğlu farklı. Kraliçesi de öyle. Ve her ikisi de işaretli olsun olmasın *tüm* halklarını koruyabilmeleri için bu durumu kontrol altına almamız konusunda çok kararlılar."

"Ama olması gereken de bu, değil mi?" "Evet, elbette, sadece..."

Sesi yumuşadı. "Çok güçlü bir komşu imparatorluktan gelen büyük bir baskı mı?"

Gülümsemesi yorgundu. Ve belki de sesinin bu anlayışlı tonu karşısında biraz minnettardı. "Evet," dedi.

Sessizce ilerlediler, küçük bir dere boyunca kıvrıla kıvrıla yol aldılar, ta ki beyaz çiçeklerle kaplı ağaçlarla çevrili bir noktaya gelene kadar. Bu çiçekli ağaçların arasında aniden durdu ve yukarı baktı. Yüksekte, Cas'ın kendi odasındakine hiç benzemeyen bir balkon vardı. Balkonun iki yanındaki pencerelerin üzerine perdeler çekilmişti ve Varen yine düşüncelere dalmış bir halde bir süre her şeye baktı. Cas bu odanın kime ait olduğunu sormaya başladı ama Varen ondan önce konuştu: "Eskiden rüyamda onun geri döndüğünü görürdüm," dedi çok sessiz bir şekilde.

Cas merakla başını ona doğru eğdi.

"Kız kardeşimi kastediyorum." Muhtemelen bir zamanlar kendisine ait olan yukarıdaki odayı başıyla işaret etti. "Bu imparatorluğu yönetmesi *gereken* kişi. Babam öldükten sonra, onun geri dönüp bu lanetli tacı benden almasını hayal ederdim. Ya da en azından ağırlığını taşımama yardım etmek için geri dönmesini."

Bu adamın yanında ne kadar temkinli durmaya çalışsa da, onun adına hissettiği üzüntüyü engelleyemiyordu.

"Ama artık bunun hayalini kurmuyorum."

Sesi aniden koyulaşmıştı ve Cas nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Hayır; bu kuralda yalnızım. En azından bunu kabul ettim.

Yalnızlık insanın aklına tuhaf şeyler yapıyor, Casia." Casia birden adamın elinde hâlâ o ölü gül çiçeklerinden birinin durduğunu fark etti; adam dalgın dalgın her seferinde bir yaprağını koparıyor ve yere dökülmüş beyaz çiçeklerden oluşan halıya bırakıyordu.

"Öyle," diye kabul etti, Belwind'den dönerken geçirdiği birkaç gün içinde ne kadar yalnız hissettiğini düşündü.

Böylesine büyük bir sarayda, yanında herhangi bir ailesi olmadan yaşamak onun için nasıl bir şeydi?

"Ama benden ve yalnız kurallarımın bu kadar bahsettiğimiz yeter," dedi Varen. "Daha verimli konulara geçelim, olur mu? Umarım benim için iyi haberlerin vardır. O sefil Sundolianlı kadınla yaptığınız toplantı yüzünden Kaptan Elander'le konuşma fırsatım olmadı; siz yokken ikinizin nelerle karşılaştığı konusunda beni bilgilendirir misiniz lütfen?"

Sadece bir an tereddüt etti. Elander ile odasında karşılaştığından beri söyleyeceği güvenli şeylerin provasını yapıyordu; buna hazırды.

Bu yüzden ona Belwind'de gördükleri sıra sıra siyah perdeleri anlattı. Brynna adındaki kızı anlattı ama ona ne olduğunu değil. Ve ona yollarının kesiştiği her iki canavardan da bahsetti ama onlardan birini nasıl uzaklaştırdığından, kurt canavarıyla ilgili gördüğü kâbuslardan *ya da* her iki canavarı da bu ölümlü dünyaya çağırmaktan nasıl sorumlu olabileceğinden bahsetmedi.

"Etkileyici," dedi kadın sözlerini bitirdiğinde ve geçen haftanın özetini yapmaya başladığından beri belki de onuncu kez. "Başka bir şey var mı?"

Soru kulağa masum geliyordu. Adamın kendisinden ayrıntı sakladığını bildiğinden şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu. Ama yine de sanki kalbini ele geçirmiş, onu sıkıyor ve ondan bir itiraf almaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Acı veriyordu. Bu adamdan sır saklamak neredeyse *zalimce geliyordu*. Ona ve arkadaşlarına pek çok iyilik göstermişti, değil mi? Elander bu adam hakkında yanılıyordu. Yanılıyor *olmalıydı*.

Yine de bir şey ona yalan söyletiyordu.

"Hayır," dedi Varen'e. "Aklıma gelen başka bir şey yok."

Yalanı rahat bir gülümsemeyle kabul etti. "Neyse, bu başlangıç için mükemmel bir bilgi. Şimdi tek yapmamız gereken bundan bir anlam çıkarmak."

Cas uyuşuk bir şekilde kabul etti.

Onu sarayın küçük bir yan kapısına götürdü, uzun zaman önce ölmüş Solasen ailesi üyelerinin büstleriyle kaplı bir koridordan geçirdi ve oradan birkaç merdivenle daha önce tanıştıkları aynı kütüphaneye çıktılar. Birkaç dakika rafları karıştırdıktan sonra aradığı kitabı buldu. Kızın yanına dönerken sayfaları hızla çevirdi ve sonra deri ciltli kitabı kızın önündeki masanın üzerine bıraktı.

"Gördüğün kurt *bu* mu?" diye sordu.

Cas kitabın içine baktı, parmakları sararmış sayfaları hafifçe düzeltti. Gözleri biraz genişledi ve görüntüyü kavradığında kalbi çarpmaya başladı. Kavisli ve sivri kulaklar. Gölgelerle çevrili bir vücut. Boş yıldızlar gibi gözler.

"Evet," diye fısıldadı. "Ya da en azından çok benziyor." Kenarda siyah bir kuşa benzeyen bir sembol vardı; Kale Tanrısı'nın sembolü. "Elander bana bu kurdun, savaştığımız diğer canavar gibi, üst tanrı Anga'nın bir hizmetkârı olduğunu söyledi."

"O haklı. Ancak bundan daha fazlası var - en azından bu kurt canavarı söz konusu olduğunda."

"Daha fazla mı?"

"Mm." Bir sayfayı çevirdi ve Cas birdenbire o kurtla aynı parlayan beyazımsı mavi gözlere sahip güzel bir adama bakıyordu. Kulakları da o kurdunki gibi hafif sivriydi ve vücudu kaslı bedeninin bir uzantısı gibi görünen aynı gölgelerle çevriliydi. Ancak saçları o canavarın kürkü gibi siyah değil, uzun ve gümüş rengindeydi; yine de başında siyah kulelerden oluşan bir taç vardı. Kabzasının ortasında beyaz bir taş olan bir kılıç taşıyordu. Kılıcı koyu mor ve mavilerden oluşan girdaplarla parlıyordu.

"Orta Tanrı Kerse," diye açıkladı Varen. "Ve bu kurt, Kerse'nin bu ölümlü dünyada yürürken sık sık büründüğü formdur. Dünyamızın daha güçlü tanrılarının ve ruhlarının neredeyse tamamı bilinen şekil değiştiricilerdi. İnsan olarak görünebildikleri gibi, o anda tercih ettikleri canavar formuna da bürünebiliyorlardı. Ve çoğunun aldığı düzenli formlar vardı."

Bir sayfa daha çevirdi ve bu kez gözleri Zev'in avucunda taşıdığı sembolün aynısına takıldı.

"*Moto*, Ateş-türüne güç veren orta-tanrı," diye okudu Varen. "İşte tanrı formunda." Bu sembolün altındaki varlığı işaret etti - kıvrık boynuzları ve rahatsız edici kırmızı gözleri olan siyah saçlı bir adam. "Ve burada da ateşten kanatları olan büyük bir kartal olarak... Kuzenim bir keresinde bana bu kartalı Glashtyn Denizi'nin üzerinde, Windhaven Diyarı'nın kıyısı boyunca süzülürken gördüğünü söylemişti. Tabii bunun doğruluğu tartışılır."

Cas sayfaları çevirmeye devam etti, her yeni resimle yeniden büyülenmişti. Evdeki kitaplarının hiçbirisi dünyalarının mitlerinin ve büyüünün bu yönünü keşfetmemişti; en azından bu imparatorlukta böyle çok fazla kitap *olduğundan* şüpheliydi. Varen'in babası bu tanrı ve tanrıçalarla ve onların verdiği sihirle ilgili her şeyi silmek için o kadar çok şey yapmıştı ki... Çok şey kaybolmuştu ve Cas sanki bu kayıp şeyleri bulmak için sayfaları yeterince hızlı çeviremeyecekmiş gibi hissediyordu.

Güç ve kudretin orta tanrısı olan *Intaba*'nın sembolü dağ, tercih edilen şekli ise iri bir ayıydı.

Santi, Kum Tanrısı, Zaman ve Mekân'ın orta tanrıçası, genellikle kanatlı bir dişi aslan biçimini alırdı.

Ay'ın orta tanrıçası *Inya*, ölümlü dünyada zarif beyaz bir geyik olarak dolaşmayı tercih ediyordu...

Tüm canavar formlarına tanrı formları eşlik ediyordu ve tıpkı ölümün orta-tanrısının o unutulmaz güzellikteki görüntüsü gibi Cas da resimlere baktıkça içine battığını hissediyordu. Sanki o resimlerin anlattığı hikâyeyi, artık ona baktığı için bırakamıyormuş gibi.

Sonunda Kerse'nin kurt formunun görüntüsüne geri döndü ve net bir şekilde düşünmeyi başardı: "Yani Belwind'in dışında karşılaştığımız kişinin Kerse olduğuna mı inanıyorsun?"

Varen başını sallamadan önce bunu bir süre düşündü. "İmkânsız görünüyor, değil mi? Ama yine de, eğer doğruysa... o zaman siz ikiniz Solgunluk'un kaynağını bulmuş olabilirsiniz."

"*Bulmak* değil, onu dışarı çekmek," diye mırıldandı.

Elindeki kitabı yavaşça kapattı. "Ne demek istiyorsun?"

Az önce ne söylediğini fark ettiğinde panik içinde titreşti. Elander'la tartıştıkları teoriden Varen'a bahsetmemişti.

O canavarların ortaya çıkmasını tetikleyen şey garip bir büyü olmuştu. Ona söylemedi.

Çok *istemesine* rağmen.

Kendisini anlamlandırmasına yardım etmesini istiyordu; ona kullandığı o bariz sihir hakkında her şeyi anlatmak istiyordu ve sonra orada öylece durup beklemek istiyordu, o ise heyecanla raflarına geri koşup garipliğinin tam bir açıklamasını içeren başka bir kitap çıkarırken.

Ama Elander'e Varen'e o büyüden bahsetmeyeceğine dair söz vermişti. Ve tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü, hâlâ bu sözü tutmak istiyordu.

En azından şimdilik.

"Ben sadece..." İnandırıcı bir yalan bulmaya çalıştı. "Silik-İşaretli niteliklerimden dolayı demek istedim - eğer etrafta dolaşıyorsa Kerse'nin beni hissedebileceğinden eminim. Eğer insanları öldürüyorsa, ben de onun gözünde bitmemiş bir iş sayılırım, değil mi?"

"Evet, bu iyi bir nokta," dedi Varen.

Ama şüpheli görünüyordu.

Cas tüm çabasını normal nefes almaya ve sonra da önündeki masada duran kitabı karıştırmaya odakladı. En azından Varen'in sorgulayan bakışlarına bakmaktan kaçınmasını kolaylaştıran o kitaba yeniden dalmak zor olmadı.

"Gözümüzü bu canavardan ayırmayalım," dedi Varen bir süre durakladıktan sonra, ses tonunu okumak zordu. "Belki bir şekilde onu tekrar yolumuza çekebiliriz."

Bakışlarını kral-imparatora doğru kaldırdı. "Peki ya onunla tekrar karşılaşsak?"

"O zaman onu durdurmanın bir yolunu bulmamız gerekecek, değil mi?"

Bu sözler teninde garip bir ürperti yarattı. Zev'in daha önceki yorumunu düşündü ve kendini tüm bu fikre karşı sessizce isyan *ederken* buldu; normal ücretinin üç katı ödense bile lanet olası bir *tanrıya* karşı savaşmak için kaydolmamıştı.

Ama yine de... söylediği gibi bu artık sadece sözleşmeler ve paralarla ilgili değildi. Ve bundan daha büyük bir şeyin parçası olduğunu düşünmek ne kadar ürkütücü olsa da, tüm bunların tesadüf eseri olduğuna inanmak da bir o kadar zordu.

Çünkü yıllardır o tanrının hayalini kuruyordu, değil mi?

"Bu gelişme hakkında biraz daha araştırma yapmam gerekecek," diyordu Varen, yumuşak sesi onun hızla akan düşüncelerini zorlukla delip geçiyordu. "Görünüşe göre

Son zamanlarda ortaya çıkan Solgun Hastalık kümeleri yerine, çabalarımı canavar gözlemlerine de odaklamalıydım. Kerse'nin geçmişte başka hangi şekillere büründüğünü merak ediyorum..."

Konuşmaya devam etti ama birden onu hiç duyamaz oldu; kitapta ulaştığı sayfa dışında hiçbir şeye odaklanamıyordu çünkü rüyalarından tanıdık bir karaktere daha rastlamıştı. Kurt değil, kadın. O siyah kurt ne zaman tüm gölgeleri ve dişleriyle inse Cas'a asla yardım etmeyen altın ve beyaz giysili kanatlı kadın. Ve elindeki bu kitaba göre, bu metanetli kadın aslında bir kadın değil, bir tanrıaydı. *Solatis*, Güneş'in  st Tanrıçası.

İşte Cas'ın buraya tesadüfen gelmediğine dair bir başka göze batan, rahatsız edici işaret.

"Casia?"

Başını hafifçe salladı. "Evet?"

"Kaptan Elander ile bazı konular hakkında konuşmaya giderken bana eşlik etmek ister misiniz diye sordum?"

Evet demeliydi. Büyük bir kısmı evet demek istiyordu, çünkü Elander'le kendisi konuşmak istiyordu. Kamp ateşinin başında ya da yatakta onun yanında, özgürce konuştukları ve olayları birlikte anlamlandırmaya alıştukları anlara dönmek istiyordu. Bazen ne kadar sinir bozucu olsa da, onunla konuşmanın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ama Varen'in de orada olması işleri karmaşıklaştırıyordu; daha tehlikeli sorularını ve keşiflerini içinde tutarken bir yandan da Elander'in bakışlarına maruz kalma düşüncesi... pek de *ekici* değildi.

Zaten önce konuşması gereken başka insanlar vardı. Belki

Elander'la daha sonra özel olarak konuşmanın bir yolunu

bulabilirlerdi. "ok yorgunum," diye yalan söyledi.

Varen'in gülümsemesi bir kez daha rahattı ve neredeyse kesinlikle hâlâ hissettiği şüpheyi ele vermiyordu. "Anlaşıldı. Senin için uzun bir yolculuk oldu, değil mi?  nerimi yapmadan önce bu konuda daha düşünceli davranmalıydım."

"Sorun değil." Tereddüt etti, sonra kitabı kapatıp göğsüne bastırdı ve sordu: "Bunu daha sonra çalışmak için yanıma alabilir miyim?"

"Tabii ki."

Cas ona teşekkür etti ve arkasına bile bakmadan dönüp hızla uzaklaştı. Bu şekilde hızla uzaklaşmasının daha da şüpheli görüldüğünü biliyordu ama yine de yavaşlamadı.

Gerçekten geri alamayacağı bir şey söylemeden önce o odadan çıkması gerekiyordu.

Öğleden sonra için kendi misafir odasına dönmek yerine, Cas Asra'nın kaldığı odaya doğru yol aldı. Asra onu görür görmez gülümsedi ve Cas birden kendini uzun bir aradan sonra kendi evine girmiş gibi hissetti. Asra kıvrılmış olduğu kanepede doğruldu ve kollarını iki yana açtı.

Cas ödünç aldığı kitabı yakındaki bir şifonyerin üzerine bıraktı ve aceleyle onu kucakladı.

Asra onu her zaman yaptığı gibi sıktı - bir dizi hızlı küçük kavrayış ve ardından hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir sarılma. Eskiden sarıldığından çok daha zayıftı ama Cas akıl hocasının tüm gücünü verdiğini ve bunun şimdilik yeterli olduğunu söyleyebilirdi.

"Uyandığına çok sevindim," dedi Cas ona, sözleri Asra'nın kemikli omzuna çarparak boğuklaşmıştı. Ve bu doğrudu; daha önce buraya gelmekten neden korktuğundan emin değildi. Asra'ya hâlâ cevaptan çok sorusu olduğu doğrudu ama geçmişte birlikte pek çok şüpheli durumla karşılaşmışlardı, değil mi?

Kemiksi kucaklamadan çekildi ama yakın durdu, elini Asra'nın kösele gibi koluna hafifçe koyarak kanepenin köşesine tünedi.

Cas buraya geleceğini kimseye söylememiş olmasına rağmen, bir hizmetçi sanki işaretle çay getirmişti. Bu saraydaki hizmetkârların sayısı ve yaptığı her şeyin farkında gibi görünmeleri tedirgin edici olmaya başlamıştı.

Ya da belki Cas sadece paranoyaktı. Ama Varen'in ona attığı şüpheli bakışı ya da daha önce arkadaşlarıyla yaptığı konuşmayı dinlemeleri için hizmetkârlarına talimat vermiş olma ihtimalini düşünmeden edemiyordu...

"Bana çok iyi bakıyorlar," dedi Asra, paha biçilmez görünümlü bir çay fincanını aynı derecede paha biçilmez görünümlü tabağından kaldırarak ve

inceliyordu. Kaşları çatıldı, sanki gerçekten içmek için neredeyse çok pahalı olduğunu düşünüyordu.

"Gelmelerine sevindim," dedi Cas.

"Bu kadar cömert bir muameleyi hak edecek ne yaptın ki? Umarım sinsi bir şey değildir."

"Ben ne zaman böyle bir şey yaptım ki?" Cas son derece sinsi bir gülümsemeyle sordu.

Asra ona sert bir bakış attı ama bu bakış kısa sürede sırtmaya dönüştü.

Cas ona, "Kral İmparator'a yardım ediyorum çünkü onun misyonuna inanıyorum; beni zorlamadılar," dedi. Ve gerçek de buydu.

Öyle değil miydi?

Son zamanlarda olup bitenlerin çoğu kafasını karıştıracak kadar bulanıktı.

"Güzel," dedi Asra. "Yapmak istemediğin bir şeye ikna edilebileceğine inandığımdan değil. Sen her zaman benim küçük ailemin en inatçı üyesi oldun, değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Cas, dalgın dalgın. Bir an için acı, çok sıcak çayını yudumladı ve düşündü.

"Sıkıntılı görünüyorsun. Ne oldu, benim küçük huzursuz kalbim?"

Cas çay fincanı dudaklarına birkaç santim kala dondu kaldı. "Sana bir şey sorabilir miyim anne?"

"Daha önce hiç soru sormanızı engelleyememiştim, değil mi?"

Cas biraz gülümsedi, ancak bu kez sorularına nereden başlayacağını gerçekten bilmiyordu. Çayına bir parça şeker daha attı ve devam edecek cesareti bulmadan önce birkaç saniye boyunca karıştırdı: "Hiç büyüye sahip olduğuma dair bir işaret gösterdim mi?"

"Sen mi?" Asra şaşkın görünüyordu. "İşaretin yok."

"Biliyorum, sadece-"

"Gerçi... eskiden öyleymiş *gibi davranırdın*, özellikle de Rhea ve Zev bizimle yaşamaya başladıktan sonra."

"Zev'in elindeki Ateş-tür işareti yüzünden mi?"

"Mm-hm. Onun sihrini çok kıskanıyordun."

"Öyle miydin?"

"Evet, ama o zaman da senin o ilahi büyüden yoksun olmanla hep dalga geçirdi."

Cas gülümsemesi hüzünlü bir ifadeye bürünerek, "Tabii ki öyle," dedi.

"Çok uzun zaman önceydi ama Zev'in büyüyle hava attığı, kurduğu bir grup saman hedefi ateşe verdiği bir olayı çok net hatırlıyorum. Okyanus türü olduğunu yeni keşfettiğini haykırmıştın... ve sonra hem hedefleri hem de onu o sabah kuyudan çektiğin birkaç kova suyla ıslatmaya başlamıştın." Asra sessiz, zayıf bir kahkaha attı. "Ama hayır, Casia aşkım, onun alaylarına rağmen, *gerçek* bir sihir gösterisi yapmayı başaramadın. Ne ona karşı ne de başka türlü. En azından ben izlerken. Ve bu muhtemelen en iyisi; Rhea'nın yardımıyla bile ikinize zar zor ayak uydurabildim." Gözlerindeki kahkaha çabucak söndü ve kaşları Cas'ın daha söyleyecekleri olduğunu düşünmesine neden olacak şekilde birbirine kenetlendi.

"*Denediğim* başka bir örnek bile olmadı mı?" Cas bastırdı. "Ya da belki etrafımda olan bazı garip, açıklanamayan şeyler?"

Asra kaşlarını çattı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra sanki içinde tuttuğu şeyden utanıyormuş gibi başını öne eğdi.

"Ne oldu?"

"Bunu sana hiç söylemedim çünkü doğru olup olmadığını bilmiyorum. Bunun olmasının sebebinin *sen olduğunu* kesin olarak söyleyemem." Çay fincanını tabağına geri koydu. Elleri titriyor, seramik tabakların birbirine çarparak *tingirdamasına* neden oluyordu. "Seninle oturduktan sonra kendimi daha güçlü hissettiğimi sana hep söyledim, değil mi? Bunun sebebinin *büyük* olup olmadığını bilmiyorum. Kendime hep öyle olmadığını söyledim, çünkü şimdiye kadar karşılaştığım ya da kolayca tanımlayabileceğim veya adlandırabileceğim herhangi bir büyü türüne benzemiyor. Ama..."

"Ama?"

"Ama o gün seni sokaktan aldıktan kısa bir süre sonra... işte o zaman taşıdığım Solma Hastalığı... *durur* gibi oldu. Ya da en azından önemli ölçüde yavaşladı. Ondan önce, o kadar hızlı ilerliyordu ki, son dileklerimi o zamanki ortaklarıma bildirmeye başlamıştım bile. Sizi bulmadan önceki gece aslında gözlerimin gerçek rengini kaybettiği geceydi ve bildiğiniz gibi, Solma Hastalığına yakalanmış bir zihni deliliğin ele geçirmesi genellikle çok uzun sürmez."

Cas ona baktı, dudakları hafifçe aralanmış, ne diyeceğini bilemez haldeydi.

"Seni ilk kucağıma aldığım ve bana sarıldığın o gün, bir an için daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklık, bir hafiflik hissettim. Ve evet... Ben

Sanırım sihir gibi hissettirdi. Ama bundan hiç bahsetmedim, çünkü hayal ettiğimi sanıyordum. Ya da belki inanmak istemedim. Çok gençtin, çok kırılgandın; sanırım seni korumaya çalışıyordum. Beni hayatta tutmaktan sorumlu olduğunu düşünmeni istemedim. Tam tersi olmalıydı. Tam tersi olmasını *istedim* - özellikle de neler yaşadığını öğrendikten sonra." Bu kez kahkahası, yudumladıkları çay kadar acıydı. "Ama şimdi buradayız ve görünüşe göre yine de sana bağımlı hale geldim, hm? Hayatın böyle dönüp durması ne tuhaf."

Cas fincanını aralarındaki tepsiye geri koydu ve ani bir hareket etme ihtiyacının üstesinden gelerek ayağa kalktı. Yürümek için. Üzerinden istenmeyen bir okşayış gibi kayan ve tüylerini diken diken eden panikten kurtulmak için.

"Bağışlayın beni. Daha önce bir şeyler söylemeliydim."

Cas başını salladı. "Affedilecek bir şey yok."

Asra bir süre onun adımlarını izledi ve sonra tam olarak gerçekleşmeyen bir gülümseme denedi. "Oldukça yorucu bir sohbet oldu, değil mi?"

Cas yürümeyi bıraktı. "Özür dilerim, ben-"

"Affedilecek bir şey yok," dedi Asra, sesi yumuşak ve aniden uzaktı. "Ama biraz dinlenmek istiyorum, sadece bir an için. Şuradaki battaniyeyi uzatabilir misin?"

Cas tereddüt etti, onu bir kez daha canlandırabilecek bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama Asra hâlâ söylenecek bir şey olmadığında ısrar ediyordu ve sonunda Cas battaniyeyi alıp hiç konuşmadan onun üzerine örttü.

Asra'nın *sadece bir dakikası* kısa sürede birkaç dakikaya dönüştü. Sonra da Cas'ın sırtını kanepeye dayayıp alnını dizlerine dayayarak oturduğu bir saate dönüştü. Asra'nın tıkırdayan nefeslerini dinledi. Kendi nefeslerini sabit tutmak için mücadele etti. Parmakları bacaklarına vurup sayarken, dışarıda gri bulutlar öğleden sonra güneşinin üzerinde hareket ediyor, odayı karartarak bir mahzeni andırmaya başlıyordu.

Cas sonunda tekrar Asra'nın yüzüne döndü. "Gözlerini aç," diye fısıldadı, bunun muhtemelen anlamsız olduğunu bilmesine rağmen. "Lütfen?"

Yanıt vermedi. Cas başını kanepeye yasladı ve Asra'nın zayıf elini kavradı. *Düşün*, diye emretti kendine. *Sende büyü var. Sadece onu nasıl kullanacağını bulmalısın.*

Gözleri kapandı. Birkaç dakika boyunca kapalı kaldılar, ta ki yanağında ani bir sıcaklık hissedene kadar... Gözlerini kırpıştırarak açtı ve kaynağı aradı: pencereyi. Güneş, toplanmakta olan fırtına bulutlarının arkasından bir an için kendini göstermişti. Karanlıkta bir ışık, tıpkı Belwind'in dışındaki ormanda gördüğü gibi.

Ve tıpkı daha önce olduğu gibi, sessiz bir güven dalgası da beraberinde geldi.

Daha önce ışığı yeniden yönlendirmiş, ölüm tanrısının kendisi olabilecek bir canavarı yutmasını sağlamıştı.

Hastalığı ve ölümü Belwind'deki o küçük kızıdan uzaklaştırmıştı.

Ve görünüşe göre Asra'yı *yıllarca*, en azından küçük bir şekilde korumuştur.

Tam olarak ne yapabileceğini bilmiyordu, henüz değil, ama *bir şeyler yapabiliyordu* ve tüm vücudu bu olasılık hissiyle titriyordu. Eli seğirdi - şu ana kadar birkaç kez hissettiği büyüün aynı acı verici, güçlü habercisi.

"İçindeki hastalık her neyse, başka bir konakçı bulsun..." Kelimeleri, tam olarak inanmadığı bir tanrıya dua eder gibi, nefesinin altında mırıldandı. Elleri daha öfkeli bir şekilde kasıldı. Gözleri odanın içinde geziniyor, Asra'nın içine o iğrenç enerjileri gönderebileceği bir yer arıyordu. Burada hiç bitki yoktu. Başka canlı yoktu. Görünürde canavar yok. Ama belki...

O hastalıklı, şeytani enerji bana gelsin o zaman.

Vücudu daha sert sarsıldı. Bir anda bunun ne kadar aptalca bir deney olduğunu anladı ama artık çok geçti. Işık çoktan etrafında şişmeye başlamıştı. Dünya sallanıyordu, kulaklarında korkunç bir patlama sesi titreşiyordu ve derisi... derisi sanki ondan kaçmaya çalışan gücün baskısından çatlıyormuş gibi hissediyordu. Vücudu şiddetle sarsıldı.

Sonra başı tekrar yere çarptı ve karanlık onu yuttu.

CKAPERTNENTV-TNo

CAS GÖZLERİNİ DÖNEN BİR TAVANA AÇTI.

Güneş ışığı artık pencereden içeri girmiyordu; o fırtına bulutları tarafından tamamen yutulmuştu. Sırt üstü yatıyordu. Görüşünde beyaz noktalar dans ediyordu. Sanki o noktaları uzaklaştırabilecekmiş gibi elini kaldırdı.

Biri kolunu yakaladı ve sabit tuttu.

Sonra aynı kişi onu kucağına aldı ve geniş, sert bir göğse yasladı. Elander'in toprak ve baharat kokusunu daha onun sesini duymadan, o kısık sesin titreşimlerini yanağında hissetmeden tanıdı.

"Az önce ne yaptın sen?" diye sordu.

Kelimeleri bulanıklaştı: "Neden hep benim bir şey yaptığımı varsayıyorsun?" "Çünkü son zamanlarda burada tuhaf bir şey olduğunda *hep* sen oluyorsun." "Bu değil-"

"Ve çünkü bunu hissettim ve tahmin ediyorum ki elli mil yarıçapındaki diğer tüm büyüye meyilli insanlar da hissetmiştir."

Başını eğdi ve ona baktı, göğsü kabarıyor ve ciğerleri tamamen çok küçük hissediyordu. Vücuduyla ilgili her şey birdenbire olanlara, içinde barındığı anlaşılan bu güce göre çok küçük hissetti.

"Ayrıca..." Bakışları kadının ellerine kaydı.

Gömleğini otomatik olarak kavrayan ellerini önünden kaldırdı.

Parlıyorlardı.

Koridordan ayak sesleri geliyordu.

"Yürüyebilir misin?" Elander sordu.

"Tabii ki *yürüyeblirim*," diye tersledi ve onun kucağından zıplayarak çıktı. Ayakları yere çarptı ve bacakları ağırlığının altında hemen büküldü.

"Elbette," dedi Elander ve Cas'ı kolundan yakalayarak şifonyerin köşesine çarpmaktan tam zamanında kurtardı. Onu sabitledi ve odanın diğer ucuna doğru çekmeye başladı ama Cas topuklarını sıktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"*Bu iş* bitene kadar bir yerde saklanacağız," dedi başını ellerine doğru sallayarak.

Bakışları ellerine değil, Asra'ya doğru kaydı. Yaşlı kadının nefes alış veriş i şimdi daha huzurlu görünüyordu belki ama hâlâ gözlerini açmamıştı.

"Şu an için bir şeyi yok," diye ısrar etti Elander. "Varen büyü n hakkında sorular sormaya başlarsa daha büyük *sorunları* olacak -tüm arkadaşların öyle-."

Buna karşı iyi bir argüman bulamadı. En azından şu anda. Baş ı hâlâ çok hızlı dönüyordu. Koridordaki ayak sesleri giderek yaklaşıyordu, bu yüzden Elander'in onu bitişikteki tuvaletten geçirmesine, diğer taraftaki kullanılmayan bir misafir odasına sokmasına ve sonra da boş bir koridora çıkarmasına izin verdi. Oradan, loş koridor boyunca sürünerek ilerlediler ve kilitli olmayan bir kapı bulana kadar sessizce kapıları kontrol ettiler.

Bu kapı, çoğunlukla depo olarak kullanılan küçük bir oturma odasına açılıyordu. Cas içeri girdiğinde, özenle katlanmış çarşaf larla dolu bir raf in yanındaki küçük feneri ayarladı. Fener hafif, belli belirsiz bir parlaklıkta yanıp sönmeye başladığında Cas raf in kenarına yaslandı ve parlayan ellerini kollarının altına sokarak gözden kayboldu.

Elander kapıyı hafifçe aralayıp yanında durdu, dinledi ve izledi. "Yakınlarda olduğum için şanslısın," dedi. "Ve olabildiğince çabuk sana ulaştım ama ben odaya girmeden önce bir hizmetkârın ters yönde yürüdüğünü gördüm; görmeleri gerekenden fazlasını görmüş olma ihtimalleri var." Öfkeli olmaktan çok endişeli görünüyordu ve Cas'ın içine küçük bir suçluluk duygusu doldu.

"Özür dilerim," dedi. "Daha fazla sorun çıkarmaya çalışmıyordum, sadece..."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ve bunu yapmaya çalışacağını bilmeliydim."

Ses tonu tamamen kaba değildi, ama yine de kendi sesindeki ısırlığı tutamadı. "Hayal kırıklığına uğradım."

"Biliyorum."

"İnsanlara faydalı olabilecek bir sihirle kaynadığımı hissediyorum ama *onu* nasıl kullanacağımı, hatta ne olduğunu bile bilmiyorum."

Sessizlik. Kapıyı izlemeye devam etti. Onu gerçekten dinliyor muydu acaba? "Ve Varen bu şeyleri anlamama *yardımcı olabilir*, biliyorsun. Sayısız kitabı ve danışmanı var ve-" "O bir yardımcı değil."

Kadının yüzü ısındı. "Varen'in yanında dikkatli olmamı istiyorsun, peki *ya senin yanında* dikkatli olmama ne demeli?" diye tısladı.

Sonunda gözlerini kapıdaki çatlaktan ayırdı. Bakışları soğuktu. Hesaplıyordu. Göz korkutucuydu.

Ama kendini topladı ve konuşmaya devam etti: "Çünkü geçen sabah seni Caden ve Tara ile konuşurken duydum, biliyorsun."

Onun yanlış bir şey söylediğini inkâr etmesini bekliyordu. Onun yerine sordu: "Tam olarak ne duydun?"

"Başlangıç olarak, Varen'in gözüne girebilmek için katlandığın bir yük olduğumu düşünüyorsun."

Buz gibi gözlerinde bir şey titreşti; bakışlarının kenarlarında kısa bir süre yumuşamasına neden olan bir şey. Pişmanlık gibi görünüyordu. Belki de. Ama söylediği hiçbir şeyi geri almadı. "Peki başka?" diye sordu.

Sertçe yutkundü ve konuşmaya devam etti. "Ve sen de bir şeye yakın olduğundan bahsediyordun. Seninle üzerinde çalışmamız gereken plandan başka bir planı bitirmekten."

"Ve sen de bu planın ne olduğunu bilmek istiyorsun." "Evet."

"Tamam."

"...İyi mi?"

Adam kapıyı tamamen kapatırken nabızı çılgınca atmaya başladı. Kilitledi. Sonra ona doğru bir adım attı, sesini alçalttı ve şöyle dedi: "Kral İmparator'un ya da daha doğrusu atalarının Solma Hastalığı'ndan sorumlu olabileceğine dair söylentiler var. Sanırım bunları duymuşsundur?"

"Ben... evet," diye itiraf etti.

"Sözde *gizli* planımız bununla ilgili - gerçi dikkat ettiyseniz aslında bir sır değil. Sana Varen'e güvenmediğimi söylemiştim."

Adamın kendisine sunacağı her açıklamayı delik deşik etmeye hazırdı ama adamın haklı olduğunu istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldı; adam ona bunu söylemişti. Hem de birkaç kez.

"Ama bu planda bana yardım etmeleri için güvendiğim kişiler -Caden, Tara ve birkaç kişi daha- *sana* güvenmiyorlar. Güvenmeliler mi?"

Birden onun delici bakışlarına karşılık vermekte zorlandı. "Neden olmasın ki?"

"Kral-imparatora çok çabuk ısındın. Bu yüzden hangi tarafta olduğunu söylemek zor."

"Varen ve benim en iyi arkadaş olduğumuzu söyleyemem." Kollarını açtı ve ellerine baktı. Avuç içleri hâlâ karıncalanıyor ve ara sıra seğiriyordu ama artık parlamıyorlardı. "Ve ona büyülerimden bahsetmedim. Ona rüyalarımın da bahsetmedim - ya da benden bahsetmememi istediğin diğer şeylerden. *Anlatabilirdim*. Ama anlatmadım."

"Evet, ama ona her şeyi anlatmadığın için kendini suçlu hissediyorsun. Bunu anlayabiliyorum." "Bana taraf seçtirmek adil değil."

"Hayat adil değil, Thorn."

Ona ters ters baktı. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum." "İstemiyor musun? Bu konudaki tavrımı yeterince açık bir şekilde ortaya koymadım mı?"

senin için?"

"Buraya geldiğimden beri bana dostça davranmaktan başka bir şey yapmadı, peki gerçekten müttefik olmak istemediğini nereden bileceğim? Nasıl olabilirim?"

Adam ona doğru hışımla yaklaşıp sözünü kesince bir solukta yutkundu: "O.

Öyle. Değil. Senin. *Arkadaşın değil*."

"En azından *senden* çok daha arkadaş canlısı," diye karşılık verdi.

Gülümsemesi vahşiydi. "Varen de Solasen, kendisini pek çok düşmanından korumaya yardımcı olacağını düşünse yarın kalbini söküp atardı."

Adam ondan uzaklaşmadı. Onun yakınlığı mantıklı cümleler kurmasını zorlaştırıyordu, bu yüzden ellerine bakmaya devam etti. Aptal ellerine ve anlam veremediği o *aptal* büyüünün devam eden seğirmelerine.

"Ve belki de onu koruyabilir," diye düşündü Elander. "Belki seni ve büyüünü bir şekilde kullanabilir. Bilmiyorum. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki, Varen artık seni kullanamayacağına karar verirse, işine yaramayan diğer her şeyi yok ettiği gibi seni de yok edecektir. Bunu yaptığını gördüm. Sana ve arkadaşlarına tanıdığı af süresiz değil. Güven bana."

Birkaç argümanla karşılık vermeye başladı, ancak hepsini yuttu ve "Sadece bana neler olduğunu anlamak istiyorum" dedi.

Bir süre onu inceledi ve sonra yüzündeki sert çizgiler bir kez daha yumuşadı. "Bir yolunu bulacağız."

Bunu daha önce de söylemişti ve şu ana kadar böyle bir şey yapmamışlardı.

Ve yine de... Sesindeki bir şey onu bunun hâlâ doğru olabileceğine inandırmıştı.

İçini çekti, sessiz bir teslimiyet. Kısa bir ateşkes. Saklandıkları yerin dışındaki dünya sessizleşti ve durgunlaştı. O noktada ayrılmak için ısrar edebilirdi. Ama etmedi. O küçük odada en az bir saat gibi gelen bir süre boyunca birlikte kaldılar. Elander onun yanındaki duvara yaslandı ve düşünceli düşünceli gözlerini kapattı. Fenerin loş ışığı karanlıkta sadece şeklini ortaya çıkarabiliyordu ve Cas onu gördüğü ilk geceyi, güçlü gövdesinin önünde oturduğu şöminede nasıl göze çarptığını hatırladı.

Ve tıpkı o gece yaptığı gibi, istediğinden daha uzun süre bakakaldı.

"Sana zarar vermesini istemiyorum," dedi Elander, çok ani ve çok sessiz bir şekilde ve gözlerini açmadan.

"Neden?"

Kadının sesindeki meydan okuma onu hazırlıksız yakalamış gibiydi; cevap vermesi uzun zaman aldı ve sonra tek söylediği şu oldu: "Emin değilim."

"Emin değil misin?"

"Sadece düşmanım olmanı istemediğimi biliyorum Thorn. Ve ben-" Kendini kesti. Başını hafifçe birkaç kez duvara vurdu ve sonunda gözlerini açtı. Yüzünü ona döndü ve kadın vücutlarının ne kadar yakın olduğunu fark etti. Sadece birkaç küçük adımdan sonra ona kolayca bastırabileceği kadar yakındı.

Aralarındaki boşluğu kapatmadı. Konuşmadı da, sadece o insanlık dışı güzellikteki mavi gözleriyle ona baktı. Bakışları ona herhangi bir dokunuş kadar samimi geldi ve kanında ılık bir heyecan yükseldi.

Az önce neredeyse ne diyecekti?

Neden hâlâ söylemek istiyormuş gibi ona bakıyordu?

"Sen ne?" diye bastırdı. Ona bir adım daha yaklaştı. Ve sonra bir adım daha. Adam onun hareketlerini bir hedefmiş gibi izledi; bir av değil, paylaşmaya niyetli olmadığı bir bölgeye giren başka bir yırtıcı hayvan.

"Seni güvende tutmak istiyorum." Neredeyse bir hırıltı gibi çıktı. Sinir bozucu bir hırıltı, onu bir sınıra yaklaştırdığını gösteriyordu.

takla atmak için tehlikeli.

"Güvenli," diye tekrarladı nefes nefese.

Cevap vermeye başladı ama sanki ona o kenardan uzaklaşması için bir şans veriyormuş gibi durakladı.

Hareket etmedi.

Bir elini ileri uzattı ve kızın yanağını kavradı. Başparmağı dudaklarında gezindi. Onları ayırdı. "Keşke gelip işleri karıştırmasaydın," dedi, diğer eli gömleğinin eteğinin altından kayarak tenini bulurken yüzü ona doğru eğildi. "Ama şimdi sadece güvende olmanı istiyorum, hepsi bu."

Hepsi bu değildi.

Adamın gözlerindeki yırtık ifadeden *hâlâ* kendisinden bir şeyler sakladığını anlayabiliyordu.

Her zaman, her zaman ondan bir şeyler saklıyorsun.

Ama adamın ağzı onunkine yaklaştıkça, bu şeylerin ne olabileceği daha az umurunda oldu. Umursamamakla aptallık ediyordu ve bunu biliyordu, ama *Tanrılar* çok güzeldi ve parmakları teninin üzerinde sarhoş edici bir cesaretle hareket ediyordu, sanki her santimini keşfedene kadar durmaya niyetleri yokmuş gibi ve aniden gözleri kapanıyordu, sonunda dudaklarının onunkilere sürtünme hissine teslim oluyordu.

Yumuşak.

Böyle bir yumuşaklık beklemiyordu. Ve bu yumuşak öpücük neredeyse başladığı kadar çabuk bittiğinde ve adam başını sallayarak ondan uzaklaştığında bu kadar yıkılmış hissetmeyi de beklemiyordu.

"Bunu yapmamalıydım." Sesi törpülenmişti.

"Hayır. Muhtemelen yapmamalıydın." Kadının sözleri de en az onunkiler kadar boğuktu. "Ama belki de tekrar yapmalısın."

Parmakları kızın saçlarının arasından geçerek, onu hakim bir şekilde kavradı ve yüzünü yukarı doğru eğmek için kullandı. Bakışları kızın gözlerinin içine dikilmişti; kızgınlık ve arzunun şehvet dolu birleşimi, gözlerinin güneş ışığının ulaşamadığı denizin derinlikleri gibi daha karanlık görünmesine neden oluyordu. "Peki ya bir öpücükten daha fazlasını istiyorsam?"

Bu soru midesinin o aptalca arzuyla daha da sıkışmasına neden oldu. "O zaman sadece bir öpücükle yetinmemelisin," diye fısıldadı.

Nefesini içine çekti. "Beni kışkırtma, Thorn."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." Sanki karanlığın derinliklerine gömülmemek için bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi saçlarını daha sıkı kavradı. "Bu iyi bir fikir değil."

"Sana söz veriyorum, bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü şey değil."

"Bundan hiç şüphem yok." Kahkahası biraz sessizdi. Biraz... *hınzırca*. "Ve *sana* söz veriyorum, şu anda seni yatak odama taşımaktan ve düzgün düşünemeyinceye kadar seni tatmin etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ya da düzgün yürüyemeyene kadar."

Uygun bir cevap bulamadı.

"Ama korkarım durum bundan daha karmaşık," dedi. "Ve eğer sana istediğimi yaparsam, bu... bu seni güvende tutmanın çok etkili bir yolu olmaz, hepsi bu."

İçinde aniden alevlenen sıcaklık, arzudan daha fazlasıydı. "Belki de beni güvende tutacak birine *ihtiyacım* olmadığını hiç düşündün mü?"

"Aslında ben de öyle düşünmüştüm."

"Ama görünüşe göre sen buna inanmıyorsun."

"Karmaşık olduğuna inanıyorum," diye tekrarladı.

Karmaşık derken tam olarak neyi kastettiğini anlamak istiyordu. Ama aynı zamanda sinir bozucu çemberler içinde konuşmaktan da yorulmuştu. Ve her şeyden çok

-en azından o anda- son bir kez bile olsa dudaklarının tekrar onunkilere değmesini istiyordu.

"O zaman sadece bir öpücük daha," diye teklif etti, daha yumuşak bir sesle.

Kısa, neredeyse acı dolu bir an için adamın onu reddedeceğini düşündü. Bakışları kapıya doğru kaydı. *Bir çıkış mı arıyordu?* Reddedilmekten utanarak arkasını dönmeye başladı-

Onu yakaladı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. İlk başta nazikçe, tıpkı daha önce olduğu gibi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu yavaşça öptü, gözleri daldı ve ağzının onunkinin üzerinde kolay, kendinden emin bir şekilde hareket etmesine kendini kaptırdı. Parmakları adamın kollarında gezindi. Göğsünde. Karnında. Gömleğinin altındaki kas çıkıntılarını hissedebiliyordu ama bu yeterli değildi. Parmak uçlarının altındaki teni istiyordu. O kasların nabzını ve zonklamasını, dokunuşuna nasıl karşılık vereceklerini hissetmek istiyordu...

Adamın dudakları kadının boynuna doğru ilerlerken, kadının parmakları adamın gömleğinin altına kaydı. Adamdan kısık bir hırıltı yükseldi ve adam kızın ellerini yakalayıp parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi ve gezinmelerini durdurdu.

Elleri onun üzerinde rahatça hareket edebilseydi, içinden *bir ses bir*

öpücükle daha duramayacağını söylüyordu. Bu düşünce

Heyecan verici. Ama sonra, adamın ellerini sıkıca tutması ve onları duvara doğru itmesi de öyle. Kız alaycı bir şekilde onun tutuşuna direnmeye çalıştı. Adam sadece onu duvara daha çok yapıştırdı, parmaklarını kızinkilerden ayırdı ve ellerini kızın bileklerine sıkıca doladı. Ağzı tekrar onunkine doğru indi, bu sefer daha acımasızca. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve kadın kıvrandı. Adamın kalçaları onunkilere bastırdı. Adamın uyarılmanın etkisiyle sertleşen hatırı sayılır uzunluğunun kendisine süründüğünü hissettiğinde öpücüğün içinde soluk soluğa kaldı. Adamın dili kızın ağzına girdi ve kızın nefesi yumuşak bir zevk iniltisine dönüştü. Bu sesle içinden bir ürperti koptu. Bunu hissetti ve sonra kendini hareketsiz kalmaya zorlarken kaslarının ona karşı gerildiğini hissetti. Kendini tutmak için.

Sadece bir öpücük daha.

Üzerinde anlaştıkları tek şey buydu.

Ağzı bir süre daha onunkinin karşısında kaldı. Sonunda çekilmeden önce dudaklarına son bir öpücük kondurdu ve çene çizgisi boyunca bir iz bıraktı. Derin bir nefes aldı. Başı dönüyor gibiydi.

Ya da belki de oydu.

"Bu kadar yeter." Sesinin hâlâ pürüzlü olan tonu baş dönmesini daha da kötüleştirdi.

Başını sallamaya, kabul etmeye çalıştı ama hemen hareket edemedi. Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Vücudundaki her sinir hâlâ lezzetli bir şekilde karıncalanıyordu. Adamın ona başka neler hissettirebileceğini merak ediyordu ama...

Artık yok.

Bu düşünce demir bir kapı gibi çarparak kalbini kapattı.

Çünkü onun haklı olduğunu biliyordu. *Daha fazlası* sadece daha fazla karmaşaya yol açacaktı. Zaten ikisinden de şüphelenen bir kralın sağ koluydu. Arkadaşları ona güvenmiyordu. Kızın arkadaşları da *ona* güvenmiyordu. Ayrıca hepsinin endişelenmesi gereken çok daha büyük şeyler vardı.

Dışarıdan gelen sesler ona insanlarla dolu bir sarayda olduklarını ve bu insanlardan en azından bazılarının Elander'la nereye kaybolduğunu merak etmeye başlayacağını hatırlattı. Kendini ondan bir adım uzaklaşmaya zorladı.

Elander, "Daha önemli konulara dönelim," dedi.

Kalbinin etrafındaki demir kapı protesto için biraz sarsılsa da başını salladı. "Ama nereden başlamalı?"

"Önemli hiç kimsenin az önceki büyüğü enerjinin senden geldiğini fark etmediğinden emin olmam gerekiyor. Sonra da o sihri nasıl daha iyi yönlendirebileceğimizi bulmamız gerekiyor. Sarayın bir bölümünü kazara havaya uçurmadan önce onu bir şekilde güvenli bir şekilde serbest bırakmak için."

"Sende büyü var ve onu kontrol edebiliyorsun. Belki bana yardım edebilirsin?" Kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı. Ona karşı bu kadar savunmasız olmanın iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildi ama kendine engel olamıyordu.

Gözleri kızın üzerinde gezindi, bir an için dudaklarında durakladı. Hâlâ farklı bir tür özel ders düşündüğü belliydi. Onun sihriyle hiçbir ilgisi olmayan bir ders.

Boğazını temizledi. "Odaklanın, Kaptan."

Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. "Evet," dedi, "elimden gelen yardımı yapacağım elbette." Uzandı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Titredi.

"Ama bu bir iki gün beklemek zorunda, çünkü kral-imparator onun adına Edgekeep'e gitmemi ve Bywilds Diyarının Lordu ile imparatorluk sınırı boyunca konuşlanan Sundolian askerlerinin endişe verici sayısı hakkında konuşmamı istedi. Güneydeki *dostlarımız* onu endişelendirmeye başladı."

Cas'ın aklına az önceki vahşi kadın ve ejderhası geldi ve ciddiyetle başını salladı.

Elander elini ondan çekti ve gömleğini düzeltti, ellerinin çözdüğü kolları kıvrıp yeniden ayarladı. "Sadece ben yokken büyünü bozacak bir şey yapmamaya çalış. Bunu başarabilir misin sence?"

"Emin değilim."

Kapıya doğru ilerlerken ona alaycı bir bakış attı. "En azından dürüstsün."

Omuz silkti.

"Gel hadi. Seninle odana kadar yürüyeyim."

Teklifin şövalyelikten çok, şurayla burası arasında aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için yapıldığından şüpheleniyordu ama itiraz etmedi.

Ve -Moraki ve Marr da ona yardım ediyordu- onun yanında koridorlarda dolaşmaktan gerçekten *keyif* alıyordu. Bu konuda bir şey neredeyse doğal hissettiriyordu. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışlar gibi. Kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyordu.

Öpüşmelerinden sonra biraz dengesizleşti, teni hala kaybetmek istemediği bir elektrikle uğulduyordu...

Arkalarında kopan ani bir gürültü onu tekrar yere indirdi.

Bir an sonra birkaç hizmetçi yanlarından hızla geçti ve Cas lavanta ve alkol kokusunu aldı. Bu mide bulandırıcı koku, saraya ilk geldiğinde karşılaştığı ölü kadınla ilgili aynı derecede mide bulandırıcı bir anıyı canlandırdı.

"Bir ölü daha," diye mırıldandı Elander. "Birkaç dakika önce bir şey hissettiğimi sanmıştım."

Cas'ın tüm vücudu gerildi. "Varen ikimizi de çağıracak." Başını salladı, endişeyle kaşları çatılmıştı. Gözleri kadının ellerine kaydı.

İkisi de muhtemelen aynı şeyi hayal ediyordu: Belwind'deki o evde yarattığı sahnenin bir tekrarını ya da Asra'nın yatağının başında neden olduğu sahnenin bir benzerini; ama bu kez potansiyel bir tanık olarak kral-imparatorla birlikte.

"Ben hallederim," dedi Elander kararlı bir şekilde. "Sen odana doğru devam etmelisin."

"Ama Varen..."

"Ona kendini iyi hissetmediğini söyleyeceğim."

Başka bir hizmetkârın yolundan çekildi ve sonra bir an duraksayarak tereddüt etti.

"Devam et," diye ısrar etti Elander.

Yapılacak en akıllıca şeydi. Ya da korkakça bir şey. Hangisi olduğundan emin değildi. Ama her iki durumda da bu, arkadaşları gibi kendisinin de bir gün daha savaşmak için yaşayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden başını salladı ve odasına doğru döndü.

"Casia."

Merakla ona tekrar baktı. Adamın en son ne zaman kendisine taktığı aptalca takma adı değil de kendi seçtiği takma adını kullandığını hatırlamıyordu.

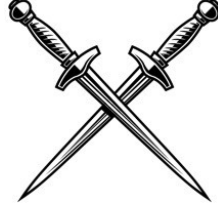
"Eğer yarın ayrılmadan önce seni göremezsem, o zaman ben dönene kadar... güvende ol."

Yine sadece başını salladı. Konuşmak için kendine güvenmiyordu. Adamın ses tonundaki endişe midesinde garip bir his yaratmıştı. Bunun ne olduğundan emin değildi; bu çırpınma hissine bir isim koyamıyordu, koyamazdı da. Adlandırmaya bile *değmeyebilirdi*. Sabaha kadar geçip gidebilirdi.

Tanrım, gitmiş olmasını *umuyordu*.

Çünkü bir şekilde şimdiye kadar birlikte karşılaştıkları canavarların hepsinden daha tehlikeli hissettiriyordu.

CHAPTER NINE - THREE

ELANDER BEŞ GÜNLÜĞÜNE GİTMİŞTİ.

Cas o zamanın çoğunu Asra'nın yanında geçirdi. Orada olmadığı zamanlarda genellikle tek başınaydı, meditasyon yapıyor, volta atıyor ve umutsuzca endişesinin kendisiyle birlikte kaçmasını engellemeye çalışıyordu.

Üçüncü gün, saray duvarları içinde iki ölüm daha meydana geldi. Ve o üçüncü günden itibaren Cas, Varen'in her seferinde birkaç dakikadan fazla uyumadığından şüphelendi; günün ve gecenin her saatinde onu çağırıyor, yeni bir teori bulduğunda ya da kitaplarından birinde en ufak bir ilginçlikle karşılaştığında onu çağırıyordu.

Her şeye bir anlam verme ve onları kontrol etmenin bir yolunu bulma ihtiyacıyla deliriyordu ve bu çok yorucuydu, çünkü Cas bu deliliğin etrafında çok dikkatli adımlar atmak zorundaydı. Sihrini ondan saklamaya çalışmak, gizli deliklerle dolu bir tarlada yürümeye çalışmak gibiydi. Yanlış bir adım attığında, kendini yakalama umudu olmayan dipsiz bir kuyuya yuvarlanabileceğini biliyordu.

Birden fazla kez, daha تنها bir yere gizlice kaçmayı ve bu büyüü açığa çıkarmanın bir yolunu bulmayı düşündü. Kendisine bunun gerçek olduğunu, kendisine *ait* olduğunu ve onu kontrol edebileceğini kanıtlamak için. Ancak büyüün neden olduğu neredeyse felaketler hâlâ zihnini meşgul ediyordu.

Ve güvende olacağına dair bir söz vermişti.

Burası yeni ve tehlikeli bir bölgeydi ve istemese bile bu bölgede sabırla bir rehber beklemek çok daha akılcıydı.

Sabır onun en güçlü özelliği
değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Ama her zaman daha da güçlenebilirdi, değil mi?

Beşinci günün şafağı onu hem kendisinin hem de arkadaşlarının en sevdiği uğrak yeri haline gelen güneşlenme salonunda buldu; beşi de bu sabah oradaydı. Rhea ve Gümüşayak güneşin altında uzanmış, Zev ekmek ve tereyağıyla karnını doyurmaya çalışıyordu; Nessa sırtını Laurent'a dayamış oturmuş, boş boş bir kitabı karıştırıyordu. Dışarıdaki imparatorlukta olup biten her şey karşısında her şey tuhaf bir şekilde normal görünüyordu. Bir bina fırtınasının ortasında sakin bir merkez gibi.

Ama Cas'ın kendisi sakin kalamadı. Bakışları dışarıdaki avluya kaymaya devam etti, ta ki sonunda avludan geçen bir bölük askeri görene kadar. Elander'i göremedi ama Tara ve Caden'i gördü - ve yüzbaşılarının da çok arkalarında olamayacağını tahmin etti.

Kapıya doğru ilerledi.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Laurent sordu.

"Ben, şey... evet. Sadece huzursuzum, hepsi bu, bu yüzden yürüyüşe çıkabileceğimi düşündüm."

Rhea çenesini avucunun içine aldı ve başını yana eğdi. "Elander'ın bu öğleden sonra dönmesi gerekiyordu, değil mi?"

Cas onun bilmiş ses tonu karşısında kızardı.

"Sanırım haklısın," dedi Nessa, ayağa fırladı ve kendine bakmak için pencereye gitti.

"O güzel çocuk kaptan için terk ediliyoruz, değil mi?" Zev yakındı.

"Ben kimseyi terk etmiyorum." Cas kapı aralığına kaçamak bir bakış fırlatarak konuşmalarına kulak misafiri olabilecek hizmetlileri aradı. Kimseyi görmedi ama yine de sesini alçaltarak ekledi: "O sadece... geri döndüğünde büyü çalışmama yardım edeceğine söz verdi."

Arkadaşları endişeli bakışlar atarken ve açıkça planlarına karşı bir argüman bulmaya çalışırken kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ancak orada bulunan hiç kimse onun bu pratiğe ihtiyacı olduğu gerçeğini inkâr edemezdi.

Her zamanki gibi, sonunda sessizliği bozan Zev oldu: "Benden yardım isteyebilirdin."

Cas yüzünü buruşturdu. "Kendi büyüünü kullanmayı bile sevmiyorsun. Yardım etmek istemeyeceğini düşünmüştüm."

Bunu yüksek sesle söylemese de, onun kendisine yardım edebilecek kadar yetenekli olduğundan da şüpheliydi.

Zev omuz silkti. "Aslında öyle ya da böyle umurumda değil, bilginiz olsun. Sadece bir noktaya değiniyordum."

Cas kaşlarını çattı, çünkü onun umurunda olsa bile bunu itiraf etmeyeceğini *biliyordu*.

"Sadece dikkatli ol," diye devam etti. "Çünkü sana zarar verirse, onu öldürmek zorunda kalacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Ve ben de yardım etmekle yükümlüyüm," diye ekledi Laurent.

Nessa hafif bir sırıtişla Cas'a dönmeden önce ikisine de alaycı bir bakış attı. "Çünkü hiçbir şey senin adına cinayet işlemeye istekli olmak kadar dostluğu anlatamaz, değil mi?"

"O haklı, biliyorsun," diye ısrar etti Zev.

Laurent esneyerek, "Ve bugün cinayet işleyecek havada değilim," dedi. "Yani evet, dikkatli ol."

Cas ceketine uzanarak, "Hepiniz kafayı yemişsiniz," dedi.

"Gerçekten de öyleler," diye onayladı Rhea ve Gümüşayak da aynı fikirde olduğunu havlayarak belirtti. Rhea hızlıca el çırpı ve tilki itaatkâr bir şekilde kollarına atladı. "Gitmen gerekiyorsa git," dedi Cas'a, Gümüşayak'ı ona doğru taşıırken. "Ama en azından onu da al ki sana göz kulak olabilelim."

Cas omuz silkerek ceketini giydi. "Hepiniz çok fazla endişeleniyorsunuz."

"Kendimizi savunmak için," dedi Laurent, "seni en son gözümüzün önünden ayırdığımızda, gidip kral-imparatorla bir anlaşma yaptın ve bu da hepimizi tanrılarla karşı karşıya getirebilecek bir savaşa sürükledi."

"Ve hizmetlerimiz için elle tutulur bir sözleşme bile yapmadan," dedi Nessa hüznü bir iç çekişle.

"Kendi halinize bırakıldığınızda şüpheli kararlar veriyorsunuz," diye ekledi Zev. "Demek istediğimiz bu, eğer henüz ne demek istediğimizi anlamadıysan." Bu alaycı yorum kız kardeşinin kafasının arkasına bir şaplak atmasına neden oldu. Gözleri görmediği halde nişan alması etkileyiciydi. Belki de bunu o kadar çok kez yapmıştı ki, artık nefes almaktan daha fazla çaba ya da odaklanma gerektirmiyordu.

Cas iç çekerek rahatladı ve kollarını açarak Gümüşayak'ın kollarına atlamasına izin verdi. "Tamam. Tilkiyi ben alacağım. Ve daha fazla *şüpheli* karar vermemeye çalışacağım."

Depolarda saklanmak ve şüpheli erkekleri öpmek gibi.

Arkadaşları bu anının onda yarattığı kızarıklığı görmeden önce aceleyle odadan çıktı.

Dışarı çıktığında, ahırlara inen yolun başında Caden ve Tara'yla karşılaştı. Caden atının yularını kurcalayıp gevşetirken ona bir bakış bile atmadı.

"Ne istiyorsun, Silik İşaretli?" diye sordu.

Tara ona sempatik bir bakış attı, arkadaşının kabalığından rahatsız olduğu belliydi.

Ama Cas'ın sempatiye ihtiyacı yoktu. Sadece bilgiye ihtiyacı vardı. Caden'a ters ters baktı ve sordu: "Elander nerede?"

Caden'in çenesi onun talepkâr ses tonuyla ve Gümüşayak'ın boğazında gümbürdeyen alçak hırıltıyla gerildi. Cas'in geri adım atmaya niyeti olmadığı anlaşılan kadar bir süre ikisine de baktı ve sonra gözlerini bir kez daha kaçırarak şöyle dedi: "Şehre girerken karşılaştığımız bir huzursuzlukla ilgileniyor. Sanırım birazdan gelir."

Grup birkaç dakika daha o yolda birlikte durup konuştular; Tara gergin bir şekilde huzuru korumaya çalışırken, Caden inatla Cas'ın yanından ayrılmayı reddediyor, onun Elander'la yalnız kalması fikrine açıkça karşı çıkıyordu - kaptan ne zaman ortaya çıkmaya karar verirse.

Sonunda bir başka küçük asker grubu uzaktaki kapıdan içeri girdi, Elander de onları yakından takip ediyordu. Beş günlük yolculuk ona çok zarar vermişti; teni terden parlıyordu, uzun saçları darmadağınktı ve hem kendisi hem de atı ince bir toz tabakasıyla kaplanmıştı ama yine de o gümüş-siyah aygırın üzerinde otururken hiç hak etmediği kadar yakışıklı görünmeyi başarıyordu.

Onu görünce Cas'ın içinde gergin bir dalga yayıldı. Bunu, yakında birlikte çalışacakları o belirsiz büyüünün neden olduğu endişe olarak çabucak geçiştirdi. Ama kulaklarının arasında aniden yüksek sesle kükreyen düşünceyi göz ardı edemedi: *Onu özlemişti.*

Onu gördüğünde yorgun gözlerinin parladığına bakılırsa, onu özlemişti.

"Sizi daha erken bekliyordum Kaptan," diye

bilgilendirdi onu. Adam bir kaşını kaldırdı.

"Geciktiğim için özür dilerim."

"Hatırlayacak olursanız, daimi bir randevumuz var."

"Unutmadım." Attan inerken, Caden'e dizginlerini uzatıp, "Atıma bak,"

derken bile gözlerini ondan ayırmadı. Bu bir istekten çok bir talepti ve

Caden buna sinirlendi.

"Kaptan, gidip kral imparatora raporumuzu bizzat vermeniz gerekmez mi?"

Elander binici eldivenlerini çıkarırken, "Saat öğlen buçuk," dedi.

"Ve eğer Varen'i tanıyorsam, şu anda muhtemelen uyuyordur."

Cas bundan şüpheliydi -kral-imparatorun araştırma yapmak için uykuyu tamamen bıraktığına hâlâ inanıyordu- ama bunu söylemedi.

"O zaman diğer danışmanları seninle konuşmak isteyecektir," diye ısrar etti Caden. "Sadece lanet atıma bak," diye homurdandı Elander.

Caden dizginleri kapıp hafifçe eğilmeden önce Cas'a doğru son bir kez daha ateşli bir bakış fırlattı. "Emredersiniz, efendim."

Tara onu kolundan yakaladı ve harekete geçirdi. Elander birkaç dakika daha durdu, sanki dönüp emirlerine tekrar itiraz etmelerini istercesine onlara doğru dik dik baktı.

Yapmadılar.

Görüş alanından çıktıklarında ters yöne doğru yürümeye başladı. "Hadi o zaman; daha özel bir yer bulalım."

Cas onun uzun bacaklı adımlarına yetişmek için acele etti ama Caden ve Tara'nın kaybolduğu yöne son bir kez bakmaktan kendini alamadı. "Sorun çıkarmayacaklarından emin misin?"

"Onlara ben komuta ediyorum, tersi değil." Sesinin hâlâ karanlık olan tonu bir tartışmayı davet etmiyordu. Yine de bir tartışma başlatabilirdi, eğer onun gözüne girme hevesi olmasaydı - en azından söz verdiği gibi ona yardım etmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Sorun çıkarmaktan bahsetmişken..." dedi bir süre sonra, kucağındaki tilkiye temkinli bir bakış fırlatarak.

"Merak etme. Uslu durduğun sürece bu sefer sana saldırmasına izin vermeyeceğim."

Homurdandı. "Deneyeceğim."

Yan yana yürüdüler, daha az kalabalık bir yer arıyorlardı. Omuzlarındaki gerginlik kısa sürede kayboldu, sesindeki gerginlik yumuşadı ve Cas'ın içinde hâlâ dolaşan sinir dalgasına rağmen sarayın uçsuz bucaksız, inişli çıkışlı arazisinde keyifli bir gezintiye dönüştü. Çünkü geçen gece olduğu gibi bunu yine hissetmişti -daha önce de sayısız kez bu şekilde birlikte yürümüş olmalarının verdiği o tuhaf his, olması gerekenden daha güvenli, daha rahat hissettirmişti.

Birkaç dakika sonra cesaretini toplayıp sordu: "Edgekeep nasıldı?"

"Dürüst olmak gerekirse biraz savaş alanı gibi."

Gözlerini dikmiş, adamın detay vermesini bekliyordu.

"İnsanlar korkuyor." Konuşurken gözlerini önden ayırmıyordu. "Korkmalılar da."

Adam bu konuda konuşmaya istekli görünmüyordu ve kadın da ona daha fazla baskı yapmadı. En azından şimdilik. Ama o korkmuş insanlara yardım etmek için ani ve şiddetli bir arzu duydu; bu, sihrini kucaklamak için bir başka nedendi.

"Burada işler nispeten sakın gidiyor," diye bilgi verdi ona. "İki kişi daha öldü. Ama sen yokken hiçbir şeyi havaya uçurmadım."

Ona yandan bir bakış attı. "Ve bu son kısımdan son derece etkilendim."

"Bunu sadece seni etkilemek için yaptığımı biliyorsun."

"Tahmin etmiştim," diye cevap verdi, onun alaycı ses tonuna uyarak.

"Biraz daha büyü eğitimi alırsam daha etkileyici olabilirim sanırım," dedi, kimsenin onu duyacak kadar yakınında olmadığından emin olmak için hızla etrafına baktıktan sonra.

"Bu konuda acımasız olacaksın, değil mi?"

"*Acımasızlığımın* en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." "Başınızı belaya sokmadığı sürece, sanırım."

Kısa bir mesafe daha yürüdüler, ta ki saray arazisinin bakımsız kenarına gelene kadar; dış savunma duvarı sarmaşıklarla kaplı bir şekilde önlerinde belirliyordu. Taşa oyulmuş dar bir merdiven vardı; Gümüşayak kucağından fırlayıp duvarı kaplayan solmuş yaprakları koklamaya gitmese Cas'ın muhtemelen gözden kaçıracağı bir merdiven. Bir patika açtı, duvarın tepesine tırmandı ve sonra duvarın her iki tarafındaki tehditleri araştırarak tepesi boyunca devriye gezmeye başladı.

"Gözleri parlıyor," diye yorumladı Elander.

"Hava türü büyü," diye bilgilendirdi onu. "Rhea'yla aralarında, onun gördüğü her şeyi Rhea'nın da görmesini sağlayan bir bağ var."

"Büyüleyici." Başını ona doğru eğdi. "Ama gözetlendiğimizi bilmek de biraz rahatsız edici."

Kaşlarını kaldırdı. "Zaten uslu durmayı planlıyordun, değil mi?"

"Uslu durmaya *çalışacağımı* söyledim," diye düzeltti.

"Sanırım daha çok çabalaman gerekecek."

"Söz vermiyorum." Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Depodaki o andan bu yana uzun bir beş gün geçti, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Sonra çözdü ve tekrar yerine soktu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Detaylandırabilirim

." "Yapma," diye uyardı.

Gülümsemesi
genişledi. "Odaklanın,
Kaptan."

"Emredersiniz
efendim."

Yüzündeki kızarıklığı gizlemek için arkasını döndü. Birkaç dakikadır başka bir insanın yanından geçmemişlerdi ve Gümüşayak çoktan duvarın tepesine kıvrılmıştı, görünüşe göre şimdilik güvende olduklarından memnundu. Ama Cas yine de beklentiyle Elander'a dönmeden önce biraz daha keşif yaptı.

"Burada güvende olduğumuzu düşünüyor musun?"

"Burası muhtemelen saray arazisindeki en تنها yer." Omuz silkti.
"Ayrıca, sen de benimlesin."

"Doğru." Göz devirmesini güçlkle bastırdı. "Benim kahramanım."

"Ben sadece bu saraydaki insanların *benim* büyü yapmama alışkın olduklarını kastetmiştim.

-Ve bunu uygulamaya başladığımda çoğu benden uzak durma eğiliminde oluyor. Uzaktan baktıklarında, gördükleri ya da hissettikleri tuhaf şeylerin senden değil benden kaynaklandığını düşünecekler."

"İyi bir nokta," diye kabul etti. "Peki, nereden başlayacağız?"

"Aslında uzaktayken bu konu hakkında çok düşündüm."

"Ve?"

"Ve senin büyüün şu ana kadar açıkça hemfikir olduğumuz birkaç şey yaptı, değil mi? Görünüşe göre güneş ışığından benim büyüme, Solgunluk'un etkilerine kadar her şeyi yansıttı ve seni hastalıktan ve zehirden korudu... Bu yüzden çoğunlukla iki olasılık üzerinde durdum; diğer şeylerin yanı sıra bazen taşıyıcının diğer enerji türlerini yansıtmasına veya güçlendirmesine izin veren Ay türü büyü. Bir de gökyüzü büyüğü var ki bu da genellikle kalkanlar ve diğer savunma biçimleri yaratma yeteneği olarak ortaya çıkıyor."

Cas elini çene çizgisi boyunca uzanan ay şeklindeki yara izine götürerek düşündü. "Ama hangisi?"

"Söylemesi zor. Ancak ilahi işaretlilerin büyüğü her zaman net çizgileri takip etmez. Her büyü kullanıcısı farklıdır ve bazen farklı işaretler taşıyan insanlar arasında bile yeteneklerde bazı örtüşmeler olabilir. Ve bu durumda, hem Ay'ın hem de Gökyüzü'nün koruyucu orta-tanrıçaları güçlerini Güneş'in üst-tanrıçası Solatis'ten alıyor, bu yüzden olabilir."

"Onu rüyamda gördüm." Kelimeler ağzından patlayarak döküldü; Cas son günlerde o kadar çok bilgiyi saklıyordu ki

Kralla -imparatorla- yaptığı sayısız konuşmadan sonra kendini tutamadı.

Elander ona baktı, gözleri büyüdü ve dudakları şokla hafifçe aralandı. Bu, ona o kurtla ilgili kâbuslarını anlattığı zamanki bakışının neredeyse aynısıydı.

"Varen geçen gün bana kitaplarından birinde onun resmini gösterdi," diye açıkladı. "Ama ona onu daha önce gördüğümü söylemedim tabii ki."

Birden kaşları çatıldı.

"Anladığım kadarıyla onu görmem nedense kötü bir şey?"

"Büyüne rehberlik etme konusunda ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum," dedi, "eğer gerçekten Solatis'le bağlantılıysa."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü benim sihrim nihayetinde Solatis'ten değil, Kale Tanrısı Anga'dan geliyor. İki çok farklı yüce tanrı. Çoğu efsaneye göre sonunda *düşman* olan iki tanrı."

"Düşman mı?"

"Evet. Gerçi bu başka bir gün için başka bir hikaye, belki de..."

"Bunların hepsi ilahi büyü, değil mi? Onu çağırma süreci ne kadar farklı olabilir ki?"

"Göreceğiz." Soruyu bir an daha düşündü ve ardından ekledi: "Ama aynı zamanda? Unutmayın ki sadece büyüünüzün aslında ilahi olduğunu varsayıyoruz."

Cas başını salladı.

"Öyle ya da böyle," diye devam etti Elander, "bir şeyler deneyelim mi? O gün Darkhand'de yaptığın gibi büyümü tekrar durdurup durduramayacağını görmek istiyorum. Ama bu sefer bilerek."

Korkusunu belli etmemeye çalışarak derin bir nefes aldı.

Yine de gördü. "Merak etme," dedi. "Nazik olacağım."

Gözleri kısıldı. "İstedığın kadar sert ol."

İşte yine oradaydı - dudaklarında muzip bir gülümsemenin flört ettiği o ipucu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye tısladı. "Ayrıca: Bunu ciddiye almana sevindim."

"Özür dilerim," diye güldü. "Özür dilerim."

Tamam, hazır mısın?" "Evet," diye yalan söyledi.

Elini aralarından kaldırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Parmakları çağırdı. Bu kadar kolay, gücü ona geldi, sanki

havanın kendisinden çağrıldı. Hava ağırlaştı. Daha karanlık. Cas bir an sonra onun gücünü üzerinde hissetti, tıpkı onu tutukladığı gün olduğu gibi, tenine nüfuz eden ve doğrudan kemiklerine dalan soğuk bir rüzgâr gibi. Korkunç, acı verici ve her şeyi tüketen bir şeydi ve kendi içine kıvrılmak, karanlığın içinde kaybolmak ve bir daha asla ortaya çıkmamak istiyordu.

Arkasında bir yerlerde Gümüşayak belirsizce inledi. Bu ses ona arkadaşlarını düşündürdü. Ona göz kulak oluyorlardı. Onun için endişeleniyorlardı. Ve onun adına korkmalarını istemiyordu. Şimdi bunu hayal edebiliyordu: Eğer bu kara büyüye yenik düşerse, silahlarını çekmiş ve gözlerinde cinayetle bir anda bu tarafa hücum edeceklerdi.

Böylece bu karanlığa düşmeyecekti.

Bunu düşündüğü anda avucu seğirdi. Kendisiyle Elander arasında ışık parladı ve onun etrafını sardığını, soğuğu kemiklerinden ve ciğerlerinden uzaklaştırdığını ve o boşlukları koruyucu bir sıcaklıkla doldurduğunu hayal etti. Gözleri kısa süreliğine kapandı ve tekrar açtığında, hem ezici ışık hem de karanlık gitmişti. Hava normale dönmüştü.

Elander nefesini tutarken onu dikkatle izliyordu; saldırısı durmuştu.

Ve hiçbir şeyi havaya uçurmamıştı.

"Güzel." İşaretili bileğini kramptan kurtarmak istercesine salladı. "Şimdi, bu sefer gerçekten biraz çaba göstereceğim."

Adam ona doğru geri adım atarken kendini hazırladı. Bu sefer gerçek bir uyarı yoktu, sadece bir hareket telaşı vardı ve sonra görüşünde karanlık parladı. Bu karanlık parıltıların arasında, çorak bir toprak parçasının üzerinde yatan, vücudu hareketsiz ve tüm renkleri solmuş korkunç bir görüntü gördü.

Soğuk geri geldi ve bu sefer onu daha fazla felç etti. Soğuktan korunmak için elini kaldırmaya çalıştı. Başarısız oldu. Gözlerini yukarıda bir yerlerde olduğunu bildiği güneş ışığına doğru kaldırmaya çalıştı.

Ama yapamadı.

Tam burada, bu şekilde ölecekti.

"Durmamı istiyorsan durmamı söyle." Elander'in sözleri zihninin gerisinde uzak bir uğultuydu.

Bir şekilde başını sallamayı başardı. "Yapma." "O zaman karşılık ver."

Denedi ama her hareket denemesinde sanki bir parçası *çöküyormuş* gibi hissediyordu; kalbi, ciğerleri, tüm vücudu, her şeyi *çöküyordu*.

"Benimle dövüş," dedi daha ısrarla, "yoksa bu deney sona erer."

"Deniyorum." Sesi hayal kırıklığıyla gerilmişti. Korkuyla. Kızgınlıkla. Gözlerini kapadı ve başını göğsüne doğru eğerek ani bir çılgılık atma isteğini bastırdı. Sağ eli kendiliğinden kalktı ve daha önce çağırdığı o karıncalanma sıcaklığından daha güçlü bir şey hissetti. Kolundaki damarları yakan ve sanki avucunun içinde gerçek bir ateşin tutuşmasına saniyeler kalmış gibi hissetmesine neden olan bir şey.

Elander onaylayarak, "İşte oldu," diye mırıldandı. "Şimdi odaklan." "Odaklanamıyorum."

"Rahatla."

Bu söz üzerine dişlerini sıktı. "O kadar basit değil. Yapamam-" "*Sakin ol,*" dedi tekrar, sol elini tutup sıkarak. Adam Tutuşunu aynı hızla bıraktı, ama parmakları yakın kaldı ve ara sıra avucuna vurdu.

Zorlukla nefes

alabiliyordu.

Duyamıyordu.

Sanki varoluşun ve zamanın dışına düşmüş gibi hissetti...

Ama avucuna vurulan her bir dokunuşu hissedebiliyordu, hâlâ orada olduğuna dair küçük onaylamalar gibi. *Dokun, dokun, dokun.* Orada *kalmasına* yardım etmeye çalışıyordu. Görünüşe göre o gece handa, demir atma yöntemini açıkladığında dikkatini vermişti.

Tap, tap, tap.

Onları saydı. Ona kadar ve sonra tekrar aşağıya- Ve sonra karanlıktan yüzeye çıktı.

Sadece kısa bir süreliğine. Başını gökyüzüne kaldırıp güneş ışığının neye benzediğini kendine hatırlatacak kadar uzun bir süre. İhtiyacı olan tek şey buydu; bir elektrik patlamasıyla -sıcaklık değil, ışık değil, ateş değil, güçlü ve ham *elektrik*- parmak uçlarına doğru uçarken nefesi kesildi. Son anda elektriği kontrol etmeyi ve Elander'in göğsünden başka bir yere nişan almayı başardı. Onu geçip uzaktaki bir ağaca çarptı ve küçük bir talaş, toz ve duman patlamasına neden oldu.

Dili tutulmuş bir halde dumanı tüten ağaca baktı. O güç sanki kendisinin sağlam bir uzantısı gibiydi; elle tutulur bir elektrik kırbağı. Mükemmel değildi ama şimdiye kadar başardığı her şeyden daha kontrollüydü.

Yine de heyecanla Elander'a dönüp baktığında, onun yüzünün endişeyle buruştuğunu gördü.

"Bu daha önce konuştuğumuz iki büyüden birine benzemiyordu," dedi çok sessiz bir şekilde. "Fırtına türünün büyüüne benziyordu."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Bu sadece... yeni bir şey. Başka bir yeni şey. Sonsuz sürprizlerle dolusun, değil mi?" Gülümsemeye çalıştı. Ama bu ifade gözlerinde kayboldu ve kısa süre sonra düşünceli bir ifadeye büründü. Cas bu noktada onu bu bakışı tanıyacak kadar iyi tanıyordu; bu, ondan bir şeyler sakladığı anlamına geliyordu.

Hâlâ ara sıra o fırtınalı enerjinin titreşimleriyle yanan avuçlarını ovuşturdu. "Doğru. Senin büyüünü yansıtmaya çalışmam gerekiyordu, değil mi?"

Tüten ağaç gövdesine bakarken soru havada asılı kaldı. Sonunda bakışlarını tekrar ona çevirdi ve konuşmaya başladı; ancak başlarının üzerinden geçen bir okla kesildi.

Onlardan birkaç metre ötede yere saplandı. Elander bir adım daha yaklaşarak merminin siyah ve garip bir şekilde bükülmüş gövdesini inceledi... ve sonra anında bir adım geri çekildi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Bir saniye sonra, saplanan oku çevreleyen toprak... *öldü*. Çimenler gözlerinin önünde kararmış ve solmuş, sonra da geride kavrulmuş, çatlamış toprak bırakarak bir anda yok olmuş.

Elander duvara doğru koştu. Basamaklarını tırmandı ve tepesinden eğilerek uzaktaki şehri taradı. Cas hemen arkasından onu takip etti ve diğer tarafta gördüğü şey ona bir an için nefes almayı unutturdu.

Düzinelerce siyah kanatlı yaratık sokaklarda yürüyor, hepsi de saraya doğru ilerliyordu.

İlk bakışta, iskelet gibi kanatları dışında insana benziyorlardı. Ancak yüzleri yakından incelendiğinde *her şeylerinin* eksik olduğu anlaşıyordu. Kafaları vardı -dar, elmas şeklinde kafalar- ama yüzleri yoktu; sadece basit bir ağızdan bile yoksun, beyaz deriden pürüzsüz bir tuval vardı. Bu soluk pürüzsüzlük, hafif esintide dalgalanan siyah kumaş şeritlerine sarılmış olan kıvrak vücutlarının geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Her biri, attıkları okla aynı bükülmüş, koyu renkli malzemeden yapılmış gibi görünen aynı uzun yayı taşıyordu.

"O şeyler de ne?" diye sordu dehşete kapılmış bir fısıltıyla.

"*Namtarlar*. Ya da daha yaygın olarak adlandırıldıkları şekliyle *boşluk okçuları*. Şehre ilk döndüğümüzde bir tanesinin icabına bakmıştım; görünüşe göre yalnız değilmiş."

"Dur tahmin edeyim: Dostumuz Kale Tanrısı'nın daha fazla hizmetkârı mı?" "Evet."

"Sence büyüm diğerlerini dışarı mı çekti?"

Çenesi sıkıştı ama başka bir cevap vermedi. Bunun yerine aceleyle duvardan aşağı indi ve saraya doğru fırladı. Çok geçmeden onun bağırarak emirler yağdırdığını, avludaki muhafızlara daha fazla yardım çağırmalarını ve savaşa hazırlanmalarını söylediğini duydu.

Cas kollarını taşa dayadı ve gözlerini tekrar şehre çevirdi. İnsanlar çığlıklar atarak evlerine doğru koşuyordu. Okçular yanlarından geçip gidiyordu, görünüşe göre sadece saraya ulaşmaya kararlıydılar.

Ya da *ona* ulaşmaya.

Gümüşayak kürkü kabarmış ve kulakları seğirmiş halde koşarak yanına geldi. Okçulardan birinden bir çığlık yükselip buna üç korkunç, tiz çığlık daha eklendiğinde göğsüne yaslandı. Cas bir kolunu minik tilkiye doladı ve onu kendine çekti.

Elander nihayet döndüğünde, tanıştıkları ilk gün kullandığı Buztüründen kılıcı yanında kınında duruyordu. Ayrıca ince işçilikle yapılmış bir yayı ve sadağı vardı, duvardan aşağı atlar atlamaz bunu ona uzattı.

"Bir şeyleri havaya uçurmadan büyü yapabileceğine hâlâ ikna olmadım," dedi ve ön kapıya doğru yürümeye başlarken onu takip etmesi için işaret etti, "ama en azından bir kılıcı idare edebileceğini biliyorum. Yay kullanmada iyi misin?"

"Bıçak kullanmakta benden daha iyisin," diyerek silahı adamın elinden kaptı.

"Güzel. Kafalarına nişan alın; derileri serttir ama kafataslarının arka tarafına girebilmeniz gerekir."

Başını salladı, biraz uyuşukça. Elleri yayın kıvrımına daha sıkı sarıldı, tam o sırada korkunç bir ses onlara ulaştı - saf dehşet çığlığı, hedefine isabet eden bir okun şaklamasıyla yarıda kesildi ve ardından nefes almak için gürleyen, kanlı bir hırıltı.

Sonra sessizlik.

Ana kapıdaki muhafızlardan ilki ölmüştü.

Elander kılıcını geri çekti. "Kendini hazırla, Thorn. İçimde bunun çirkinleşeceğine dair bir his var."

CK APTERTNENTV - F o U R

DÜŞEN MUHAFAZIN ETRAFINDAKI KAN GÖLÜ GEÇ SAATLERDE PARILDIYORDU.
Öğleden sonra güneşi.

Cas ve Elander kapıya vardıklarında ölümünden sorumlu olan boşluk okçusu da ölmüştü; cesedi kalan muhafızlar tarafından parçalara ayrılıyordu. Kanatları sırtından koparılmış ve bir kenara atılmıştı. Siyahımsı kırmızı bir sıvı beyaz, özelliksiz yüzüne sızmıştı.

Kapı daha da güvenli hale getirilirken, Elander düşen okçunun kafasının varlığın doğal olmayan uzunluktaki boynundan koparılmasını ve ardından bu kafanın duvarın tepesine taşınarak diğer taraftan yaklaşan okçulara fırlatılmasını emretti - sağır edici bir çığlık protestosuna yol açan hastalıklı bir hediye.

Cas henüz okçulardan herhangi birinin ağzını görememişti ama yine de o tiz çığlıklar devam ediyordu. Sanki bu çığlıkları doğrudan kafasına enjekte ediyorlarmış gibi hissediyordu; ellerini kulaklarına götürdü ve kapıdan uzaklaştı, saray yönünden yaklaşan Zev, Laurent ve Nessa'ya neredeyse sırtını dönüyordu.

Adamlar kılıç taşıyordu. Nessa'nın kolları göğsüne dayadığı bir yaya sarılıydı ve gözleri geniş, dudakları sert ama kararlı bir çizgideydi. Küçük bir ordu değerindeki kraliyet askerleri çok uzakta değillerdi. Yer bu askerlerin ayak sesleriyle sarsıldı ve hava onların seslerinin titremesiyle ve aceleyle giyilen miğferlerin ve zincir zırhların metalik gümbürtüsü ve şingirtisiyle doldu.

Elander yeni gelen askerleri düzenlemeye gittiği sırada duvarın dışından bir çığlık korusu daha yükseldi.

Boşluk okçularından ikisi kapıya çarpınca emniyetli kapı sarsıldı. Uzun kollarını parmaklıkların arasından geçirmeye çalıştılar ama üç kılıç hızla düşerek önlerini kesti. Okçular geriye doğru düştü, güdük kollarından kan akıyordu. Geri çekilirken bile çığlıkları daha da arttı - en azından görüş alanından çıkana kadar. Sonra...

Daha fazla sessizlik.

Orada bulunan herkes gerilmiş, bir sonraki düşman grubunun kapıya hücum etmesini bekliyordu.

Kimse gelmedi.

Kapı muhafızlarından biri parmaklıklara yaklaştı ve dışarı baktı-

Ve o siyah, bükülmüş oklardan biri kapının altından hemen önce yere çarpınca dengesini kaybedip arkasının üzerine düştü. Okun etrafındaki zemin siyaha döndü ve karanlık hızla yükselerek parmaklıkların etrafını gölgeli bir desenle sararken Cas nefesini tuttu. Gölgeler kısa süre sonra bir tıslamayla buharlaştı. Kapı hâlâ sağlamdı, ama şimdi sanki dev bir canavar alttaki parmaklıkları ısırarak, onları pürüzlü ve tehlikeye atmış gibi görünüyordu.

Bir sıra asker kapının tepesine koştu, yaylarını hazırladı ve kendilerine doğru hareket eden her şeye nişan aldı.

Cas kendi yayını daha da sıkı kavradı. Gümüşayak onun ayak bileklerinin arasına girip çıkıyor, gözleri parlıyor ve ara sıra tedirgin bir yip sesi çıkarıyordu.

Zev bakışlarını Cas'a doğru çevirdi. "Seni dışarı bıraktığımızda kaosun patlak vermesinin uzun sürmeyeceğini hissediyordum."

Adam ona sadece takılıyordu ve o da alaycı bir gülümsemeyi denedi ama Belwind şehrine çektiği canavarı düşünmeden edemiyordu. Meydanın bir ucundan diğerine savurduğu cesetler hakkında. O cesetlerin çıkardığı korkunç *gümbürtüleri*...

"Rhea'nın Silver'ın gördükleri konusunda yanılmış olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı Laurent. "Ama hayır, bu piçler gerçekten de onun tarif ettiği kadar çirkinler, değil mi?"

Tilki sinirli sinirli sallanmayı bırakıp bu yorum karşısında öfkeyle homurdandı, sanki Laurent, Rhea'ya gönderdiği görüntülerin açık ve net olmadığını düşünecek kadar aptalmış gibi.

Elander aniden geri döndü ve tehlikeye atılmış kapıya baktı. Sonra bakışları, kapıya doğru yürüyen bir askerin miğferini çekiştirmesine döndü ve kaşlarını çatarak şöyle dedi: "Zırh daha iyi dayanmaz."

Ateşledikleri enerjiye dayanabilecek bir zırh görmedim. Doğrudan saldırmaya çalışmaktansa gizlenmeyi tercih etsek daha iyi olur. Boşluk okçuları hedeflerini hareketleri, hatta havadaki en küçük titreşimleri bile algılayarak bulurlar. Ve eğer sizi hissederseniz... sadece oklarından kaçınmaya çalışın."

"Oklarla vurulma," diye mırıldandı Zev. "Sağlam tavsiye."

"İstersen içeri kaçıp saklanabilirsin de," dedi Elander ve Laurent'tan sert bir kahkaha, Nessa'dan da küçük, gergin bir kıkırdama yükseldi.

Bundan sonra her şey çok hızlı ilerlemeye başladı; kapıdaki bir grup asker dikkat dağıtmak için ardı ardına ok atarak okçuları kendilerine doğru çekerken, Elander Cas'ı, arkadaşlarını ve kralın diğer askerlerini duvardan aşağıya, üçlü ve dörtlü gruplar halinde sızdıkları çeşitli stratejik, daha küçük açıklıklara yönlendirdi. Kısa süre sonra tüm askerler dağılmış, sadece

Cas ve arkadaşları kalmıştı.

Elander duvardaki bir dönemece gelene kadar hızlı adımlarla ilerledi. Burada başka bir kapı vardı ve çatısı, kenarı boyunca uzanan açıklıklar arasında nişan alan yaylı askerlerle doluydu. Nessa tırmandı ve bu korkulukta boş bir yer buldu, Gümüşayak da peşinden geliyordu.

Elander kapı kulesinin altından geçip saray arazisinden çıkan geçidin yanında durdu. Nessa ve Gümüşayak'a bakarak Cas'a, "Sen de onlarla gidebilirsin," dedi. "Daha güvenli olur."

Yüzünü buruşturdu. "Bu yay kısa menzilli atışlar için daha uygun," diye onu bilgilendirdi. "Ve ayrıca? Sen şehre inip tüm pis işleri yaparken ben o duvarın tepesinde saklanmayacağım."

Adam yavaş ve yorgun bir nefes verdi ama itiraz etmedi; kız adamın dudaklarındaki neredeyse gülümsemeden aşağı yukarı onun söylemesini beklediği şeyin bu olduğunu anlayabiliyordu. Geçitte gözden kayboldu, kılıcı yanında hazır ve havadaydı.

Cas sadağını sırtına dayayarak yeniden ayarladı. Kendini bu boşluk canavarlarından, Belwind'deki canavarlardan uzaklaştırdığı kadar uzaklaştırmaya niyetli değildi. Eğer gerçekten onun yüzünden buradalarsa, o zaman onlarla sokaklarda karşılaşacak ve her bir okunun o korkutucu derecede boş kafalara saplanırken mümkün olduğunca kişisel hissetmesini sağlayacaktı.

Bir an sonra geçitten geçmişti, Laurent ve Zev de hemen arkasından geliyorlardı.

"Sıradan bir av gezisi daha, değil mi?" diye fısıldadı Zev, ığlık ve feryat seslerini takip ederek sokaklarda ilerlerken.

"Evet, ama bu sefer avımıza yaklaştığımızda gerçekten *sessiz* olman gerekecek," diye yanıtladı Laurent. "Her zaman yaptığın gibi etrafta dolanmak yok."

Zev itiraz etmeye başladı ama Cas ikisini de susturdu ve dar bir sokakta kendisini takip etmelerini işaret etti; uzaktaki askerlerin korkunç çığlıkları ve böğürtüleri arasında insan çığlıklarının rahatsız edici sesini duymuştu - açıkça *genç* insan çığlıkları-.

O dar sokağın sonuna ulaştılar. Daha geniş bir yola çıkmadan hemen önce durdular ve önlerinde güneşin kavurduğu yolda tökezleyerek ilerleyen üç genç kızı izlediler. Kızların yüzleri kızarmış ve korkudan iki büklüm olmuştu. Adımları yorgun, sallantılı ve zayıftı. İçlerinden biri tökezledi. İçlerinden en küçüğü koşmaya devam etti, ama bir diğeri düşen kıza yardım etmek için durdu; umutsuzca onu ayağı kaldırmaya çalıştı, ama ayağı takılan kız sadece hıçkırarak ağlayabildi ve işe yaramaz bir şekilde tekrar tekrar yola yığıldı.

Cas onları avlayan okçuyu gördü; tam nişan alıp ateş ettiğı sırada.

Bir ok kızlara doğru fırladı, arkasında şiddetli bir fırtınaya yakalanmış bir geminin bayrakları gibi siyah gölgeler uzanıyordu.

Zev daha vahşiydi. Ve daha hızlıydı. Cas yere düşmüş kızlara doğru bir adım atmıştı ki havada bir ateş parıltısı belirdi ve o karanlık okla çarpıştı. Karanlığın etrafını sararak onu içine çekti ve birkaç saniye boyunca havada asılı kaldı, hedeflerinden hâlâ en az bir düzine metre uzaktaydı.

Sonra patladı.

Patlama küçüktü ama yolun büyük bölümüne ateş ve karanlık saçtı. Dikkat dağıtıcıydı. Yeterince kafa karıştırıcı ve gürültülüydü, öyle ki Cas her şey yoluna girerken okçunun arkasına doğru bir depar attı. Laurent da onu izledi.

Düşen ateş korları titreyerek söndü ve karanlık buharlaştı; her şey ürkütücü bir sessizliğe ve aydınlığa büründü.

Kızlar gözden uzak bir yere gizlice girmeyi başarmışlardı.

Okçu yolun kenarında duruyordu. Kafası bir o yana bir bu yana dönüyor, sanki şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Hemen Zev'i gördü ve bir kez daha nişan aldı ama o sırada Cas ve Laurent da okçunun etrafından dolaşmayı başarmıştı.

ve canavarın arkasına geçti. Cas kafasının arkasına net bir atış yaptı.

O aldı.

Hedefi doğruydu; oku okçunun uzun boynunun derinliklerine saplandı. Hayvan çılgınca çırpınmaya başladı ama o işini şansa bırakmıyordu; ikinci bir atışla kafatasının arkasını deldi. Yere yığılırken çığlık attı. Ve sonra gözlerinin önünde katlanarak yok oldu, gittikçe daha sıkı bir şekilde buruştu, ta ki yolun üzerinde karanlık bir lekeden başka bir şey kalmayana kadar, sanki ateş almış ve o kadar iyice yanmıştı ki, bir zamanlar var olduğunu gösteren yanık izinden başka bir şey kalmamıştı.

Cas o siyah noktaya baktı ve gördüklerini anlamlandırmaya çalıştı.

Ama ölüm çığlığı dikkatini çekmişti ve bir an sonra tekrar hareket etmek zorunda kaldı; yedi okçu daha solundaki yan sokaktan hızla ona ve Laurent'a doğru geliyordu.

İçlerinden ikisi diğerlerine karşı üstünlük sağladı.

Laurent onlarla yüzleşmek için acele ediyor, kendisine atılan oklardan kaçınmak için zarıfçe bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Cas okların art arda gelmediğini fark etti; okçular onları havadan yaratmış gibiydiler ama büyüü çağırma süreci belli ki zaman almıştı. Okları attıkları yaylar da tuhaftı, sanki...

Silahlara daha yakından bakamadan, kendisine doğru hücum eden gruptan ayrılan bir başka okçuyu fark etti; diğerlerinin gerisinde kalmıştı.

Onu almak için hızla hareket etti.

Bir okla boğazını delmeyi başardı. Kafasının arkasından vurmak kadar etkili olmadı; sadece birkaç adım tökezledi, oku çıkardı ve koşmaya devam etti. Ama Zev yaklaşan grubun arkasından dolanarak ilerlemişti ve o başıboş adamın tökezlemesi ona gruba yetişme şansı vermişti. Çelik ve öfke dolu bir parıltıyla kılıcını başıboş adamın kafasının arkasına sapladı.

Cas bu bıçağın başarılı olup olmadığını göremedi, çünkü artık grubun geri kalanının atış menzilindeydi. Bir an kendisine doğru gelen bir ok gördü. Okun bırakacağı yıkım çemberinden kaçınmak için olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde koştu ve sonra daha önce girdikleri dar sokağa geri döndü, köhne verandaların, kutu yığınlarının ve birkaç kapalı satıcının arasından geçerek gözden kayboldu.

görüntüler. Çiçekli bitkilerle dolup taşan taş girişlerle dolu bir verandanın yanına çömeldi.

Laurent ve Zev birkaç dakika sonra onu buldular. Üçü birlikte diz çöküp yeniden toplandılar, gölgeli sokağın girişini izliyorlardı, çiçekli bitkilerin baş döndürücü ve tatlı kokusu burunlarını gıdıklıyordu.

Laurent daha önce saldırdığı iki kişiyi başarıyla öldürmüştü ama okçulardan dördü hâlâ oradaydı. Ve bu dördü, Cas ve arkadaşlarının zayıf noktalarını bildiklerini fark edecek kadar zeki görünen küçük sokakta senkronize bir birlik olarak ilerlerken sırt sırta duruyordu.

Laurent yaklaştıklarında, "Onları bölmeyi bitirelim," diye fısıldadı.

Cas ve Zev başlarıyla onayladılar.

Üçü arasında en hızlısı Laurent'tı, bu yüzden saklandıkları yerden ilk o çıktı. Okçulara doğru koştu, o hızla geçip gitmeden önce silahlarını kaldırıp ona doğru nişan alamayacak kadar hızlı hareket ediyordu.

Okçulardan ikisi gruplarından ayrılıp peşlerine düştü.

Gözden kaybolduklarında Cas ve Zev yan sokağa doğru geri çekildiler ve kalan iki okçuyu da peşlerinden sürüklediler. Ayrıldılar ve ayrı ayrı saklanma yerlerine gittiler. Bir an için tamamen hareketsiz kaldılar - okçuların izlerini kaybetmelerine yetecek kadar uzun bir süre...

Sonra ikisi de koşmaya başladılar, zıt yönlerde hareket ederek okçuları ve onların hareket merkezli duyularını şaşırtmak için ellerinden geleni yaptılar.

Bu taktikle geçen bir dakikadan sonra, iki okçu da sadece birer hedefe odaklanmak zorunda kalmış, bu da Cas ve Zev'in onları birbirinden tamamen ayırmasını sağlamıştı. Bir dizi kafa karıştırıcı dur kalkla Cas, Laurent'ın kaybolduğu daha geniş ve açık sokağa doğru ilerledi; eğer arkasından dolanacaksa boşluğa ihtiyacı vardı.

Okçu onu belli bir mesafeden takip etti, uzun adımları sessizdi ve vücudu gerginlikle dalgalanıyordu.

Cas iki sokağın kesiştiği yerde durakladı. Nefesini tuttu. Dönüp Laurent'ı arama ve onun iyi olduğundan emin olma isteğine rağmen kıpırdamadan duruyordu. Güneş sırtına vuruyordu. Alnında boncuk boncuk terler oluştu. Boncuk burnunun kıvrımı boyunca aşağıya damladı. Sonra bir tane daha geldi.

Onları temizlemek için uzandı.

Okçu bu hareketi hissetti ve saldırdı.

Cas soldan sağı dans ederek oktan kaçmaya hazırlandı. Ama ona hiçbir şey fırlatmadı. Sadece yanından geçip gitti.... sonra da yoluna devam etti. Tökezleyerek durdu ve gidişini izledi. Ve gitmesini. Ve gitmesini.

Ondan gerçekten kaçıyordu.

Hayır. Kafasını karıştırmaya çalışıyordu, tıpkı onların kafasını karıştırmaya çalıştıkları gibi.

o.

Ve planı işe yaradı.

Tamamen ortadan kayboldu. Gardını indirdi ve ne olduğunu anlamaya çalıştı.

sadece bir an için. Ama bu kadarı yeterliydi; geldiğini görmediği bir ok omzuna asılı sadağı isabet etti ve sadak hemen az önceki yanmış yol parçasıyla aynı ölü siyah tonuna dönüştü. Cas, ölü enerji tenine değmeden önce oku vücudundan uzaklaştırdı ve sonra içgüdüsel olarak demir bir çitin arkasındaki yeni saklanma yerine doğru fırladı ve dondu kaldı.

Bir küfür savurdu. Gözleri hızla sokakları tarayarak saldırganı aradı. Hiçbir şey görmedi. Hiçbir hareket. Gölge yoktu. Zev'den *ya* da okçulardan hiçbir iz yoktu.

Bir dakika nefesini tutup dinledikten sonra öne doğru süzüldü ve sadağının küllerini karıştırmaya başladı, o yıkıcı büyüden kurtulmuş olabilecek herhangi bir ok aradı.

Bir el koluna dolandı ve kulağına aniden acil bir fısıltı geldi: "*Bırak onu.*"

Zev'di. Başka bir şey söylemeden onu çitin arkasına çekti. Kadın cevap vermek için ağzını açmaya başladı. Adam başını sola doğru sallayarak onun sözünü kesti. Gözleri onun hareketini takip etti ve sonunda kendisine ateş eden okçuyu gördü.

Yalnızdı.

Diğeri nereye gitmişti?

"Kılıcımı alabilirsin," diye teklif etti Zev. "Büyü kullanabilirim."

Cas diz çöküp dikkatlice ve sessizce yayını bir kenara koydu ve kılıcı ondan aldı. Bu alışverişten sonra kıpırdamadan durdular ve kalan tek okçunun sokakta bir aşağı bir yukarı ilerleyişini izlediler. Onları ürkütüp harekete geçirmeye çalışıyor gibiydi; adımlarının her biri hesaplanmıştı, duraklamaları stratejikti ve her birkaç adımdan sonra durup bir şekilde yere sabitlenmemiş her şeyi şiddetle deviriyordu.

Bu avın yavaş ve metodik yöntemi, daha önce ona saldırma şeklinden çok daha kötüydü.

Cas'ın zihnine düşünmesi için zaman verdi. Paniklemek için. Nefes alış veriş hızlandı ve parmakları kıpırdandı, çaresizce toprağı eşelemek ya da elinin sıkıca tuttuğı demir direğe vurmak istiyordu. Bir dakika, iki dakika boyunca bu dürtüyle savaştı... ta ki okçu ondan yayılan ölüm kokusunu alabileceğine yemin edebileceğı kadar yaklaşıp kadar.

Eli çitten kaydı ve toprağı çarptı. Okçunun kafası ona doğru döndü.

Cas olduğundan daha fazla hareketsiz kalmanın mümkün olmadığını düşünüyordu. Yine de denedi. Nefes almadı. Kendini sessizliğin, hareketsizliğin içinde kaybetti. Kendini daha güvenli bir yerde hayal etmeye çalıştı. Gözlerini kapattı. Tekrar açtı.

Okçu hâlâ oradaydı.

Sonunda başını çevirmeden önce nefes nefese bir an daha geçti.

Cas, Zev'le birlikte çömeldikleri yerden ilerlerken onu izledi ve taşıdığı yay ona bir kez daha tuhaf geldi. Şimdi ona daha yakından bakma fırsatı *bulduğu* için *neden* tuhaf olduğunu anlayabiliyordu; çünkü aslında vücudunun bir parçasıydı. Başka bir uzantı gibi ve görünüşe göre istediğı zaman değiştirip dönüştürebildiğı bir uzantı, çünkü o baktıkça şekil değiştirmeye başladı. Karanlık bir bulutun içinde erimeye başladı. Birkaç saniye boyunca o karanlıktan başka bir şey yoktu - Oblivion'un üzerinde olan ve garmora'nın soluduğı gümüşü siyah karanlığın aynısı - ve sonra şekilsiz kütle katılaştı. Daha uzun. Daha keskin.

Bir kılıç.

Boşluk canavarı onlara doğru geri yürüdü, yeni ortaya çıkan kılıcını savurdu ve çürüyen karanlığı kestiğı her şeyin üzerine süpürdü.

"Bu dar sokakta arkasına geçebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı Cas. "Ama silah olarak kullandığı uzvunu kesebilirsek, o zaman savunmasız kalır, değil mi? Fiziksel olarak çok güçlü gibi görünmüyorlar."

Zev elini kaldırıp parmak uçlarını birbirine bastırarak, "Kesecek kadar yaklaşmak istersen dikkatini dağıtırım," dedi. Parmak uçlarının birleştiğı noktadan alevler yükseldi.

Cas'ın gözleri bir an için küçük ateşe takıldı; ona bakmaktan kendini alamadı. Şu anda bile kıskanıyordu ve tıpkı Asra'nın söylediğı gibi; çünkü

Sihринi düzenli olarak kullanmıyordu bile ama yine de çok zahmetsizmiş gibi gösteriyordu.

Dışlerini sıktı, bu tür düşüncelerin dikkatini dağıtmasına izin verdiği için kendine kızdı. Kendi büyüğü üzerinde kontrolü yoktu, hayır. Henüz değil. Ama elinde bir kılıç vardı ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

"Tamam," diye kabul etti. "Hazır mısın?"

"Öyle doğmuşum," diye yanıtladı Zev, çoktan ileri atılmıştı. O yaratıkla aynı yola adım attığı anda, yaratık onu hissetti. Boynu tükürmeye hazırlanan bir yılan gibi kavislendi. Kılıklı kolu havaya kalktı ve sanki silahın ağırlığını dengeliyormuş gibi havada döndü.

Cas, tıpkı Laurent'ın daha önce yaptığı gibi doğrudan ona doğru koştu.

Cesareti, Zev'in fırlatmaya hazırlandığı ateş topuyla birleşince hedeflerinin kafası karıştı ve kısa bir süre tereddüt etti.

Bir sonraki hamlesine karar vermesi için ona zaman tanımadı. Bir hız patlamasıyla üzerine atıldı, kılıcını savurarak sert eti ve kası kesti. Darbesi uzvu tamamen koparmadı ama silah kolunu yan tarafına sarkıtacak kadar derinden kesti. Kan dışarı sızdı. Garip bir şekilde küf ve toz kokuyordu.

Cas ona doğru koşarken dans ederek geri çekildi. Bir şekilde kanayan kolunu kaldıracak gücü buldu ve ona doğru savurmaya çalıştı. Cas kılıcını kaldırıp savuştururken yüzüne kan sıçradı.

İğrenç.

Durup kanı silmek istedi ama buna cesaret edemedi. Kara enerji çatlakları örümcek ağı gibi kılıcına doğru ilerlerken, kılıcın önündeki iğrenç yaratıkla temas ettiği yerlerden fışkırırken olmazdı. İçgüdüleri, o gölgeler kolunu örmeye başlamadan önce silahını bir kenara atmasını söylüyordu.

Bunun yerine kılıcını daha sıkı sıktı ve umutsuzca ışığı düşündü.

Bıçak parladı ve karanlık ondan kaçtı. Keskin bir nefes aldı.

Gerçekten de bunu yapmayı başarmış mıydı?

Şimdi onu daha yakından incelemenin zamanı değildi; okçunun hareketleri hâlâ ağır ve güçlüydü ama kaybettiği her damla kanda daha da hantallaşıyordu.

Bu beklediği fırsattı.

Sağa doğru hamle yaptı ve yaratığın etrafından dolanarak ayağını ayak bileklerinden birinin üzerinden geçirdi. Yaratık öne doğru tökezlediğinde, kafasının arkası kolayca vurulabilecek mesafedeydi. Ona doğru geri sıçradı ve bıçağını boynunun kafatasıyla birleştiği yumuşak yere sapladı.

Yüzüstü sokağa düştü ve şiddetle seğirmeye başladı. Kalbi çarpan ve kolları ağrıyan Cas, kürek kemiklerinin arasına bir çizme geçirdi, silahını çekti ve sendeleyerek geri çekildi.

Bıçağı boynundan çıkarmayı başarır başarmaz, boşluk canavarı tıpkı son öldürdüğü gibi buruşarak yok oldu ve arkasında siyah bir lekeden başka bir şey bırakmadı.

"Sıradaki," dedi Zev, onu döndürdü ve daha nefesini toplamaya fırsat bulamadan harekete geçirdi. Böylesi daha iyiydi. *Hareket etmeye devam et.* İlerlemeye devam etmesi gerekiyordu ve Zev de bunu biliyordu; çünkü aceleyle ilerledikleri şeyi tam olarak görebilmek için duraksasaydı, panik onu ele geçirecek ve durmasına neden olacaktı.

Her iki yanı evlerle çevrili iki yoldan büyük olanı ileride görünüyordu ve Cas uzak kenarı boyunca üç okçu saydı. Yaklaştıkça o canavarların sağında Laurent'ı gördü, *onun* sağında da üç okçu daha vardı.

Etrafi sarılmıştı.

Ve bu boşluk canavarlarının her biri bir ok oluşturmuş ve ona doğrultmuştu.

CKAPERTNENTV-F)VE

ONA ZAMANINDA ULAŞAMAYACAKTI.

Zev küfrederek durdu, görünüşe göre aynı şeyi fark etmişti. Dudaklarından ateş gibi kelimeler döküldü. Elini kaldırdı ve nişan aldı.

Cas'ın zihni, koşmaya devam ederken bile bulanıklaşmakla tehdit ediyordu. Ama belli belirsiz bir düşünce sisin içinden çıkmayı başardı: *Tek bir Ateş-tür büyüü yeterli olmayacaktır.*

O da durdu ve sadece Zev'e yardım etmeyi düşünerek elini ileri doğru itti. Kullanacak hiçbir büyü bilmiyordu. Herhangi bir büyüü tamamen kontrolüne almasını sağlayacak hiçbir kelime. Gücünün nereden *geldiğini* bile hâlâ bilmiyordu. Ama bir an önce ışığı çağırmıştı ve bu gücü ona inanacak kadar çok hissetmişti ve şimdi çaresizdi ve hepsini iyilik için kullanmaya kararlıydı.

Bu düşünceyle avucundan elektrik fişkırdı.

Havada kıvılcımlar çaktı ve daha fazlası gökyüzünün kendisinden birleşiyor gibiydi. Çok daha fazlası; elektriğin hepsi tepesinde dönen tek bir noktada birleşirken vücudu sarsıldı. Tüm kütlenin ağırlığı üzerine çöktü ve dizlerinin büküldüğünü hissetti ama kendini dik durmaya zorladı. *Nişan* almak için.

Toplanan bu kütle düzgün bir şekilde hedeflenmeden serbest bırakılamazdı. Odaklanmak zorundaydı. Onu kontrol etmek için. Vücudu çaba sarf etmekten yanıyordu, her bir kası yapmaya çalıştığı şeyi protesto ediyordu. Ellerini kaldırdı. Duruşunu destekledi-

Sonra kollarını en yakın okçu hattına doğru çevirdi.

Enerji o kadar ani bir şekilde kontrolünden çıktı ki, sanki bir uçurumun kenarından yuvarlanmış gibi hissetti; serbest düşüyordu, o enerjinin kontrolü olmadan kaybolmuştu.

Ağırlık.

Dizlerinin üzerine çöktü ve sonra öne doğru yığıldı. Yüzü yola çarptı. Yana doğru yuvarlandı ve boşluk okçularından üçünü çevreleyen bükülen bir yıldırım ipini görmek için zamanında bakmayı başardı.

Bir, iki, *üç* elektrik kıvılcımı saçan gölge patlaması.

Bu varlıklar varlıklarını yitirirken üç üzücü, uhrevi çılgılık attılar.

Cas'ın yanağı tekrar taşlı yola düştü. Taşlar derisine saplanmıştı. Sersemlemişti ve kaslarına yayılan acıdan gözleri sulanmıştı ama Zev'in büyüsunün ve Laurent'in kılıcının diğer okçuların işini bitirmesini izleyebilmek için ara sıra gözyaşlarını kırptırıyordu.

Her şey kontrol altına alınmış gibi göründüğünde, sonunda gözlerinin tamamen kapanmasına izin verdi.

Dakikalar sonra ayak sesleri kafatasını titretti ve tekrar uyandığında Laurent'in yanında diz çökmüş, ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördü. "Bu yeni bir numaraydı," dedi, ağzı düzgün bir çizgi halindeydi ve bakışları belirsizdi.

Zev belki de hayatında ilk kez suskun bir şekilde ona baktı.

Cas başını sallamayı başardı. Herhangi bir standarda göre etkileyici bir sihirdi ama onu kontrol etmeyi *daha yeni* başarmıştı. Heyecan ve dehşet midesinde garip bir dans yapıyordu. "Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi onlara.

Konu hakkında daha fazla baskı yapamadan, bir dizi bağırış dikkatlerini çekti.

Gürültüye doğru koşular.

Koşuları onları şehrin çoğunlukla terk edilmiş görünen eski evler ve dükkânlarla dolu bir bölümüne götürdü; köhne binalar neredeyse birbirinin üzerine inşa edilmişti ve sarkan çatılar ve yırtık pırtık bezlerle aceleyle yamalanmış yıkık duvarlar bir yerin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemeyi zorlaştırıyordu. Ayrıca sayılamayacak kadar çok kırık pencere, çatlak kapı ve moloz yığını vardı; üzerlerindeki siyah ölüm izlerine bakılırsa bunların bazıları yakın zamanda meydana gelmiş gibi görünüyordu.

Belli ki burada az önce bir savaş

yaşanmıştı. Ama şimdi alan boş ve sessizdi.

Sessiz enkazın arasından sürünerek ilerlediler ve çok geçmeden hava

s o ğ u d u .

Doğal olmayan bir soğuk. Üçü de bunu hissetti. Yavaşladılar ve neredeyse titrediler

Aynı anda Zev de ona baktı ve "Kaptanınız ve onun tuhaf büyü mü iş başında?" diye sordu.

Cas başını salladı; bu noktada Elander'in büyü enerjisini seçebileceğinden emindi. Şüphelendiği oydu ama doğuştan gelen büyüünü kullanmıyordu; belki de savaştıkları bu boşluk varlıkları Kemik-türleriyle aynı üst-tanrının hizmetkârları olduğu için diğerleri gibi büyüye yenik düşmüyorlardı.

Zev'e, "Sanırım bu Buz-türünün büyü," dedi. "Onun bir kılıcı var-"

Sessizlik, harap binalardan birinin içinden gelen ani bir gürültüyle bozuldu. Camlar kırıldı. Ahşap çatladı ve parçalandı... ve sonra Elander o binadan çıktı, gelirken tek menteşe üzerinde asılı duran bir kapıyı kırdı.

İki boşluk okçusu onu takip etti. Biri tipik bir yay kullanırken, diğeri silahını siyah bir kılıca dönüştürmüştü.

Elander ölümcül bir zarafet ve hassasiyetle hareket ederek okçuları peşinden sürüklerken kendi kılıcı da kış büyüünün beyazımsı mavi tonuyla parlıyordu. Kılıcını akıcı bir yay çizerek savurdu ve bunu yaparken bir büyü mırıldandı. Kendisi ve okçular arasındaki hava küçük buz kristalleriyle parıldadı.

Okçulardan biri o pırıl pırıl havaya adım atma hatasını yaptı. Vücudu saniyeler geçtikçe daha da kalınlaşan bir buz tabakasıyla anında sırlandı.

Cas hareket etmeye devam etme ihtiyacının ötesini düşünmedi. Donmuş okçunun yanına koştu ve kılıcını güçlü bir şekilde savurarak onu başından kurtardı.

Elander ona doğru bakmadan önce ikinci okçunun işini bitirdi. "Ben de nereye kaçtığınızı merak ediyordum."

"Beni bilirsin," diye homurdandı, yüzündeki son kan lekelerini silerken. "Sadece şehirde yavaş bir gezinti yapıyordum."

"Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Ve bu gezinti sırasında bu piçlerden en az bir düzine öldürdük."

Bu sayıdan bir an için rahatsız olmuş gibi görünüyordu -birkaç dakika önce onun sihrini kullandığını mı hissetmişti- ama tek söylediği şeydi: "Mükemmel. Ancak yeni bir plan: Ana kapıya doğru geri çekilmemiz gerekiyor." Cas'ı kapıya doğru çekmeden önce dönüp Laurent ve Zev'e de aynı emri bağırarak verdi. "Hâlâ saraya girmeye çalışıyorlar," dedi ona. "Çoğunluk şu anda orada toplanmış görünüyor,

Bence akıllıca davranırsak onları kuşatabilir ve işlerini kolayca bitirebiliriz."

Cas kararlılıkla başını salladı, ama onun *çoğunluk* kelimesini kullanmasından biraz rahatsız olmuştu. Zaten o kadar çok kişiyi öldürmüşlerdi ki; o kapıda kaç kişi olabilirdi ki?

"Bu arada sen iyi misin?" Bu soruyu ona gelişigüzel bir şekilde yöneltti ama bu, tutuşmasına sadece saniyeler kalmış patlayıcı bir Ateş kristalini yakalamak gibi hissettirdi. Çünkü adamın kaşlarını çatmasından ve soruyu sorarken gözlerini ondan ayırmamasından anlıyordu ki... adam onun daha önce büyü kullandığını biliyordu.

Tabii ki biliyordu.

Başka hiçbir şey olmasa bile, büyü'nün onda yarattığı yorgunluk dikkatle bakan herkes tarafından görülebiliyordu.

Yine de gücünün devam eden etkilerini inkâr etmeye hazırlanıyordu ama cevabı tam önlerinde bir okun yere çarpmasıyla kesildi. Laurent onlara seslenip okçunun pozisyonu hakkında onları uyarırken kararan ve çatlayan zeminden sıçrayarak uzaklaştılar.

Hızlı bir arama sonucunda okçunun yakındaki bir evin balkonuna tünediği görüldü.

"Can sıkıcı piçler," diye homurdandı Elander ve sonra evin kısmen çökmüş çatısına tırmanarak balkona çıktı ve okçuya doğru pervasızca uçtu. Okçunun kendisine fırlattığı oktan bir şekilde kurtuldu. Kılıcı bir sonraki nefeste kınından çıkarılmıştı ve Cas bir an için buz gibi büyü'nün ve ölmekte olan okçunun yaydığı kara enerjinin girdabında onu takip edemedi.

Kendisine doğru uçan ikinci oku görmedi.

Bu ok da onu delip geçmedi ama üzerinde durduğu balkona isabet etti. Ortaya çıkan karanlık şok dalgası balkonu desteklerinden kurtardı ve evin ön cephesi boyunca aşağı doğru çökerek tüm ön duvarın içe doğru çökmesine ve Elander'i yutmasına neden oldu.

Zev ve Laurent bu son okun sorumlusunu bulmak için yola koyulurken, Cas yıkılan eve doğru koşmaya başladı.

O yaklaşırken, Elander molozların arasından çıktı. Üstü başı toz içindeydi, şiddetli bir şekilde öksürüyordu ve yüzündeki kanı siliyordu... ama *yaşıyordu*.

Tanrılara şükürler olsun.

"Seni pervasız, aptal, *mutlak*-" Başını ona doğru eğdi, yüzünde bir sırıtış izi vardı ve kadın kendini tuttu. Endişesini yuttu. Adam

onu kaybetme düşüncesi yüzünden neredeyse paniğe kapıldığını bilmesine gerek yoktu; Tanrılar onun kibrinin zaten yeterince dayanılmaz olduğunu biliyorlardı.

Birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. "Gördüğüm kadarıyla yine ölümle pazarlık ediyorsun."

Birkaç kez daha öksürdü ve sonra gülümsemesi daha bariz hale geldi. "Bu işte her geçen gün daha iyiye gidiyorum."

"Aptal," diye hırladı.

"Kendine dikkat et," dedi Cas, Elander'in kolundan tutup onu bir başka okun yolundan çekerek. Bir an için birbirlerine sokulup Laurent'ın sonunda oku atandan kurtulmayı başarmasını izlediler ve sonra Cas, Elander'in kaburgalarına bir dirsek atarak onun elinden kurtulmasını sağladı.

"Kapıya dönelim," diye hatırlattı ona, "ve yolda daha fazla gösteriş yapmayalım lütfen."

Ayağa kalktı, kadının dirsek attığı yeri ovuşturdu, yüzünde hâlâ o gülümseme vardı.

Cas, ikinci rahatlama iç çekişinin kaçtığını göremeden arkasını döndü. Onu.

Dördü birlikte sokaklarda koşturdular ve birkaç kişiyi hakladılar. daha fazla okçu vardı. Bir noktada Cas arkadaşlarından ayrıldı. İlk başta bunu önemsemedi; birlikte çıktıkları önceki görevlerde de bu sık sık olmuştu -özellikle de bunun gibi kaotik olanlarda

- Ve sonunda hep birbirlerine geri döndüler.

Kendisine kapıda onu bekleyeceklerini söyledi. Ama beklemiyorlardı.

Cas yine de o kapıda onları bekleyen savaşa ve Elander'in bu konuda ona verdiği talimatlara *odaklanmaya* çalıştı. Onu sarayı uzaktan ama net bir şekilde görebileceği küçük bir tepeye getirdi ve işaretini beklemesini söyledi, sonra da askerlerinin geri kalanının uygun pozisyonda olduğundan emin olmak için uzaklaştı.

Dakikalar geçti. Zev ve Laurent hâlâ ona yetişememişti. Rüzgâr ağaçların arasından tıslıyordu. Güneş doğal olmayan bir hızla batıyor gibiydi ve korkunç, önsezili bir his onu sararken kafa derisi kaşınıyordu.

Uzaktan daha fazla çığlık geliyor.

Sese karşı gözlerini kapattı ve durmasını bekledi. Çığlıklar daha da yükseldi.

Arkadaşlarının bu işe karıştığını bilmesine imkân yoktu. İçindeki o korkunç, kaşındırıcı his dışında hiçbir şey. Bir türlü geçmeyen bir his. Bir kez daha odaklanmaya çalıştı.

Yapamadı.

Ve sonra, o gece yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde, Cas kendini uzaktaki dehşet seslerine doğru koşarken buldu.

Şehrin dış kenarına doğru iyi aşınmış bir yolu takip etti ve sonunda küçük bir eve doğru eğimli geniş bir avluya geldi.

O evin etrafı okçularla çevriliydi.

Birkaç düzine asker ve kasaba halkı okçuların etrafını sarmış, silahlarını kaldırmış ve nişan almışlardı. Laurent ve Zev de oradaydı. Yardım etmek için durdukları belliydi; Laurent bir kadını tutarak eve doğru koşmasını engelliyor, Zev'in ellerinin etrafındaki ateş ise gittikçe daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Uzaktan bakıldığında bile aralarındaki gerginlik hissediliyordu. Cas avlunun kenarında duraksadı, bir süre izledi ve yardım etmenin en iyi yoluna karar v e r m e y e çalıştı.

Birdenbire Laurent'ın zapt ettiği kadın serbest kaldı ve eve doğru koşmaya başladı.

Cas o kadına doğru uçan oku görmemişti bile, ta ki göğsüne isabet edene kadar.

Kadın yere düştü. Birkaç saniye içinde vücudu kömürleşmiş bir kabuktan başka bir şey değildi. Hava, otların üzerinde cızırdayan etinin keskin kokusuyla doldu.

Zev atıştan sorumlu okçuya doğru hışımla ilerlerken Cas sanki kendi göğsüne bir darbe almış gibi hissetti. Sanki kalbi gerçekten *durmuştu*.

Çünkü Laurent Zev'e katıldığında bile sayıları hâlâ çok azdı. Kasaba halkından hiçbiri yardım etmek için kıpırdamadı, çoğu hâlâ kadının için için yanan kül yığınının bakıyordu. Birkaç asker harekete geçmeye başladı ama bu yeterli değildi. O canavarlardan çok fazla vardı ve o evi kuşatmaya, içinde kim varsa rehin tutmaya kararlı görünüyorlardı.

Cas'ın ayakları birdenbire o söylemeden hareket etmeye başladı ve onu arkadaşlarına doğru çılgınca bir koşuya sürükledi. Daha önce kullandığı elektriği bir kez daha patlatmayı başarabileceğini sanmıyordu. Ama bir şeyler yapması gerekiyordu, *herhangi bir şey*.

Tepenin dibine ulaştığında, bakışları akşamın erken saatlerinde gökyüzünde asılı duran soluk bir ay parçasına takıldı. Elander'la daha önce yaptığı konuşmaya dair düşünceler hızla aklından geçti.

Ay-türleri. Sahip oldukları sihir. Bir şeyleri yansıtabilen, bir şeyleri güçlendirebilen büyü.

Ve son bir düşünce: *Bu çok aptalca.*

Bu son düşünce aklındaki en yüksek sesle söylenen düşünceydi. Çünkü yine anlamadığı tehlikeli şeylerle oynuyordu ve bunu biliyordu.

Yine de öne doğru bir adım attı, gözleri zar zor görünen ay parçasında, eli titreyerek onu önüne kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Dünya yavaşlıyor gibiydi ve her derin nefes alışında sanki her şey biraz daha ona doğru toplanıyordu. Bakışları aydan Zev'in elinde parlayan ateşe kaydı ve aklına tek bir düşünce geldi: *Yeterli olsun.*

Onu terk eden patlama, olmasını amaçladığından çok ama çok daha güçlüydü; o kadar büyük bir güçtü ki, çimenli tepeye doğru geri savruldu. Bir şekilde gözlerini açık tutmayı ve kendisine doğru geri seken yoğun enerji dalgasından korumayı başardı.

Böylece serbest bıraktığı gücün Zev'in büyüüne karıştığını gördü. Onu daha parlak yaptı. Daha cesur. Onu *güçlendirirken*. Avlunun bir ucundan diğerine uzanan koca bir ateş duvarı yarattı; bu duvar ilerlerken tek bir okçu bile kurtulamadı. Sanki vücutları kuru samandan yapılmış gibi onları yakıp kül etti.

Ancak yangın bununla da kalmadı.

Cas onu durdurmaya *çalıştı* ama bu noktada kontrolünün çok ötesindeydi.

Okçuların çevrelediği küçük ev saniyeler içinde yutuldu.

Çığlıklar. Camlar patlıyor. Bir rüzgar sesi ve patlayan alevler. Bir duraklama, bir anlık şaşkın sessizlik, odunların çatırdaması ve dönen ateşin uğultusu dışında. Ve sonra daha fazla çığlık, *çok fazla çığlık*.

Cas kendini ayağa kaldırdı ve cehenneme doğru koştu.

Biri durması için bağırdı. Kim olduğunu bilmiyordu; avluda koştururken onu kovalayan kafasının içindeki sözcüklerin gürültüsünden onları zar zor duyabiliyordu: *Ne yaptım ben? Ne yaptım ben, ne yaptım ben...*

Sanki bedenini çimlerin üzerinde bırakmış gibi hissediyordu ama bir şekilde hâlâ koşuyordu. Bir şekilde eve ulaştı. Bir şekilde patlamış bir pencere buldu ve hızla pencereden içeri girdi ve dengesini bulduktan sonra içeride olabilecek herhangi birini aramaya ve bağırmaya başladı.

Bir yanıt duyana kadar bir sonsuzluk geçmiş gibiydi. Küçük bir ses. *Bir çocuk sesi*. Yere, dumanın en yoğun olduğu yere doğru alçaldı ve yanan evin içinde olabildiğince hızlı süründü. Duvarlar soyuluyor, altlarındaki destek kirişleri ortaya çıkıyordu. Bu kirişlerden birkaçı alev alıyordu. Etrafında kayıyor ve *patlıyorlardı*, bu patlamaların her biri onu kül ve kor parçalarıyla yıkıyordu.

Bir dakika kadar aradıktan sonra gözleri büyük bir kapı aralığına, alevlerle sarılmış çerçevesine takıldı. Hızla siyah dumanla dolan açıklıktan bir hareket gördüğünü sandı. Sendeleyerek yaklaştı ve onu gördü: genç bir çocuk diğer taraftaki odaya sinmiş, gözleri kapıdaydı ve belli ki içeri girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

Cas, kapı çerçevesinin üst kısmı çökmeden önce ona doğru birkaç adım daha atmayı başardı.

Kendini korumak için kollarını havaya kaldırdı ve tam zamanında indirerek çocuğun yüzünün alev ve duman girdabında kaybolduğunu gördü.

Boğazında bir çığlığın yükseldiğini hissetti. Ama hiç çıkmadı. Boğazı çok kuruydu - o kadar kuruydu ki, herhangi bir ses çıkarmak bir yana, yutkunmak ve hatta nefes almak bile zorlaşıyordu. Devam etmek zorundaydı. Sürünmeye devam etmek. Bir şekilde o odaya girmeliydi.

Derisi karıncalanıyordu. Ya da kabarıp eriyordu, belki de; sıcaklık ona gerçekten ne olduğunu söylemeyi imkânsız hale getiriyordu ve aynı sıcaklık, karıncalanmanın büyümesi olabileceğine ve eğer *ona ulaşabilirse*, onu ve o çocuğu bir şekilde koruyabileceğine inanacak kadar çıldırmasına neden oldu.

Bu çılgınca inanç, onu düşen kapı çerçevesinin ve onunla birlikte aşağı çektiği tüm kirişlerin üzerinden atlamaya yetti. Tüm bunlardan yükselen alevler bir şekilde pantolonuna ya da botlarına bulaşmadı ve diğer tarafa garip bir şekilde indi ama dengesini korudu.

Ve çocuk yerde kıvrılmış, baygın bir şekilde yatıyordu. Onu kollarının arasına aldı ve yürümeye devam etti.

Nereye gittiğini bilmiyordu. Duman her zamankinden daha yoğun bir şekilde yükseliyordu. Sağ taraflarında bir şeye doğru akıyor gibiydi. Sersemlemiş zihni bu hareketi takip etmeye karar verdi ve çok geçmeden uzaktaki bir pencere olduğunu varsaydığı yerden koyu maviyi -gökyüzünü- gördü. Gözleri de boğazı gibi kurumuştı ve umutsuzca gözlerini kapatmak istiyordu.

Ama o mavi parçayı gözden kaybetmeyecekti.

Sanki çöldeki son su damlasıymış gibi onu takip etti.

Ve sonra, ne yaptığıının farkına bile varmadan, alçak bir açıklıktan atlıyor ve cehennemin içine koştuğu kadar pervasızca dışarı yuvarlanıyordu.

Tökezleyerek ayağa kalktı ve birkaç düzine adım atabilmişti ki yorgunluk onu ele geçirdi ve tekrar ayağı kaydı. Yere yuvarlandı, hâlâ çocuğu sıkıca kucaklıyor ve düşüşünü engellemeye çalışıyordu. Dikenli otların üzerinde dinlenir dinlenmez çocuğun etrafını sardı ve onu dalgalar halinde üzerlerine gelen dumandan korumaya çalışmaya devam etti. Közler rüzgârla savruluyor ve küçük ateşler avluya yayılıyor, Cas'ın büzüştüğü noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşan yolları alevlendiriyordu.

Daha güvenli bir yere gitmek için ayağa kalkması gerektiğini biliyordu. Ama hareket edemiyordu.

Etraflarını saran ateşlerin en büyüğü aniden ikiye ayrıldığında kurumuş boğazından bir yardım çılgılığı çıkarmaya çalışıyordu. Hareket doğal değildi, bu yüzden bir an sonra Zev'in ayrılan alevlerin arasından yürüdüğünü görünce şaşırmadı. Kadın elleri ve dizleri üzerinde debelenirken Zev çocuğu ondan aldı. Laurent bir saniye sonra onun yanındaydı, onu kollarıyla sardı ve yanan evden uzaklaştırdı.

Onu ve o çocuğu uzaktaki bir tepenin başında bıraktılar ve sonra yangını söndürmeye yardım etmek için geri döndüler.

O yanan ev şimdi çok uzakta görünüyordu.

Şehirdeki tüm kaos da öyle.

Cırcır böcekleri hiçbir şey olmamış gibi cıvıldıyordu. Rüzgâr yanağına ferahlatıcı bir serinlik veriyordu. Ay kararan gökyüzünde daha da büyüdü ve Cas gözlerini daha fazla açık tutamayana kadar ona baktı ve sonra dans eden alevlerin hayalleri tarafından karanlığa doğru kovalanarak bilincini kaybetti.

CKAPERTNENTV-S)V

YANGIN OLAYINDAN BU YANA İKİ GÜN GEÇMİŞTİ VE CAS

Tamamen iyileşmek için yalnız kalması gerektiğini iddia ettikten sonra bu sürenin çoğunu odasında kilitli geçirdi.

Bu iddia sadece kısmen doğrudu.

İyileşmek için günlere ihtiyacı *olmalıydı*. Normal bir insanın iyileşmek için günlere ihtiyacı olurdu.

Ama hiçbir şekilde normal olmadığı gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyordu.

Soluduğu dumanın kalıcı etkilerini zar zor fark etti. Alevler arasında yürüdükten sonra olması gereken normal yanıklar da yoktu. Sahip olduğu o uhrevi koruma sayesinde cildi pürüzsüz ve kabarcıksız kalmıştı.

Yanan evden çıkardığı çocuğun böyle bir kalkanı yoktu.

Yüzü ve boynu o gecenin izlerini sonsuza dek taşıyacaktı ve şimdi kırmızı ve soyulmuş derisinin görüntüsü sonsuza dek Cas'ın zihnine kazınacaktı. Saraya geri götürülmeden önce sadece göz ucuyla bakmıştı ama bu ona Darkhand'ın yüzündeki yanıkları düşündürmüştü. Atlattığı yangınları ve o yangınlardan bu yana geçen yıllar içinde neden olduğu tüm yıkımı.

Neden böyle şeylere karşı koruması olduğunu anlamıyordu.

Neden tüm evleri ateşe verebilecek bir büyüye sahip olduğunu anlamıyordu.

Tek bildiği, kendini gerçekleştirmeyi bekleyen yürüyen bir felaket gibi hissettiğiydi, bu yüzden odasında kilitli kalması daha iyiydi.

Bildiği kadarıyla kimse Varen'a neden olduğu son felaketten bahsetmemişti. Ya da -daha büyük olasılıkla- hiç kimse Cas'ın o evi ateşe veren kişi olduğunu kesin olarak tespit edememişti. Olay yeri son derece kaotikti. İyi ya da kötü, tam olarak ne olduğuna dair ayrıntılar kaybolmuş gibiydi. Kaybolmamış olsalar bile, kral-imparator, kendi adına, onunla ilgileniyor gibi görünmüyordu; o boşluk okçularına kaybettiği önemli sayıda askerle daha çok ilgileniyordu.

Böylece bütün günlerini fark edilmeden odasında geçirdi. Odanın duvarlarının nispeten güvenli ortamında sersemlemiş bir halde gidip geliyor, asla tam olarak uykuya dalamıyordu. Ancak uykuya en çok yaklaştığı anlarda Solatis'le ilgili hayalleri geri dönüyordu. Bu kez üst-tanrıçanın karşısına çıkacak bir kurt yoktu. Gölgeler de yoktu.

Sadece o altın güneş tanrıçası onu beklenti içinde ve konuşmadan izliyordu.

Cas bu ışıklı hayallerden birine daha dalmak üzereydi ki kapının çalındığını duydu. İsteksizce yatağından sürünerek kalktı ve odaya geçti.

"Kim o?" diye seslendi.

Cevap yok.

Dudağını ısırarak kapıyı açtı.

Gümüştayak gri ve beyaz bir ışıkla içeri süzüldü ve saten süslemeli bir sedirin üzerinde kendini rahatlatmaya başladı. Cas onunla birlikte gelen iki kişiye -Rhea ve Nessa- dönmeden önce ona doğru iç çekti.

"Hâlâ dinleniyordum," diye bilgi verdi

onlara. "Yalancı," dedi Rhea.

Nessa mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. Hava birdenbire ısınmıştı ve Cas iş başındaki Tüy-tür büyüsünü fark etti. Bu büyüye kapılmamaya çalıştı ama kapılmamak zordu; sanki bir yaz akşamı dışarıda, insana sıkıntılarını bir anlığına unutturan ılık bir havaya adım atıyormuş gibi hissetti.

"Eninde sonunda bu odadan çıkmak zorundasın," diye devam etti Rhea. "Ve hepimiz senin iyi olduğunu biliyoruz. Sadece bizden saklanıyorsun."

"Bir evi ateşe verdim ve neredeyse birkaç kişiyi canlı canlı yakıyordum," dedi Cas kesin bir ifadeyle. "Ben iyi değilim."

"Fiziksel olarak demek istedim," dedi Rhea kaşlarını çatarak. "Ve geri kalanı da bütün gün yatakta yatarak düzelmeyecek."

"Bundan emin misin? Çok rahat bir yatak," dedi Cas omuz silkerek. Rhea dudaklarını büzdü.

"Bir hata yaptın, hepsi bu," dedi Nessa yumuşak bir sesle.

"Savaşın sıcağında oldu," diye ekledi Rhea, "ve büyüün senden uzaklaştı. Bu yıllardır büyü yapan insanların bile başına gelir. Zev'in kaç kez yanlışlıkla bir şeyi ateşe verdiğini biliyor musun? Biz çocukken battaniyesiz uyumak zorunda kaldığımız sayısız zaman oldu çünkü o salak bir gece önce uykusunda battaniyeleri ateşe vermişti."

"Ve zarar verdiğinden çok daha fazlasını kurtardın," diye ısrar etti Nessa.

Cas tartışmadı. Kısmen anlamsız olduğu için -en az onun kadar inatçıydılar ve sayıca üstündüler- ama aynı zamanda o tüy gibi büyü hâlâ aralarında havada dönüp durduğu ve kendisini uykulu ve aptal hissetmesine neden olduğu için.

"Kısa bir süre sonra akşam yemeğinde size katılmayı kabul edersem, beni şimdilik yalnız bırakır mısınız?" diye sordu.

Nessa ve Rhea başlarını sallamadan önce bir süre düşündüler.

"Bir saat mi?" Nessa önerdi. "Taht odasına en yakın ziyafet salonunda buluşabiliriz."

Cas kabul etti ve Gümüşayak'ı odadan kovdu, üçüne el salladı ve sonra kapıyı kapatıp arkasına yaslandı.

Yemek yemeye hiç niyeti yoktu.

Ama ortaya çıkmadığı takdirde geri döneceklerinden şüpheleniyordu. Ve muhtemelen takviye kuvvetlerle geleceklerdi.

Bununla yüzleşmek yerine ceketini kaptı ve dışarıya doğru yola koyuldu; en azından bu odadan çıkacaktı. Temiz hava şu anda çok da *kötü* bir fikir gibi görünmüyordu...

Sarayın içinden geçip küçük bir yan kapıdan çıktıktan sonra avlunun nispeten boş görünen bir bölümüne gelene kadar gözlerini yere dikti. Buradaki çiçekler ve çalılar bakımlıydı ama sadece o kadar; patikaların hepsi istila edilmekten sadece bir budama uzaklığındaydı. Bu durum, düşünceleri ara sıra ayak sesleri ya da seslerle bölünse bile, alanı daha samimi hissettiriyordu.

Birkaç dakikadır yürüyordu ki, tanıdığı bir ses duydu: Lander'ın sesi. Bir köşeyi döndüğünde onu uzaktan gördü.

Yolu boyunca kıvrılıyordu; uzun boylu gövdesi, birlikte durduğu grubun arasında kolayca fark ediliyordu.

Onu henüz görmemişti. Dönüp başka bir yöne gidebilirdi ve orada olduğunu asla bilemezdi.

Ama nedense, bunun yerine ölü yapraklarla ve yakındaki bir ağaçtan düşmüş bir tür kuru kırmızı meyveyle kaplı bir banka doğru adım attı. Hepsini fırçaladı ve oturdu, koltuğun kaba taş kenarını kavradı ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı.

Gökyüzüne altın sarısı turuncu bir ışık sıçramıştı, uzaktaki dağların ardında kaybolan güneşin son gösterisiydi bu. Bu ona ışık sıçramalı gündüz düşlerini düşündürdü. Şu anda o tanrıçayı görmek ya da onun sinir bozucu sessizliğini hissetmek istemiyordu, bu yüzden kendinden geçmemeye dikkat etti. Parmakları taşa vurdu ve gözleri sürekli etrafta gezinerek somut şeyler aradı. Ağaçlar. Safir mücevherli taş heykeller. Çiçekler. Kuşlar. Kayalar. Ona sırtı dönük olan Elander.

Yine de yürüyüp gidebilir ve onu hiç görmeyebilirdi. Kader sonunda onu ona doğru çevirdi.

Onu fark etti ve bir dakika sonra yanına gidip banka oturdu.

İlk başta konuşmadılar. O kaotik, ateşli geceden beri hiç konuşmamışlardı; büyüü pervasızca kullandığı ve ön kapı savaşında ona net bir rol vermişken kaçıp gittiği için ona kızgın olduğunu varsayıyordu. O kapıda öldürülen toplam asker sayısını bilmiyordu ama birden fazla kez, eğer kalıp ondan isteneni yapsaydı bu sayının daha düşük olup olmayacağını sorgularken bulmuştu kendini.

Bunun yerine, masum bir ailenin evini yakıp yıkmıştı.

Ona kızmak için her türlü sebebi vardı, gerçekten.

Ama sadece taşa dokunan parmaklarına baktı ve sonra ona kolunu uzatarak "Çapaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bu soru küçük bir gülümsemeye neden oldu -günlerdir ilk kez gerçek bir gülümseme- ve dudakları kıvrıldı. "Belki," diye itiraf etti, onun koluna girmeden önce bir an tereddüt etti.

Adam onun ayağa kalkmasına yardım etti ve kadın tekrar konuşana kadar birkaç dakika yürüdüler: "Biliyor musun, aslında buraya geldim çünkü herkesten kaçıyordum," dedi, eliyle tuttuğu yere bakarak

kolunda. Onu oraya koyduğunu bile hatırlamıyordu. Hareket sadece *doğal* gelmişti.

"Odana girip çıkan hizmetçilerden kaçmaya mı çalışıyorsun?" diye tahmin etti.

"Ve arkadaşlarım." Dudaklarını birbirine bastırdı ama artık çok geçti; kelimeler düşünmeden ağzından kaçmıştı ve şimdi adam onu eskisinden daha da merakla izliyordu. "İyi niyetliler," dedi omuz silkerek. "Ama bazen biraz yorucu oluyorlar."

"Ah. Anlaşıldı."

"Konuşmak istiyorlar. Ancak son iki gündür aklımdan geçen düşüncelere nasıl tepki vereceklerinden emin değilim."

Bunu bir an düşündü ve sonra sordu: "Peki *benim* nasıl tepki *vereceğimi* düşünüyorsun?"

Gözlerini yana kaydırды, bakışlarını bir kez daha karşıya çevirmeden önce onun meraklı ifadesini inceledi. "Bir dersle," diye bitirdi sözlerini.

Güldü. "Dene beni."

Yine tereddüt ederek alt dudağını çiğnedi. Adam ona baskı yapmadı. Sadece bekledi. Sonunda omuzlarındaki gerginliği attı ve "Birkaç gece önce Asra'ya yardım etmeye çalıştığım... büyüm o garip ışık ve enerjiye neden olduğunda... bir saatten kısa bir süre sonra sarayda başka biri daha ölmüştü," dedi. Elander'den uzaklaştı ve adım atmaya başladı. "Onları öldüren ben miydim? Asra'nın ölümü olması gereken şeyi bir şekilde ben mi yönlendirdim?"

Onun duygularını incitmemek için yalan söyleyecek biri değildi. Ve bu yüzden yalan söylemedi.

"Bu mümkün," dedi ona.

"Mümkün." Bu kelime boğazında ağır ve keskin bir his uyandırdı.

"Bu iki olayın birbiriyle bağlantılı olmaması da mümkün; siz gelmeden önce sarayda pek çok ölüm yaşandı."

Cas başını sallayarak durdu. "Belwind'deki o kızı 'kurtardım' - kendime söylediğim buydu - ama onun için tasarlanan o ölüm, o hastalık gerçekten nereye *gitti*? O bitkiler öldü, ama muhtemelen ondan uzaklaştırdığım tüm o hastalığı içermiyorlardı, değil mi?"

"Muhtemelen hayır."

"Başkaları da var mıydı?" Tekrar adımlamaya başladı. "Asra beni bulduktan sonra Solma Hastalığının ilerlemesinin durduğunu söyledi. Ama ben olsaydım

Bilmiyorum, başka bir yere *yansıtırsam*, onu korumak için farkında olmadan *başka* insanları hasta ediyor olabilirdim. Farkında bile olmadan hayatım boyunca arkamda cesetlerden oluşan bir iz bırakmış olabilirim, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Bilmiyorum."

Kusacakmış gibi hissediyordu ama konuşmaya başlamıştı ve şimdi duramıyordu. "Ve sonra, tabii ki, geçen gece vardı, yardım etmeye çalışıyordum ve o yangını o kadar pervasızca yansıttım ki, şey..."

"Bu farklıydı." "Ama yine de yıkıcıydı."

"Her büyüünün karanlık bir tarafı vardır," diye bilgilendirdi onu. "Karanlık, her zaman kontrol edilemeyen bir yan."

Bu sözler sırtından aşağı bir ürperti gönderdi. "Karanlık ve kontrol edilemez büyü istemiyorum. Hiç büyü olmamasını tercih ederim."

Buna cevap vermedi. Bakışları sempatikti ama yine de meraklıydı, sanki ne kadar tehlikeli olursa olsun bir insanın büyüden nasıl vazgeçebildiğini tam olarak anlayamamış gibiydi.

Ne söylediğini anlamasını sağlamaya çalışmadan, Caden ve Tara'nın kendilerine doğru aceleyle geldiğini görerek konuşmaları kesildi. Tara'nın bakışları önündeki yere sabitlenmişti ve gelirken kendi kendine sessizce mırıldandı, belki de cesaretini toplamaya çalışıyordu her ne mesajı varsa iletmek.

Caden'in gözleri Cas'a sabitlenmişti. Öfkeli görünüyordu ve Elander'in yaklaşırken onu görüş alanından çıkarmak için kurnazca hareket ettiğini fark etmemişti.

"Ne oldu?" Elander sordu.

Tara onun bakışları altında bir an tereddüt ettikten sonra zorlukla yutkunarak şöyle dedi: "O biliyor."

Cas kendini buz gibi bir nehre düşmüş gibi hissetti.

Tara devam etmeden önce gözleri bir an için onun üzerinde gezindi, her ne kadar orada bulunan herkes onun neden bahsettiğini zaten biliyor olsa da: "Birisi Varen'e geçen gece Fade-Marked ve büyüünün ne yaptığını anlatmış."

"Birden fazla kişi," diye araya girdi Caden. "Kasaba halkından bir grup bu öğleden sonra şikâyetlerini ve endişelerini dile getirmek için ona gitti." Başını Cas'a doğru salladı. "Onunla ilgili endişeler."

Elander, "Ellerinde hiçbir kanıt yok," diye ısrar etti. "Gördüklerini iddia ettiklerinden başka bir şey yok ve görülecek çok fazla gariplik vardı."

O gece gördüm."

Caden ona alaycı bir bakış attı. "Varen'ın bir şekilde kanıt bulamayacağını mı düşünüyorsun? Özellikle de artık aramak için bir nedeni varken?"

Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldılar.

"Bunun hiçbir sonuç doğurmadan yürüyeceğine inanmış olamazsınız. Ve başka biri Varen'a gerçeği söylememiş olsa bile, o eninde sonunda bunu ortaya çıkarırdı." Caden'in bakışları Cas'a kaydı ve Cas onun gözlerinin kan rengine döndüğüne yemin edebilirdi. "Zihni zayıf."

Bir anda oldu: Kafatasına doğru bir baskı, sanki adam uzanıp tırnaklarını kafatasına geçirmiş ve sıkmaya başlamış gibi.

Ne *olduğunu çabucak* anladı; Elander *büyükçe zihnine girmeye çalışıyordu ama* itiraz etmek için harekete geçemedi Elander onun için harekete geçti.

Eli Caden'ı boğazından yakaladı ve onu yerden birkaç santim yukarı kaldırdı. "*Lanet büyüünü ondan uzak tut.*"

Caden öksürdü ve nefes almak için çırpındı. Etraflarındaki her şey rengini kaybediyor, Elander'ın alevlenen büyüünün çemberi içinde kararıyor ve soluyor gibi görünürken, yüzü endişe verici bir kırmızı tonuna döndü.

Cas her şeyi durdurmak için bir adım öne çıktı ama Elander ona ulaşmadan Caden'i kendisinden uzaklaştırdı.

Caden kendini bir banka çarpmadan önce birkaç adım tökezledi. Bankı itti ve öfkeyle Elander'a döndü, hissettiği ihanet yüzünden okunuyordu. "Neden ona karşı bu kadar korumacısın?"

Cas olduğu yerde donakaldı, kalbi küt küt atıyordu, cevabı merak ediyordu. Ama Elander cevap vermedi.

Tara araya girerken sesi alışılmadık derecede cesurdu: "Bunun uğruna çalıştığımız her şeyi mahvedebileceğini biliyorsun, değil mi? Eğer Varen senin -hayır, *bizim*- onun sihrini bildiğimizi öğrenirse..."

"Ben hallederim," diye homurdandı Elander.

Hem o hem de Caden ona baktı. Caden boynunu ovuşturdu, hâlâ öfkeli görünüyordu. Tara'nın alt dudağı hafifçe titredi ama yine de gözlerini kaçırmadı.

Sonunda Elander yumuşak bir iç çekişle kabul etti ve ekledi, "Ama her ihtimale karşı diğerlerini hazırlayın."

Gerginlik devam ediyordu ama cevap onları şimdilik yeterince tatmin etmiş görünüyordu. Tara başını hafifçe eğdi. Caden son bir kez öfkeli bir bakış attı ve sonra ikisi birlikte ahırlara doğru yola koyuldular.

"Onları ne için hazırlayacaksın?" Cas görüş alanından çıktıklarında sordu. Adam sadece başını salladı, gözleri düşünceli bir ifadeye bürünmüştü.

Kaşlarını çattı. "Daha fazla sır mı?"

"Daha sonra açıklayacağım," diye söz verdi. "Eğer iş oraya gelirse. Ama şimdilik ne yapacağınıza odaklanalım."

"Her şey ortada, değil mi? Gidip Varen'la konuşmam gerek." Sanki bir iç çekişi daha tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Kaçmayacağım, eğer umduğun buysa. Benim hakkımda gerçekten *hiçbir şey* öğrenmedin mi? Kaçacağımı bile düşünmeyecek kadar iyi biliyor olmalısın."

"Doğru," diye kabul etti. "Çok güçlü bir yarış geçmişiniz var. sizi öldürebilecek şeylere *karşı*."

Şakayı duymazdan geldi. "Belki de itiraf etmeliyim? Onunla konuşabilir ve anlamasını sağlayabilirim."

Omuz silkti. "Ya da belki onu ateşe verip bu işi bitirebilirsin. o."

Cas yüzünü buruşturdu. "Çok yardımcı oldunuz, teşekkürler."

"Şaka yapıyordum. Çoğunlukla." Sırtışı samimiydi ama gözleri hâlâ Her şeye karşı hissettiği temkinliliğe ihanet etti.

Bu temkinliliği bekliyordu, bu yüzden caymadı. "Benimle gelir misin?"

Çenesindeki bir kas sıkıştı. Muhtemelen tüm itirazlarını zapt etme çabasından dolayı. Yine de bir süre sonra başını salladı ve içeri girdiler.

Cas birkaç kez omzunun üzerinden bakarak ne Tara'nın ne de Caden'in onları takip ettiğinden emin olduktan sonra şöyle dedi: "Bu arada, benim adıma başkasını boğmana ihtiyacım yok, haberin olsun."

Omuz silkti. "Onu boğmak için bir bahane arıyordum. Son zamanlarda sinirlerimi bozmaya başladı."

"İkinizin yakın olduğu izlenimine kapılmıştım."

"Öyleydik."

"Ne oldu? Sadece benimle mi ilgili? Yoksa başka bir şey mi var?"

"Karmaşık bir durum."

Kadın homurdandı. "Seninle her şey karmaşık, fark ettim."

"Ortak bir noktamız var," dedi ona gülümsemesinin özellikle çapkınca olan versiyonunu göstererek; bu gülümseme onun kararlılığını her zaman endişe verici bir hızla azaltmış gibi görünüyordu.

Kadın başını salladı ama başka bir şey söylemeden sarayın derinliklerine doğru ilerlediler, hizmetkârları aradılar ve kral-imparatorun nerede olduğunu sordular.

Ama sonuçta Varen ikisini de göremeyecekti.

Hizmetkârların söylediği gibi taht odasındaydı; Cas onun odanın kapısının diğer tarafında birkaç kişiyle sohbet ettiğini *duyabiliyordu*. Ama kapıdaki muhafızlardan biri ona Varen'in bu gece onu görmek istemediğini söyledi. Onunla her ne hakkında konuşması gerekiyorsa, sabaha kadar beklemesi gerekecekti.

Bu iyiye işaret değildi.

Konuşmak için onu hiç bu kadar uzun süre bekletmemişti. Onunla gecenin her saatinde toplantılar yapmış ve onunla görüşmek için kendi kıdemli danışmanlarıyla yaptığı toplantıları sık sık yarıda kesmişti.

Bir şeylerin değiştiği açıktı.

Muhafızların duyma menzilinden geri çekildi ama gözlerini yanlarında durdukları kapıdan alamıyordu. Varen'in fikrini değiştirip kapıyı açmasını, onu içeri çağırmasını ve beklettiği için özür dilemesini umuyordu.

Böyle bir şey yapmadı.

"Keşke şu işi bir an önce bitirebilsek. Beklemek daha kötü."

Elander, "Sanırım o piçin sizi bekletmesinin nedeni de tam olarak bu," dedi.

"Bana işkence etmek için mi?"

"Evet, o ve muhtemelen size karşı daha fazla kanıt toplamakla meşgul. Hiçbir zaman düşünmeden hareket eden biri olmadı - en azından bu konuda babasına hiç benzemiyor. Her zaman *bilginin* herhangi bir kılıçtan daha keskin ve ölümcül bir silah olduğundan bahseder. Sorun şu ki, çalışmaları onu bir şeye ikna ettiğinde, fikrini değiştirmesini sağlamak çok zor... yanlış gerçekler üzerinde çalışmış olsa bile."

Cas onunla yaptığı ilk görüşmeyi, Varen'in daha önceki takma adlarının çoğunu ezberlemiş olarak nasıl hazırlıklı geldiğini düşündü. Onun sabıka kaydını okumuştı. İncelemişti. Onun hakkında ve daha pek çok şey hakkında sahip olduğu muazzam bilgi, kendisini aptal, küçük ve ona kendini kanıtlamak için çaresiz hissetmesine neden olmuştu. Adamın onu bilerek korkutmaya, bilgisini bir silah olarak kullanmaya çalışıyor olabileceği aklına gelmemişti. Ama şimdi...

"Bunların hiçbirisi hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı Elander ve dönüp uzaklaşmaya başladı.

O da onu takip etti ve sessizlik içinde odasına doğru ilerlediler.

Yolda Laurent'la kısa bir karşılaşma yaşadılar; tahmin ettiği gibi yemeğe gelmemesi dikkatlerden kaçmamıştı.

Onu bulmaya gelenin diğer arkadaşlarından biri değil de Laurent olduğu için küçük bir şükran duası etti. Çünkü o burnunu sokacak biri değildi. Ve diğerlerine dönüp yalnız kalmak istediğini söyleyecek ve bu kez onun isteğini dinlemeleri için ısrar edecek bir tipti. Ayrıca ona Varen'in kendisinden memnun olmama ihtimali olduğunu, her ihtimale karşı tetikte olmaları gerektiğini söyledi ve o da bunun neden yalnız kalmak istediği konusunda endişelenmek ya da tartışmaktan daha önemli olduğunu kabul etti.

Yine de Laurent'ın uzaklaşmasını izlerken, tamamen yalnız kalmak *istediğinden* emin olmadığını fark etti.

Bu durum yüzünden okunuyor olmalıydı çünkü odasına vardıklarında Elander ona döndü ve "Bu gece seni yalnız bırakmayacağım," dedi.

Kapıyı açtı ve önce onun odasına adım attı, Varen'in onlar için bir pusu hazırlamış olabileceğini düşünmüş gibi gözleri bir köşeden diğerine tarıyordu.

"İdare edebilirim," dedi. "Korumaya ihtiyacım yok."

"Biliyorum," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, taramasına devam ederken. "Ama *beni* koruyabileceğini umuyordum."

Cas gözlerini devirmeye başladı, çoğunlukla alışkanlıktan, ama dilini tuttu. Bu konuyu tartışamayacak kadar yorgundu ve dikkati başka şeylerle dağılmıştı. Ayrıca Güneş Tanrıçası'nın onu her zaman bulduğu o kopuk duruma sürüklenmeye de tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Elander'in orada olması, onu uyanık ve farkında tutmaya ve o kafa karıştırıcı parlak rüyadan uzak tutmaya yardımcı olan sürekli, sessiz ama somut bir varlık sağlıyordu.

O yüzden kaldı. Ondan konuşmasını istemedi. Ya da yemek yemesini. Ya da uyumasını. Ya da sakinleşmesini. Sadece bir süre aynı alanda var oldular; kadın amaçsızca sürüklenen bir gemiydi ve adam da gerçek bir şey görmeye ihtiyaç duyduğunda ara sıra kendini ararken bulduğu deniz feneriydi. Sağlam bir şey.

Bir çapa.

Sonunda, sürüklenmesi onu balkona çıkardı.

Dakikalar sonra, adam onu takip etti.

İçeri girdiklerinden beri yağmur yağmaya başlamıştı. Balkonun üstü kapalıydı ama rüzgâr damlaları yanlara doğru öyle bir savuruyordu ki, birkaç dakika içinde sıırıslıkam olmuştu. Damlaların ona çarpmasına izin verdi. Onların tenini yakmasını, üşütmesini ve kendisini sefil hissettirmesini istiyordu.

Uyuşukluktan başka bir şey hissetmesini sağlamak için.

En azından kısmen işe yaramıştı; vücudunun her zamankinden daha fazla farkındaydı. Ama ellerini önünde tuttuğunda hâlâ yabancı hissediyordu, hatta uzaktaki gökyüzünde bir şimşek çaktığında daha da yabancı hissediyordu.

Paniğin içinde kabardığını hissetti. İlk başta bu sadece ebeveynlerinin ölümünden beri fırtınaların ona yaşattığı o eski, tanıdık panikti. Kısa süre sonra neredeyse güven verici hissettiren bir panikti, çünkü en azından deneyim sahibi olduğu bir iblisti. Nasıl savaşacağını bildiği bir iblis.

Ama kendini sabitlemek için parmaklığa uzanıp parmaklarını parmaklığa dokundurduğunda, endişesi yeni ve tehlikeli bir bölgeye doğru patladı - çünkü elektrik dokunuşundan sıçradı ve balkon korkuluğuna dolandı.

Korkuluktan sendeleyerek uzaklaştı ve bu sırada Elander ile çarpıştı.

"Bunu çözeceğimizi söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu ona.

Nefesini tuttuktan sonra. Hâlâ kıvılcım saçan elini yumruk yapıp kendine doğru çekti ve umutsuzca durmasını diledi.

"Evet," dedi, onu kendisine karşı sabitleyerek. "Ama beni savunmak gerekirse, seni anlamak olağanüstü zor oldu."

"Varen'le çalışarak imparatorluğa yardım edebileceğimi düşündüm." Sözleri fısıltıyla çıkmıştı; yağmurun altında Varen'in onu duyabildiğinden bile emin değildi ama sesini yükseltelemiyordu. "Ben... ben pek çok insanı kurtaracaktım. Ama görünüşe göre bir kurtarıcıdan çok bir kötü adam olabilirim."

Birdenbire onun önünde durdu ve elini çenesinin altından geçirerek gözlerini kendi gözlerine kaldırdı. "Sen kötü biri değilsin Thorn. En azından bu kadarını anladığıma inanıyorum."

"Kötü adam değil belki ama en azından bir tehlike. Yani beni kovmak istiyorsa Varen'i gerçekten suçlayabilir miyim ya da..."

Hayal kırıklığı kabardı ve sözlerini çaldı. Parmak uçlarından daha fazla kıvılcım uçu -belki de bu hayal kırıklığı yüzünden- ve bu manzara onu daha da öfkeliendirdi. Bu da *daha fazla* kıvılcıma yol açtı. Tehlikeli ve hiç bitmeyen bir döngü olma yolundaydı ki, Elander sonunda onun elini, kıvılcımlar ve her şeyiyle yakaladı ve çok daha büyük olan eliyle sardı.

"Yeter," diyerek onu göğsüne doğru sıkıca çekti. O sıcak elektrik titreşimleri ona acı veriyor olsa da, elini onun elinin etrafında tutmaya devam etti. Kesinlikle *onun da* acı çekmesine neden oluyorlardı. Ama güçlü kavrayışının baskısı aynı zamanda büyüü kontrol altında tutmasına yardımcı oluyor gibiydi, bu yüzden kurtulmaya çalışmadı.

Sonunda, o bile geri sıktı.

Bir dakika daha geçti ve sonra tekrar sakın bir şekilde nefes alıyordu ve büyüü derisinin altında yumuşak bir uğultuya dönüşmüştü.

Yine de gitmesine izin vermedi.

"Beni böyle tutmaya devam edersen seni kazara ateşe vereceğimden ya da patlatacağımdan korkmuyor musun?" diye sordu kuru bir sesle.

"Kesinlikle dehşete düştüm."

Kadın hayal kırıklığıyla başını ona vurdu ve adamın vücudu sessiz bir kahkahayla titreşti.

Adam sonunda onun dramatizmine gülmeyi bıraktığında, geri çekildi ve yüzünü tam olarak görebilecek kadar ileri gitti. Adamın kolu kızın etrafına dolanarak daha ileri gitmesini engelledi. Üzerindeki baskı aniden sahiplenici bir his uyandırdı ve gözleriyle buluştuğunda tüm vücudu sıcaklıkla kızardı. Yağmur damlaları kirpiklerine yapışmıştı ve kirpiklerin altındaki mavi gözler her zamankinden daha da büyüleyici görünüyordu. Adam da tıpkı onun gibi sıırılsıklamdı.

Ama onunla birlikte yağmur altında durmaktan bir kez bile şikâyet etmemişti.

"Kesinlikle dehşete düştüm." Uzandı ve alına yapışmış saçlarından bir tutamı kenara itti. Sonra diğer kolunu ona doladı ve daha yakına çekti. "Ama gerçekten sana bu şekilde sarılma fırsatını kaçırarak kadar senden korktuğumu mu düşünüyorsun?"

İç çekti. "Sen bir aptalsın."

"Evet. Ama bunu zaten geçen gece -sanırım seni o odada öptüğümde- anlamıştık. Sanırım o aptal öpücüğü hatırlıyorsundur?"

"Canlı bir şekilde." Vücudu bu anıyla hoş bir şekilde, istemsizce ürperdi.

Sözlerinin onun üzerinde yarattığı etkinin farkında gibi görünüyordu. Kendi bakışlarını aniden karartan ateşli arzuya bakılırsa, bunun *çok* farkındaydı. "Güzel. Bir etki bıraktığına sevindim."

Bu karanlık bakış, tenine bir titreme daha gönderdi. Bu hoş duyguya, onu saran güçlü kolların hissine odaklanmaya çalıştı ve tetiklenmeyi bekleyen bir çığ gibi hala kenarlarının hemen ötesinde duran panik ve kafa karışıklığına değil.

Çığın düşmesi kaçınılmazdı.

Ama birdenbire onlar da öyle hissetti.

Kendilerini bu şekilde bir arada bulmaları kaçınılmazdı. Tekrar. Ve yine, onunla sık sık yaşadığı gibi, bu yerde onunla daha önce binlerce kez bulunmuş olduğu hissine kapıldı. Burası, onu soymaya karar verdiği o meşum gecedan beri sadece birbirlerine doğru yürüdükleri sıcak, güvenli, *tanıdık* bir yerdi.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan, rüzgârın ve yağmurun sesini bastıracak kadar yüksek sesle konuştu: "Eğer gerçekten bir aptal olsaydın, başka bir etki bırakmak için bu fırsatı kaçırmazdın."

CHAPTER NENTV-SEVEN

ELANDER'IN BUNDAN DAHA FAZLA BİR TELKİNE İHTİYACI YOKTU; DUDAKLARI Bir sonraki nefeste boğazının çukuruna doğru. Oradan boynunun kıvrımı boyunca, nabzının teninde belirgin bir şekilde attığı hassas noktaya doğru ilerledi. Bu nabız sadece onun yakınlığıyla bile heyecanlanıyordu; dili alaycı bir şekilde bu noktaya dokunduğunda, nabız o kadar hızlı ve düzensiz atmaya başladı ki, kısa bir süre için bayılabileceğini düşündü. Adamın dili, başının dönmesine neden olacak kadar uzun süre alay etti ve sonra hareket edip dudaklarını onunkilere bastırdı.

İhtiyacının sıcaklığı yağmur damlalarının serin tadıyla karıştı. Bu kombinasyon şaşırtıcı derecede iyiydi. O kadar iyiydi ki, adam ağzını yavaşça onunkinden çektiğinde protesto etmek için haykırmak istedi.

Kendini geçen seferkine benzer bir sona hazırladı; adam başını sallayacak, artık aptal olamayacakları konusunda ısrar edecek ve onu başka türlü düşünmeye sevk ettiği için pişman olduğunu söyleyecekti.

Ama ağzının muzipçe kıvrılması az önce yaptıklarından hiç de pişman olmadığını gösteriyordu.

"Peki *bu karmaşık* duruma ne oldu?" diye sordu.

"Hâlâ karmaşık." Gözleri onun dudaklarına kayd ve arkasına yaslanıp eklemenden önce yumuşak, yavaş bir öpücük daha çaldı: "Ama bu geceyle ilgili bir şey beni en son böyle yalnız kaldığımızda hissettiğimden daha aptal hissettiriyor. Yağmuru suçluyorum."

"Yağmurlu günleri tercih ediyorsun," diye hatırladı o handaki konuşmalarından.

"Evet. Gerçi bu gece her şeyden çok o yağmurda nasıl görüldüğünle ilgili."

"Sanırım nehirde çıkarılmış yarı boğulmuş bir sıçan gibi."

"Gördüğüm en çarpıcı yarı boğulmuş sıçan."

"Sadece bu korkunç günden sonra kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun."

Omuzlarını silkti, dudaklarının kenarlarında hâlâ bir sırıtış vardı. "Evet ve hayır."

O akşam ikinci kez ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Ama bence donarak ölmekten önce yağmurdan kurtulmalısın," dedi, "bunu yaparken ne kadar çarpıcı görürsen görün."

"Üşümüyorum."

"Titremeniz aksini gösteriyor."

Bunu söylemesi bir şekilde soğuğu daha da kötüleştirdi; şiddetli bir ürperti onu sarstı ve neredeyse nefesini kesecekti. Adam ona beklenti dolu bir bakış attı ve kadın yenilgiyi kabul ederek onu içeri kadar takip etti.

İçeri girdiklerinde, "Bu seninle gerçekten *kazandığım* ilk tartışmalardan biri olmalı," diye yorum yaptı. Saçlarının dalgalarındaki yağmuru sıktı ve başını sallayarak su damlacıklarını duvara savurdu. Bu hareket ona bir köpeği düşündürdü. Çok yakışıklı bir köpek, ama yine de bir köpek.

"Buna alışma," dedi üstünü değiştirmek için tuvalete girerken.

Kadın ıslak giysilerini çıkarırken o odanın kapısının diğer tarafında kaldı. Ve onu çıplaklığından ayıran tek bir kapıdan başka bir şey olmaması gerçeğinde çok... *tahrik edici* bir şey vardı. Hem de dalgınlıkla açık bıraktığı bir kapıdan. Onu görebilirdi.

-Eğer bakmaya zahmet etseydi. O çatlak kapının yanına bile yaklaşmamıştı ama yaklaşmış olma ihtimali de bir o kadar heyecan vericiydi.

Yavaşça giyindi ve tuvaletin içindeki geniş dolabı dolduran sayısız gecelikten birini giydi. Sarayda kaldığı her gece bu geceliklerin koleksiyonu iki katına çıkmış gibiydi. Seçtiği yeşil gecelik en sade olanlardan biriydi. Mütevazı bir uzunluktaydı ve kıvrımlarının en zayıf ipucu ve göğüslerinin tepeleri dışında hiçbir şeyi göstermiyordu - soğuk ve öpücüğün birleşiminden hala sert olan tepeler - ama bu elbisenin ipeksi malzemesi, onu inkar edilemez derecede güzel hissettirecek şekilde hareketleriyle yükseldi ve düştü. Hatta çekici.

Odaya geri döndüğünde onu izleyişine bakılırsa, Elander'in düşünceleri de onunkilerden çok farklı değildi.

Yatağının kenarına yerleşti. Adam onun yanına sürünerek girmeyi düşünüyormuş gibi görünüyordu ama kadın bir bakışıyla onu durdurdu. "Biliyor musun," dedi, "bu gece beni yalnız bırakmayı reddetmenin sadece benimle yatağa girmek için bir oyun olmadığına ikna olmadım."

"Öyle olsa bile, gerçekten şikayetçi misin?" Etmiyordu.

"İstersen yerde yatarım." Yatmadı.

Yüzünde beliren belli belirsiz gülümseme de bunu gösteriyordu.

"Bu ıslak kıyafetlerle yatağıma giremezsin," diye onu bilgilendirdi.

"O zaman ben çıkarırım."

Yavaş bir nefes verdi. Muhtemelen bu tepkinin geleceğini tahmin etmeliydi. "Ya da kendi odana gidip üstünü değiştirebilirsin."

"*Bu gece seni yalnız bırakmayacağımın* hangi kısmını anlamadın?"

Dudağını ısırdı. "Tamam. Kal."

O da öyle yaptı. Odanın iki şöminesinden birinde küçük bir ateş yakmaya koyuldu ve ardından hem ceketini hem de gömleğini çıkarıp kurumaları için dikkatlice ocağın üzerine dizdi. En azından biraz merhamet gösterdi ve pantolonunu yerinde tuttu - yine de onu zayıf belinin etrafında tutan kemeri çıkardı, bu da alt karnının sert çizgilerini ortaya çıkaracak kadar aşağı kaymasına izin verdi. Bakışlarını üzerine çeken ve zihnini tehlikeli yerlere doğru gezdiren çizgiler, çünkü işte yine karşısındaydı: Bir şekilde neredeyse gerçek şeyi görmek kadar yıkıcı bir şekilde cinsel olan *olasılık*.

Bir an için ona sırtını dönerek yeni tutuşmuş alevleri dürttü, o da kendini tutamadan baktı. Teninde kalan nem, ateş ışığında kaslarının parlamasına neden oluyor, her güçlü yanını ortaya çıkarıyordu.

Tanrılar.

Sonunda gözlerini kaçırmayı başardı, ancak bir dakika sonra adamın kendisine doğru adım attığını duydu.

"İyi misin?" diye sordu.

Yatağın kenarını kavradı ve hiçbir şekilde *iyi olmamasına* rağmen başını salladı.

Onu *istiyordu*. Her şeyiyle onu ve onun sinir bozucu, güzel halini. Bunu itiraf etmekten gurur duymuyordu - en azından kendine. En azından o anda. Ama bu isteğin beraberinde getirdiği zorlukları o da biliyordu, tıpkı onun gibi. Ve ona *iyi* olup olmadığını sorduğunda, bu ona sadece tüm bu karmaşık şeyleri hatırlattı. Bu odanın dışında onları bekleyen sorunları.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Adam sonunda tekrar ateşe döndü, ama yine de arada sırada endişeli ve kararsız bakışlarını kıza doğru fırlatırken, kız yatağın örtülerini sıkıp açarak düşünüyordu.

"Başım belada, değil mi?" diye sordu sonunda. "Varen'le yapacağım olası konuşmayı kaç kez prova edersem edeyim, her seferinde başım büyük bir belaya giriyor."

"Hâlâ gidebilirsin," diye teklif etti.

"O zaman gitmeme izin verdiğin için başın belaya girer." "Küçük bir beladan korkmuyorum."

"Ben de değilim," dedi. "Ama kaçsam bile bu iş bitmeyecek. Korktuğum şey de *bu*. Eğer yaptıklarımın hesabını ben vermezsem, kim verecek? Benim yerimde olsa kime saldırırdı? Arkadaşlarıma ya da kim bilir başka kimlere..."

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle odayı geçti. "Burada endişelendiğin şeyin bu olduğuna dair bir his vardı içimde."

"Beni tamamen çözdün, değil mi?"

"İstiyorum." Onun yanına oturdu. Tereddüt etti. Ve sonra sessizce ekledi: "Belki de bazen seni çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiğim içindir."

Ona baktı, kalbi göğsünde beceriksizce çarpıyordu, tam da bu şeyi düşündüğü tüm zamanları ona anlatıp anlatmayacağını merak ediyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Kulağa garip mi geldi?"

Sadece başını sallayıp şöyle diyebildi: "Hayır, hayır, ben de öyle hissediyorum."

Birbirlerine baktılar, aralarında bir nefes almayı bile zor başarıyorlardı. Yüzü ısındı ve elleri umutsuzca dokunmak ve kıpırdanmak istedi, ama hareket etmedi. Başka tarafa bakmadı.

"Hâlâ birbirimizi daha iyi tanıyabilirmişiz gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Aklında tam olarak ne vardı?"

"Gerçekten detaylandırmama gerek var mı?"

"Hayır. Sadece yüksek sesle söylediğini duymak istedim."

Kızarması derinleşti ve başka tarafa bakmaya başladı, ama adam onun yanağını kavradı ve bakışlarını kendi bakışlarına tuttu.

"Aklında ne var, Thorn?" Soru bir şekilde sesinde bir emir gibi çıkmayı başarmıştı.

Gözlerini onunkilerden ayırmadı ama parmakları boğazına, oradan da göğüslerinin arasındaki dar vadiye kaydđı. Bu dokunuş onu daha cesur ve daha aptal hissettirdi ve çenesini kaldırarak, "Geçen gece... Hâlâ sadece bir öpücükle yetinmemen gerektiğini düşünüyorum" dedi.

"Anlıyorum." Eli göğsünü kavradı ve parmak uçları göğsün ortasındaki sertleşmiş tepenin üzerinde gezindi.

"Hatırladığım kadarıyla benimle işiniz bittiğinde düzgün düşünemeyeceğimi ya da düzgün yürüyemeyeceğimi söylemiştiniz."

"Bunu söyledim, değil mi?"

Parmakları sert meme ucunu sıktı ve sonraki sözleri bir solukla birlikte çıktı: "Bu yüzden bunu kanıtlamanı istiyorum."

"Bunun, olacıklardan kaçmak için dikkatini dağıtacak bir şey aradığın anlamına geldiğini hissediyorum."

"Öyle olsa bile, gerçekten şikayetçi misin?"

Etmiyordu.

"Hâlâ gidebilirsin," diye ekledi omuz silkerek.

Kendi sözlerinin yankılanmasıyla gözleri eğlenceyle dans etti. Sonra ona doğru eğildi, onu sert vücuduyla yatağın arasına sıkıştırdı, ađzđı sert, zorlukla dizginlenen hareketlerle onunkini yakaladı.

Kollarını adamın boynuna doladı. Adam onu kalçalarından tutup kolayca havaya kaldırdı ve dili ađzđını keşfetmeye devam ederken bir an için onu kendine doğru çekti. Vücudunun göğsünün ve karnının çıplak tenine değdiği her yerde küçük ateşler tutuştu. Adamın onu kavrayışı değişti, ellerinden biri onu kavrayıp bacaklarının arasında tutmak için hareket etti ve kadın onun ağzına doğru inleyerek alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bir anda sırtüstü yattı, başı yastıklara gömüldü. Adamın elleri, geceliğinin alt kısmını yukarı doğru itip yolundan çekmeden önce vücudunu boydan boya dolaştı, izini sürdürü, ona taptı.

İç uyluklarının yumuşak derisi boyunca öpücükler bıraktı. Sırtını kamburlaştırdı ve öpücükleri daha yukarılara doğru hareket etti, kısa bir süre durakladı ve kalçalarının çizgilerini takip etmeden önce o uylukların tepesindeki muhtaç acıyla alay etti

Göbeğine, göğüslerine ve sonunda fısıldayabilmek için dudaklarını kulağına yaklaştırdı: "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Ve sen... korunuyor musun?"

"Asra'ya yabancı bir çocuğun adını ilk kez söylediğimden beri," dedi Cas, anısı karşısında biraz ürpererek. Asra büyükanne olmak istemediği konusunda çok kararlıydı ve bunu yüksek sesle dile getiriyordu.

Elander dudaklarını kızın kulağından çekti ama dizlerinin üzerinde dengede durarak yatağın üzerinde kızın üzerine çıktı. Bir kaşını kaldırdı. "Sadece meraktan soruyorum, o zamandan beri çok fazla yabancı çocuk oldu mu?"

"Şimdiye kadarkilerin en garibi sensin."

Bir kahkaha attı. "Sen de benim en tuhafımsın."

"Gördün mü? Birbirimiz için mükemmeliz."

"Eğer altımda bu kadar çekici görünmeseydin, bu konuda ne kadar yanıldığımı sana *tekrar* söyledim."

"Neden onun yerine beni tekrar öpmüyorsun?"

Bir kez daha yaklaştı, bir elini onun iki yanına koydu ama ağzını onunkine değdirmeden durdu.

Uzandı ve parmaklarını adamın hâlâ nemli olan saç dalgalarının arasından geçirdi. "Bunu istiyorum."

"Tamam." Kelimeyi yumuşak bir nefesle dışarı verdi. Bir an sonra dudaklarına kondurduğu hızlı öpücük de aynı derecede yumuşak ve tatlıydı ama dudaklarını geri çektiğinde kendi dudaklarının kıvrımı tamamen günahkârdı.

Tekrar doğrulup oturdu, onu da yanına çekerek elbisesini ve altındaki her şeyi hızla çıkardı. Kısa bir süre sonra kendi kıyafetlerinin geri kalanı da onunkilerin üzerine yığıldı ve sonra onu yatağa yatırıp hayranlıkla seyretti, elleri vücudunun her kıvrımını ve eğimini okşadı, her yara izi ve kusur onun görmesi için çıplak bırakıldı.

Gözleri onunkileri buldu ve ihtiyaçla o kadar şiddetli yanıyorlardı ki, kendi ihtiyacı da aynı parlaklıkta yanmasaydı muhtemelen onu korkuturdu.

Onu alnından nazikçe öptü ve sonra ayağa kalkıp kapının kilidini kontrol etmek için odanın diğer ucuna yürüdü, çıplaklığından hiç utanmıyordu; utanması için bir *nedeni* olduğundan değil. Kendi kişisel alanında gezinen lanet bir tanrı gibi görünüyordu.

Adam ona doğru geri dönüp kalçalarını tuttuğunda ve onu yatağın kenarına doğru çektiğinde neredeyse arzudan titriyordu. Bir kez daha yaklaştı. Ama bu sefer onları ayıracak bir giysi yoktu,

Ağrısı ile adamın sert boyu arasında küçük bir sıcaklık ve boşluktan başka bir şey yoktu. Elini önce çenesine, sonra da dudaklarına götürürken, o sertliğin ucu kadının girişini okşuyordu. Parmakları dudakların üzerinde durdu, sabırla kızın ağzı açılana kadar bekledi ve kız onun parmaklarını alıp emmesi için verdiği sözsüz emre uydu.

Bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra onları çıkardı, dudaklarında gezdirdi ve hâlâ sıcak ve ıslakken kalçalarının arasına sokup birini içine itti. Sonra bir tane daha. Ve sonra bir üçüncüsü oradaydı, onu geriyor ve içinde ustaca daireler çizerek hareket eden bu kasıtlı baskının katıksız zevkinden bayılabileceğini düşünene kadar duvarlarına doğru itiyordu.

Diğer eli kısa süre sonra kadının kalçasına bastırarak daha da emredici bir baskı uyguladı. "Benim için daha geniş aç," diye emretti.

Yaptı, ama görünüşe göre yeterince hızlı ya da yeterince geniş değildi, çünkü *her iki* eli de bir dakika sonra bacaklarındaydı ve onları daha da ayırdı. Ellerinden biri kendini okşamak için hareket ederken, dizleri onunkilere sürtünerek bacaklarını o pozisyonda tuttu.

Parmakları dakikalar sonra ona karşı geri döndü, ıslaklığını test etti ve güçlü bir itme ile ona girmeden önce kendi ıslaklığını ekledi.

Parmaklarının yaptığı gerdirme, bu itişin lezzetli yanmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. Ya da onu takip edenin. Kısa süreliğine acı vermişti ama bu acı, hemen diğer tarafta bekleyen zevk tarafından hızla gölgede bırakıldı.

Gözlerini kapadı ve kendini bu zevkin içinde kaybetti, dalga dalga ona çarpıyordu, ta ki tüm vücudu tamamen serbest kalmasıyla titreyene kadar. Haykırmaya başladı ama Elander'ın ağzı onunkinin üzerine kapandı ve kendi teslimiyeti içinden geçip kızın içine dökülürken onu susturdu.

Bundan sonra birkaç dakika boyunca onun içinde kaldı, vücudu sıcak, güvenli ve onunkine karşı ağırdı. Serbest kalışının her artçı sarsıntısı -her seğirmesi, her son zonklaması- kadının içinden küçük bir zevk kıvrımı daha gönderdi. Bu zevkli ürpertilerin her biri zihnini biraz daha boşalttı. Neredeyse başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Böyle bir mutluluğun bu geceden sonra da sürebileceğini düşünmek aptallık olurdu.

Ama bir kez olsun içinde bulunduğu anın ötesini düşünmüyordu ve düşünceleri sabahın getirdiği sıkıntılardan binlerce kilometre uzaktaydı.

getirecekti.

KISA BİR SÜRE SONRA, kendilerini toparlamayı ve temizlenmeyi başardılar, sadece birlikte yatağına geri dönmek için. Sabah sanki bir ömür boyu uzakta kalmış gibiydi. Battaniyenin altında birbirlerine sokulmuşlardı, hâlâ çoğunlukla çıplaklardı, kadının sırtı adamın göğsüne yaslıydı ve adamın kolu kadının beline sarılmış, onu kendine yakın tutuyordu. Adamın eli ara sıra onun üzerinde geziniyor, dalgınca teninde desenler çiziyordu.

Onun uyuduğunu düşündü. Ama sonra adamın alçak sesi ensesine doğru fısıldadı: "Bu sadece dikkat dağıtmaktan daha fazlasıydı, değil mi?"

Onun cevabı da aynı derecede yumuşaktı. "Daha fazlası gibi geldi."

Onu kendine yaklaştırdı, yüzünü boynunun kıvrımına gömdü, yavaşça içine çekti ve sonra aynı yavaşlıkla nefesini verdi.

"Biz... şey, bilirsin işte, önce söylediklerinde ciddi miydin?"

"Hangi kısmı?" diye mırıldandı omzuna doğru.

Birkaç kez yutkundu, cesaretinin düşüncelerine yetişmesini beklerken oyalandı. "Bazen beni çok uzun zamandır tanıyormuşsun gibi hissettiğini söylediğin kısım."

Omzunu öptü ama sonra ağzını geri çekti, böylece cevabı sessiz ama net oldu: "Evet."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Bir an düşündü. Esnedi ve sonra şöyle dedi: "Zihnin hiç durmadan çalışıyor, değil mi?"

"Hayır. Asra'nın bana her zaman *huzursuz kalbi* demesinin bir nedeni var." Yüzleri birbirlerine dönük olacak şekilde yuvarlandı. "Yine de..."

Bir parmak eklemine kızın yanağına dokundurdu. "Buna rağmen mi?"

"Zihnim daha önce durmuş olabilir. Sadece birkaç dakikalığına."

Tembel, uykulu bir sırıtişla gülümsedi. "İstersen tekrar durdurabilirim."

Bacaklarının arasındaki ağrıyan nokta istekle titreşti ama başını salladı. "Bir kerelik pervasızlık bir gece için yeterliydi herhalde."

"Çok dikkatsizceydi," diye kabul etti. "Tehlikeli şeylere doğru koşma eğiliminde olduğunuza dair görüşümü daha da kanıtlıyor."

"Gerçekten benim için *tehlikeli* olduğunu mu ima ediyorsun? Çünkü buna inandığımdan emin değilim."

"Ben inanılmaz derecede tehlikeliyim, seni aptal kadın."

"Huysuz ve kibirlisin, ara sıra da kara kara düşünüyorsun ve büyün de berbat-"

"Çok gurur verici."

"-ama bu karanlık ve tehlikeli şeyin aslında bir rol olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu bir rol değil. Ben baştan sona karanlık ve tehlikeliyim. Kalbim aslında zar zor işleyen bir siyahlıktan ibaret."

Kaşlarını kaldırdı.

Omuz silkti ve sırtışı hiç bozulmadı ama gözleri nedense onunkilerle tam olarak buluşmadı. Bunun yerine tekrar esnedi ve gözlerini kapattı, görünüşe göre konuyu daha fazla tartışmadan uyumaktan memnundu.

"Her halükarda beni uyarmaya çalışmak için biraz geç oldu," diye bilgilendirdi onu, doğrulup otururken. "Ayrıca, senin de bana doğru en az benim sana doğru koştuğum kadar hızlı koştuğundan oldukça eminim."

"Ara sıra pervasızlık yaptığım anlar olmadığını hiç söylemedim."

Başını ona doğru eğdi, ani bir merak onu ele geçirdi. "Lafı açılmışken... bana daha önce kaç yabancı erkekle birlikte olduğumu sormuştun, ama ben *senin* geçmiş ilişkilerini hiç sormadım."

Tek gözünü açtı. "Bu konuşmayı gerçekten şu anda yapmak istiyor musun?"

"Evet." Başını yana eğdi. "Neden yapmayayım ki? Bana anlatmadığın vahşi, kontrolden çıkmış bir erotik geçmişin mi var?" Skandala uğramış gibi davrandı. "Bekle, o gece Madam Rosa'nın Hanı'nda insanlara hizmet etmeye hazırlanan gerçekten *sen miydin*?"

Kıkırdadı. "Hayır."

"Peki başka kaç kadın var?" Cevap vermedi.

"Erkekler mi?"

Homurdandı. "Sadece kadınlar. Ve sadece bir tane, gerçekten." "Sadece bir tane mi?"

"Sonunda önemli olan tek şey."

"Nasıl bitti?"

"Onun adına pazarlık yapmayı denedim." Doğrulup yatağın kenarına kaydı ve pantolonuna uzandı. "Başarısız oldu."

"Bu...oh." Adam giyinirken gözlerini kaçırdı. Daha önce yaptıklarından sonra, gördüğü onca şeyden sonra bu aptalca görünüyordu. Ama bir şey vardı

Yüz ifadesinde daha önce görmediği bir kırılmalılık titreşimi vardı ve ona bakmak yanlış geliyordu. Bu yüzden, "Özür dilerim," derken bakışlarını kendi ellerinde tuttu.

"Ne için?" Kuruması için serdiği giysileri kontrol etmek için odanın karşısına geçti. Gömleğini silkeledi, üzerine geçirdi ve kollarını sıvadı, tüm bunları ona bakmadan yaptı. "İnsanlar ölür. Konumum ve *korkunç* büyülerim göz önüne alındığında, çoğu kişiden daha fazla ölüm gördüm. Sen de kendi payına düşeni gördün, değil mi? Bu sadece başa çıkılması gereken başka bir şey."

Kaşlarını çattı, alnı kırış kırış oldu ve buna karşı onun soğukkanlı ve hesaplı kişiliğinin kabul edebileceği mantıklı bir cevap bulmaya çalıştı. Ama bir karşı argüman yerine, aniden onun pozisyonu ve gerektirdiği tüm görevler hakkında ona söylediklerini hatırladı.

"Onunla konuşabilir misin?" diye ağzından kaçırdı. "Yani, Varen'in geçmişteki kral ve kraliçelerle iletişim kurmasına yardım ettiğin gibi mi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve önündeki neredeyse sönmüş ateşe sert bir bakış fırlattı.

"Buna cevap vermek zorunda değilsin. Özür dilerim. Sadece merak ettim."

Gözlerini parlayan közlerden ayırmadı. "Denedim. Ona asla ulaşamadım."

"Ona ulaşamıyor musun?" Bu düşünce onu aniden, umutsuzca üzdü, sanki midesinde büyük bir çukur açılmış gibi hissetmesine neden oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyorum."

O yüzden bu konuda çeneni kapatmalısın, dedi kendi kendine.

Ama bunun ne anlama gelebileceğini düşünmeden edemiyordu. Konuşmayı başka bir yöne çekmenin bir yolunu aradı ama adamın büyüğü hakkındaki merakı yatışmadı. "O büyüğü görebilir miyim?"

Sonunda bakışları ona doğru kayd. "Gördün mü?"

"Yani, geçmişimde görmek istediğim biri varsa..." "Ailen mi?" diye tahmin etti.

"Gerçek ailem değil, dört yaşımıdayken beni yanlarına alan ailem. Tessur Hanesi'nin Leydi ve Lordu."

"Neden onları görmek istiyorsun?"

Ona gerçek nedeni söylemedi. Sihrinin yıkıcı yönüyle ilgili daha önceki konuşmalarından beri düşündüğü şeyi paylaşmaya cesaret edemiyordu - sihrinin kazara öldürdüğü insanlar arasında evlat edinen ebeveynleri de olabilirdi. Bu fikre katılmayabilirdi.

Bu ihtimalden neredeyse emindi. İçinden bir ses, hayaletlerini çağırmayı kabul etmeyeceğini söylüyordu, böylece tüm bunlar hakkında acı verici bir konuşma yapabilecekti; bunun için fazla korumacıydı.

Bunun yerine omuz silkti ve ona şöyle dedi: "Emin değilim. Ama en eski anılarım onlarla ilgili, bu yüzden... belki rahatlatıcı olur gibi hissediyorum."

Şüpheli görünüyordu ama bir dakika sonra başını salladı. "Deneyebiliriz, sanırım."

Karnında gergin bir kıpırtı başladı ve giyinip bir kez daha balkonda ona katıldığında da bu kıpırtı dinmedi.

Yağmur dinmişti ama hâlâ kısmen kapalı alanda esen soğuk ve nemli bir rüzgâr vardı ve saçlarının gri tellerini kaldırıp savuruyordu. Titriyordu. Elander içeride kayboldu, bir süre sonra ateşin yanında kurumakta olan paltosuyla geri döndü ve onu omuzlarına bıraktı.

"Daha özel bir yere gitmemiz gerekiyor mu?" diye sordu, aşağıdaki avlulara bakarak. Sabahın bu erken saatinde bile, en azından son canavar saldırısı sayesinde, normalden daha fazla muhafız etrafta dolaşıyordu. O muhafızlardan birinin bir noktada gözünü dikip bakmama ihtimali yok diye düşündü.

Ama Elander başını salladı. "Aslında bu âleme katı bir şey çağırmiyorum. Bu..." Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Daha çok seni o şeylerin seninle buluşabileceği bir yere götürüyorum gibi. Ve sadece metafiziksel anlamda. Gördüğün şeyi ben görebileceğim ama büyümün alanı dışında başka hiç kimse göremeyecek."

Paltosuna daha sıkı sarıldı. Ateşten dolayı hâlâ sıcaktı. Ya da belki de ona sinmiş olan kokuydu -toprak, duman ve inkar edilemez bir şekilde onun- tenini daha sıcak hissettiren.

"Bu senin çok fazla odaklanmanı gerektirecek," diye uyardı. "Neye odaklanmam gerekecek, tam olarak?"

"Kimi görmek istediğinize bağlı. O insanlara karşı hissettiklerinize. Onlarla ilgili net anılarınız varsa, bu onları size getirmeyi kolaylaştıracaktır."

Anıları temizle.

"Leydi Tessur'a hiçbir zaman çok yakın olmadım," diye düşündü yüksek sesle. "Nazikti ama... mesafeliydi. Yine de babamı çok net hatırlıyorum. Gülüşünü hatırlıyorum. Onunla resim dersleri aldığımı hatırlıyorum."

Bana hikayeler anlatırken nasıl da gülünç suratlar yapardı..." O yüzleri düşününce biraz gülümsedi.

"Önce ona odaklan o zaman. Sonra da ikisinin birlikte olduğu herhangi bir görüntüye."

Başını salladı, çoktan bu anıları gözden geçirmiş, tamamen içine girebileceğini hissettiği bir tanesine karar vermeye çalışıyordu.

"Eğer onları buraya getirmeyi başarırsak," diye devam etti Elander, "istersen onlarla konuşmayı *deneyebilirsin*. Ama farkında ol, muhtemelen onların seslerini duyamayacaksın ve muhtemelen onlar da seninkileri anlayamayacaklar. Toplantı yapmak bir şeydir; uçaklar arasında iletişim kurabilmek için çok fazla pratik yapmak gerekir. Bu sefer onları bir an için görebileceksiniz ama muhtemelen bu gece yapabileceğimiz tek şey bu olacak."

Sadece bir anlık.

Bu düşünce hayal kırıklığı yarattı. Küçük bir çocukken gösterdiği büyü belirtileri ya da kazara kullanmış olabileceği büyüler hakkında onları sorgulayamayacaktı.

Ama belki de en iyisi buydu. En azından bu gece için. Bu gece, belki de kelimelere ya da daha kafa karıştırıcı konuşmalara ihtiyacı yoktu; sadece geçmişinin bir kısmını hatırladığı gibi görmeye, bu geçmişin ona şu anki kaosunun nasıl sona erdiğine dair bir tür ipucu verip veremeyeceğini görmeye ihtiyacı vardı.

Her iki durumda da, artık bu deneyden geri adım atamayacak kadar ileri gittiğini hissediyordu.

"Hazır mısın?" Elander

sordu. "Evet. Sanırım."

"Güzel. Şimdi elini kaldır," diye talimat vererek kendi elini kaldırdı. Kız da onu taklit etti ve adam avucunu onunkine bastırıp gözlerini kapattı. Dudakları sessiz kelimelerle kıpırdadı.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Babasını hayal etmek için daha çok çabaladı. Bir hikayenin en üzücü kısmına geldiğinde gözlerinin nasıl açıldığını ve parladığını, kahkahasının derin gürültüsünü, giysilerinin çoğunu kaplayan boya lekelerini, ona iyi geceler diye sarıldığında tenini tırmalayan çenesindeki bıyıkları....

Elinde bir güç titreşiminin yayıldığını hissetti. Bu, kendi büyüsunü çağırdığı tüm zamanlardan farklıydı. Elleri bu güçle seğirmek istemiyordu; parmakları hareket edemeyecek kadar ağırdı. O kadar *ağırdı* ki, sanki dev bir kayayı parmaklarının ucunda dengeliyordu.

Onlar. Bir süre sonra, bu ağırlık tüm vücuduna yayılmaya başladı, kemiklerini o kadar şişman ve işe yaramaz hissettirdi ki, çökeceğinden, balkonun içine batacağından ve aşağıdaki zemine çarpıp onun da bir kısmına batana kadar düşüp düşüp düşeceğini emin oldu.

Ama bir şekilde dik durmayı başardı.

Elander de tıpkı onun gibi bu büyüünün ağırlığı altında acı çekiyor gibiydi. Konsantre olmak için savaşıırken gözleri bir açılıp bir kapanıyordu. Nefes alıp verirken hafifçe zorlanıyordu. Kolundaki kaslar, elini onunkine karşı sabit tutma çabasından dolayı titriyordu.

Tam iyi olup olmadığını soracaktı ki, adam sonunda elini çekti. Elinin tersiyle yanağını okşadı. Alnına doğru. Parmaklarını bir anlığına şakağına dayadı ve sonra bir adım geri çekildi. Arkasındaki bir şeye başıyla işaret etti.

Arkasını döndü ve uzun bir süre boyunca bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Anne dediğini hatırladığı ilk kadın ona bakıyordu.

On

u. Tanıdığı tek babası da öyleydi.

Ve onların fırtına ve kabus versiyonları değillerdi.

Cas'a sık sık musallat olurdu. Sıcak görünüyorlardı. Sağlıklı. Parlak. *Sağlam*. Annesi kapı aralığında durmuş, gözlerini gökyüzüne kaldırmış, kıpırdanıyordu.

-Sık sık yaptığı gibi, siyah saçlarının kalın örgüsüyle. Babası onun yanında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuş, Cas'ın onu sık sık gördüğü gibi gözlerindeki o tanıdık, bilgece parıltıyla etrafını inceliyordu.

Cas bir yumruğunu ağzına götürdü ve içinden kaçmaya çalışan küçük çığlığı bastırdı. Etrafındaki hava parıldadı. Gümüşü maviden bir bulut ayaklarının dibinde toplandı. Sanki içine bir avuç yıldız düşmüş gibi titreşen küçük ışıklarla bezeliydi. Girdap gibi yukarı çıktı, vücudunun etrafında dolandı ve sonra yavaşça ailesine doğru döndü. Sanki onu takip etmesi için çağırıyor gibiydi.

O yaptı.

Anne ve babasının hayaletlerinin sadece birkaç metre uzağına gelene kadar o yıldız tozu izi boyunca yürüdü.

Cas yaklaşırken Leydi Tessur bakışlarını gökyüzünden ayırdı. Gözleri kızıninkileri tam olarak bulamıyordu ama kaşlarının çatıklığı onun farkında olduğunu gösteriyordu. Kocasına baktı,

Dudakları kıpırdadı ama -Elander'in tahmin ettiği gibi- Cas ağzından çıkan kelimeleri anlayamadı. Ama babası anlamış gibiydi; bakışları ona doğru döndü. Onu arıyordu.

Belki de onu henüz göremiyorlardı. Belki de onu duyamıyorlardı. Ama Cas onun varlığını *hissedebildiklerinden* neredeyse emindi ve o da onlarınkini *hissedebiliyordu*.

Ve sanki bu dünyayı hiç terk etmemişler gibi hissettiler.

"Elander, bu... inanılmaz." Bu sözleri söylerken ona baktı ve büyüsünün daha ne kadar sürebileceğini merak etti. Aynı hızla ailesine geri döndü.

Soluyorlardı.

Sadece bir *anlığına* konsantre olmayı bırakmıştı ve şimdi onu tekrar terk edeceklerdi.

Çılgınca ellerini başına bastırdı ve düşünmeye çalıştı. Aklına gelebilecek her sıcak duyguyu, evle ilgili her anıyı, kahkahaları, gülümsemeleri ve hikâyeleri getirdi ve ah, keşke onların *seslerini* de hatırlayabilseydi...

Ama yapamadı.

Ailesi kaybolmaya devam etti.

Onları kaybedecekti. *Yine* kaybedecekti. Kendini yeniden bir çocuk gibi hissetti, sokaklarda dolaşüyor, yardım arıyordu. Açlıktan ölüyordu. Acı çekiyordu. Arıyordu. Kral-imparatorun muhafızlarının onu sokakta anlamsızca dövdüğü anısı diğerlerinden daha fazla su yüzüne çıktı ve gözlerini kapatıp bu düşünceye karşı başını salladı.

Bir sonraki açışında, Tessur Hanesi'nin Lordu ve Leydisi gitmişti.

Ama onların yerini alan kişi, kanlı benliğini o sokaktan çekip çıkaran kişi onu bekliyordu. *Asra*. Bu manzara karşısında Cas'ın içi rahatladı.

Ve sonra farkındalık omurgasına tırmandı ve soğuk, ürperti uyandıran parmaklarını kafasına soktu.

"Asra?" diye fısıldadı. "Neden buradasın?" Gözlerini hayalet figürden ayırdı ve yavaşça Elander'e döndü, onun kendisine gördüklerini görmediğini söylemesini umuyordu. Büyüsünün sona erdiğini ve Asra'nın bunun bir parçası olmadığını. Bunun bir parçası *olamazdı*, çünkü bu şu anlama gelirdi...

Hayır.

Elander dümdüz o titreyen şekle bakıyordu. Bir an için kafası karışmış görünüyordu, sonra... dehşete kapıldı.

Cas'ın bacakları pelteye döndü. Bir elini balkon korkuluğuna dayadı. O kadar sıktı ki canı acıdı. "Elander. O neden burada?"

Cevap vermedi. Ta ki Cas korkulukları itip kapıya doğru ilerleyene kadar... Sonra da ağzından çıkarmayı başardığı tek kelime şu oldu: "*Bekle.*"

Beklemedi.

Bekleyemedi.

Duvarlar sanki etrafını sarıyormuş gibi hissetti ve koşmaya başladı.

CKAPERTNENTV-E)GKT

ELANDER'I GERIDE BIRAKTI.

Büyü kullanımı onu ona yetişemeyecek kadar yavaş bırakmıştı ya da kız yanlarından hızla geçerken telaşla dikkat kesilen saray muhafızları tarafından yolu kesilmişti ya da başka bir şey onu geride tutmuştu, bilmiyordu. Umurunda da değildi.

Tek derdi Asra'ya ulaşmaktı.

Hızla Asra'nın kaldığı odaya girdi ve yalnız olmadığını gördü; uzak duvarın dibinde başlarını öne eğmiş dört hizmetçi vardı.

"Neler oluyor?" Cas talep etti.

Hizmetkârlar gözlerini yere dikmiş, ellerini önlerinde birleştirmişlerdi.

Cas, Asra'nın yanına koşup onu kontrol ederken bir an için onları unuttu. Soğuk bir cilt. Kapalı gözler. Bir kelebeğin kanatlarından daha fazla hava geçirmeyen nefesler ve Cas'ın ancak çok bastırırsa ve kendisi de kıpırdamadan durursa hissedebileceği bir nabız.

"*Ne zamandır böyle?*"

Duvarın yanındaki kadınlardan ikisi dönüp kaçtı. Cas dehşete düşmüş bir halde onların kaybolduğu kapı aralığına baktı. Yıkılmış. *Öfkeliydi*. Daha önce, Varen'ın kendisinden sakladığı tehlikeli sırların cezası olarak kime saldıracağını merak etmişti.

Bu, o sorunun cevabı mıydı?

Onun yüzünden hizmetkârlarına Asra'yı tedavi etmeyi bırakmalarını mı emretmişti? Cas, Asra'ya dönüp elini tutarak, "Geri dön," diye yalvardı.

"Bu

Benim hatam, ama bunu düzelteceğim. Sadece geri gel ve *hayatta kal*. Ben gidiyorum.

Varen'le konuşacağım, sana ilacını getireceğim ve sonra seni buradan çıkarıp buna farklı bir çözüm bulacağım, yemin ederim yapacağım. Sadece... ihtiyacım var..."

Bunu bir şekilde düzeltmesi gerekiyordu. Bunu bir şekilde *düzeltecekti*. Ancak... hareket edemiyordu. Varen'le yüzleşmek için acele edebilirdi - onunla yüzleşmekten korkmuyordu. Ama geri döndüğünde Asra'nın tamamen gitmiş olacağından korkuyordu. Aynı düşünce kafasının içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu: *Ben onu terk etmezsem o da beni terk edemez.*

Bu düşüncenin hiçbir anlamı yoktu. Olmadığını biliyordu. Ama yine de umutsuzca bu düşünceye sarıldı ve bu onu yerinde sabit tuttu. Saniyeler geçti. Sanki çok daha uzunmuş gibi geldi. Cas, Asra'nın elini sıkarken alnını yatağın kenarına dayadı.

Birkaç denemeden sonra, karşılığında yumuşak bir sıkışma ve ardından Asra'nın zayıf sesi geldi: "Bu senin hatan değil, biliyorsun."

Cas başını kaldırdı.

Asra tavandaki bir şeye bakıyordu, gözlerinin kenarları kırışıyordu, sanki -her neyse o- doğrudan bakılamayacak kadar parlaktı. "Sadece benim gitme zamanım geldi, hepsi bu."

"Hayır, öyle değil. Böyle şeyler söyleme."

Asra gözlerini tavandan, gördüğü ışıktan ayırmıyordu. "Sonunda korkacağımı hiç düşünmemiştim."

"*Bu son değil.*"

"Ama ben hala korkuyorum."

Cas birkaç kez derin nefes alıp verdi, ne söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. "Ben de öyle. Ben-" Kelimeler boğazına saplandı. Sanki ağzı, boğazı, ciğerleri kanla dolmuştu ve şimdi *nefes alamıyordu* ve konuşması Asra'nın muhtemelen anlayamayacağı fısıltılı bir telaşla çıkıyordu: "Ama ben her zaman korkuyorum, bunu biliyorsun. Dağınık ve endişeliyim ve korku gerçekten hiç geçmiyor, bu yüzden korkuya rağmen bir şeyler yapmak zorundayım. Ve yapıyorum *da*. Yapabilirim. Ve bu sizin de yapabileceğiniz anlamına geliyor, bu yüzden bana bakın - *bana bakın - çünkü* işimiz bitmedi, tamam mı? Korku bizi bitirmeyecek, *bu bir son değil*, bu... bu..." Nefesi tükenmişti. Kelimeler tükenmişti. Planları bitmişti.

"Huzursuz kalp." Asra'nın eli son bir kez onunkini sıktı. "Benim için savaşmayı bırakmalısın. O kalbin atması gereken daha büyük şeyler var."

"Hayır." Cas onun elini daha sıkı kavradı. Kendi elinin içinde öylesine şiddetle ezdi ki, Asra'nın kırılğan kemiklerinin kırılma sesini duymadığında şaşırdı.

Ama yanıt olarak hiçbir şey almadı.

Artık nabız hissetmiyordu.

"*Hayır.*"

Ayağa kalktı. Yataktan yavaş adımlarla uzaklaştı. Öfke artık hareketlerinin tek yakıtıydı, cevap arayışında başını döndüren tek şeydi. Gözleri duvarın yanında kalan iki hizmetkârdan birine sabitlendi. İçinden umutsuz bir çılgınlık geçti. Düşünmeden, gerçekten ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan elini kaldırdı-

Ve sonra bitti.

Ateşli acı damarlarını yaktı. Güç vücudunda dolaştı, kollarına dolandı, parmak uçlarında yoğunlaştı. Bir anlık parlak ışık onu kör etti ve gözlerinin önündeki beyaz noktalar kaybolduğunda hizmetçi köşede yatıyordu. Buruşuk. Tamamen hareketsiz. Kolları, pencereye çarpmış bir kuşun kanatları gibi garip açılarla açılmıştı.

Ölmüş müydü?

Cas görmek için daha yakından bakmadı. Çünkü enerji transferi sayesinde Asra hâlâ yaşıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama şimdi daha derin, daha sesli nefesler alıyordu ve etrafı yumuşak bir ışıkla çevriliydi. Koruyucu büyüyle. Cas onu koruyabilirdi. O hastalığı içinden atmaya devam edebilirdi. Sadece onu koyacak başka yerler bulmaya devam etmesi gerekiyordu.

Gözleri kalan tek hizmetçiye doğru kaydı.

Hizmetçi bir çığlık atarak duvardan uzaklaştı ve kapıya doğru koştu.

Anlamadığı, anlamak *istemediği* bir şey tarafından ele geçirilen Cas onun peşinden gitti.

Asra'dan gelen bir öksürük Cas'ın tökezlemesine neden oldu. Bir anlık tereddütten sonra hizmetçi gitmişti ve Cas kalmak ya da kovalamaya devam etmek konusunda bir karar vermek zorundaydı.

Hemen kalması gerektiğine karar verdi.

Eğer ben onu terk etmezsem, o da beni terk edemez.

Dengesiz ayakları üzerinde döndü, sendeleyerek yatağın yanına geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. Asra'yı bu odada ziyaret ettiği o ilk anı yeniden yaşıyormuş gibi hissetti. Tıpkı o öğleden sonra yaptığı gibi,

Asra'nın ölümünü yönlendirebileceği bir yer bulmak için gözlerini çılgınca etrafta gezdirdi. Ama yine de görülebilecek başka hiçbir canlı yoktu. Ne bitkiler, ne insanlar, ne de canavarlar.

Cas'ın kendisi hariç.

O hastalıklı, şeytani enerji bana gelsin o zaman, diye düşündü, tıpkı daha önce olduğu gibi.

Işık onu kör etti, tıpkı daha önce olduğu gibi. Ve yine aynı şekilde geriye düştü. Ama bu sefer bilincini kaybetmedi. Huzursuz büyüünün her acı verici seğirmesini ve bıçağını hissetti. Pencereye vuran son yağmur damlalarından, göğsünün çökmekte olan kafesinde tıkırdayan kendi nefeslerine, deli gibi atan kalbine kadar her sesi duydu ve sonra...

Ayak sesleri.

Bu son sesle dehşete kapıldı ama kendini nefes almaya devam etmeye zorladı. Kendine daha önce de burada olduğunu hatırlattı. Aynı yerde yatıyor, aynı tavana bakıyor, aynı büyüünün artçı şoklarıyla titriyordu. Bir hafta önce, Elander onu tam olarak aynı yerde bulmuştu.

Onu alacaktı, tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. Bu odadan kaçacaklardı. Saklanacaklardı. Bir şeyleri anlamaya çalışacaklardı.

Ama sonra ona ulaşan Elander'in sesi değildi. Ondan gelen bir öğüt değil, sadece başka birinden gelen iki basit, soluksuz kelime, kafatasında ölüm çanları gibi yankılanan kelimeler-

"Şu ışık."

Cas başını o sessiz sese doğru kaldırdı ve kendini kral-imparatora ve ağır silahlı düzinelerce muhafızına bakarken buldu.

CKAPERTNENTV-N)NE

CAS YUVARLANDI VE KENDINI ELLERİNİN VE DİZLERİNİN ÜZERİNE ITTI.

"Açıklayabilirim," diye öksürdü.

"Bunun gerekli olacağını sanmıyorum, Casia'cığım," dedi Varen, odaya girerken sesi tüyler ürpertici bir sakinlikteydi.

Elander bir an sonra Varen'in etrafını saran muhafızların arasından ite kaka ilerledi. Cas'a ve Asra'nın etrafında dalgalanan ışık dalgalarına bir kez baktı ve yüzü okunamaz bir duvara dönüşmeden önce gözlerinde kısa bir süre korku titreşti.

"Kaptan." Varen, Elander'e hitap ederken bile bakışlarını Cas'tan ayırmadı. "Duyduğuma göre bu kadının büyüünü biliyormuşsun."

Cas nefesini tuttu.

Elander odaya doğru birkaç adım daha attı. "Evet. Biliyordum."

"Onun benim için, yönetimim ve *imparatorluğum* için bir tehdit olduğunu biliyordunuz ama yine de serbestçe dolaşmaya devam etmesine izin verdiniz."

Sessizlik.

Cas bir şey söylemesi için Elander'a bağışlamak istedi. Onu suçlamak için. Kendini kurtarmak için. Şimdi kaçıp gitmesi imkânsız görünüyordu ama bu yüzden Varen'in gazabına uğramaları için hiçbir neden yoktu.

Kral-İmparator başını Elander'a doğru eğdi. "Yanıldığımı kanıtla. Büyünü kullanarak onu alıkoy ve zindanlara götür. Yoksa bunu yapamaman için bir sebep mi var?"

Elander hiçbir şey söylemedi.

"Ya şimdi yaparsın," dedi Varen, "ya da kendini hizmetimden *kovulmuş* sayarsın - ki o noktada senin ve büyüünün bu imparatorlukta var olmaya devam etmesine izin vermeyi bir risk olarak görürüm. Karar sizin Kaptan."

Ama Elander hâlâ hareket etmiyordu.

Varen'in bakışları kısa bir süreliğine Cas'a kaydı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Cas ona baktı, hâlâ zorlukla nefes alıyordu ve sonra odanın dışında bekleyen muhafızlara doğru döndü.

"Kılıcın, Seylas."

Seylas olarak bilinen bu dağ gibi muhafız, Varen'in emriyle kılıcını çekti ve odaya girip Varen'in yanında dururken kılıcı önünde tuttu.

Bu manzara Elander'i nihayet kıpırdayacak kadar telaşlandırdı ve sonunda konuştu: "Majesteleri, bu gerekli değil-"

"*Dilini tut Kaptan,*" diye hırladı Varen. "Bana olan sadakatini kanıtlamak için bir şansın vardı. Başarısız oldun. Bu yüzden bu işi ben halledeceğim ve sen de bu kadınla olan ilişkinin hesabını kısa süre içinde vereceksin. İkinizin bana karşı kurduğu komplo her neyse, artık sona erdi."

"Komplo falan yoktu!" Cas ağladı.

Ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Beni *aptal* mı sandın? Eninde sonunda kim olduğunu anlamayacağımı mı sandın? Ya da ne yapmayı planladığını?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. I-"

"SESSİZLİK!"

Şok onu itaat etmeye zorladı. Tüm oda bir anlığına aynı gergin sessizliğe gömüldü. Kimse kımıldamadı. Kimse konuşmadı.

Asra'nın nefesleri en azından sessizlikte yüksek ve net bir şekilde duyuluyordu ve sesleri Cas'ı sabit tutuyordu.

O hâlâ hayatta. Hâlâ hayatta ve onu hâlâ koruyabilirim.

Varen sessizliği yaratmıştı ve aynı zamanda onu bozan da oydu: "Seylas."

Kılıçlı adam Cas'a bir adım daha yaklaştı. Gözleri adamın hareketlerini takip etti. Kılıcının kabzasının etrafında kıvrılmış gümüş kaplana takıldılar. Asra'nın etrafına sardığı ışığı yansıtan safir gözlerine.

Varen, Seylas'a, "Daha önce de konuştuğumuz gibi, onu bu ıstıraptan kurtarmanın zamanının *geldiğine* inanıyorum," dedi.

Adam ona doğru yaklaşırken Cas kendini sıkıca tuttu. Zihni uyuşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı ama yutkundu ve ayağa kalktı. Savaşmak zorundaydı. Kendini korumak için. Asra'nın etrafına sardığı o ışık... aynı gücü kendi etrafına da sarabilirdi, eğer yapabilseydi

odaklanmanın bir yolunu bulmak. Bu düşünceyle teni uğuldadı. Birden etrafında küçük beyaz ışıklar uçuşmaya başladı. Varen'in gözleri onlara dikildi, tıpkı ilerlemeye devam eden muhafızınki gibi.

Ama o koruma yanından geçti.

Hayır, *koşarak geçti*.

Cas dönüp yatağın üzerinde yükselen bıçağın çelik parıltısını görünce dehşet verici bir farkındalık yaşadı.

Asra'nın etrafını saran o koruyucu ışık kaybolmuştu. Cas büyüsunü kendine doğru *çekmiş*, aynı anda Asra'dan da çektiğini fark etmemişti. İkisini de koruyacak kadar güçlü olduğunu düşünmüştü.

O değildi.

Ve şimdi o büyü kalkanını yeniden yerleştirecek zamanı yoktu. *Düşünecek* zamanı yoktu. Muhafızın peşinden atılarak onu çıplak elleriyle yakalamaya hazırlandı.

Ama çok uzaktaydı. Çok yavaştı.

Bıçak Asra'nın göğsüne saplandı.

Bir çığlık yükseldi. Hızla soluksuz bir nefese dönüştü. Kan fışkırdı. Sessizliğe boğuldu. Cas kan damlalarının battaniyelere ve yere serpildiğini gördü ve diğer her şey gözden kayboldu. Etrafındaki ışık dağıldı.

Ve sonra çığlık atıyordu. *Çok yüksek sesle* çığlık atıyordu. Neden hiç ses çıkmıyordu? Neden her şey bu kadar *sessizdi*? Aklına tek bir açıklama geliyordu: Uzay ve zamandan geçerek, *hiçbir şeyin*, sesinin bile bir anlam ifade etmediği en derin cehenneme düşmüştü.

Her nasılsa, Varen'in sesi onun cehennemine kadar ulaştı: "Bağla onu."

Adamların ona doğru koştuğunu gördü ama kendini kımıldatamadı.

Elander üzerine gelen adamlardan daha hızlıydı. İlk adam onun yumruğuyla karşılaştı ve adam duvara sırt üstü düştü. İkinci adam büyü tarafından durduruldu; etrafındaki boşluk kararırken ve o ölümcül soğuk büyü birleşip yere yığılmasına neden olurken yüzü korku ve acıyla buruştu.

Sonra Cas, Varen'in hırıltılı sesini tekrar duyduğunu sandı, kargaşanın üzerinde yükseliyordu: *Önce onun icabına bak*.

Denediler. Muhafız üstüne muhafız Elander'a doğru koştu, kılıçlar sallanıyordu. Ve muhafızlar ona ulaştıktan kısa bir süre sonra yere yığıldılar. Oda kana, karanlığa ve ölümcül, kemikleri titreten soğuğa boğulmuştu. Ama bir zamanlar Cas'ı dehşete düşüren o soğuk büyü şimdi garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu. Karanlığın ve soğuğun içine gömülmek ve bir daha asla çıkmamak istiyordu.

Sadece *kalmak* istedi.

Ben gitmezsem, Asra beni bırakamaz.

Odaya daha fazla muhafız akmaya devam etti. Grup grup, Elander için bile çok kalabalık olana kadar.

Cas yine ona kaçmasını söylemek istedi. Onu kaderine terk etmesini. Kılıcını kaldırmış, saldırmaya hazırlanan bir kadın gördü ve sonunda sesini çıkarmayı başardı - sadece Elander'ın adı, uyarmak için haykırılmıştı.

Kadından ve bıçağından kaçmak için döndü. Ama ikinci bir muhafız onu karşılamak için oradaydı ve bu ikinci muhafız bıçağıyla çok hızlıydı. Bıçak Elander'ın böğrüne saplandı. Elander darbeden kaçmak için döndü ama dengesi bozuldu; duvara çarptı ve hemen bir elini böğrüne götürdü. Eli kan içinde kaldı.

Cas ona doğru yürümeye başladı ama bir yumruk çenesini yakalayıp dizlerinin üstüne çökmesine neden oldu. Metal ve tuz tadı aldı ve bir topak kırmızı tükürdü.

Çok fazla kan. Düşündükçe başı dönüyordu. Başı dönüyordu ve etrafı her zamankinden daha fazla muhafızla çevriliydi. Elander'ı artık göremiyordu ama ona bağırdığını duyabiliyordu.

"Casia, ayağa kalk!"

Kalkmak istemedi.

"UYAN!"

O uyanıktı. Ama Asra değildi, değildi, *değildi*. Ve bir daha asla olamayacaktı.

Cas ellerin kabaca kendisini kavradığını, kollarını arkasına sıkıştırdığını ve onu dik bir şekilde sürüklediğini hissetti.

Elander uzaklarda bir yerde hâlâ ona kükrüyordu: "Onunla gidemezsin. *Gidemezsin*. SAVAŞ, LANET OLSUN!"

Kavga etmek istemedi.

"Öldürün onu," diye emrettiğini duydu Varen. "Ve siz üçünüz-" Cas'ı, onu tutanları işaret etti "- onu da yanınızda getirin. Onunla özel olarak konuşmak istiyorum."

Cas çenesini göğsüne doğru bastırdı. Ağzından kan damlamaya devam ediyordu. *Burada değildi.* Çok uzaklarda, Varen ve askerlerinin artık ona zarar veremeyeceği, *veremeyeceği* bir yerdeydi. Kendisinin kaldırıldığını hissetti. Vücudu yerde sürükleniyordu, çünkü bacakları bir seferde birkaç adımdan fazla çalışmayı reddediyordu. Saray, içinde ilerledikçe çarpıtılmış gibi görünüyordu; duvarlar, merdivenler ve tavanlar o geçtikçe büyüyor ve küçülüyordu. Gözlerini kapattı.

Sonunda onları tekrar açtığında, çenesini göğsünden uzaklaştırmadan kaldırdı. Her şey hâlâ tuhaf bir şekilde şekilsiz görünüyordu ama taht odasında olduğunu bilecek kadar tanıdı. Elleri ve dizleri üzerinde dinlendi. Varen onun önünde tahtında oturuyordu. Çok sessizdi; yalnız görünüyorlardı.

"Casia." Adını, o tuhaf sessizlikte yankılanan bir lanet gibi tükürdü.

Kız cevap vermedi.

Varen daha yumuşak bir sesle, "Beni görmezden gelme," dedi. "Arkadaşlarının geri kalanı hâlâ yaşıyor. Bunun değişmesini istemiyorsan, seninle konuşurken bana bakmanı öneririm."

Arkadaşların hala yaşıyor.

Başını kaldırdı ve ona ters ters baktı.

"Bu daha iyi."

"Neden beni öldürüp bu işi bitirmiyorsun?" diye sordu, sesi kederli ve kalındı.

"Çünkü henüz ölmenin mi yoksa yaşamanın mı daha iyi olacağına karar vermedim. Hata yapma, ölmeni *istiyorum*. Ama öldürmek için fazla yararlı olabilirsin."

"Size faydalı olamayacağım. Bir daha *asla* işinize yaramayacağım. *Ölmeyi* tercih ederim."

"Dediğim gibi, bu kesinlikle bir olasılık."

Yumruklarını yere karşı sıktı. Çenesini kaldırdı ve bakışlarını ona dikti.

"Beni bir aptal gibi gösterdin," dedi. "Sana güvendim ve sen bu güvenden faydalandın, değil mi? Bu gece arkadaşlarından sadece birini öldürdüğüm için şükretmelisin. İşbirliğin karşılığında diğerlerinin yaşamasına izin vermeyi bile *düşünüyorum*."

"Sen delisin."

"Hayır. Ben Kethra'nın kral-imparatoruyum ve bu bir oyun değil. Bu imparatorluk *benim*. Ellerime teslim edildi ve ben de onu kucaklamak zorunda kaldım.

-Ve ben yaptım. Tek başıma. Ve hükümdarlığımı güvence altına almak için bu kadar çok çalışmışken, bunu kolayca bırakmaya niyetim yok. Tanrılara ve diğer her şeye rağmen çökmesini engelleyen *ben* olacağım. Ve eğer bu bana karşı komplo kuranların dostlarını katletmek anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacağım. Bana karşı çıkmaya devam ederseniz, sizin için önemli olan herkesi tek tek öldürürüm. Bunu gözümü kırpmadan yapacağım. Canım, *seni* gözümü kırpmadan öldüreceğim."

Tıpkı o gün pazar yerinde, kırbaçların kızın etini kesmesini ve sokağı kızın kanıyla boyamasını izlerken irkilmediği gibi.

Ona tam olarak kim olduğunu göstermişti ve buna inanması gerekirdi. Elander ve diğer herkesin bu adam hakkında yaptığı uyarıları dinlemeliydi.

O bir aptaldı.

Her şeyi berbat etmişti. O bir aptaldı ve çok ama çok kötü batırmıştı.

-O kadar kötüydü ki hâlâ yere kıvrılıp yok olmak istiyordu.

"Şimdi," dedi Varen tahtından kalkarken, "başka bir seçim yapma zamanının geldiğine inanıyorum."

Arkadaşların hâlâ

yaşıyor. Henüz

ölemezsin.

Kalbinizin atması gereken başka şeyler de var.

Burada bitmeyecekti, *bu* onun seçimiydi.

Ayağa kalktı. İçinde bir fırtına kopuyordu, binlerce fırtına derisinin içinde güçlkle kontrol altına alınabiliyordu. Sadece bir tanesini dizginlemesi yeterliydi ve bu işi bitirebilirdi. Bu düşünceye sıkıca tutundu. O kadar sıkı tuttu ki bir düşünceden daha fazlası oldu, bir kıvılcıma dönüştü. Kontrolünde dönen ve dans eden *daha fazla* kıvılcıma dönüşen bir elektrik kıvılcımı. Saray bahçelerindeki o ağacı düşündü, o kontrollü büyüyle ona nasıl vurduğunu ve onu kıymıklara ve toza çevirdiğini.

"Başka kimseyi öldürmeyeceksin." Sesi bir fısıltı gibiydi. Bir tehditti.

Varen'in bakışları ellerindeki kıvılcımlara doğru kaydı. Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hâlâ o *meşdan okuyan* küçük tavrını sürdürmekte ısrar ediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Aptal olma."

"Arkadaşlarımı öldürmeyeceksin. Sen de *beni* öldürmeyeceksin." Ona doğru bir adım attı. "Çünkü önce ben seni öldüreceğim."

Elini ileri doğru savurdu ve yıldırım elinden fırlayarak kral-imparatora doğru fırladı.

Kalbinin hemen altındaki boşluğa çarptı.

Ve sonra zararsız bir şekilde ondan uzaklaştı.

Ve o *güldü*.

Gözleri seken büyüü takip ederken genişledi. Elektrik topu tavana doğru akarak bir avizeye çarptı. Cam ve metal parçaları üzerlerine yağarken eğildi. Ve daha o büyüü *nasıl* engelleyebildiğini düşünmeden, Varen ceketinin altından bir hançer çıkararak ona doğru koşmaya başladı.

Karnından bıçaklanmaktan kurtulmak için tam zamanında geri sıçradı. Bu garip hareketle dizleri hafifçe büküldü. Yana doğru devrildi ama bir eliyle kendini yakaladı ve tekrar dik duracak gücü kendinde buldu. Varen bir kez daha net bir şekilde önünde durana kadar geri çekildi.

Parmak uçlarına daha fazla yıldırım sıçradı ve tereddüt etmeden onu fırlattı.

Ve yine ondan sekti. "*Nasıl-*"

Ona tekrar saldırdı. Eli boğazına dolandı ve başını tahtın arkasına çarptı ve sonra onu itmeye devam etti, tüm ağırlığını tahtın kolunun üzerinden aşağı kayana kadar üzerine attı, vücudu onun tutuşu altında acı verici, garip bir şekilde büküldü.

"Beni öldürmeye çalışan ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı. "Ve bunu yapabileceğini düşünseydim seninle *yalnız* görüşmek için ısrar edecek kadar *aptal* olduğumu mu sanıyorsun?"

Kelimeler ağzında gevelendi: "Bundan nasıl kurtuldun-?"

Ona dişlerini gösterdi. "Aptal rolünü oynamayı bırakıp bunu bana açıklamayı umuyordum, çünkü ironik bir şekilde, bunun için *sana* teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum."

Kelimeler kafasını karıştırmıştı ama bunun nedeni beynine ulaşan oksijen eksikliği olabilirdi. Adamın tutuşu daha da sıkılaşmıştı ve neredeyse tamamen baş aşağı duruyordu, sırtı acı içinde tahtın koluna gömülürken kan başının tepesine hücum ediyordu. Hançer Varen'in diğer elindeydi ve dönen görüşünün tam köşesinde parlayan bir tehdit olarak duruyordu.

"Bana gerçek kimliğini ve planlarını itiraf et *Casia Greythorne*, belki de sayısız aldatmacan yüzünden sana işkence ettirmem."

Cevap vermedi.

Ondan ne söylemesini istediğini bilmiyordu.

Bilseydi bile bunu söylemezdi. Bu canavar adama boyun eğmeyecekti. Ondan hiçbir şey koparamayacaktı; ne hayatını ne de başka bir şeyini. Onunla savaşmak için büyüye ihtiyacı yoktu. Onunla savaşmak, görünüşe göre sahip olduğu korumayı kırmak için o büyüyü *nasıl* kullanacağını bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Çünkü *yaşamak* istediğini biliyordu.

Son bir güç patlaması yapmayı başardı. Dizini kaldırıp güçlü bir şekilde adamın karnına sapladı ve bir an sonra başı adamınkine çarptı. Adam sersemlemişken, kolunu tuttu ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Elindeki hançer yere çarpınca uçtu, mermerin üzerinde sekti ve kısa bir mesafe ötede dönerek durdu.

İkisi de ayağa fırladı ve aynı anda ona doğru atladı.

Elini hançere önce o uzattı, o da elini çevirip yüzüne doğru uzandı ve adam ondan uzaklaşmaya çalışırken avucunu burnuna çarptı. Burnundan kan aktı ama yine de hançeri tutmayı ve geriye doğru birkaç adım atmayı başardı.

Ve şimdi şiddetli savaş sesleriyle çağrılan düzinelerce muhafız odaya doluşuyordu.

Gözlerini Varen'den ayırmadı.

Aralarına mesafe koymaya devam etti. Göğsü kabardı. Yüzündeki kanı silmedi ve muhafızlarına bakıp "Onu aşağıya götürün." derken sesi hâlâ korkutucu derecede sakindi. Onunla nasıl başa ıkacağımıza karar verene kadar elimizdeki tüm muhafızların -her *birinin*- etrafını sarmasını istiyorum."

O muhafızlardan bir grup ileri atıldı.

Elleri otomatik olarak kalktı, zaten sihirli enerjiyle doluydu. Ama ne muhafızlara ne de Varen'e karşı büyü yapmaya kalkışmadı. Bunun yerine dönüp uzak duvarın karşısındaki pencerelere, uzaktaki tepelerin üzerinden henüz yükselmekte olan güneşe baktı. Sisli gökyüzünde beliren tek bir puslu turuncu noktadan başka bir şey değildi.

Ona odaklandı.

Çok geçmeden tüm oda ışıkla doldu ve ellerinden o puslu turuncu noktaya doğru elektrik akımları fırladı ve önündeki camlar paramparça oldu.

Muhafızlar parçalanmış açıklıkları kapatmak için acele ettiler. Ama o çoğundan daha hızlıydı. Önüne çıkmayı başaran birkaç kişinin etrafından dolandı. O hızla geçerken Varen bir çığlık attı.

Onu görmezden geldi, kırık bir pencereden atladı ve şafak sökerken dışarı fırladı.

CKAPTERTK)RTV

CAS NEYE DOĞRU KOŞTUĞUNU BILMIYORDU.

Ama nemli zemine vurarak attığı her adımda, ona ulaşamayacağından daha fazla korkmaya başladı.

Hala koşmaya devam ediyordu.

Saraydan uzakta yükselen ve alçalan tepelerin üzerinde ilerledi. Otlaklarda koşarken ve çitlerin üzerinden atlarken atları korkuttu. Az ileride bir ormanın kenarı onu bekliyordu ve kendi kendine, ağaçların sığınağına ulaşabilirse peşindeki muhafızlardan kurtulabileceğini söyledi.

Her yönden yaklaşan muhafızların görüntülerini yakaladı. Sisi yararak tepelere tırmanıyorlardı. Bazıları yaya. Diğerleri at sırtındaydı. Sayılamayacak kadar çoklardı ve koşmaya devam etmek anlamsız görünüyordu ama yine de-

Ta ki kendisiyle ormanın güvenliği arasında duran son engeli görene kadar: sisin gizlediği dolambaçlı bir bariyer, o kadar yaklaştı ki neredeyse üzerine devrilecekti.

Bir nehir.

Önünde beliren Lotheran'ın suları yağmur yüzünden yüzemeyeceği kadar kabarmıştı.

Çalkalanan suyun en ucunda kayarak durdu. Ciğerleri yanıyordu. Ayaklarındaki tüm hissi kaybetmişti. Büyü yapmayı denemeyi düşündü ama kullandığı son büyüler yüzünden vücudu hâlâ ağrıyordu ve taht odasında yarattığı güçlü gösteriyi tekrarlamaya çalışmanın onu tamamen paramparça edebileceğinden korkuyordu.

Umutsuzca başını ileri geri çevirip aradı ama görebildiği bir köprü yoktu ve önündeki nehir hem sağında hem de solunda daha geniş görünüyordu.

Hiçbir çıkış yolu yoktu.

At sırtında bir grup muhafız yaklaşıyordu.

Onlardan kaçamazdı.

Parçalanma korkusuna rağmen son bir kez daha büyü yapmayı denedi. Ama titreyen elleriyle bir ışık kıvılcımı bile yaratmayı başaramadı. Bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı; ellerini yumruk yapıp sıkmak ve dönüp peşindekilerle yüzleşmek. Korkusunu görmelerine izin vermeyecekti.

En azından ölüm onun için çabuk geldi.

Öndeki atlı şaha kalkarak durdu. Bir ok çekti. Fırlattı. Ok kalbine saplandı.

Tökezleyerek geri döndü, çamurlu kıyı boyunca kaydı ve karanlık suya düştü.

CKAPTER TK)RTV - oNE

BATİYORDU. BÜKÜLME. KARANLIKTA YUVARLANIYORDU, ENKAZ DOLU Su.

Ölüyordu.

Ve sonra değildi.

Bir el koluna dolandı. Biri onu Lotheran'ın çalkantılı dalgalarından çekip çıkarmış. Onu çamurların ve kayaların arasından çekip çıkardı ve sonra uzaklaşırken onu nehrin kıyısında bıraktı.

Parmakları kalbine doğru uzandı. Bir kısmı kopmuş olsa da ok hâlâ göğsüne saplanmıştı. Etrafındaki ıslaklığın ne kadarının kan, ne kadarının çamur olduğunu anlayamadı. Öksürdü ve nehir suyunu kustu, içinde hiçbir şey kalmamış gibi hissedene kadar kustu ve sonra ölümüne müdahale eden kişiyi aramak için başını çevirdi.

Ama orada kimse yoktu.

Neden beni kurtardın, sadece çekip gitmek için mi?

Muhafızlar onu fark etmişti. Ona doğru yürüyorlardı. Altındaki zemin toynak sesleri ve çizme vuruşlarıyla titriyordu. Her şeyi, her korkutucu titreşimi, arkasındaki nehrin uğultusundan bile hissedebiliyordu.

Yine de ölecekti.

Daha uzun süre acı çekmemi istediler.

Aklına gelen tek sebep buydu, herhangi birinin onu nehirden çıkarmasının ve kraliyet ordusunun bulması için geride bırakmasının tek amacı bu olabilirdi.

Nehre geri dönmeye çalıştı. Parçalanmış bedeni ve zihni için, suların onu yıkayıp götürmesine izin vermek daha iyi bir ölüm, daha nazik bir ölüm gibi görünüyordu. Ama bedeni işbirliği yapmadı. Başı bile aniden hareket edemeyecek kadar ağırlaşmıştı. Kaldırmak için. Bu yüzden onu yumuşak çamura yatırdı ve ölümün sonunda, gerçekten gelmesini bekledi.

Ama onun için önce başka bir şey geliyordu - arkasındaki sulara güçlü, şırıltılı adımlarla hareket eden bir şey. Nehrin içinden yükseldiğini duydu. Çamurda ilerliyordu. Alçak, tehditkâr bir hırıltı çıkarıyordu. Bir gölge onu geçti ve yüzüne bir damla su damladı. Ve sonra bir tane daha. Dondurucu soğuktaki damlacıklar tenine sıçradı ve uzun, siyah kürkünden aşağı damladı.

Gözleri bir açılıp bir kapanıyor, yukarıdaki yaratığa odaklanmaya çalışıyordu.

Onu.

Kabuslarındaki kurt, başını eğmiş, parçalanmış bedeninin üzerinde duruyordu.

ve ona yaklaşan orduya karşı dişlerini gösterdi.

Onu korumak mı?

Hayır; bu mantıklı gelmedi.

Ama artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Ve şimdi o ordu durmuştu. Ordunun birkaç üyesi nehirden yükselen canavarı görünce sinip kaçtı. Diğerleri yerlerinde kaldı. Birkaç cesur ruh yaylarını çekerek öne çıktı.

Kurt kendisine doğrultulan okları umursamıyor gibi görünüyordu.

Boğazında hâlâ gürleyen bir hırıltıyla Cas'ın yanına uzandı. Devasa gövdesini Cas'ın titreyen bedeninin etrafına doladı ve bu hareket Cas'ın üzerine gölgeler düşürdü. Kendisini garip bir şekilde sıcak ve güvende hissettiren gölgeler, bu sıcaklıktan başka bir şey düşünemeyinceye ve onu etrafındaki tüm acı ve dehşetten uzaklaştırmasını ne kadar çok isteyinceye kadar etrafını gittikçe daha sıkı bir şekilde sardı.

Ve yaptığı da tam olarak buydu.

Çok, çok soğuktu.

Bir el Cas'ın yanağına dokundu ve bir şekilde daha da üşüdü. Şiddetle sarsıldı ve sonra dudaklarının arasından kelimeler fısıldandı: "Ne oldu?"

"Sizin adınıza pazarlık yaptım."

Bir elini ağrıyan göğsüne götürdü, sıcak, ıslak kan hissetmeyi bekliyordu.

Ölmüş olmalıydı.

Ölmüş müydü?

"Neredeyim ben?" diye öksürdü.

Bir duraklama ve sonra: "Gözlerini aç."

Kendisine söyleneni yaptı. Görüşü yavaşça netleşti ve saraydaki odasındakine benzemeyen bir balkonda yattığını fark etti; ancak bu balkon bir şehre bakmıyordu. Gümüşü siyah bulutlarla kaplı karanlık bir çorak araziye bakıyordu. Ellerin ve dizlerinin üzerine çöktü ve balkonu kenarına doğru sürünerek yaklaştı, gördüğü şey hakkında yanıldığından emindi.

Ama yanılmamıştı.

Elleri balkonu demir parmaklıklarını kavradı ve bu felaket yolculuğun başladığı yere baktı: *Oblivion*.

Arkasında bir hareket var.

Etrafında döndü ve nefesi kesilerek onu terk etti.

Arkasında duran kişi Elander değildi. Onun sesiyle konuşmuştu ama yine de o değildi. Bir *insan* bile değildi. Bir insan olamayacak kadar güzeldi. Gözleri gümüş ve maviydi, bu renklerin hayal edilebilecek her yönü vardı ve saçları sanki ay ışığıyla boyanmış gibi görünüyordu. Vücudu onun üzerinde yükseliyordu, kasları dalgalanıyordu ve şimdiye kadar gördüğü tüm insanlardan daha uzundu. Soluk teninin üzerinde gölgemsi işaretler dönüyordu ve o hareket ettiğinde, emrini yerine getirmeye hevesli köpekler gibi peşinden gelen daha fazla gölge yükselip alçalıyordu.

Ve bir başka keskin nefes alışıyla, bu varlığı daha önce gördüğünü fark etti. Varen'in ona gösterdiği kitapta onun resmi vardı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu

sessizce. "Burası Oblivion."

Başını salladı.

"Ve buraya gelmeden önce, bir şey beni nehirden çekti ve ben... kabuslarımdaki o kurdu gördüm."

Ondan birkaç adım ötede yavaşlayarak durdu. Tüm hava odayı terk ediyor gibiydi, güçten, kendi kişisel fırtınası gibi etrafını saran büyü enerjiden kaçıyor.

Cas konuşmaya devam etmek için kendini zorladı: "Sen kurtun." "Evet."

O ses. O ses. Onu uyandıran sesin aynısı. Geçtiğimiz haftaları onunla konuşarak, onunla şakalaşarak, onunla tartışarak, onu rahatlatarak ve ona *güvende* olduğunu söyleyerek geçiren ses. Yavaş yavaş aşık olmaya başladığı ses. O sesi tanıyordu. Ama bu ses, karşısında duran bu varlıktan gelmemeliydi. Bu adil değildi. *Doğru değildi.*

"Sen..."

İnanılmaz güç. İnanılmaz büyü. Belwind'in dışındaki o ormanda kaybolmuş olması ve sonra o ilahi kurt canavarla karşılaşmış olması....

Birdenbire her şey çok anlamlı gelmeye başladı.

"Devam et ve söyle," diye emretti Elander'ın sesine sahip olan *yaratık*. Hayır. Yaratık değil.

Tanrı.

"Kerse." Kelime dudaklarından titreyerek döküldü. "Ölüm ve Yıkımın orta tanrısı."

Bunu ne doğruladı ne de inkâr etti; sadece orada durdu ve o insanlık dışı, gümüş mavisi gözleriyle ona baktı.

"*Düşmüş* orta-tanrı," dedi Cas'ın tanıdığı bir başka ses; Caden az önce odaya girmişti. Ama Caden'a benzemiyordu. Yüzü aynıydı ama teni grinin tuhaf, kül rengi bir tonundaydı ve gözlerinin irislerinin etrafında rahatsız edici kırmızı halkalar vardı. Tara onu yakından takip etti. Üçü arasında Oblivion'un havasıyla en az değişmiş olan Tara'ydı; saçları hâlâ kırmızıydı ama çok daha parlaktı. Altın rengi teni parıltıyordu ve gözleri de daha parlak görünüyordu - düşük ışıktaki garip bir şekilde parlayan parlak bir yeşil tonu.

"Düşmüş mü?" Cas tekrarladı.

"Biz de öyleyiz," dedi Tara. "Şey, bizim durumumuzda *düşmüş tanrılar* değil, ruhlar. Ben Eshma'yım, Gölgelemler'in küçük ruhu. Caden aslında Talos, Kan ruhu."

Caden bu uygun tanışma karşısında sıkılmış bir şekilde el salladı. Cas sırayla üçüne de baktı.

Dehşet göğsüne çarptı. Ve sonra öfke.

Ayakta durabilmek için mücadele etti. Ağrıyan, kırık vücudu itiraz etti, ancak oraya vardığında ayakta kalmayı başardı ve sonra

Elander ile arasındaki mesafeyi biraz olsun kapatmak için. "*Böyle bir şeyi benden nasıl saklarsın?*"

Elander ona cevap vermek yerine Caden'a döndü ve "Ben... *onlarla* uğraşırken onu bir yere kilitlememiz gerekiyor" dedi.

Caden başını salladı.

"Kilitle... Bekle-hayır!" Cas ileri atıldı, bacaklarında ağrı kasılırken neredeyse takılıp düşüyordu ve dizlerinden biri kilitlendi. Elander'ın kolunu tuttu, kısmen kendini yakalamak, kısmen de yüzünü ona dönmesini sağlamak için.

Onun dokunuşuyla karanlık etraflarında patladı. Elander'ın sadece bir bakışıyla Cas aniden tüm dünyanın üzerine çöktüğünü hissetti. Soğuk basınç her taraftan bastırıyordu. Bir mezarı düşünmekten kendini alamadı; soğuk toprak etrafından akıp onu diri diri gömüyordu.

Düşmüş olsun ya da olmasın, Oblivion'da, ölümlüler âlemindeyken evi olarak adlandırdığı bu *tanrı cennetinde* her zamankinden daha güçlü görünüyordu.

Ama kendini tuttu ve o güçlü büyüü aynı hızla dizginledi.

Hava duruldu ve Cas yeniden sesini buldu: "Nasıl yapabildin?" diye tekrar sordu. "Ben senin-"

Kolunu kadının elinden çekip aldı. "Tam olarak *ne* düşündün?"

Seni çapam sanmıştım.

Düşünce, onu durduramadan kafasının içinde fısıldadı. Ama o kelimeleri yüksek sesle söylemeden önce ölecekti - bu sefer tamamen ve tamamen -. Ona baktı, o da ona baktı ve dünya sadece ikisine ve onun yanında gardını indirdiği tüm anlara indirgenmiş gibiydi.

Nasıl bu kadar *aptal* olabilir?

"Her ne düşündüysen, hepsini unutsan iyi edersin." Elander elinin birkaç hızlı hareketiyle kolunu sildi, sanki kızın kendisine dokunmadığı bir zamana geri dönmek ister gibiydi. "Şu anda endişelenecek çok daha büyük şeyler var."

"Beni bu şeylerden uzak tutamazsınız!"

"Yapabilirim ve yapacağım." Döndü ve Tara ile Caden'a son bir emir vererek kapıya yöneldi: "Onu kontrol altında tutmak için ne gerekiyorsa yapın. Sorun çıkarmaya meyilli olduğunu biliyorsunuz."

"Seni *piç kurusu*." Durakladı ama arkasına bakmadı, kadın yaklaşıp konuşmaya devam ettiğinde bile: "Sana güvenmiştim. Varen'a benimle ilgili gerçeği söylemedim."

çünkü *sana güvenmiştim*. Ve şimdi Asra öldü ve Kethra'daki en güçlü adam bana çok kızgın ve kim bilir *senin ve tüm o aptal yalanların yüzünden* diğer arkadaşlarıma *neler yapacak-*" Boğazı çok kalındı, kelimeleri boğmaya devam edemeyecek kadar öfkeden şişmişti, bu da onu *daha da* öfkeliendiriyordu. Sakinleşmek için kendini zorladı. Kendini fırtınalı bir denizin ortasında, bu son saldırıyı bekleyen o kaya gibi hayal etti. Onun bir çapa olmasına ihtiyacı yoktu; kendini taştan bir muhafazaya sarabilir ve demirleyebilirdi.

"Bunun için seni asla affetmeyeceğim," dedi, sesi sessizdi ama şimdi daha sakindi.

Sonunda ona tekrar baktı. Kısa bir an için ondan özür dilemeyi düşünüyormuş gibi göründü ve etrafında yükselen dalgalar bir anlığına duruldu.

Ama sonra döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı, onu hizmetkârlarının merhametine bıraktı.

CAS ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. En azından bütün bir gün geçtiğini varsayıyordu ama aslında bunu söylemek imkânsızdı çünkü Oblivion'da gökyüzü hep aynı görünüyordu. Her zaman gri. Her zaman bulutlu. Her zaman yıldızsız.

Ama ne kadar zaman geçtiğini de pek umursamıyordu.

Çünkü emin olduğu bir şey vardı: Burada çok uzun süre kalmıştı ve artık gitme zamanı gelmişti.

Caden ve Tara onu bir yatak ve küçük, yüksek bir pencereden başka bir şey olmayan bir odaya kilitlemişlerdi. İlk başta vücudu bu konuda fazla mücadele edemeyecek kadar güçsüzdü. Ne kadar çağırmaya çalışırsa çalışsın, büyüsü ona gelmiyordu. Baş çarpıyordu. Zihni onu çevresinden koparmakla tehdit edip duruyordu ve onu en azından kendini güvende *hissedeceği* bir yere götürmesine izin vermek cazip geliyordu.

Okun bıraktığı yara izi çok az olmasına rağmen en çok göğsü ağrıyordu. Saatler önce değil de yıllar önce aldığı bir yara gibi görünüyordu; bir şekilde Elander -ya da diğer kölelerinden biri- ölümcül olması gereken bir yarayı gerçekten *müzakere* ederek ortadan kaldırmıştı.

Onu kurtarmak için neden zahmet ettiklerini bilmiyordu.

Ve eğer sorsaydı ona gerçeği söyleyeceklerinden şüpheliydi. Gerçeği söylemek onların g¼çlü yanı gibi görünm¼yordu.

Ama burada olmasının ve hayatta kalmasının nedeni ne olursa olsun, öyle ya da böyle buradan, tüm yalanlarından uzaklaşacaktı.

Paltosunu ve yastık kılıfını yatağın iki ayağının altından geçirdi, böylece yatağı zeminde yumuşak ve sessiz bir şekilde çekmesi kolaylaştı. Sonra yatağı pencerenin altına sürükledi. Üzerindeki battaniyeleri ve çarşafı sıyırdı ve bu çarşafı birbirine bağladı. Derme çatma ipi omzuna asarak kendini pencerenin pervazına çıkardı ve dışarı baktı.

İpin ucuna geldiğinde hâlâ on metre kadar bir düşüş olacaktı ama bunu atlatabilirdi. Daha kötü yüksekliklerden de düşm¼ştü; bu sadece uygun bir inişe doğru açı yapma meselesiydi. Yeterince kolaydı.

İpi çekip yavaşça aşağı indirdi ve arkasındaki kapının açıldığını duyduğunda kendini dar pencere çıkıntısına daha yeni çekmişti.

"Hey."

Tara'ydı.

Cas ona bakmadı; çıkıntıya karşı dengede kaldı ve inişe başlayacağı mükemmel açıya karar vermeye çalışmayı sürdürdü.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet," diye tersledi Cas. "Beni burada tutamazsın. *O* da beni burada tutamaz. O küstah piç benim için ne planladıysa, o planları yutabilir ve *boğulabilir*, çünkü ben gidiyorum."

"Oblivion Tarlaları her yönde yüzlerce mil boyunca uzanıyor," dedi Tara sakince.

Rakam Cas'ın midesini bulandırdı ama dişlerini sıktı ve şöyle dedi: "Umurumda değil."

"Silahınız yok."

"Umurumda değil."

"Yiyecek ya da suyunuz yok ve tarlaların içinde bu ikisini de bulamazsınız."

"*Umurumda*

değil.

Umursamıyorum.

"Tara

homurdandı.

Cas onun yaklaştığını duydu ama hâlâ ona bakmıyordu.

"Gitmeden önce," dedi Tara, "her şeyin yalan olmadığını bilmelisin."

Cas yine de atlamalıydı. Neden yapmadığından emin değildi.

"Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Sizi kandırmak için yola çıkmadık ve kesinlikle sizi buraya getirmeyi planlamamıştık. Elander'in hedefi her zaman Varen ve kraliyet ailesiydi ama... dün geceye kadar kim olduğunuzu fark etmemiştik."

O zaman merakı daha ağır bastı; Cas kaçmak istediği kadar açıklama da istiyordu. Ve onu esir alan üç kişi arasında Tara her zaman sözünü en açık söyleyen kişi olmuştu. Cas hâlâ ona güvenmiyordu ama belki...

İç çekerek sonunda bakışlarını Tara'ya çevirdi. "*Hâlâ* kim olduğumu anlamıyorum. Ve Elander'ın neden Varen'i hedef aldığını da hâlâ anlamış değilim."

Tara bir an için kapıyı izledi ve endişeyle parmak eklemlerini birbirine vurdu.

"Benimle konuşabilirsin," dedi Cas sessizce. "Elander'e bana bir şey söylediğini söylemeyeceğim."

Başını salladı ve bakışları Cas'ın derme çatma ipi ölümüne kavrayışına kaydı. "Belki de oturmalısın? Bilirsin *işte, buraya.*"

Cas bir an için pencere pervazından sarktı, şüphecilik onu hâlâ tereddüt ettiriyordu. Ama sonra ipini bağladı ve yatağa düştü. Yatağın kenarına kaydı. Kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını Tara'ya dikti ve bekledi.

Tara konuşmadan önce kapıya doğru son bir kaçamak bakış fırlattı: "En baştan başlayalım, olur mu?"

"Sadece acele et."

"Başlangıç önemlidir." "*O zaman anlat.*"

"Doğru ya. Her şey Varen'in babasının -sonunda kral olan kral-*imparator* Anric de Solasen'in on yıllar önce Kale tanrısıyla bir anlaşma yapmasıyla başladı. Anric bu şekilde imparator oldu, Kethra'nın diğer üç kral ve kraliçesini *bu* şekilde devirdi... onları devirmedi. Üst-tanrı bunu onun adına yaptı.

"Ve karşılığında Anric, ilahi büyüünün geliştiğı bir imparatorluk yaratacağına ve tanrıların ve güçlerinin yeniden tesis edilmesine yardımcı olacağına yemin etti. Çünkü bu büyüünün kullanımı, tanrıları yalnızca ilgili değil, aynı zamanda herhangi bir diyarda güçlerini kullanabilecek durumda tutan şeydir. Bu anlaşma yapıldığında, Kethran İmparatorluğu'nda büyü kullananlar o kadar azdı ki, eski tanrı ve tanrıçaların çoğu artık Kethra diyarlarında dolaşamıyordu. Rook tanrısıyla yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak Anric bunu düzeltecekti."

"Ama Anric sözüne karşı mı geldi?" Cas tahmin etti.

Tara başını salladı. "Babası ve büyükbabasının başlattığı uygulamaları iki katına çıkararak, yani ilahi olarak işaretlenmiş olanlardan daha da fazlasını ortadan kaldırarak tanrıları ortadan kaldırabileceğine inanıyordu. Anric'in başka bir şey yapacağına inanmak aptallıktı, belki de..." Durakladı ve gözleri tekrar başka yöne kayd - bu sefer kapıya değil, sanki Rook tanrısının kendisinin dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi gökyüzüne doğru. Sanki o üst-tanrı, yaptığı herhangi bir şeyi *aptalca* olarak nitelendirdiğı için üzerine çullanıp onu cezalandırabilirmiş gibi.

"Ama Kale Tanrısı pervasızlığıyla ünlüdür," diye devam etti. "Ve sanırım diğer Moraki'ler onun anlaşma yapmasına izin verdiler çünkü endişeliydiler ve hatta belki de biraz *çaresizdiler*. Çünkü ya Kethra'da büyüünün silinmesi komşu imparatorluklara da yayılmaya başlarsa?"

Cas cevap vermedi. Ama şimdi dikkatle dinliyordu, kaçış planlarını bir an için unutmuştu.

"Eğer büyüleri bu dünyadan tamamen yok olursa, o zaman o eski tanrılar da yok olur," diye devam etti Tara kendi sorusuna cevap vererek. "Bu yüzden Rook tanrısı bu anlaşmayı yaptı ve anlaşmanın bir parçası da yeni kral-imparatoru güvende tutacağını garanti etti. Anric'in ve onun soyundan gelenlerin doğal olmayan uzun bir yaşamı olacaktı, tanrıların bile dokunamayacağı bir yaşam. Ama halkı için böyle bir koruma sağlamıyordu. Ve böylece anlaşma bozulduğunda, onun adına acı çekenler Anric'in halkı - tabii ki işaretlenmemiş olanlar- oldu."

"Solgunluk Hastalığı," diye nefes aldı Cas farkına vararak.

Bulmak için yola çıktığı cevap işte buradaydı: İlahi kökenliydi. Tahmin edebileceğinden daha korkunç bir şekilde ilahi.

"Rook tanrısı Anric'in halkını öldürmenin kral-imparatorun yollarını değiştirip tövbe etmesini sağlayacağını varsaydı." Tara kaşlarını çattı. "Ama üst-tanrı insanın inatçılığını ve Anric'in yozlaşmışlığını hafife aldı.

Halkından kaç kişi ölüirse ölsün, Anric de Solasen yine de tanrılara boyun eğmedi ve Kethra'yı büyüden kurtarmak için başlattığı haçlı seferini durdurmadı. Bu yüzden Rook tanrısı yeni bir plan yapmak zorunda kaldı."

"Ama tanrılar Anric'i öldüremedi..."

"Doğru. Böylece o üst-tanrı bu kez kendi düşmüş hizmetkârıyla başka bir anlaşma yaptı. Solasen soyunu *bizzat* ortadan kaldıramazdı ama kirli işlerini yapması için başka birini gönderebilirdi. Gerçek bir tanrı değil ama ona en yakın olanı."

Daha önce aklına gelen bir soru Cas'ın zihninin ön tarafına doğru ilerledi: "Caden neden Elander'e Ölüm'ün *düşmüş* orta-tanrısı dedi? Neden düşmüştü? *Nasıl* düştü?"

Tara başını salladı. "Ben... Bunu söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum."

Tara'nın dudaklarını büzştürmesi Cas'ın bu gerçeğı ondan öğrenebileceğinden kuşku duymasına neden oldu. Bu yüzden onun yerine başka bir soru sormayı denedi: "Rook tanrısı ona nasıl bir anlaşma teklif etti?"

"Çok basitti: Hain Kethran İmparatorluğu'nu başarılı bir şekilde yok edebilirse - diğer şeylerin yanı sıra Solasen Hanesi'ni ortadan kaldırarak başlayarak

- o zaman Elander'in ilahi statüsü, tüm gücü, ölümsüzlüğü ve bununla birlikte gelen diğer her şey geri gelecektir."

"İmparatorluğu yok etmek mi?"

"Kale tanrısının kurtarılamayacak kadar ileri gittiğini düşündüğü bir imparatorluk. İçindeki yozlaşmanın yayılmayacağına karar verdi, çünkü bunun yerine yıkımından bir ibret çıkaracak. Komşu imparatorluklara kulak vermeleri için bir uyarı."

Cas'ın bu sözlerden sonra nefesini tutması ve sormayı planladığı diğer soruları hatırlamaya çalışması bir anını aldı: "Yani Anric çoğunun inandığı gibi Solgunluk'tan ölmedi mi?"

"Hayır. Onu Elander öldürdü. Ayrıca bundan yıllar önce kraliçenin - imparatoriçenin - ölümünü düzenledi ve aynı kader gecesinde kraliçenin çocuklarına bakmaya *çalıştı*."

Cas kollarını kendine daha sıkı sarmış, teninde küçük yumrular oluşturan ürpertiyle savaşmaya çalışıyordu.

"Ona Solasen soyunun *tamamını* ortadan kaldırma talimatı verildi," dedi Tara yumuşak bir sesle.

"Ama başarısız oldu?"

"Evet. Çünkü o gece bir şey çocukları korudu. Ve aynı şey onu neredeyse öldürüyordu. Gücünü mahvetti ve onu

Solasen Mahkemesi'nden kaç."

"Bana güney imparatorluğunda bir süre eğitim gördüğünü söyledi. Kaçtıktan sonra mı?"

"Evet, bu doğrudu... bir dereceye kadar. Güçleri bir kez daha istikrar kazanana kadar güneye gitti ve sonra başladığı işi bitirmek için geri döndü. Bu dönüş Anric'i öldürmeyi başardığı zamandı. Ama Anric'in kızı bu noktada çoktan gitmişti."

"Gitti mi?"

"Babası tarafından terk edildi, belki de kendi koruması için. Ya da en azından soylarının korunması için. Ve Varen'i hâlâ koruyan bir şey vardı - onu Elander'in büyüüne karşı bağışık kılan ve onu daha *sıradan* öldürme yöntemlerinden bile koruyan bir şey. Zehirlenmeler, bıçaklanmalar, boğulmalar.... Hiçbir şey genç kral-imparatoru etkilemiyor gibi görünüyor."

"Kavga ederken de ona zarar veremiyor gibiydim," diye hatırlıyor Cas.

Tara başını salladı. "Varen'i koruyan bir şey var. Ve bu sadece Kale Tanrısı'nın büyüü ya da o tanrının Varen'in babasıyla yaptığı anlaşma değil. Elander yıllarını o başka şeyin *ne* olduğunu bulmaya çalışarak geçirdi. Solma Hastalığı olaylarını ve Varen'in ondan yapmasını istediği diğer her şeyi araştırıyormuş gibi davranırken, aslında *Varen*'i araştırıyordu. Sonunda bu bulmacanın son parçalarını keşfetmesine yol açan tek şey tesadüfi bir karşılaşmaydı."

"Tesadüfi bir
buluşma mı?"

"Seninle."

"Ben..."

"Seninle tanışması ve senin büyüünü ona karşı bir değil iki kez kullanman, sonra da o boşluk okçularına karşı üçüncü kez kullanman bir şans. Ve dün gece, Varen senin o büyüü bir kez daha kullandığını gördüğünde seni açıkça tanıdı."

Kral İmparator'un sözleri bir anda zihninde net bir şekilde çınladı: *Sonunda kim olduğunu anlamayacağımı mı sandın?*

Cas yatağın kenarını daha sıkı kavradı.

"Ve Varen seni tanıdığında," dedi Tara, "bizim için her şey... yerine oturdu. Bunu daha önce görmediğimiz için aptalmışız, gerçekten."

"I..."

"Anlamıyor musun?" Tara sordu. "Solasen çocuklarının ikisi de hâlâ yaşıyor. Biri sarayında kalır. Diğeri-"

Kapı bir kez daha gıcırdayarak açıldı ve Tara sıçradı. Cas'dan uzaklaştı ve hemen başını öne eğdi.

Bir an sonra Elander'in sesi konuşmalarına karıştı ve Cas'ın teninde yeni ürpertiler yarattı: "Diğeri tam burada oturuyor."

Ona doğru bakmadı, çünkü hareket edemiyordu. O pencereden daha önce atlamalıydı.

Neden atlamadı?

"Senin adın Açelya değil," diye devam etti içeri girerken. "Thorn, Casia Greythorne ya da Silenna Tessur da değil. Melech Krallığı'nın gerçek Kraliçesi ve Kethran İmparatorluğu'nun Kraliçe-İmparatoriçesi Valori de Solasen."

Sessizlik. Korkunç bir sessizlik. Ne söyleyeceğini bilemedi. Ve belki de konuşmadığı için, bir an sonra kafatasına doğru bir baskı hissetti -Büyünün parmakları içeri uzanıyor, düşüncelerini almaya çalışıyordu.

Kan-tür büyüü.

Caden odaya girerken ona, "Sana inanmıyor," diye haber verdi.

"Doğru olması için bir şeye inanması gerekmiyor," dedi Elander. Cas bu sözler karşısında başını salladı - haftalar önce, tanıştıkları o ilk gece ona söylediği sözlerin aynısı. "Yanılıyorsun. Ben o değilim. I o olamaz."

"Ama sen osun. Ve eski kraliçe, imparatoriçe, senin gerçek annen öldüğü gece sen de oradaydın. Ve bir şekilde kendini ve kardeşini aynı kaderden koruduğuna inanıyorum."

"Bunların *hiçbirini* hatırlamıyorum. Her şeyi..." İlk evlat edinildiği evden önceki her şey bulanıktı. Neden?

Bu da mı onun büyüünden kaynaklanıyordu?

"Sen Varen'i benden kurtaran ve bir şekilde ona kalıcı koruma sağlayan ışıktın. Benim büyümü bozmayı başaran da aynı ışıktı; bu lanetli, düşmüş halimle geçirdiğim onca yıl boyunca hiç karşılaşmadığım bir başarı."

Bakışlarını yere dikmiş, adamın botlarının ağır ve kasıtlı adımlarla kendisine yaklaşmasını izliyordu.

"Bu ışığın nereden geldiğini bilmiyorum," dedi. "Senin ne olduğunu ya da gerçekten neler yapabileceğini hâlâ bilmiyorum Thorn. Ama inan bana bunu çözeceğim."

Tam önünde durdu.

"Rook tanrısı Solasen soyunun ortadan kaldırılmasını istiyor," diye fısıldadı. "Evet."

"Ve sen de o tanrıya hizmet ediyorsun."

"Evet." Çenesini kavradı ve kızın kısık gözlerini kendi gözleriyle buluşturdu. "Bu da ne yazık ki senin ve benim çok büyük bir sorunumuz olduğu anlamına geliyor."

Okuduğunuz için teşekkürler!

Yakında çıkacak olan Gölgeler ve Taçlar serisinin ikinci kitabı *A Twist of the Blade*'e göz atmayı unutmayın! Bu arada, İşaretlilerin Şarkısı ile aynı dünyada geçen başka bir kitap serisi olduğunu biliyor muydunuz? Sundolian İmparatorluğu'nun Yüce Kral ve Kraliçesi hakkında bir şeyler okumak isterseniz (tamamlanan!) *Yılanlar ve Krallar* üçlemesine mutlaka göz atın. .

Beni ve tüm kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.smgaitherbooks.com adresini de ziyaret edebilirsiniz!

Şerefeye,
S.M. Gaither

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.